Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

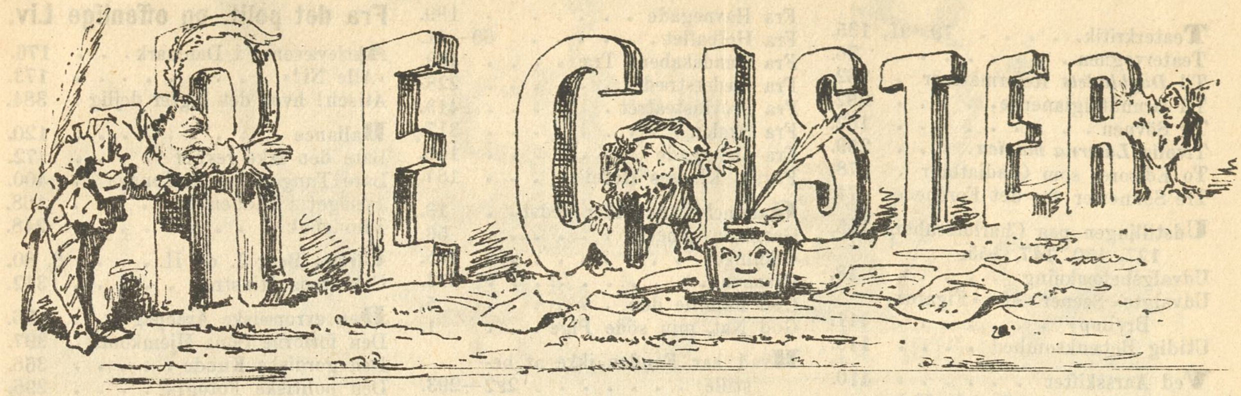
Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH

1875.

Udgivet af C. Simonsen, Østergade Nr. 26.

REGISTER

Billeder i Farvetryk (Genre).

Fra det polit. og offenlige Liv.

PUNCH.

No 1

Onsdagen, den 6 Januar 1875.

— God Nat min söde Pige!

— Skal Du nu ogsaa i Seng, lille Mo'er?

— Nej jeg skal jo paa Bal i Aften.

— Ja men Du er jo allerede klædt af?

Parlementarske Stjerner

ikke séte i Zodiakal-Lys, men igennem et Punch-Glas

Kristoffer Krabbe.

Kristoffer blev Student, og alt som Rus
Han var en ganske lille Smule prikken;
Men da han först var færdig med sin *Jus*
Og midt i Dagens Vrövl og Politiken
Og ret var optraadt i Journalistiken,
Saa var han stundom baade stiv og studs.
Da var det, han som *„Danmarks“*-Redaktören
Gav denne sölle Buchcheister paa Ören'.

Han maatte ei just böde for sin Mund,
Men derimod Hr. Kammerraaden kræver,
At han skal böde for de löse Næver,
Og dertil var der vel en Smule Grund.
Men *„Danmark“* han forlod i samme Stund,
Og *„Fædrelandet“* Kæmpen til sig hæver —
At svigte Danmark — ja, for Fædrelandet!
Det lyder lidt mysteriöst blandt Andet!

Og dog! — ja, dér er hele hans Program,
Saa löjerligt som det nu ogsaa lyder,
Thi Danmark — det er ikke til for ham!
Han sér kun Fynbo'r, Sjællænder og Jyder,
Den smukke Klang: det danske Folk, den fryder
Ham vist kun lidt, og det er dog en Skam!
For ham der findes Embedsmand og Gaardmand
Og saa ham selv som — Folkethingets Formand!

Som Thingets Formand har han mange Pligter,
Og flere gjör han selv sig som bekendt —
Til Venstremanifestet her vi sigter,
Hvor han som „Rigsdagsformand“ stod paa Prænt —
Til Kur ved Hove han kun sjældent svigter,
Naar han med en Lykönskning bliver sendt;
Med staalsat Kraft hver Fordom han bekæmper
Mod hint „System af 15de November“

For Resten siger man, at Ret og Skæl
Han deler mellem Fjender ligt og Venner.
Som Birkedommer det dog næppe hænder,
Thi vistnok sjeldent har hans Birk det Held
At sé, Hr. Krabbe det en Tanke sender —
Men han er lige god alligevel! —
Og nu tilsidst: Naar Du til Himlen kommer
Gud blive Dig en'naadig Birkedommer!

Paa Sjællands nordre Kyst, ved Hellebæk,
Hvor tydske Grever flot paa Landet ligger,
Beskytted' smukt af Danmarks Frederik'er
(Da de fra Tydskland selv blev jaget væk),
Der hörtes nok det allerförste Kvæk
I Ly af hamrende Geværfabrikker
Af En, der siden steg paa Födder rappe
Til Ærens Toppunkt, af — Kristoffer Krabbe.

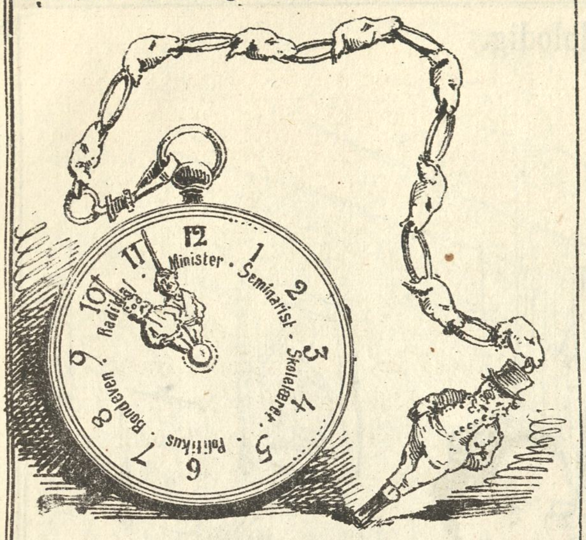
Dér — paa en lille, pæn Forpagtergaard —
Han hörte Bölgerne fra Kattegattet,
Som snart Gert-Winthersk, södt melodisk, slaar
Mod Kysten op og hviske gjennem Krattet
Snart Bergisk buldrende fra Dybet staar,
Saa hver en Styrmand griber fast om Rattet,
Dér, langt fra Thing og Nytaarskur ved Hoffer,
Dér leged' den uskyldige Kristoffer.

Dér lærte han de vilde Elementer
At kende alt fra allerförste Færd;
Men Kendskab til at styre dem — det henter
Han först, da han har lært sit Mandoms Værd.
Imidlertid! Forpagterjordens Renter
Gi'er snart Familien et Slags höi're Air,
Og Slægten kjöber Sköderne paa Hald
Og sukcederer — Jöderne paa Hald.

Den Bergske *Cadeau.*

Et Landmands-Vælger-Kronometer med Symbolik.

Keden er sammensat af smaa, fint ciselerede Sölvbuster af de Bidragydende, og Nöglen — den er netop kun til Optrækning.

Exemplet smitter. Taknemlige Vælgere med Hjærtet paa rette Sted (til Venstre) have altsaa skænket Berg et Guldur, for at han altid kan vide »hvad Klokken er slaaet«. Nu hedder det sig, at Embedsmændene ogsaa have i Sinde at skyde sammen til en lignende Erkendtlighedsgave til Hs. Excellence Finansministeren; men deres knappe Kaar og de dyre Tider har kun tilladt dem at tænke paa et — Vækkerur, men det har han jo ogsaa længe trængt til.

*

Vi leve i den literære Guldpapiralder. Bladenes Overflödighed er atter bleven öget med én Ubetydelighed til. Ja Journalistikens potenserede Livskraft faar Tiden til at gaa med dobbelt Fart: Nu er der 14 Dage i Ugen! Siden »Dagen« er oprunden, er gamle Trier »Dagens« Helt, unge Trier »Dagens« Löve, men hvor skinner »Dagens« Lys?— Stakkels Hartvigsen og Wulff! de ærgrer sig saa lang »Dagen« er, men söge at tröste sig med at »Dagen« kommer, »Dagen« gaar — og lad nu ogsaa »Dagen« komme för baade »Aften-Posten« og »Aften-Bladet«, de komme nok efter den, saasnart de bare kan sé deres Snit dertil.

En Original.

»De köbenhavnske Originalers Tid er forbi, med Greven er den sidste af dem forsvunden«. — Ja det siger man nok og man har til Dels Ret. Greven var imidlertid ikke »den sidste Mohikaner«. Der er nemlig i disse Dage död en Mand, som hvad Originalitet, ægte, uforfalsket Originalitet angaar, magelig kunde konkurrere med salig Kars, salig Peter Rundetaarn, salig Kett. den usalige J. Levin, o. s. v. o. s. v.

Endogsaa efter sin Död var han original. Hans hele Liv var præget af »Borgerdyd«, han var stræbsom og flittig til det yderste, han var en human, elskelig, imödekommende, godgjörende etc. etc. Karaktér, elsket af sine Undergivne og agtet af Enhver, der kom i Beröring med ham. Og dog — trods alt dette — fældede »Dags-Telegrafen« ikke under Rubriken »Dödsfald« en Krokodillet— nej, Smærtenstaare over ham, og der var ingen af vore illustrerede »Söndagsposter«, som fyldte sine Spalter med hans Biografi og »prydede« sin Forside med et »Billede« hvorunder hans Navn stod at læse.

En Dag i sidste Julimaaned var det akkurat 25 Aar siden, han for förste Gang köbte »3 til 8« i den Cigarbutik, hvor han siden daglig plejede at söge. Han holdt det imidlertid saa hemmeligt, at Pressen ikke fik Lejlighed til at notere dette Jubilæum og i Anledning af det at kaste et Blik tilbage paa hans »Virksomhed«, saa hemmeligt endogsaa, at en »Kreds af Medborgere« ikke fik arrangeret et Festmaaltid for ham paa Skydebanen. — Et Jubilæum og Intet af dette — ikke sandt, det var dog originalt!

Han havde hele sit Liv igennem ingensinde havt en Pen i Haanden til literært Brug, han havde aldrig rimet, aldrig i Vers tolket den »Smærte«, der rörte sig i hans »Hjærte«, han havde ikke engang skrevet en Novelle, en Fortælling eller en Roman, kortsagt han havde aldrig »bedrövet« enten Muser, Boghandlere, Redaktörer eller Bogtrykkere. At leve i Slutningen af det skrivende 19de Aarhundrede, midt i vor literære Syndflod, og dog ikke at have föjet en eneste Draabe til denne — er det ikke Kvintessensen af Originalitet!

Han var ikke dekoreret med nogen Orden, hans Födselsdag stod ikke noteret blandt »det Herværendes« Fest-, Födsels- og Mærkedage, han var ikke Aktionær i, endnu mindre »Gründer« af noget Aktieselskab, han var ikke i nogensomhelst Forening af hvad Navn nævnes kan, han havde Intet opfundet, ikke engang »Krudtet« — han var med faa Ord *lá Crême de la Crême* de köbenhavnske Originalers Original!

Ak, han var den sidste . . . . nu staar vi Andre sörgende tilbage!

Bare koldblodig.

— Död og Pine, hvor Du har Jav, — hvad er der i Vejen?
— Du husker nok, at jeg har skrevet bag paa en Vexel for Dig!
— Ja det skal jeg s'gu aldrig glemme Dig.
— Men den er jo udlöben i Dag 8 Dage.
— Herre Gud, saa har Du jo Tid nok til at skaffe Mönt til at löse den ind for.

God Familie den.

— Ja, som a sejer, næst mi Fa'er kenner a ingen storre Kjæltring end mi Bro'er Dines.

Ballade
om
en tabt Skinke og et knust Hjerte.

Til Torvs skal Pigen Marie spadsere
At köbe Smör og en Skinke med Mere.

Hunden Apollo har den Ære
Kurven efter den Ungmö at bære.

Paa Torvet staar hun og köbslaar og vrager,
Cg Kurven fyldes med alle Slags Sager.

Nu skal de tilbage til Hjemmet igjen,
Da möder hun just sin elskede Ven.

At hun ikke ret er ham tro, han tror,
Og derfor vanker der knubbede Ord.

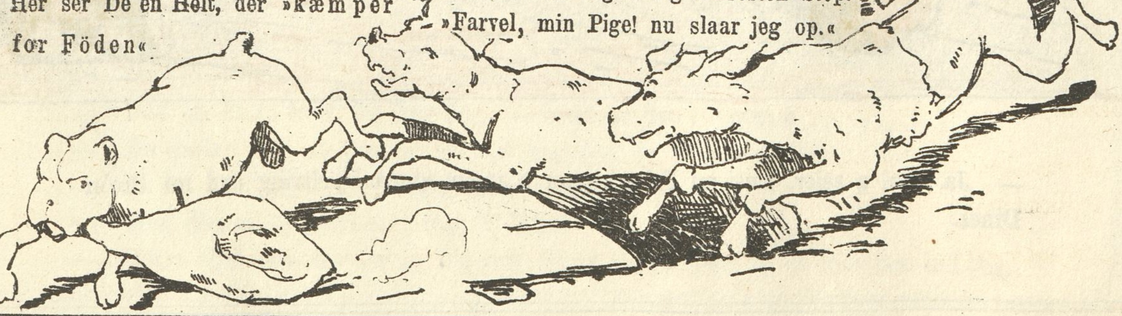

Imidlertid skal den dejlige Skinke
Ogsaa til sig et Par Elskere vinke.
Apollo sætter sin Kurv i Nöden —
Her sér De en Helt, der »kæmper for Föden«.

Han slaas, og hun snakker, Kisselinken,
Og den ene Köter löber med Skinken.

Til sidst saa siger dog Kæresten Stop!
»Farvel, min Pige! nu slaar jeg op.«

Saa griber hun Kurven, og hun er vred,
Og hun iler hurtig ad Gaden ned.

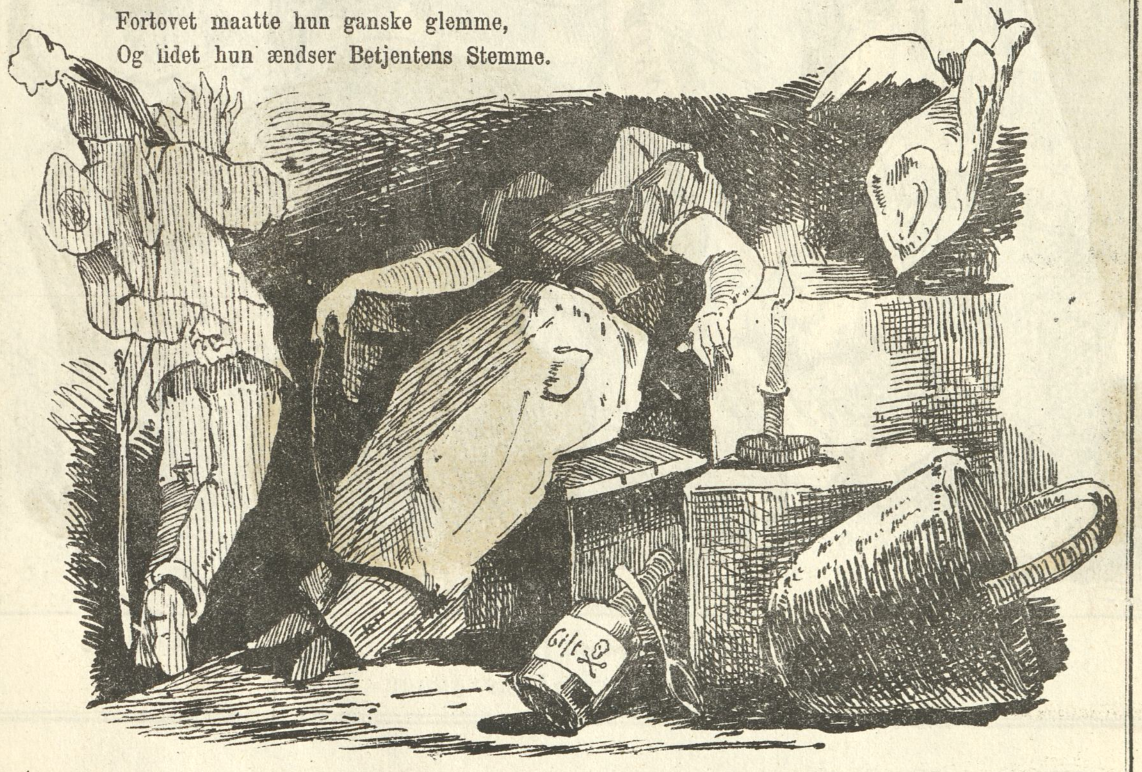
Fortovet maatte hun ganske glemme,
Og lidet hun ændser Betjentens Stemme.

Og saa bli'er hun noteret oven i Köbet,
Og nu mærker hun, Skinken er gaaet i Löbet.

Det gi'er hendes unge Hjerte et Knæk:
En Mulkt, et Opslag, en Skinke væk!

Hun maa jo fortælle sin Frue Malören,
Hun er nærved at blive kastet paa Dören.

M'en da Aftenen kom og hun fik sit Thevand,
Hun tog sig en Thevandsknegt med Ske'vand.

Saalunde kan Döden en Kvinde vinke,
Forladt af en Kæreste og en Skinke!

Hvem har Raad for den akute Örepine, der epidemisk har angrebet hele Befolkningen?

Maa Kongen af Bogö virkelig miste sin »Krone«, naar han vil have sig en Staaplads til 3 Mk. i »det kongelige«?

Af Programmet fremhæves *Signora* I. A. Hansen i sine yndefulde Saltomortaler paa den blakkede Knapstrupper »Almuevennen«.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSEN ske Boglade (E. S. Tillge); Kjøbenhavn
Mapper til Bladet · Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.
№ 2
Onsdagen, den 13de Januar 1875.

Et Inklinationsparti.

(De Nyforlovede paa Deklarations-Ballet)

Kor i Krogene

paa Sværdsiden: Gud véd, hvad den yndige Pige vil med den halvgamle Idiot? — Det er naturligvis hans Penge.

paa Spindesiden: Kan Du begribe, hvad den dejlige Mand vil med den Dukke? — Det er naturligvis hendes Penge.

Parlamentariske Stjerner

ikke sete i Zodiakal-Lys, men igennem et Punch-Glas

Nr. 3.

Et godt Nummer.

Her for en tyve — tred've Aar tilbage
En ganske ung og gladelig Student
Til Universitetet monne drage;
Hans Lærdom var nok ikke stort bevendt,
Og dog han gjorde hurtig sig bekjendt,
Og rundt omkring man hvisked: Död og Plage!
Blandt Byens »Stutzere« bar flot han Prisen,
Og man beundrede Student Tobiesen.

Med Frejdighed han ud i Livet traadte:
Der var ved Fyren noget uforsagt;
Han var nu engang en af disse Flotte,
Der som man si'er — »gaar paa« med Dödsforagt.
Vel var han ikke altid fuld af Takt,
Og derfor kunde han ret tidt sig blotte;
Men taaleligt han sig dog gjerne klarede,
Og for Prostitutioner han sig sparede.

I Selskab og paa Baller han flankered';
Hans blotte Möde var en flot Annonce
Om talrige Triumfer — man fetered'
Ham rundt omkring som Damernes »Alphonse«
Hans Kjolebryst blev pragtfuld illustreret
Med Ord'ner — notabene: Côtillons-!
Og »lille Toby« var — ja, det maa sandes! —
En ganske decideret »Don Johannes«.

Han var nn En af dem, der sættes Pris paa,
Hvem Alting lykkes ret som Ingenting,
Og derfor fik han mér end ét Bevis paa,
Han kunde gjöre mærkelige Spring —
Men alle de, som der bestandig skri'es paa,
Om hvem Alverden dreied' sig i Ring,
Og de, for hvem Trompeter stadig buldrede,
De blev til sidst saa nogenlunde kulrede.

Se, da nu til Exempel Fyren tidt i
Salonerne fik hört, han havde Vid,
Saa övede han det des Aarsag flittig
I baade rette og urette Tid.
Ja, derpaa gik nok ud hans hele Id,
Og han blev stadig mér og mere »vittig«.
Han blev saa vittig, at det var umaadelig —
»At komme ham nær« — det var inte raadelig'!

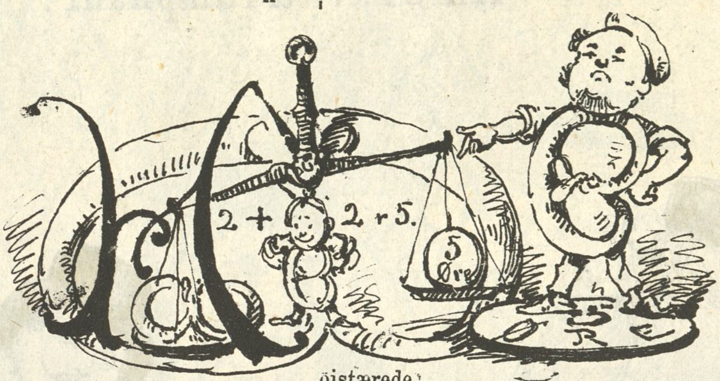
Og nu begyndte da hans Carrière —
I Carrière gik det, det er klart!
Som Auditeur i Aalborgensers Sfære
Han standsed' lidt udi den raske Fart.
Som Herredsfoged' saa man ham dog snart
Paa Sjælland være lystelig paa Færde.
Og saa, om ej en stor, saa dog en lang Chef
Man fik, da »Toby« blev Departementschef.

Sé, nu var han i Fart! — Mod noget Stort
Den Viddets Kæmpe nok saa dristig stiled';
Mod Kancelliets höie, röde Port,
Hans Tanke stolt og uforfærdet iled'.
Og Ein, zwei, drei, — det gik, som det var smurt! —
Paa Tabouretten snart den kække hviled',
Höjt paa Olympen der med Klein ved Side
Og Tordenkile sad han som Kronide.

Og Tordenkilen var hans Ungdoms Vid,
Som ganske vist besad en Smule Könhed,
Men til og med en god Portion af Grönhed,
Der passer ei i en alvorlig Strid.
Dér gjælder ikkun Aandens höje Skjönhed —
Jo, Ironien, brugt i rette Tid! —
Men et forlo — forsorent Junkervæsen
Bevirker blot, at man faar — over Næsen!

Saalunde gik det ogsaa Hr. Tobiesen,
Da han forleden vilde være rask,
For nye Theorier bryde Isen —
Han paa sin Hale fik en Smule Dask
Og vendte hjem — ja, ganske som en Sjask!
Og derfor bliver Enden vist paa Visen,
At der om Hr. Tobiesen snart os minder:
Et Meteor, der lyser og — forsvinder

Korrespondance fra Bagerstræde til „Punch".

Fat ikke nogen uværdig Mistanke om, at det skulde være Brödnid, der skaffer disse Linjer frem, eller at deres Avtor skriver for Brödet. Jeg indrömmer villig, at jeg ved denne Anke tager Brödet ud af Munden paa mange vrede Medborgere, men jeg har nu éngang gjort Bagerne til mit Brödstudium.

Jeg vil villig indrömme, at det er et brödlöst Studium, at beregne Bagernes honnette Ambition efter det nye Möntsystem, ligesom det er vanskeligt at deliberere med Folk, der paastaa, at 2 Öre + 2 Öre er lig 5 Öre. Ligesaa vanskeligt er det at træde i Skranken mod Hr. Hedegaards skarpsindige Spidsfindighed. Uforfærdet bryder den værdige Oldermand en Landse for Franskbrödet og Hvedetvebakkerne i Berlingske Tidendes Spalter; det taalmodige Publikum bliver stum ligeoverfor en saadan Veltalenhed og Bagerne »mele igjen deres Kage« i Uskyldighedens hvide Klædebon.

Hr. Oldermanden befinder sig i den umiddelbare Udregningsperiode. At et Rugbröd paa 8 Pd. kun vejer 7 Pd., bliver for ham kun en Meningsforskjel mellem Bagerne og Publikum, og beskylder man Bagerne for at Bollernes og Tvebakkernes Störrelse snart bliver diminutiv — eller rettere sagt, at de slet ingen Störrelse har — henviser Hr. Hedegaard til Skriften, og kaster den vrede, forsultne Borger de skrækkelige Ord i Ansigtet:

»Krummer ere ogsaa Bröd«.

Lader os engang sætte, at Hr. Oldermanden bestiller sig et Par Buxer, *avec permission*, som efter Maalet skulde være 1½ Alen lange, og Skræderen saa benytter »de forenede Bageres Regnebog« og leverer Buxerne saaledes at de mangler ½ Alen i Længden, öjstærede:

Det vilde Hr. Hedegaard dog vist ikke taale i Længden?

Jeg er ikke meget forslugen af mig, men naar jeg faar et Franskbröd eller en Hvedetvebak til min Frokost, kan min Kone om Aftenen med en god Kikkert opdage den nede i én af mine hule Tænder *miserabile dictu.*

Jeg gad nok vide, hvor de 3 smaa Bröd blev köbte, med hvilke de 5000 Fattige bespistes! — Rimeligvis ikke i noget Bagerlavg, der havde en Hedegaard til Oldermand. Men!!! . . . Vé Eder I selvhævende-Deig-æltende, hvidklædte, brödbespisende Medlemmer af Samfundet, som benytter den nye Mönt til al Slags Utérlighed. Vogt Edér, at ikke den Selvtægt tagende Folkelighed tager til Gjenmæle og forviser Eder til Gammelmönt, paa hvis graanende Mure der skrives: »Bollerne, Bagerne og Franskbrödet er vejet og fundet for let!«

ærbödigst

en umættelig Vejerassistent

Bagerstræde d. 12te Januar 1875.

Oplysningsstatistik. Lieutenant Hohlenberg har jo höjst uegennyttig skænket Udbyttet af hele »Saisonen« — et Par Gaskandelabrer — til det kgl. Teaters Udsmykning og Hr. Hohlenberg er ikke den Mands Sön, der sætter »sit Gasblus under en Skæppe« — der kommen nok ordenlig Blus paa Lampen, naar Hr. Hohlenberg til næste Aar udgiver Saisonen til Fordel for sin egen dekorative Udsmykning.

* * *

Nu skal de strax faa Kaffe! Martyren Andersen fra Kælder næs har faaet glimrende Oprejsning af sine Velyndere i Form af »en Sölv Kaffekande og 6 Sölv Spiseskeer«. Det er da en Æres-Oprejsning der er »givet ind med Skeer«.

Amor triumphant.

Paa Peblingesöens Isspeil som paa Østergades Fliser
Tiltrækningskraften lige uforanderlig sig viser.

Gammel Vane bider bedst.

— Ohöj — Sofie höj! — Hun törner ud ved sjette Glas — saa spuler hun Dækket og kalfatrer mine Buxer. Ved syvende Glas piber hun til Skafning og langer mig et Par Besköjter med en speget Hvalfisk i Kahytten, og dersom hun inte rapper sig, slaar jeg hende den Onde lyne mig i Dækket med et Merlespir — Skrup nu a'!

„Il ny a si petit écolier qui ne s'érige au docteur".

(Proverbe français).

Da den vagthavende Betjent paa Kongens Nytorv Nyaars Nat kom forbi det kongelige Theater, blev han meget forbavset ved at sé, at en Person havde taget Plads paa det tomme Fodstykke ligeoverfor Öhlenschlæger. Han opfordrede naturligvis öjeblikkelig Personen til at forföje sig ned, men fik til Svar, at han var berettiget til at sidde der, for han var Forfatteren til »Kong Valdemar og Biskop Absalon«, og han havde klarlig bevist i Berlingske Tidende, at han var en meget större Digter end Öhlenschlæger. Da Betjenten paa dette Svar kunde mærke, at han havde en gal Mand for sig, tog han det fornuftige Parti, at snakke ham efter Munden, og ved at forestille ham, at saa stor en Digter som han ikke skulde sidde udenfor Theatret, men have Plads inde i Bygningen, fik han ham til at komme ned og fölge sig hen til Indgangen i Heibergsgade. Da Dören naturligvis var lukket, sagde Betjenten, at nu skulde han hente Nöglen, og saa lod han Fyren blive staaende udenfor Dören, og der staar han nok endnu — for ind kommer han vist aldrig.

* * *

Fra Himmerland skrives: det er mange Aar siden, at Skaden er sét her i Nord-Jylland, og da den i Vinter hopper stærkt omkring her, sige de Ældre, at det er Varsel om en langvarig Vinter. Da Vinteren unægtelig er alvorlig, maa man vel altsaa antage, at Ordsproget »af Skade bliver man klog« rettelig burde hedde »af Skaden bliver man klog« i alt Fald i Himmerland.

* * *

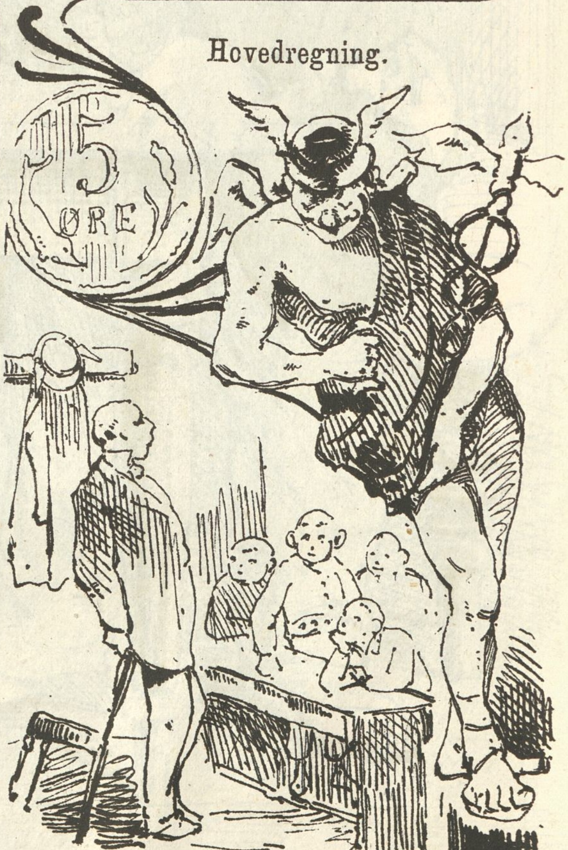
Danmarks Troubadour, »Bertran de Born's« Sanger, den udödelige Ernst v. d. Recke er gaaet aldeles fra Concepterne, da han saa et af sine Concepter om en Spögelsemaskine spöge i »Dagstelegrafen«. Hvad hans nye Værk skal hedde, véd vi ikke, men Musiken skal efter Forlydende Heise komponere, saa Teatret kan glæde sig saavel til et nyt Heise-Værk som et nyt Recke-Værk.

Ved Teglgaardsbroen.

— Men Dreng, Du gaar jo der og stjæler Brændet.
— Nej Herre, jeg hjælper kun til med at »hugge« det.

Hovedregning.

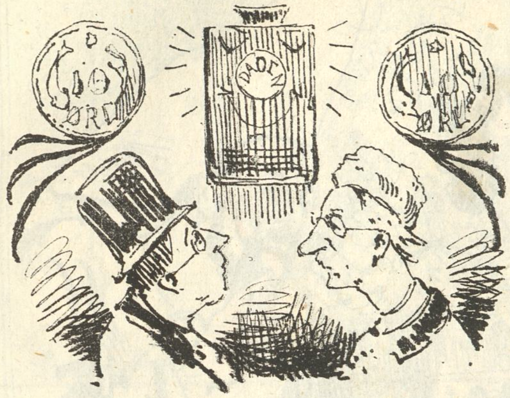

Læreren: Kan Peter saa sige mig, hvormeget er 4 Mk. 8 Sk. i den ny Mönt?

Peter: (tier) — — —

L: (hidsig) Hvor tidt skal jeg dog fortælle, at Öremönt er det dobbelte af Rigsmönt. Altsaa: det dobbelte af 4 Mk. 8 Sk. er 9 Mk. eller 3 Kroner.

Paa Östergade.

— Synes du ikke' det er underligt, at »Dagen« lader sin Lygte brænde saa sildigt paa Aftenen!
— Saa sildigt? Tvært imod troer jeg, at det er for tidligt, at den röde Lygte er hængt ud.

Forespörgsel til Hr. C. Berg.

I Anledning af Deres Lovforslag om Afskaffelse af Adel, Titler og Ordner, tillade vi os at spörge Dem, om der under den sidste Rubrik ogsaa er indbefattet Afskaffelse af Dagsordener.

Flere Abonnenter paa »Rigsdagstidenden«.

* * *

Katholsk Propaganda. Barbererne have ved det nye Aars Indtrædelse fastsat deres Taxt til 10 Öre. Vi henlede Kirke- og Undervisningsministeriets Opmærksomhed paa denne jesuitiske Foranstaltning, der fører til, at et Menneske, der lader sig rage 10 Gange, maa blive krouraget.

* * *

Regeringens Umedgörlighed har atter vist sig paa den mest udprægede Maade ved Benævnelsen af de nye Mönter. Uagtet den ikke kan være uvidende om, at en stor Mængde af Landets Borgere paa Grund af Navneligheden med en vis Politidirektör ikke uden en vis ubehagelig Fölelse kan tage en »Krone« i Haanden, har det dog valgt dette Navn i det ny Möntsystem. Vi haabe imidlertid, at »det forenede Venstre« kraftigt vil tage sig af denne Sag og virke hen til en radikal Möntforandring. I Stedet for »Krone« burde man saaledes anvende Benævnelsen »Plat«, ved hvilken Forandring man blandt Andet opnaaede den Fordel, uden at udsætte sig for Ubehagelighen af en Injuriesag, at kunne kalde Regeringens Medlemmer for »Plattenslagere«.

Der Troubadour von Borneo
Kommt schlimm daran von vorneo

Korrespondance.

Bill: Kan ikke benyttes.
Hugo: Tak, til Dels benyttet.
q÷W: Approberet.

Fra det folkelige Pantomine-Teater.

Worsaa Kok eller Schjörring, der opdager Ministeriets Trædskhed.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. Trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 3.

Onsdagen, den 20de Januar 1875.

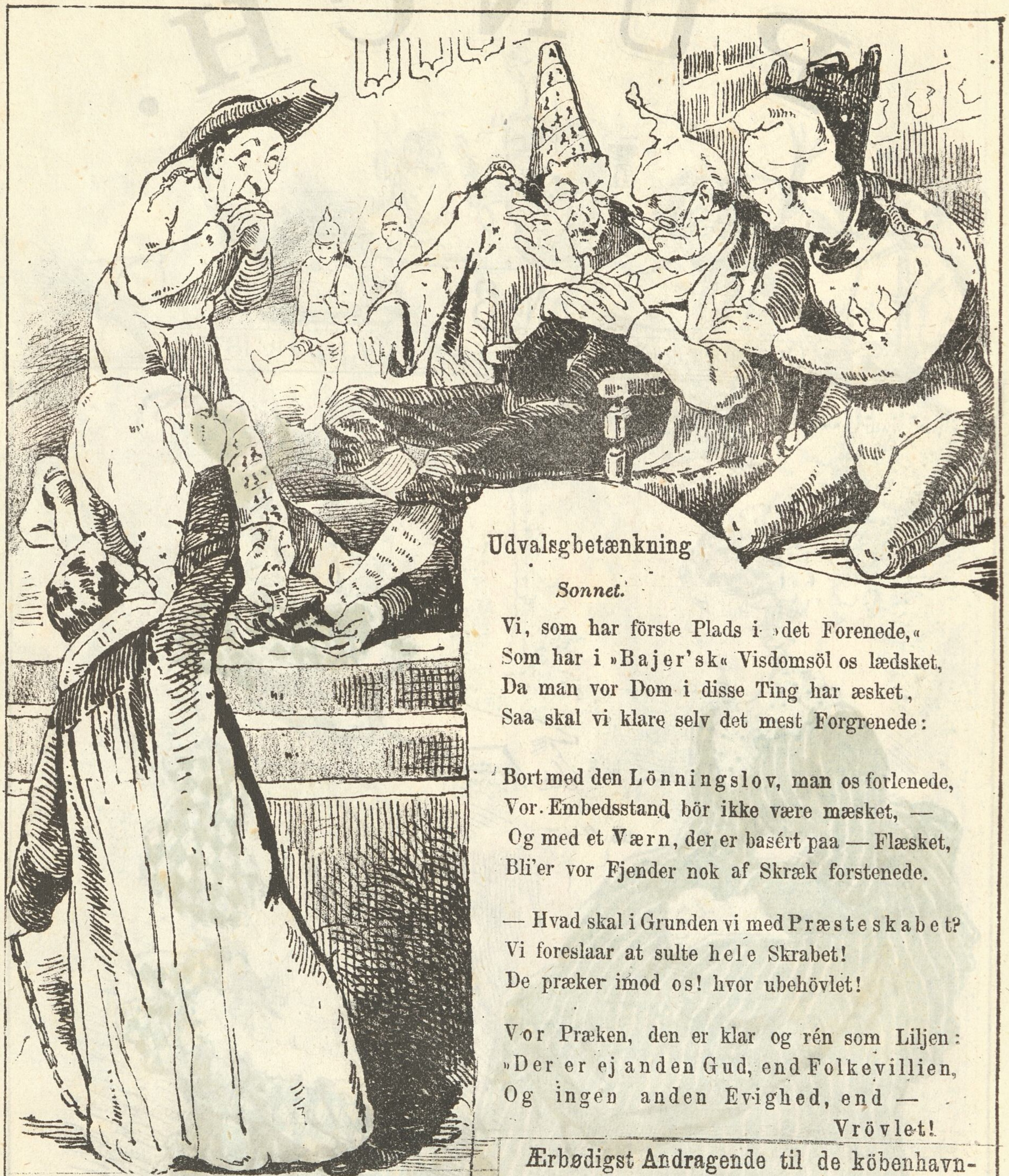
Det Köbenhavn, som kommer.

Pigen: Fruen véd altsaa mine Betingelser: 600 Kroner om Aaret, eget Værelse med Fortepiano og Kost til mig og min Forlovede!

Fruen: Gud, det gaar jeg med Glæde ind paa.

Pigen: Maa jeg saa sé Fruens Skudsmaalsbog. Tak! — (læser) »Undertegnede, der har tjent Fru Hansen i 2 Aar, bevidner herved, at hun i den Tid har opfört sig til min fuldkomne Tilfredshed. Mette Nielsdatter«. — »Fru Hansen, som jeg har været hos i 1½ Aar, har i det Tidsrum været tro og skikkelig, hvorfor jeg anbefaler hende paa det Bedste til Enhver, der trænger til en ordenlig Frue. Sidse Madsen«. — Ja, den Skudsmaalsbog sér jo ganske ordenlig ud!

Udvalsgbetænkning

Sonnet.

Vi, som har förste Plads i »det Forenede,«
Som har i »Bajer'sk« Visdomsöl os lædsket,
Da man vor Dom i disse Ting har æsket,
Saa skal vi klare selv det mest Forgrenede:

Bortmed den Lönningslov, man os forlenede,
Vor Embedsstand bör ikke være mæsket, —
Og med et Værn, der er basért paa — Flæsket,
Bli'er vor Fjender nok af Skræk forstenede.

— Hvad skal i Grunden vi med Præsteskabet?
Vi foreslaar at sulte hele Skrabet!
De præker imod os! hvor ubehövlet!

Vor Præken, den er klar og rén som Liljen:
»Der er ej anden Gud, end Folkevillien,
Og ingen anden Evighed, end —
Vrövlet!

Arbeidets Deling.

Det gjorde Du godt, för Du gik i din Grav,
Du fjerde Aar af Halvfjerdsindstyverne:
Med Höjre Kong Berg en Næse Du gav,
Med Venstre gav Du ham Styverne.

Aldeles lovligt.

(Lex coincidentiæ).

Den 15de *hujus* faldt et Hus sammen ved Nörrevold!

Den 17 *hujus* faldt et Hus sammen paa Vesterbro!

Durum est, sed ita lex (Byggeloven?)

Ærbødigst Andragende til de københavnske Husejere.

Da det lader til, at de Herrer opförer deres höje Huse saaledes, at de med Tiden kan falde, vover man at anmode dem om, at de benytter Lejligheden til at indrette det saaledes, at de höje Huslejer ogsaa kan — falde en Smule!

*

Professor O. vé Petersen har jo sin Del i Underbalancen ved det nye kgl. Teater, men la han nok ogsaa maa tage sin Part i Overbalancen som Huset fik ved Nörrevold, saa kan det vel nok gaa lige op!

Evropæisk Vejviser for 1875.

Fag- & Personalregister.

Wilhelm: Korporal und nichts weiter. Berlin.
Bismarck: ecklicher aber tüchtiger Kerl. Varzin.
Arnim: verabschiedeter Official-Depechen-Verwalter. *p. t.* binnen schwedischen Gardinen
Albert: jochabwerfensuchender-bismarckhassender König. »Grüne Gewölbe,« Dresden.
Carl: do. do. do. Stuttgart.
Ludwig: do. do. tannhäusirender Bier-Wagnerianer. München.
Frantz Joseph: immeringeldverlegenheiten-verfassungsnöthiger Kaiser. Wien.
Alexander: Prbshwlbkmndsky ɔ: Derjenige, welcher . . . . . St. Petersborg.
Victoria: *Veuve d'Albert* »og slet ikke andet«. Til dels Oporto. NB. London My.
Mac Mahon: Mahognimarskalk, auch genannt *le sauveur de la France.* Hjörnet af Septennatet og Kejserdömmet, tæt ved Kongedömmet af Guds Naade og skraas over for Kommunen — Gud naade os!
Abdul-Aziz: grumme daarlig i Konstantinopel.
Georg: nærmeste Arving *ab intestato* efter »den syge Mand«. Athenen.
Luis: fhv. Slavehandler paa Guldkysten. Lissabon.
Carlos, *Don*: driver Jordgödning efter de nyere Bismarkske Blodprinciper, samt Export af godtroende Sjæle til Himlen. Siden 29de f. M. er samme Forretning dog *ad interim* overtaget af Fætteren
Alfonso: der agter at drive den for egen Regning og Risiko. Henholdsvis Pyrenæerne og Madrid.
Pio: (*no no* Vridslöselille) *il Vaticano.* Roma.
Vittorio Emmanuele: den grimmeste *Galantuomo post Umberto. Il Qvirinalo. ibidem.*
Oscar: ??? og Admiral i den danske Söetat, saa længe der endnu er en lille Rest af Flaaden. Stockholm.
Christian: *pater familiarum.* Köbenhavn.
Leopold: garanti-nevtraliseret. Bruxelles.
Vilhelm: saavelskabt som en Hollænder *tot* Amsterdam.
Friedrich: stor Hertug. Karlsruhe **Peter:** lille Fætter. Oldenburg.

Les animaux peints par eux mêmes.

Vof! God Dag Karo! Hvor gaar det, vof.
Vau! God Dag Tyras — aa Tak — saa saa la là — endnu har jeg dog min Forstand, vau!
Vof! — Rigtig — saalænge vi bare har den, saa er der ingen Ting i Vejen! men sig mig, er der virkelig Galskab i Jylland? Vof!
Vou, vou! Desværre! Jeg fik iforgaars Telegram, at en söd lille Kusine Belle er död paa et Hospital. Aa — hun var saa yndig — den dejligste lille röde Snude og de blödeste Silkehaar — O! Vou! Vou!
Vof! Kondolerer, hvorledes blev hun syg? Vof!
Vou, vou! Jeg tör ikke sige det höjt, men i Fortrolighed vil jeg meddele Dem, at hun for 14 Dage siden i et Selskab blev klappet af Björnbak, og det tog hun sig saa nær den Stakkel, vou, vou!
Vof! Ja — saa undrer det mig s'gu ikke at hun blev gal — uh hu! vof, vof, vof, Farvel!
Vou, vou, vou, Farvel!

Gud velsigne det velsignede Venstre! Aa Gud ske Lov, nu har jeg ingen Udgifter til det tosse-de Soldatervæsen — nu skal man da inte gaa og slide sig op med den Exerceren — nej, nu har jeg det saa yndigt og mageligt, og skulde der komme Nogen og göre Vrövl — saa kalder jeg bare paa Stormagterne.

2.

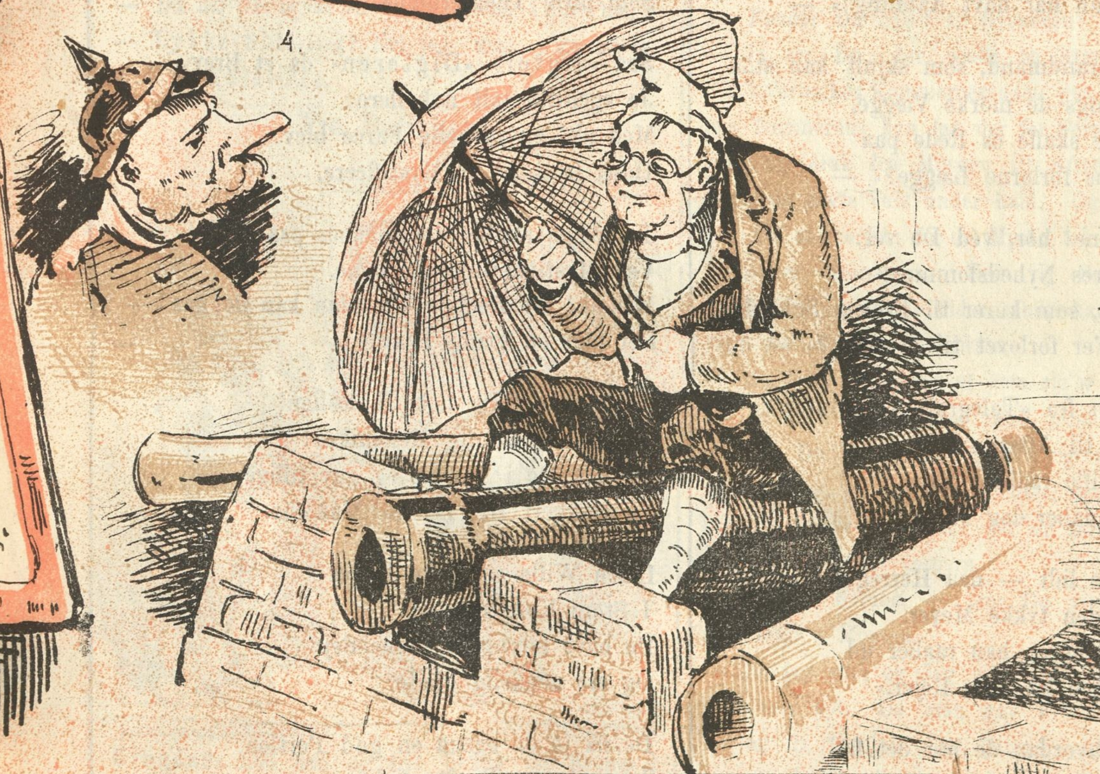
Hej Gevalt — Stormagter! Hjælp! Der er En, der plyndrer mig — Gevalt! Hjælp, der er En der banker mig — Hjælp! Gevalt! Hej, Stormagter — kom og smid ham ud!

3

Der löber han med mine Penge — efter ham og tag dem fra ham!
Min kære Sörensen — Nu er det s'gu for silde — det er et *fait accompli* — som der ikke er noget at göre ved — Det Eneste, vi kan göre for dig, og det skal vi saamænd gerne — det er at underskrive § 6.

4.

Saa nu skal I ha' Tak Alle sammen. Det var en rar Nevtralitetshjælp. Nej saa vil jeg s'gu hellere dö i min Rede — og slaa fra mig, saa længe jeg kan — jeg maa dog kunne give ham et Par blaa Öjne i det mindste.

mt
ge Mennesker.

Et Par Nyhedsjægere i Vildmosen.

(Motto: De skal dog ikke dö i Synden.)

»Kulissevrøvl! Theaternyt«
Det lyder fra alle Kanter.
Skraalet er i Særdeleshed lydt
Fra «Dagstelegrafens» Drabanter.

«Kom bare til os, hver hver evige En!
Selv om I kun os beretter
Om Buxetöiet til Heltens Bén
Eller om Heltindens Korsetter!» —

«Du lille Bud, Du Gangerpilt!
Du færdes bag hine Mure;
Se til, at Du kan i Fovér'en snildt
En lille Smule lure!» —

«At Viehes Öje er sygt. Du ved;
Man nærer dog god Forhaabning.
Men skaf os endelig nöje Besked,
Om nyligt han har havt Aabning!» —

«Du raske Brandmand, som skjult kan staa
Saa trygt langs de mörke Vægge,
Kan Du ikke skaffe os Rede paa
Hr. Hultmans forlorne Lægge?» —

«De Pyntekone! hör, véd De vel:
Töm her Deres Nyhedslommer:
Hvem er det, som kurer til Fröken Schnell?
Mon hun bli'er forlovet til Sommer?» —

Saa lyder det fra «Telegrafens» Kontor
Fra Morgen til Aften silde,
Meyer og Wille raabe i Kor,
Men höjest raaber dog Wille.

Saa fisker de lidt — naa Herregud!
Og glad er den tykke Meyer.
Den næste Morgen han raaber ud
Med «spillende levendes Rejer.»

Vi aner ej, hvordan de har det fat,
Thi Alt omtrent gaaer de glat paa.
Wille især som Theaterkat
Sluger, hvad han kan faa fat paa. —

Hr. Recke paa sit Höjenloftsslot
Paa «Bertrams» Lavrbær hviler,
Ad Dögnets Færden og Larm saa smaat
Olympisk den Riddersmand smiler.

Ved Hvilen til sidst han kjeder sig lidt
Og ved sine Timer de ledige;
Thi synes han nu, han faaer Appetit
Til en rigtig yndig Tragedie.

Men Lykken, som han har havt til forn,
Den er han nu slet ikke sikker paa —
Lykken, som fulgte «Bertram de Born» —
Og «Dagstelegrafen» han kigger paa.

Han véd jo, at den er at lokke let,
Som altid efter vil hoppe!
Og «Dagstelegrafen» er særligt adret
Som fiffig Theaterloppe!

Saa «digter» «Digteren» da et Brev —
Ja egentlig talt nok flere:
Men ak! en sörgelig Farce blev
Hans Lyst til at Mystificere.

Tragedien skulde der hjælpes paa
Ved Mystificerings Reclame.
Men ak! Hr. Recke — saadan kan det gaa! —
Det blev en grulig Blame.

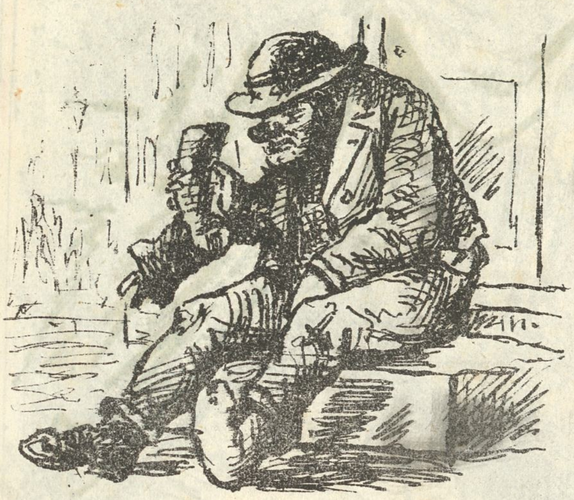
De er ikke fiffig nok til deslige!
De er ikke aandig Mekanikus!
Thi gik De i Vandet og gav tillige
En Dukkert Hr. *Doctor* Manicus.

Liden Wille og dicke Meyer
I Store Kongensgade,
De have forvundet deres Sejr
Og ere uendelig glade.

De fik jo da ogsaa en god Portion
Serveret som Spaltenæring:
Theatervrövl og Prostitution
Publikums bedste Fortæring!

Fra Hjörnet.

— Der er snart ikke mere Spor af Madam Andersen — eller, hvad det var je' vilde sige, af Saaler i Stövlerne! Ja, den er tydelig nok: Betingelserne er tilstede, man hörer til »Intelligencen uden Saaler i Stövlerne!«

Tiderne skifte.

— Du har vel ogsaa en Lykkeskilling i din Pung?
— Lykke-Skilling? Nej jeg maa s'gu nöjes med en Held-Öre.

Fra Butikken.

Svenden: Löb hen og byt denne 10 Kroner i gammel Mönt.
Drengen: Kan jeg ikke ligesaa gerne bytte den i Möntergade?

Det nye Möntsystem.

— Sikke det Möntvrövl, de ligger og roder i. — Du ka' tro Ulrik, den ender behavelig der, er Ingen i hele Kommersen, som véd, hvad han har i sin Pörtemonnix.

— Aa, til Helvede! Bare jeg har Penge paa Lommen, saa ka' de sla dem af Klipfisk, om de vil.

— Jamen, jeg si'er bare: pas paa Ulrik, det Hele ender med Undergang. Der er snart ikke en dansk Skilling mér, — det Hele er paa Svensk. Pas paa, siger jeg, Svensken kommer og happer vos.

— Ja Væs'enartig; mig ligefedt, enten vi kommer til Svensken eller Tydsken, naar den alligevel skal knalde af.

— Nej, sér Du, Ulrik: hellere til Tydsken; for ham kan vi alligevel ikke forstaa et Muk a'; men, sér Du: Svensk, det er bare gammel Dansk, det har jeg læst som Barn i min Natyrhistorie, og det lærer vi snart at forstaa, og saa skal vi høre det Vrövl, de tuder os fulde med.

— Kender Du noget til Svensken?

— Ja, sér Du: der boede en Svensker henne i Klæ'bo'erne hos Kommerceraaden paa Hjörnet, först paa Sommeren; han laa der for Fornöjelsen. Han sang og drak fra Morgen til Aften, saa Gulvet dandsede sagte Vals under ham. Og sikke de Eder han ku' stikke ud: for det Meste lod han de Helligtrekonger, brunstegt i Fedt og Souce, rejse ad Bloksbjerg, og somme Tider sendte han en hel Kapervogn med Djævle efter dem.

— Aa skidt, fordi En af dem sla'er et lille Slag, ka' de Andre s'gu gerne være ordenlige.

— Nej, Du ka' tro nej, Ulrik: og naar Du saa tænker Dig, at det er de Bedste, her kommer, saa kan Du tænke Dig, hvad det er for no'en Kavelerer, de beholder derovre.

— Det var Satans, — tror Du virkelig, at det sku' ligge i Mönten.

— Ja, jeg gör; og Jeg si'er bare: nu skal Alting være saa nyt. Da man gav Frederik den Sette ud og fik Krisjan den Ottende igjen, det ku' man da finde ud af. Men skal vi saadan blive véd at mönte den ud i Söslinger, saa kan man snart slæbe sig ihjel paa en Enesteskilling; — men det er det, jeg siger: pas paa, det Hele kommer fra Svensken, Ulrik!

I. A. Hansen drömmer:

Men lad os nu sé hvordan Rigsretten dömmer.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne.___ ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.
№ 4.
Onsdagen, den 27de Januar 1875.

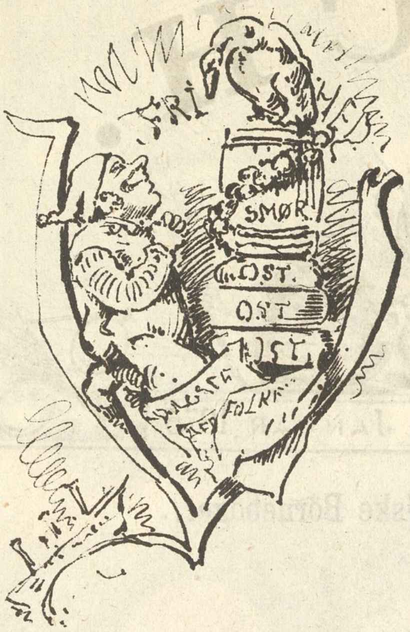
Umodne Læsefrugter af moralske Börneböger.

— Moder, véd Du, hvordan den stygge Rokke-Hans bar sig ad, da han ikke vilde sidde ordenlig ved Bordet — Sé, saadan gjorde han.

Véd du det Land."

(Meget frit efter Goethe.)

Véd du det Land, af Havet voxet frem,
Hvor Smör og Ost og Frihed har sit Hjem;
Hvor stolte Snekker dækker Belt og Sund
Og stolte Sömænd sætte dem paa Grund.
Véd du det Land! didhen, didhen
Jeg gjerne drog til dig, Hr. Sörensen.

Véd du det Land, hvor — Guderne ske Tak! —
Man kun har liden Daad, men megen Snak;
Enhver ved sin Avis sig slaar til Ro
Og Landets Velfærd ordnes i — en Kro.
Véd du det Land! didhen, didhen
Jeg gjerne drog til dig Hr. Sörensen.

Ved du det Land, hvor Fordom kjendes ej,
— Kvaksalveri er lovlig Næringsvej —,
Hvor man til Kunstens Tarv har rejst en Muur,
Men sætter Kunstnerne paa Sultekur.
Véd du det Land! Didhen, didhen!
Det er et Land for dig, Hr. Sörensen.

Teatervognen.

Det snéede paa Kongens Nytorv hin Nat, »Hesten« frös, Byggeselskabets Paladser med deres tomme Vindvesrammer lignede et hulöjet Fattighus for forsultne Aktionærer, og det nye kongelige Teater stod som et pynteligt Gravmæle over den danske Kunst. Det var kort sagt en uhyggelig Nat, og vi blev efter Haanden mere og mere ilde tilmode, mens vi sögte efter Motiveringen af den afgaaede Kultusministers Motivering af Tillægsbevillingen til Nationalteatret. Men den var ikke til at finde.

Pludselig stödte vi under vor Vandring paa Teatervognen, den københavnske Apollos Flammevogn, den dramaturgiske *Caroccio*, den bernerske Thespiskærre, trukken af de to halvblods-Muser fra det nordiske Athen.

De, som ikke have den Ære at kende de to Teaterheste personlig, have ingen Forestilling om disse sceniske Pegasussers Individualitet. Den Nærmer hedder Thalia, den Fjærmer Melpomene. Begge sé de ud, som den livagtige Svindsots-Muce, dog ikke den galopperende.

De ere fulde af Anstand, Sædelighed og Værdighed. Thalia er saa mager som Dividenden i Københavns Drikkehaller og Melpomene er bygget efter det anvendte Lönningssystem for de höjere Embedsmandsklasser. Begge ere gennemsigtige som I. A. Hansens Folkegave, og den, der ikke har et dybt Kendskab til Naturhistorien kunde antage dem for to Projektmagere, der vare i Færd med at udkaste Programmet for et Aktieselskab.

Da vi betragtede hinanden — vi Hestene og Hestene os — bleve vi instinktsmæssig staaende. Ansaa de os for en dramatisk Forfatter eller et Bundt Hö? Vi véd det ikke, men de syntes at have Lyst til at sluge os. Vi traadte nærmere hen til de to Væsener fra Fabelens Rige. Thalia löftede sit ene Forbén i Vejret, som for at vise hvor slet beskoet den var, og Melpomene udstödte et Suk, der syntes at sige: »Det er bare Næringssorger, min Ven.«

Vi spurgte saa beskedent som muligt, med hvem vi havde den Ære at tale.

»Vi« — svarede Thalia, idet hun gjorde et mislykket Forsög paa at sé majestætisk ud — »vi ere klassiske Fæ. Min Fader var den Ganger, Kong Volmer red, da han friede til Henriks Else, og da Melpomenes Fader »kom til Riber Bro, da red den Herre alene.« Jeg er af arabisk Blod, mine Forfædre levede i et kongeligt Stutteri, og mine Efterkommere blive udtrukne i Lotteriet.«

»Men Du gode Gud, hvorfor ere I saa magre?«

»Magre! Det er ikke Magerhed. Det er det dramatiske Opsving i det sidste Aarti.«

»Hvad faa I da at æde?«

»At æde! Manuskripter. Jeg faar Lystspil, hvide Roser, franske Conversationsstykker, tre Stykker om Ugen, i Havregröd — ja, sikken et »Arbejderliv.«

»Og Du, höjstærede Melpomene?»

»Tiderne skifte! Jeg faar en Gang hvert halve Aar en Théskefuld Tragedie og udvendige Omslag af dramatiske Situationer.«

»Men kunne I leve deraf?«

»Som Du sér. Vi kunne heller ikke dö deraf.«

»Og hvorledes smager Manuskripterne?«

»Man vænner sig til Alt« (her flöd en kæmpemæssig Hestetaare ud af Melpomenes Öje) »naar vi have spist Stykkerne og i 24 Timer ikke have faaet Kuller, siger man, at det er godt, og saa blive de serverede for Publikum.»

»Det er en snild Opfindelse.«

»Forleden gav man os: »Tiderne skifte.« Ingen af os vilde röre det; det var muggent og vi lode det da i Guds Navn ligge i Krybben. Men det blev dog givet som Skuespil, og deraf kunde vi sé, at man tiltror Publikum endnu mere end en Hestenatur,«

»Stakkels Thalia! Begrædelsesværdige Dyr! Og hvilke ere da Dine Fornöjelser?«

»Fornöjelser! Naar gamle Stykker paany sættes i Scene, behöve vi intet Foer, — det er da vore Fastedage, og vi kunne, naar vi kede os, sé Balletdandserinderne eller höre »Postillonen.««

Vi mærkede, at begge Dyrene vare stærkt angrebne, og vi blev bange for, at Melpomene skulde falde i Afmagt og gav den derfor en Flaske Brama Livs-Elexir. Dyret faldt af Taknemmelighed ned for vore Födder, men vi tror, at det var Hykleri: — det kunde dog ikke staa længere.

Kudsken vaagnede endelig og greb til Pidsken, »det bevægende Princip,» men »Snærten« sad fast i Italien, og det lykkedes ham ikke at frembringe et Knald

Endelig satte Teatervognen sig i Bevægelse De to Nationalmuser trykkede os deres Forbén i Haanden og droge sukkende og stönnende videre. I Vognen sad en tæt tilslöret Skikkelse — vi véd ikke, om det var den lille Wille, den store Vilde, Holger Drachmann, eller maaské »Berlingske Tidendes« godmodige Teaterreferent. Vi tilraabte imidlertid den gaadefulde Sfinxskikkelse: »Hvorhen gaar Farten?« og som et spottende ironisk Echo fra den tomme Loggia kom Spörgsmaalet tilbage: »Gaar Farten?«

Det kgl. Theater. Efter sikkert Forlydende har Hr. E. Poulsen paataget sig at doublere Hr. V. Wiehes Rolle i »Gabrielle«, hvis han skulde blive daarlig, og Hr. Jerndorffs, hvis han skulde blive værre.

Paa Kafféen.

Gæsten. Opvarter! har de ikke Folketingstidenden? Opvarteren. Nej, vi holder ikke andre Venstreblade end »Morgenbladet.«

Til Bakkus!

Alverdens Mennesker, store og smaa,
Har svoret Dig Troskab og Huldskab;
Men det skal Du slet ikke stole paa,
Thi det har de gjort i Fuldskab.

Ledigt Embede.

En dygtig Hus-Læge kan faa en styrtende Praxis i Kjöbenhavn og Omegn. Billet mærket »den faldende Syge« indlægges hos Bygningsinspektörerne.

Depotsergeanten: Ingen Ræsoneren her!

Rekruten: Jeg tænkte — at Hr. Depotsergeanten trode.

Depotsergeanten: Tænkte! hvor tör De understaa Dem at tænke at deres Foresatte tro — hvad?

Rekruten! Om Forladelse! Jeg trode, at Hr. Depotsergeanten tænkte . .

Depotsergeanten: Tænkte! Guds Död! Tror jeg ikke den Karl, han tror jeg tænker! — Jeg skal be' Dem om at lade være med denne nymodens »Tænken« og »Troen« — Tjenesten gaar jo Fanden i Vold, paa den Maade.

Paa Kasino-Maskeraden.

— Gaa nu **ikke** dér Onkel og sæt hele min Arv over Styr!

Parlementariske Stjernebilleder.

En Stjernetaage.

Naar Öjet ofte dvæler hist paa Himlen
I klare Nætter paa den dybe Grund,
Da sér man saare tidt i Stjernevrimlen
De lyse Pletter paa den mörke Bund.
Saa véd vi, at der er en Sammenstimlen
Af flere mindre Stjerner, alden Stund
Et samlet Lys den hele Gruppe spreder —
Man om den Enkeltes forgæves leder.

Paa Kristiansborg, paa Tingets Firmament,
Det samme Fænomen vi stadig finder;
Thi Böndergrupper findes som bekendt,
Hvor Lyset til et Intet næsten svinder.
Men vist vi véd, at dette Lys er tændt,
Og der er altid Et, som sammenbinder —
Den Enkelte forsvinder der i Gruppen,
Man under Et maa nyde hele Suppen! —

Ved Gammelstrand, hist i Fortunens Stræde.
Der kan vi finde disse Lys især;
Thi der har disse Stjernetaager Sæde,
Der kan de observeres af Enhver,
Det störste *Lumen* i den hele Kjæde
Det er den magelöse Sören Kjær.
Han bringer Liv og Aand i disse Taager,
Mens for Kadaveret Hr. Krag saa vaager.

Ja dér bag disse smaa og mörke Ruder,
Dér straaler Aandens Lys saa trannet klart!
Man Interpellationer dér bebuder,
Som nok skal faae Debatten godt i Fart!
Der taler, tordner man, saa det har Art,
Mens flittig man i Glastrompeten tuder.
Alt bygges op fra Nyt, som det sig sömmer
Mænd,
Der sörge godt for de fornödne Tömmermænd.

Dér kan man höre Sören Kjær hél flot —
Som Stedets » bedste Beis« han bærer Prisen —
Om den Gang Sören — »han var i Malicen» !
Da var der Folk — jovist, vi véd det godt,
Det er jo altid Enden der paa Visen! —
»De vidste li'esaa god Besked som Staben!» —
Jo, Sören har det som bekendt i Flaben!

De brave Bönder sés med Andagt tavse
Opmærksomt lytte til den store Mand;
Mens Andre snakke ganske smaat og fjavse
Og stole paa, at han gi'er Tonen an.
Og skér der stundom saa en lille Pavse,
Hr. Værten fylder den med stor Forstand:
»Et Bær*?» han spör' med Flasken. — »Han
kan husk'en!«
Man svarer grinende: »Ja, ryst Du Busken!«

Man nyder »Bærret,« og med denne Olie
Man smörer Munds og Aands Maskineri;
Og Sören bliver stadig mere fri,
Og han præsterer hartad det Utrolige
I Retning af politisk Rumleri —
Men vi kan ellers være ganske rolige!
Selv om man stundom sig et Stats-Coup paato',
Man »store Ord og fedt Flæsk!« har til
Motto! —

Men disse Stjernetaager vi forlade —
Lad dem kun styre deres egen Kaas!
Hr. Sören gjör os saamæn ingen Skade,
Han muntrer »Kragereden« med sit Vaas.
O, lad de sölle Fyre sig kun bade
I Straalerne af denne Skillingspraas
Og glædedrukne tömme mangen Skaal
For Sören Kjær og for hans Kragemaal!

*) *Term. techn.* for: en Snaps; Flasken bliver saa til en Busk — *Ex. gr.* Solbærbusk.

De tre parlementarisk Lys.

Et Eventyr, som H. C. Andersen endnu ikke har skrevet.

Der var tre Brödre, som brændte i en stor Sal. Det var ægte Parafinlys, for man kunde godt lugte, at de havde deres Oprindelse fra Förvemosen. De futtede og de sputtede og saa »rendte« Parafinen langs ned af dem, men de 50 Tællepraase, som stode bagved, sa'e det var den rene, klare Visdom.

Og Tællepraasene sa'e: Gud hvor de tre Lys brænder dejlig — meget bedre end Gas — ja — ligesom elektriske Lys — for det havde de nu hört skulde være det allerparafineste.

Og da de saa havde brændt saa velsignet i hele 3 Maaneder til 3 Rdl. om Dagen, saa kom den slemme von Speck og sa'e: God Nat! og saa slukkede han dem og Tællepraasene med. Og nu maa Vorherre vide, om de allesammen bliver tændte igen.

Huslejligheds-Barometer.

Konstrueret og beregnet

af en gammel Husvært i et gammelt Hus.

»Et nyopfört Sted ved Nörrevold styrter sammen — Folk blive bange for at bo i nye Steder = 10 Rd. halvaarlig Paalæg paa hver Etage.«

»Nok et Hus i Grus paa Vesterbro — Folk endnu »bangere« = nok engang 10 Rd Paalæg paa hver Etage«.

»Mere Sammenstyrtning — almindelig Rædsel for nye Huse = 20 Rd. extra Paalæg paa hver Lejlighed.

Og saa — ja saa indbydes Lysthavende — værs'artig — jeg vil sælge — men jeg vil Pinedöd tjene mine 30,000 paa den Smule Ejendom.

Næse og Øren.

— Her er jo kun 25 Öre og Du skulde bringe 35 Öre tilbage — Du staar jo som om Du havde tabt baade Næse og Ören!

— Nej, Næsen har jeg, men de 10 Öre har jeg rigtig nok tabt.

Forsvarssagen i Folketinget

eller

»Den politiske Kandestöber,« Akt 2, Scene 1.

Men hvor skal vi dog faa en **Gedske** fra?

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26.

PUNCH.

№ 5.

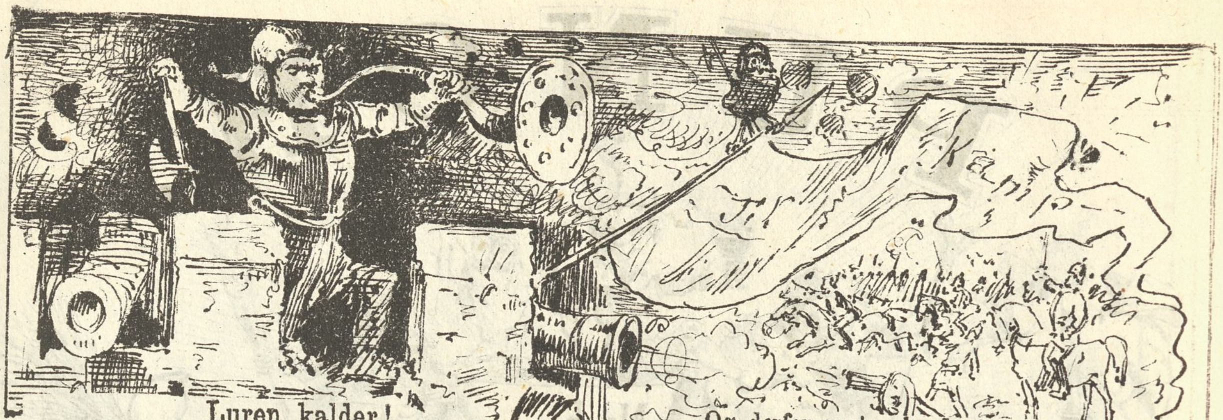
Onsdagen, den 3die Februar 1875.

Parert i Oktav med et Smil.

— Hvad er det? Du har nok stjaalet Sukker'

— Holdt Du maaské ikke af Sukker, da Du var lille?

Luren kalder!

Det er en Ufredstid, vi lever i,
Og Kamp og Strid er Alt, hvad Tiden gjemmer.
Torpedokunster, Panserbryderi,
Som Död og Ödelæggelse kun fremmer,
Om slige Ting nu löftes alle Stemmer,
Dér drives den moderne Industri.
Naar det om Helvedesmaskiner gjælder,
Kulturen nu for Vandalismen træller.

Rundtom man sér Talentet lagt i Blöd
For ret at skabe Morderinstrumenter,
Der kunne volde baade Nöd og Död
Og kalde Hævnen over En med Renter.
Thi Hævnen, den er som bekjendt jo söd,
Hvad nytter da de skabende Talenter?
Naar Peer idag er Herre hist paa Borgen,
Saa kommer Turen vel til Poul imorgen.

Men ligemeget! der forlanges Kamp.
Vi lever i et krigerisk Aarhundred'.
Man aander frit kun i Salpeterdamp
Og hörer klarest, hvor Granater dundred'.
Og Minesprængning, Rytteriets Tramp
Og Kuglespröiter bliver höjt beundret.
Og overalt det sagdes og det hörtes:
Du lever for at myrde og at myrdes!

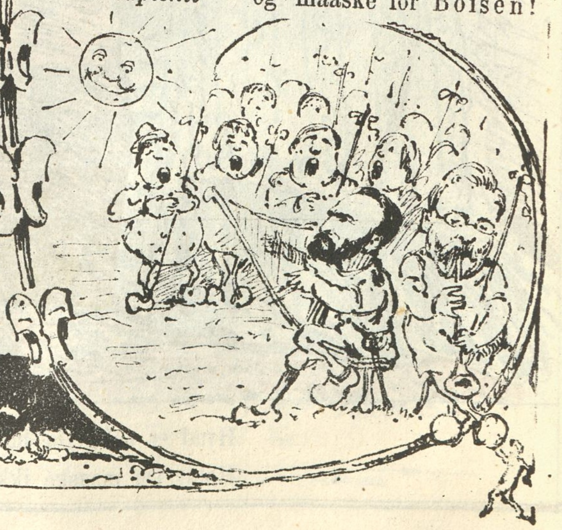
Nuvel! en Sætning, som just ej er ny,
Som tvært imod har trodset Tidens Bölge,
Er den: min gode Ven! Du **Skik** maa fölge!
Hvad eller ogsaa maa Du Landet flye,
I Kraft af den vi kan nu ej fordölge,
At vi maa tage fat paa Jern og Bly
Og Kugler stöbe og os selv befæste
Til Gavn for os, til Skade for vor Næste.

Og derfor ruste sig de tapre Daner
Og glædes ved et vældigt Krigsbudget,
Og derfor frydes de ved Forsvarsplaner,
Mens Pansersuppe bliver Yndlingsret.
Men Venstretruppen bliver aldrig træt,
Den drager frem med Trommer og med Faner;
Med alle Stymperne den sig forstærker
Og stormer mod de nye Fæstningsværker.

Og **Bojsen** giver os et Kursus i
Taktik med Mere, som nu dertil hörer;
En hel Del ufordöjet Strategi
Han paa Tribunen dristig sammen rörer.
Og alt hans Nikkedukkekompagni
Med hellig Andagt sér til deres Förer
Og trumfer lös med deres Folkevæbnen,
Trygt Resten overladende til Skjæbnen.

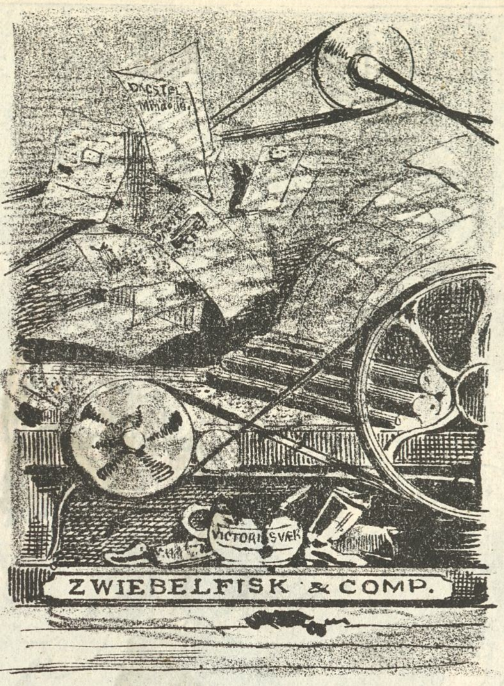
Men nej! saa sandt som Heltetidens Viser
Ej blæstes om af Fruerstuens Snak,
Saa sandt for **Folkevæbningen**, de priser,
Vi helst bör sige et: **Nej, mange Tak!**
Saasandt vi giver ej en Pris Tobak
For Skyttesagen og **Mads Hansens** Viser.
Sligt Legeværk forslaar kun lidt mod Preussen! —
Sat sapienti — og maaské for **Boisen**!

Det i Dag udgaaende Numer af »Punch« angiver en Mærkedag ikke alene i vort Trykkeri, men i hele Norden, ti det er det förste Numer af noget kjöbenhavnsk Ugeblad, der er trykket paa dette Papir.

Det er selvfölgelig ikke vor Mening at fortælle Bogtrykkerkunstens Historie, vi skulle kun minde om, at Gutenberg i Aaret 1450 opfandt den og at Ferslew & Co. er den störste Bogtrykker i Danmark, skjönt han ikke kan maale sig med Björnbak i Henseende til sine Pressesagers Utal.

Da Cicero fra Roma en Gang stod paa Torvet i Rom og talte til *populus Romanus*, medens Pyrenæernes Toppe lyste i Morgensolen og det mægtige Kolossæum laa i Aftenens Glands, da sagde han de guddommelige Ord: »*Hinc illæ lacrymæ Christi*«, det vil sige, han fik Taarer i Öjnene af den daarlige Skrift paa det slette Pergament. Saaledes er det vist ogsaa gaaet mange af vore Abonnenter, og det er ikke til at undres over.

Ovenstaaende Afbildning af vor nyanskaffede Victoria eller *Æ — Hurræ* — Presse giver kun et svagt Begreb om dette Mesterværk. Den besörger Alt paa en Gang, den aftrykker, eftertrykker, undertrykker og overtrykker, den er en Forening af Höitryk og Lavtryk, bruger Udtryk og gjör Indtryk, men paa samme Tid plukker og serverer den Avis-Ænderne, sörger for at Bladet bliver tilstrækkelig vandet, og da dens Valse gaar i Galop, kan den i Löbet af én Time af 10,000 Baller Papir lave 20,000 Boller Punch, uden at den bliver tyndere for det. Vilde denne Presse nu ogsaa indvirke paa Indholdet!

* * *

Fhv. Skolelærer Berg har for at godtgjöre sin Adkomst til at blive Præsident i den tilkommende danske Republik efter sikkert Forydende sluttet Kontrakt med Tivolis Bestyrelse om at medvirke til Grundlovsfesten i Sommer ved at gaa til Vejrs med Luftballonen »Gambetta«.

Birkedommer Krabbe er da endelig som Formand i Folketinget (og Æres-(?) Medlem af »det forenede Venstre«) bleven slaaet til Ridder af Danebroge, og det er naturligvis ganske i sin Orden. Kun er der den Forskel paa ham og hans ridderlige Aner i Middelalderen, at disse fik Slaget samtidig med Udnævnelsen, medens den gæve Birkedommer selv gav Slaget for 12 Aar siden og NB. ikke paa en Skulder, men under et Öre.

* * *

Den preussiske »National-Zeitung« rækker »det forenede Venstre« en Vennehaand, der nok bliver modtaget uden Vante — eller hvad vi vilde sige, Handske: de smudske dog næppe hinanden.

Sammenlignende Sprogforskning.

At Grækerne i Oldtiden have kendt Tobaken fremgaar tydelig nok af Ordet »Melange« (paa Græsk μέλαν G, »Sort G«), der, som bekjendt, nu er en hollandsk Tobak. Man tör altsaa sikkert slutte, at Hollænderne have faaet Tobakken fra Grækerne. At Ordet imidlertid hos Franskmændene har faaet en anden Betydning (*mélange*, en Blanding) maa naturligvis söges i, at Franskmændene har opdaget, at Hollænderne blandede andre Ting i Tobaken f. Ex. Kaal- og Kirsebærblade, og derefter have de da overfört Betydningen af Ordet paa alle andre Blandinger end netop »dieser Tabak«.

Ja hvorfor ikke?

— Man siger jo nok, at Kjöbenhavn er Nordens Athen, men hvor er saa Sparta?

— Det er naturligvis Ladegaarden, — dér samles jo alle Beboerne hver Dag til fælles Nydelse af den sorte Suppe.

Det svage Kjøn.

Der er En bag!

Det svage Kjøn.

— Hold Dig ved mit Skört, naar Du er bange for at falde; jeg kan ikke gaa og slæbe Dig omkring ved Armen.

Baltanker.

Af en „Skumlers" Optegnelser.

* * *

Höitidelig begynder Processionen;
Hvor magisk straaler ikke Lysekronen!
Man i Orkestret flittig stemmer Tonen,
— Signalet gives; saa! nu gaar Ballonen!

* * *

Gud Amor med sin Bue og sin Píl
Usynlig vandrer rundt omkring i Salen
Og sér paa» Parringsvalget» med et Smil.

* * *

Hín faaer en Rose, denne faaer en Tidsel;
Imedens hín er lutter Fryd og Solskin,
Er denne lutter Graad og Tænders Gnidsel.

* * *

Se, hendes Læber er to Rosenblade,
Og hendes Tænder er en Perlerade,
Og hendes Haar en bölgende Kaskade!
— Kun Skade, det er kjöbt paa Östergade.

* * *

Et kan jeg ej forstaa, hvor dybt jeg gransker,
Hvordan hun kan faa Plads til sine Hænder
I disse smaa, kokette Damehandsker —.

* * *

En Stemme, blid, som Sang af Nattergalen!
En Kjole, hvid, som Liljerne i Dalen!
Gud véd, hvad Töiet kostet har pr. Alen!

* * *

Han hvisker til sin Dame: Evig din!
Kritiken hvisker bagved: Evig Grin.

* * *

Der gives ingen Roser uden Torne!
Vel ere hendes Tænder ganske hvide;
Men jeg tör bande paa, de er forlorne.

* * *

Og saa forsikre næsten alle Folk, at
Der gives ingen större Fryd i Verden
End Hopsa, Menuet, Galop og Polka.

Hist sidder der en fager Blomst i Vaaren
En Ridder nærmer sig med lette Fjed:
»Jeg hilser dig, min Kjærlighed, god Maaren!

* * *

Her gives Gjæsteroller alle mulige,
Fra Ludvig Heibergs »Uadskillelige«
Til William Shakespear's »Romeo og Julie.»

* * *

Enhver kan lægge sit Talent for Dagen;
At bruge sine Bén er Hovedsagen,
Og naar det skorter lidt paa Erotiken
Saa hjælper man sig brav med Gymnastiken.

F. S. F.

— Det er afgjort — jeg melder mig ud! Naar jeg er Medlem f, Ex. af en Sygeforening skal den saa ikke skaffe mig Hjælp, naar jeg trænger dertil? — Men skaffer Foreningen mig nu Is, naar jeg vil löbe paa Sköjter? — Nej?
— Nej lad den gaa hen og hænge sig!
— Lad den drukne sig, det har den lettere ved Isen bær' jo ikke.

Æblet falder ikke langt fra Stammen.

(Peer Sörensens Mads gaar til Konfirmation, men det er ikke synderlig bevendt med hans Kristendom, hvorfor Præsten en Dag henvender sig til Peer for at tale et Alvorsord til ham.)

Præsten: Hör Peer, det gaar sandt for Herren aldrig godt med Mads. Han kan baade bande og spille Kort, men han har vist endnu aldrig sét i en Katekismus. Hvorledes kan dog dette forholde sig? Jeg véd dog, I er en god og gudfrygtig Mand, og I lægger Jer vist aldrig nogen Aften til Ro, uden at I först læser Jert Fadervor!

Peer: Gjör a'? næ' gu' gjör a' ej, a' sejer plomp, aa' saa la'er a' mæ' domp.

I. en Bagerboutik.

Barnet: Jeg skulde bede om for 10 Öre Sludder.

Bageren: Hvad er det for noget forbandet Vrövl?

Barnet (glad): Ja — det var netop det, jeg skulde have.

* * *

To Sjæle, én Tanke.

Pius den Niende sér sig om
Med Vemodsblik i sit gamle Rom.
Saa pakker han al sin Aflad sammen
Og sukker forsagt: » I dit Ansigts Sved
Skal du æde din Ufejlbarlighed!»
Og Bismark svarer andægtig: Amen!

Statistik. I den forlöbne Januar Md. d. A. er der i Fölge vort statistiske Tabelværk her i Byen besvimet 63 unge Damer (under 33 Aar).

Af disse faldt:

55 i Armene paa unge Mænd (under 26 Aar),
4 i Sofaer og Lænestole,
3 paa Gulvet,
1 i en Spand Vand.
tilsammen 63.

Ingen kom alvorlig til Skade.

Korrespondance.

Jesper Oldfux: Tak med den förste, den bedste Lejlighed.

John Jenkins: *All right!*

c + b. Tak!

Eilama: Tak, i skönsomt Udvalg.

Le long garcon: Den er for tvivlsom.

Den Gamle: Desværre for gammel.

Ole. Jody. V. H. W. M.: Kan ikke benyttes.

Den politiske Reberbane.

(Det forenede Venstres Bestyrelse beslutter at nedsætte et Udvalg, bestaaende af alle Tingets Medlemmer, for at tilvejebringe Oplysning om Regeringens Holdning og Virksomhed i de senere Aar med Hensyn til Danmarks Forhold til Udlandet).

Han spinder dem vist en Ende

Punch

satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, saint paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 6.

Onsdagen, den 10de Februar 1875.

Stærk Spænding.

(Lille Ellen — 4 Aar — har i længere Tid glædet sig til sin Födselsdag, der indtræffer imorgen, og har ikke tænkt paa eller talt om andet end den).

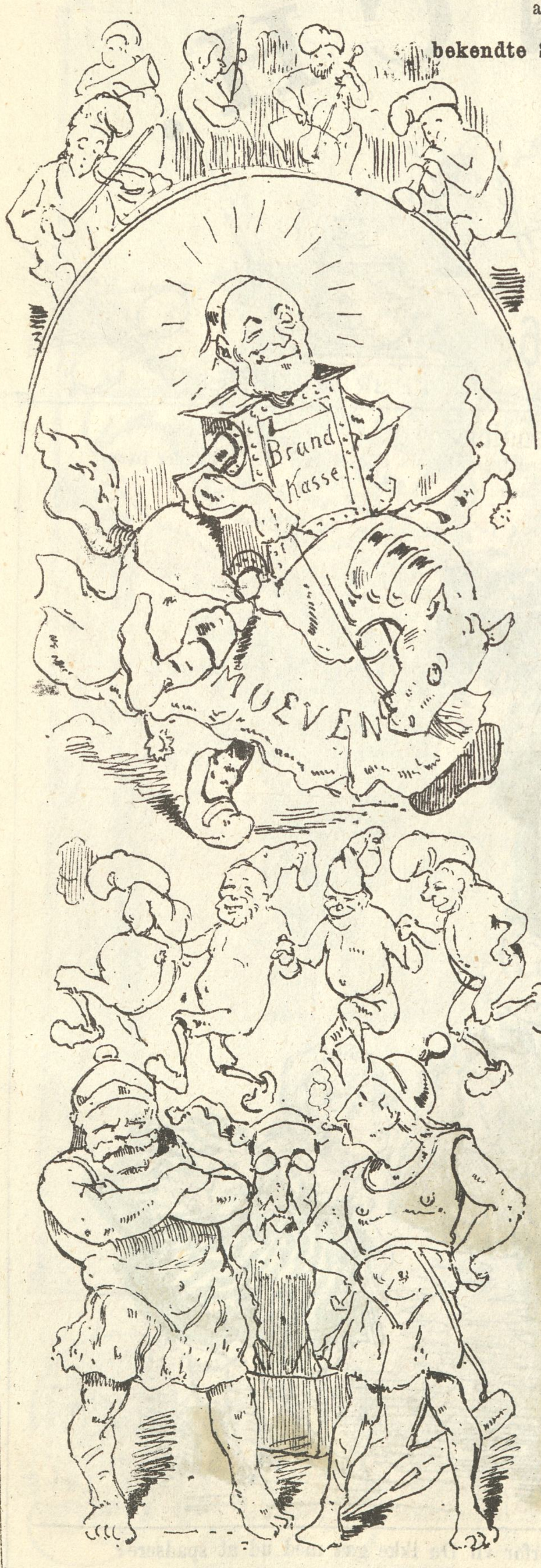

Moderen: Men Herre Gud Barn! hvorfor vil Du ikke gaa med ud at spadsere?
Ellen: Nej, jeg er bange for, at det skal blive min Födselsdag imens.

Et Karnevalsoptog

af

bekendte Størrelser.

Til Karneval! Til Karneval!
Til jublende Tummel og Glæde!
Til flot Musik og en fyldt Pokal
Dansen lystig at træde.

Fiffige Masker rundt omkring,
Lystighed os bebudende,
Giver det Hele det rette Sving
Og skaffer Liv i Kludene.

»Venstre« forlængst har bestemt at ville
Sammenkalde sit Mandskab;
Og hele Banden skal forestille
Et majestætisk Gesandtskab.

Fra Bogödrotten drager de ud
Formedelst Soröadressen.
Med fyrstelig Anstand, prunk og prud,
Möder Transtövle-Noblessen.

Hansen, den gamle Diplomat,
Der stöt holder ud til Enden,
Er færdig til at tae' en Dravat
Paa Fuxen »Almuevennen«.

Gesandtskabets militære Genie
Repræsenteres af Boisen,
Der slet ikke er aldeles fri
For at kokettere med Preussen.

Det theologiske Fakultet
Ta'er Högsbro paa sin Samvittighed.
Imedens Zahle som Hofpoet
Opererer med Flittighed.

Saa er han endda Legationens Nar,
Thi da han er meget »schwatzig«,
Som Klown han godmodig lovet hàr
At more dem med sine »Lazzi«.

Directeur Brun og Edgar Collin
Som romerske Gladiatorer!
Edgar faar nogle voldsomme Klin,
Og Publikum prægtig sig morer.

Tobiesen med statelig strunk Tournure
Og Hirschfænger sig bevæger —
Han har nok faaet et Sinecure
For nylig som kongelig Jæger.

Hartvigsen sér man som tynd og höj
Jockey trænere i Salen
Et ganske forskrækkeligt Udgangsög,
Faldet fra »Vaas« ved »Skandalen«.

Davidsen möder i Harlekinsdragt,
I brogede Klude og Pjalter
Fra Höire og Venstre sammenbragt,
Han mellem Partierne vralter.

Trier gaar med et Skillingsblad
Og raaber som Kjærling med Calberg.
Gevinsten knap nok til Middagsmad
Forslaar hos »Madame Smalberg«.

Minister Klein saa kvik og adræt
Löber omkring, som han plejer,
Og fisker lös med sit Rejenæt
De altfor levende Rejer.

Den sorte Gryde han putter dem i
Paa Vridslöse for deres Bröde.
Der koger han dem, saa Rejerne — de
Tilsidst er dobbelt saa röde.

Rimestad, Meyer og Wille skal
Sikkert more os Alle —
De möder nemlig som »To og en Hal'«;
Wille, det er den Hal'e!

En hel Del Smaaaktionærer slutter
Toget med megen Gesvindighed;
I Dominoer og Munkekutter
Gjör Bod de for deres Letsindighed.

De synger en Sang paa den trange Vej,
Som Tietgen nok har komponeret:
»Hvad vilde, min Ven, Du paa den Galej?
Du maatte jo blive barberet!«

Saalunde gaar det med Sang og Dans
Helt lystig at sé og höre,
Mens nogle, de blev redet til Vands,
Kom andre godt op at kjöre!

I Karnevalstidens Huj og Hej
Saa skal man more sig, Kjære!
Naa! har Du nu ikke moret Dig,
Saa faar Du saagu' at la'e være!

En tvivlsom Fordring.

— Det er det Samme! Giv mig bare 2 röde Grise, saa maa De ha' Skillingen, hvis De kan hitte den i Rendestenen.

Militær Selvfölelse.

Sikke to Civilister Du — de ka' inte holde Trit.

Den 16de i Maaneden Asfandarmad, Aar 1245 efter Jezdegerd.

Til min Broder i Muhamed, Selim, Musas Sön, Hilsen!

Inshallah! Gud er stor! Jeg er kommen til et Land, fuldt af Giavrer, som Ulemaerne kalde Danmark, og skriver Dig til for at melde Dig noget om mit Ophold her. Maatte din Turban blive grön og Allah aldrig sende Dig herhen, langt bort fra vort Ispahan, som dufter af Ambra og Roser, og som Profeten bevare. Landet her er ganske fladt og ligger midt i Vandet. I Vandet findes der Banker og Skær, som bruges til at löbe paa Grund paa. De, som besörge dette, ere den danske Shahs Capudan Pascha og de ham undergivne Agaer. I Vandet fanges der Klipfisk og andre Östers, og naar Krigsskibene skulle ud at löbe paa Grund, bemandes de med raa og vilde Mænd, som kaldes Ulke, og som leve af Skraa og Grog. De övrige Beboere i Landet nære sig af en Art Pillav, som hedder Gröd, med Undtagelse af Indbyggerne i Köbstæderne, der bespises rigeligen ved store offenlige Maaltider, de saakaldte Jubilæer. Ulemaerne, som holde Skole paa Landet, ere meget ansete for deres Visdom; de leve hovedsagelig af en Ret, som hedder Rigsdagsdiæter, som jeg ikke har smagt, men som skal være meget nærende.

Hovedstaden i Landet hedder Bogö. Der bor Shahen. Allah il Allah! Det er en stor Fyrste. Han bærer som Tegn paa sin Værdighed et Scepter af kunstig sammenbundne Birkekviste. Han lever af fedt Flæsk, som ikke hænger fast i Halsen. Naar han siger Ja, siger fast alt Folket Amen; de, som ikke gjöre dette, ere Oprörere og maa til Straf bære Spotnavnet Höjremænd. Anförerne for disse Höjremænd, Landets *Reis Effendi* og *Sheik ul Islam*, hedde Abu-Klein og Worsaa-Mirza; de ville snart blive strangulerede. En anden af Höjremændene hedder Myr-Bille; han er kuglerund; hans sölverne Skjold förer som Mærke en Skarabæ med en Ragekniv i Munden. Atter en anden hedder Sidi-Ploug; han er en Digter, större end Firdusi, og hans Vaabenmærke er en Kanepidsk. Profeten straffe disse Oprörere, der sætte sig op mod Allahs Skygge paa Jorden!

Kvinderne i Landet tilhylle ikke deres Aasyn, som hos os, uden de ere meget gamle og grimme. Deres Klædning bestaar hovedsagelig af en umaadelig Bunke Töj, som de bære lidt neden for Ryggen. De lade ikke deres Slavinder danse for dem, men gjöre det selv. De have en saare frodig Haarvæxt, men den sidder meget löst. Undertiden tabe de deres Hovedhaar paa Gaden. De bliver tidlig gamle, og en Kvinde, som ikke er kommen i en Mands Harem, för hun er atten Aar, har ikke stor Udsigt til at komme der nogensinde. Aldrende Kvinder, som ikke have kunnet finde Optagelse i noget Harem, blive i Reglen kvindelige Ulemaer; de kaldes i saa Fald Hunseminarister, Lærerinder eller Blaaströmper og staa under en saare fed *Kislar Aga*, hvis Navn er Abu-Holbek Effendi. Enkelte af disse Kvinder ere meget stridbare. En af dem, som hedder Svartalf, har endog en Gang leveret den nævnte fede Fyr et Slag, hvor Blækket flöd i Strömme, og hvorom endnu haves en saare lystelig Vise. I den By, hvor jeg nu er, og som hedder Kjöbenhavn, ere Kvinderne skjönne som Roserne i Schiras' Haver.

I disse Vantros By Kjöbenhavn opföres der mange höje og skjönne Bygninger. Disse styrte ned, saasnart de ere opförte. Den Embedsmand, som har at sörge for at Husene kunne styrte sammen, naar de ere byggede færdige, hedder Bygningsinspektören. Da man ikke synes, at der styrter Huse nok ned, vil man nu give den nævnte Embedsmand en större Indtægt. Mashallah! Hjemme i Persien vilde man give ham Bastonnade!

Af mærkværdige Bygninger, som endnu ikke ere faldne ned, er der et nyt Theater, som er forsynet med alt undtagen med Skuespillere, et rödt Pakhus midt paa en Gade i Nærheden af en Bro, og en Moské, den saakaldte Runde Kirke, som er firkantet. Jeg har været inde i et mærkværdigt Hus, som hedder Ligkisten. Der forevises nogle Kvinder, som leve af Urtekræmmerdrenge og Han-

delsrejsende. Allah Akbar! Disse Kvinder ligne Houris og trives godt ved deres Föde. De ere meget fattige og have kun Raad til at kjöbe et lille Stykke Töj, hvormed de tilhylle en Del af deres Legeme.

Broder i Islam! jeg maa ende mit Brev. Naar det er færdigt, nedlægger jeg det i en röd Kasse, som hænger paa en Mur, og hvori det saa bliver sendt dig. Ved Profetens Skæg! disse Giavrer ere i Sandhed omhyggelige for en rettroende Muselmands Breve. Selah, min Ven og Broder, lovet være Allah; han lade dit Skæg voxe og dine Hjorde formere sig. Gid dine Hustruer maa tiltage i Fedme og dit övrige Liggendefæ trives vel. Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Broder og Ven

Jakub Ben Musa Nasreddin. —

Epokegjörende Opfindelse.

Bismark, har som bekendt Æren af först at have opdaget, at en Statsmand i Grunden bör skifte Overbevisning hvert 10de Aar, eller at han i alt Fald er en daarlig Karl, hvis han er bange for at gjöre det.

Denne geniale og praktiske Tanke blev snart omplantet paa dansk Grund og det var særlig Hr. I. A. Hansen der har Fortjenesten af at have skaffet den Indfödsret i Folkethinget, hvorefter fremragende Politikere af alle Farver, i og udenfor Thinget, have kappedes om at gjöre Brug af denne nyttige Opfindelse.

Den er dog endnu kun i sin Barndom, da en Politiker behöver i det Mindste saa lang Tid som mellem 2 Rigsdagssamlinger for at skaffe sig et nyt Standpunkt, men den Tid vil sikkert komme, da ærede Talere skifte Mening, medens de selv tale, og först da er Maalet naaet:

det **frie Vrövls**-Æra er oprunden,
og den 1000 aarige Rigsdag er nær!

Naar vi saa tillige faar: fri Tanke, fri Kjærlighed og fri Beværtning — saa er der ikke meget tilbage at önske.

Flertalsovermagt.

— No de' ka' Do æt faasto Rasmus. Nærensindenstie, som a vil sei' for Exempel, te' mæ aa Niels vi sætter wos te' aa spis' en Gos, siæ Do, saa ska' Do Fanden revne mæ æt blyw fied aa de' vi levner.

En gammel Historie

nylig passeret.

Om Aftenen Gilde med rask Svingom
Med Sus og med Dus.
Om Morgenen Tömmermændene kom
Saa laa der et Hus.

Unge Ornithologer.

(Paa Gammeltorv.)

Peter: Gu e' de' ej Vildænder!
Christian: Gu e' de' saa!

Altid en Tröst.

— Ja hvad kan det nu hjælpe, at Kongen har dekoreret Rigsdagens Formænd?

— Aah, véd Du hvad, saa begynder der jo dog at komme Orden i Thingene.

Korrespondance.

Flere Provindsabonnenter: De 3 förste Kvartaler af 1874 ere udsolgte.

»Gjæt fra hvem«: Den er for bredt anlagt.

Fastelavnslöjer.

Motto: **»De er sure,« sagde Högsbro.**

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSEN ske Boglade (E. S. Tillge), Kjøbenhavn.
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 7.

Onsdagen, den 17de FEBRUAR 1875.

Paa Friskolen.

Lærerinden: Hvorledes staver Du Olie?
Peter: Der findes ikke mere Olie,
Lærerinden: Hvad for en Snak?
Peter: Nej for min katholske Tante i Ordrup, sa'e Moer, hun fik i Gaar den sidste Olie

Ogsaa „et Ord til Björnstjerne Björnsen"
fra Manden i Maanen.

Fald det skulde træffe sig, — sligt hændes jo saa
tidt, —
At du er paa Parnasset i en fransk Visit,
Naar du modtager denne min Skrivelse,
Og hvis den skulde komme dig en Smule paa tværs'
Og bringe mér Forstyrrelse ind i dine Vers,
Saa beder jeg dig forud om Tilgivelse.

Thi du maa dog betænke, at en Maanemand som jeg,
Der er fjernet fra Jorden ved saa milelang en Vei,
Kan ikke passe Tiden saa nge.
Nu sejler Ætherposten om et Öjeblik af Sted,
Og derfor maa jeg skynde mig, hvis den skal tage med
Det Ord, som jeg dig agter at sige.

Se, först vil jeg dig takke for den Iver, det Talent,
Hvormed du uden Omsvöb, aldeles konsekvent
Realiserer mine Idealer.
Jeg selv, det maa jeg tilstaa, kan ikke naa dig mér,
Thi jeg forandrer ikkun mit Standpunkt hvert Kvartér,
Men hver Minut «forandrer» du »Signaler«

Ja Mage til de »Omslag», som hos dig saa tidt er
skét,
Det maa jeg vel bekjende, det har man aldrig sèt
Heroppe i de himmelske Egne;
Thi alle de Omslag, jeg gjör mig skyldig i,
Beregner man ved Hjælp af lidt Astronomi,
Men dine kan man ikke beregne.

Hvor blev jeg ikke henrykt, den Gang da jeg dig saa
Fra Skandinavismen et Luftspring at slaa
Hélt over i Pangermanismen;
Hvordan du sprang fra Grundtvig til Bismarck paa
Stand,
Og atter tilbage som fuldblods Venstremand,
Og nærmed dig til Socialismen-

Det tilstaar jeg dig ærlig, at slige svære Spring,
Som du kan udföre saa let, som ingen Ting,
Det overstiger langt mine Kræfter;
Og du kan tro, man vil dig erindre som Athlet,
Saa længe, som man mindes dit Navn som Poet,
Ja jeg tör sige endnu længe efter.

Men Hovedgrunden, hvorfor jeg skriver til dig ned,
Er kortelig denne, at jeg er bleven ked
Af min lange og besværlige Vandring
Nu har jeg sét saalænge paa Menneskenes Spræl
Og alle deres Krumspring, at jeg kjeder mig ihjel,
Hvis ikke snart der skér en Forandring.

Saa skrev jeg til Stjernernes Bane- Direktion,
Og bad om min Afsked i Naade, med Pension,
I et Bönskrift, som var særdeles rörende;
Og jeg fik til Svar, at det kunde godt gaae an,
Saafremt jeg kunde finde en dulig Eftermand,
Der kjendte alt til Faget henhörende.

Jeg tænkte strax paa dig, thi jeg maa sige til din
Ros,
At i at skifte Ham er du den störste Virtuos,
Som jeg endnu har kjendt blandt Poeterne;
Nu Pladsen staar dig aaben, derfor skynd dig og kom,
Og jeg kan paa Forhaand forsikkre dig om,
At du vil gjöre Lykke blandt Kometerne.

Bestillingen er let og kan passes af hvert Fæ!
Du vender blot din Kaabe i Ny og i Næ.
Og efter Tiden skifter du Kjolen.
God Indtægt, frit Logis og en rigelig Kost!
— Du sér det er en magelig og hæderlig Post;
— Belysning faar du tilbragt frit fra Solen.

Og véd du ej, hvordan du skal komme herhen,
Gak til din Forbundsfælle og trofaste Ven,
Hs. Majestæt Kong Berg, det söde Asen.
Thi efter hvad et Rygte fornylig har mig sagt,
Saa skal det jo være Allerhöjstsammes Agt,
At producere sig i Luftsejladsen.

Og hvis du skulde synes, at Vejen er saa lang,
Og at du under Ve's vil til Hvile föle Trang,
Saa véd jeg Raad for slige Bagateller,
Thi herfra ned til Jorden, erindrer du jo nok,
Har dine Forbundsfæller jo opfört en Skok
Særdeles komfortable Luftkasteller.

Dér kan du tage ind, hvis du skulde blive træt,
Og Berg vil sikkert finde mangen blöd Tabouret,
Hvorpaa han kan hvile sine Lemmer.
— Nu slutter jeg mit Brev, i det Haab, at jeg kan
Om föje Tid dig hilse som den nye Maanemand.
— Lad mig sé, at du mit Haab ej beskæmmer.

Indbydelse

til Aktietegning paa et storartet

Agurkesylteri.

Det er en bekjendt Sag, at en Forretning, der drives efter en stor Maalestok, i Reglen bringer et stort Udbytte (positivt eller negativt).

Det vil ligeledes være bekjendt for de Spekulanter, der i de senere Tider have befattet sig med Agurkesylteri*), at det ikke har givet dem nogen stor Fortjeneste.

Jeg tillader mig derfor herved at indbyde til Aktietegning paa et Agurkesylteri efter en större Maalestok:

Kapital 200,000 Kroner!

og vil blot tilföje, da Sagen i Övrigt anbefaler sig selv, at der er Rimelighed for et Udbytte af

92 %

i Fölge nedenstaaende Beregning.

Aktietegningen finder Sted ved samtlige Vexelagenter (der faa 5% Provision af det tegnede og tilstaaede Belöb) — i Overensstemmelse med de vedtagne Statuter (sé nedenfor). — I Tilfælde af Overtegning finder *pro Rata* Fordeling Sted.

Ærbödigst
Jesper Oldfux.

Beregning:

Aktiekapital			Kr. 200,000
Gründungs-Omkostninger		15,999 Kr.	
Raamateriale:			
Agurker . »	Kr. 50 Öre		
Eddike . »	— 50 Öre		
		1 —	
			— 16,000
			Overskud Kr. 184,000

eller 92 % af Kapitalen.

Statuter.

1. Indbyderen maa ikke selv have Aktier i Selskabet.
2. Indbyderen skal være Direktör for Selskabet i det förste Aar og oppebærer, i denne Egenskab og som Gründer, det förste Aars Udbytte i Overensstemmelse med ovenstaaende Beregning.
3. Alle övrige Lovbestemmelser overlades det Generalforsamlingen at vedtage og fastsætte.

*) »at sylte Agarker« betyder i Börssproget »at sælge med Tab.«

En Fremtids Læredreng.

Mesterinden: Sé her lille Peter — her er Deres Morgenkaffe — der er en Bolle til — Klokken er slaaet otte — min Mand er gaaet i Værkstedet og lægger al Ting til Rette, saa De kan begynde lidt — og hör — naar De siden har spist til Middag, vil De saa ikke være saa venlig at bringe Servicen ud i Kjökkenet, förend De lægger Dem til Middagsluren.

Garnisonstjeneste.

(Fordrag i Theorie).

— Naar Dragonen staar op, skal han vaske og barbere sig — — —
— Det hedder balbere — men man kan for Resten ogsaa sige barbere — — —

En grusom sörgelig Beretning

om

To unge Ægyptere (af de Gamle),

hvorlunde de pyntede sig, gik til Sold, bleve fulde, kom i Brummen og til aller sidst fik en Ende med Forskrækkelse.

Hvilken sörgelige Beretning er funden i Ægypten ved Udgravning af et **sammenstyrtet Hus**, der havde ligget længe i Grus.

Oversat til godt Dansk
af
Punch.

Först bleve de barberede,
Saa bleve de friserede
Og saa pomadiserede
Samt nobelt ekviperede;
Dernæst blev de trakterede
Og perialiserede,
Hvad dem dog ej generede.
Paa Gaden de spaserede,
Som gale sig gererede.
Af en Betjent noterede
De hurtigst retirerede,
Men Hjælp han rekvirerede:
De bleve attraperede,
I Brummen expederede;
Der sad de arresterede,
Jo, de var net leverede! —
De sprælled og regerede
Og kraftig protesterede,
De vare irriterede
— — Men bleve ignorerede!
Betjenten rapporterede,
Og stygt han dem blamerede
Ved det, han refererede.

Han sa'e: »De fælt huserede
»Og Gaden ej passerede
»Men stod og ræssonerede
»Og grovt mig insulterede
»Og lo og deklamerede.
»Til sidst de manövrerede
»Helt snildt og echapperede,
»Dog — lidt de profiterede,
»Thi jeg mit Löb forcerede,
»Og deraf resulterede,
»At de blev internerede,
»Skjönt svært de lamenterede«
Nu Retten spekulerede,
Pro — Contra diskuterede,
Til sidst den resolverede,
Og Straffen, den dikterede,
Man hurtigt exekverede:
De To blev balsamerede
I Tjære, regalerede
Med Prygl, ja halvt spolerede,
Saa bleve de skalperede
Og derpaa fint parterede
— — Hvorpaa de rent
kreperede!

Danefæ.

Til vort Musæum for nordiske Oldsager er Tid efter anden indkommet fölgende Fund:

Ved Undersögelsen af en Kökkenmödding, der ligger i Nærheden af det Tingsted, hvor »de forenede Vikinger« i sin Tid holdt deres Möder og Offringer, har *Punch* udgravet fölgende Genstande:

1) En Bavtasten, 7 Alen höj og 3 Kvartér tyk og bred, hvorpaa findes fölgende Indskrift i de saakaldte »Sejrsruner«:

Denne mærkelige Indskrift er, uagtet Stenen, der fandtes midt i en af de saakaldte »Brandpletter«, var noget sveden i Kanten, meget tydelig og vel bevaret, hvorfor det lærde Medlem af Redaktionen ogsaa med Lethed har kunnet udlægge og tyde den saaledes: »Berg rejste Stenen for I. A. Hansen, hanses Fosterfader og Galdremester. Han faldt i Strid for Höjsæderne. Zahle signe disse Runer«.

2) En Offerkniv, (omtrent som et Plougjern), indsvöbt i ugarvet Lammeskind, der hensmuldrede straks efter, at dette Fund var bragt for Lyset. Lammeskindet har sandsynligvis indeholdt en Fortegnelse over de Love, som er offrede til de vrede Guder med dette Vaaben.

3) En spidsfindig Pindehugger-Öxe. (Mosefund fra den ældre Jernalder). Bladet er mærketmed Svinborg 2, men Eggen er stærkt rusten, meget »skaaret« og næsten slöv.

4) En Hornkam. (Strandfund fra Bogö.) Den antages at have været brugt af den store Söhane, der fordum havde sin Borg der paa Öen, og den kan maaské være tilvirket af det Horn, han rendte af sig ved Kældernæsset.

5. En Lur, utvivlsomt anvendt ved Indkaldelsen af det vornede Mandskab, naar en Fejde stod for Dören, dygtig bulet, men dog ret vel bevaret og endnu brugelig; dog er Tonerne noget falske.| Grundformen er endnu bevaret i de Horn, hvormed Alpehyrderne kalde Kvæget sammen til Malkning. (Fortsættes).

* * *

En Strötanke.

Trangt gaar vort Lovgivnings Maskineri;
Noget maa der sgu gjöres. —
Mon ikke der findes et Hjul deri,
Som kunde ha'e godt af at smöres?

Fra Danseundervisningen.

Onkelen: Naa, hvad lærte Du saa igaar hos Dansemesteren, lille Adam?
Adam: Vi lærte kun de fem Professioner.
Onkelen: Fem Professioner paa én Aften? det var Skam ikke saa ringe endda.

* * *

Kvindens Underkuelse.

Naar Kvinden hylder Emancipation
Og bytter Elskværdighed med Forskruelse,
Saa tror jeg, hun bærer den störste Portion
Af Skylden for »Kvindens« Underkuelse.

Længsel.

H. Naa — nu begynder »Dagen« dog mærkelig at længes.
T. Hvad skulde den vel længes efter?
H. Ih, — naturligvis efter flere Abonnenter!

Korrespondance:

J.—p:, *Ego:*, *Timon:* — Tak! *C-l M x:*, *le long Garçon:* — for bredt og for tyndt.

Det parlamentariske (Over-) Slagte-Hus.

Motto: Det kommer ikke an paa et Lam eller to i Slagtetiden.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. —— ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSEN ske Boglade (E. S. Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.
№ 8.
Onsdagen, den 24de Februar 1875.

Vinterstudie.

(Motivet fra «Kjærlighedsstien

— Sig mig dog for Resten söde Emilie, hvorfor er Du ikke Medlem af Sköjtelöberforeningen — Aah, det er sandt, Du er forlovet — ja saa behöver Du det jo heller ikke.

Betænksomme eller maaské ubetænksomme Betænkninger

over

en höjst betænkelig Betænkning.

Finantsudvalget sin Betænkning gav
For nylig for den studsende Almenhed
Til Fryd for mangen, baade höj og lav,
Som glæder sig ved disse Tankers Renhed.
Vel savner man des værre fælles Enhed,
Og mangt et gyldent Haab — ak! — fandt sin Grav.
Men hvad der tales end om Underfundighed,
Et anerkjendes bör: den store Grundighed!

Man har fordybet sig i stort og smaat,
Og Fliden ydes bör al mulig Hæder.
Man sér paa Murene paa Kongens Slot,
Og midt paa Jyllands Heder ud man træder.
Man færdes her og der — ja, kort og godt! —
Man har sin lille Næse alle Steder:
Paa Borgens Tage flikker de og bygger,
Og dybt i Söens Mudder ned de dykker.

Med andre Ord: de gaa til Bunds i Sagerne,
Hvad eller og til Vejrs, om man saa vil.
Derfor nödvendigvis forstumme Klagerne
Om, at letsindigt sættes Alt paa Spil,
At Berg er ikkun en af Landeplagerne;
Nu kan man sige, hvad man vil, dertil:
De Sager, han ta'er for, det bör man vide,
De bli'er belyst, al Falds fra venstre Side.

Naar Pantserskibet faar sin sidste Rest,
Saa faar vi ogsaa Grundene at vide.
Vel hvisker for sig selv man lidt til Side:
»O brave Skoma'er! bliv dog ved din Læst!«
Men man har sat sig paa den höje Hest,
Man stormer lös med Kasteskyts og Blide;
Saa gaar det bus paa Kirkerne og Slottene
Og paa Ministerlönningen, den ottende.

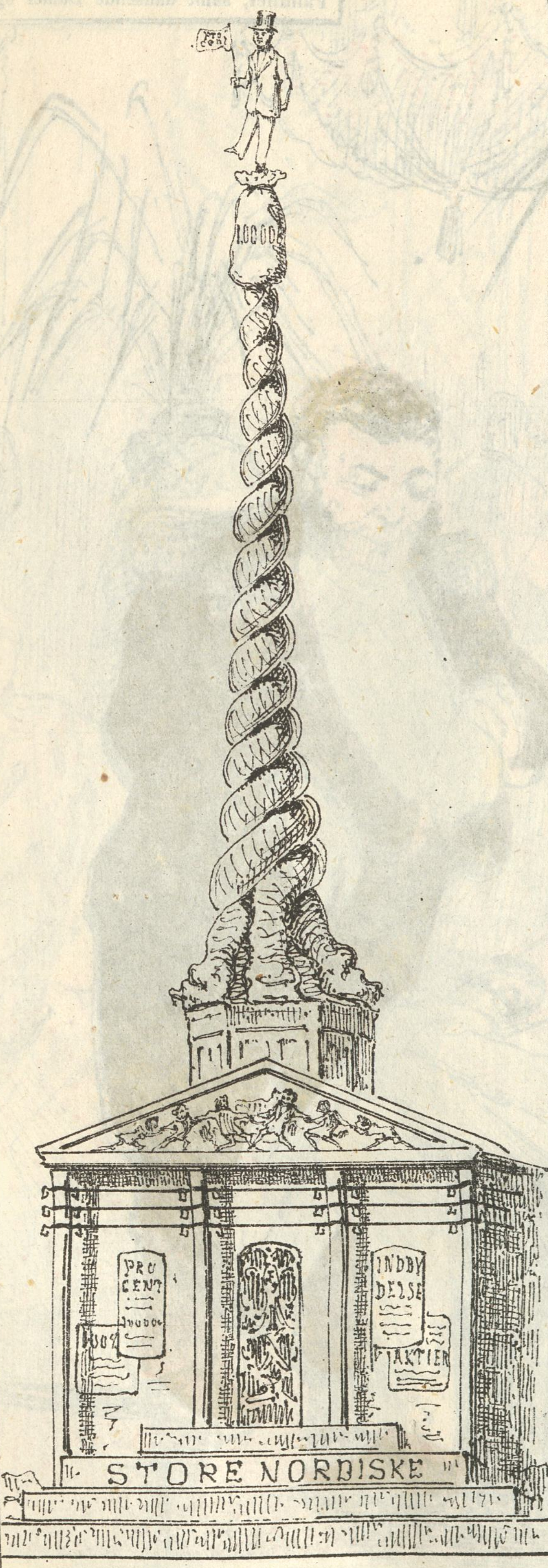
Paa Kristiansborg man finder, at Facaderne
Har ingen Trang til mere Politur,
Og vi, som stadig færdes her paa Gaderne,
Vi finder og, det gjör en god Figur —
Vi er saa vant til Skallerne og Skaderne
I Slottets uanstændige Mondur:
Det Ydre overalt pletter't af Vandet,
Det Indre fedtet overalt af Trannet!

Paa Orlogsværftet snuser man i Kullet
Og ændser lidet, at man smudses til;
Paa Universitetet er det Guldet,
Som fængsler Öjet med sit Farvespil;
I Björnsens Deficit man sér paa Hullet
Mens Winther Hokuspokus gjör paa Dril.
Man snuser fra Herodes til Pilatus:
Det gjælder at forbedre Statens Status!

Mod Tietgens Kirkepatronat man skriger,
Og Skriget lyder over By og Land.
Man ruster sig til Kamp imod en Krieger,
Og der er Grund til Kamp, det siges kan —
Hvor saa man forhen vel i Kongens Riger,
At saadant et »Geschäft« blev bragt i Stand?
Og Tietgen-Krieger de en Kamp bebude,
Men end er »Svogerskabet« ikke ude!

En skön Kontrast til hele den Koldblodighed,
Hvormed de over alt med Kniven skar,
Den kan man skimte i den Ædelmodighed,
Man i en anden Retning bliver var.
Paa Grund af Penges Knaphed, Manglers Frodighed
Om blot et lidet Tilskud bedet har
Den »fattige« Prinsesse Caroline,
Og det blev ydet flux med kjærlig Mine.

Det var Betænkningen. — Nu kommer Slaget,
Og tæt den fylker sig, den Bondehær.
Den hele Bande fölger trolig Flaget,
Som löftes höjt af Berg og Sören Kjær.
Man hörer grant alt Bulderet og Braget,
Det dröner vældigt baade fjernt og nær.
Men rolig smiler dog de stille Parcer —
Man er forlængst alt vant til disse Farcer!

Facade af Marmorkirken efter dens Restavration, tegnet efter Architekt **Swindelmanns** Udkast.

Rimbrev

til Gutten Grundtvig

fra en Kvinde.

Du unge Grundtvig, som kun Skygger maner
For Öjet frem paa Folkelivets Baner
Og galer höjt, lig unge galne Haner,
Du skal dog sé, at der er andre Daner,
Som laver Rim, hvis Værd Du ikke aner,
Men som kan smages, selv af kræsne Ganer,
Vid: jeg er ikke en af Dögnets Flaner,
Mit Navn er Sif, jeg er Grundtvigianer.

Paa Landet født, blandt jævne, simple Bönder
Selv borgerlig, jeg daglig Grundtvig nynner,
Han gav min Tanke Længslens förste Tönder,
Og förte mig fra Hverdagslivets Hynder,
Fra Prosalivets flade Helleflynder
Til Kjæmpelivets Kræfter og dets Ynder.
Er det da saa, at jeg mod Skjalden synder,
Naar jeg med ham kun ender og begynder.

Han har mig lært at kaste Krinolinen,
At agte Aanden mere end Terrinen
Og Kjæmpevisen mere end Latinen.
Og han har lært mig, trods Kritikens Hvinen,
Trods alle dvaske Dværg es fæle Grinen,
Trods Alles Snak, trods Pöbelen og Pinen,
At lade Sangen rulle som Lavinen,
Med nationale Farver, selv i Minen.

Jeg vandrer sikkert ikke om i Blinde,
I Kæmpens Spor jeg lettelig kan finde.
Til Grundtvigs Venner vil jeg fast mig binde,
Jeg önsker dem paa Magtens höje Tinde,
Thi det er dem, som Sandhed kun har inde,
Fra hvem de ægte Folkekilder rinde,
Og som de sande Folkegaver vinde,
Kort sagt jeg er i Grunden Venstre-Kvinde.

Jeg elsker I. A. Hansens blöde Stemme,
Selv Zahles Vid jeg aldrig kan forglemme,
Jeg elsker Berg, mod hvem de er saa slemme,
Jeg elsker Björnbak, som de ej kan tæmme
Jeg hader Bille med sin Næseklæmme,
Jeg hader Höjrepressen, som vil hæmme
Alt, hvad vi andre ret af Hjertet fremme,
Selv Vorsaa skulde hell're blevet hjemme.

Jeg elsker Björnson, det vil jeg ej skjule,
Han er en Kæmpe fra det gamle Thule,
Han er et Rugbröd, Du er knap en Smule,
Og saa du ham, da kröb Du i Din Hule;
Han har i Folkets Hjærte vidst at smugle
En Flok af unge, friske Sangerfugle,
Han er for mig paa Jordens runde Kugle
En dejlig Skjald og han er ingen Ugle.

Fra

(Indbudne vare i Følge »Dagstlg

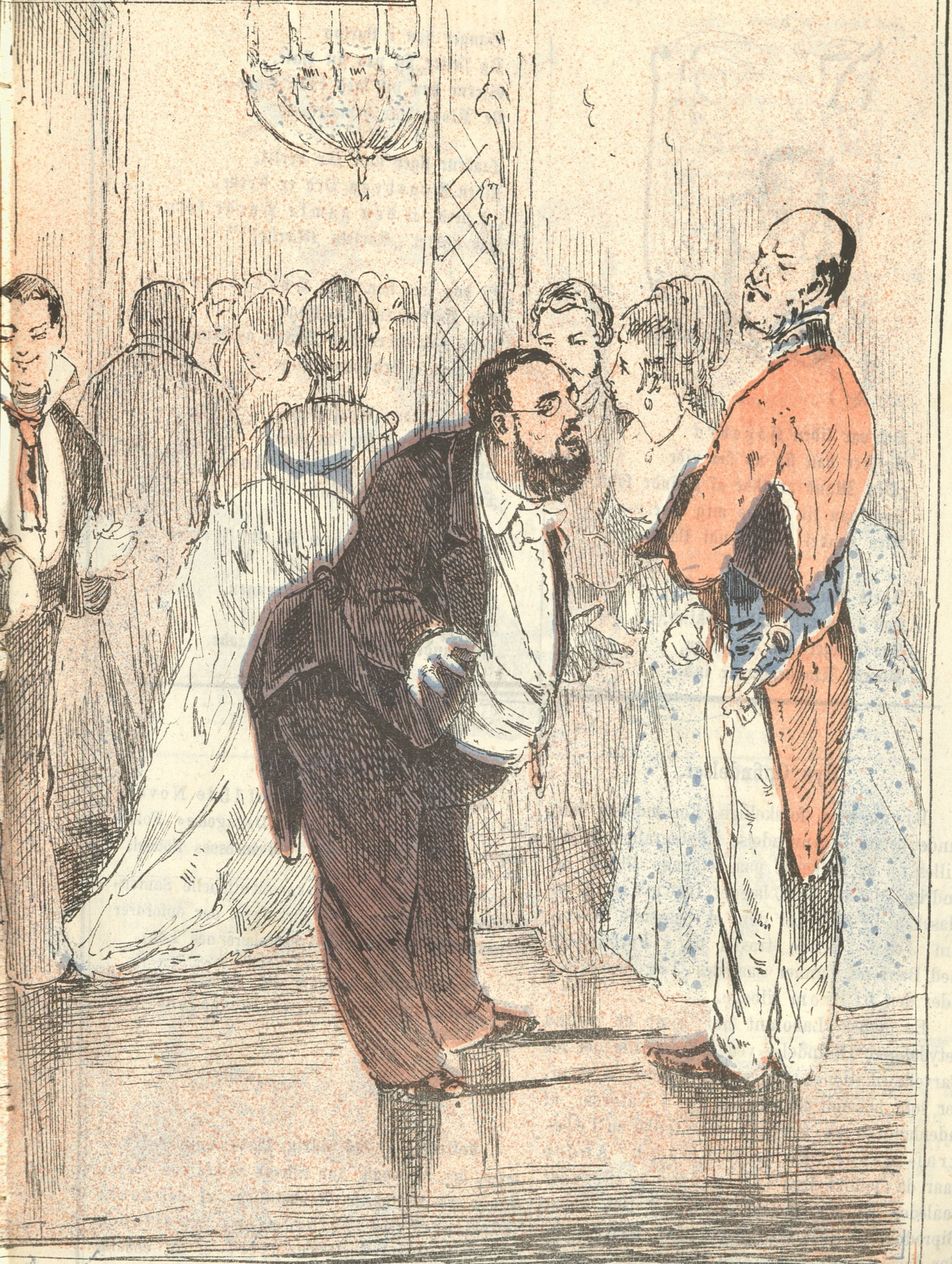
Familier, samt dansende Damer og Herrer ude

— Hör min kære Baron, er det sandt, hvad man fortæller, at De en Gang skal have været Sadelmagersvend?
— Jeg siger Hr. Greve, at havde De begyndt som Sadelmagersvend saa var De det vist endnu.

ofballet.

Corps diplomatique, de 2 förste Rangklasser med
r Hofcirkelen).

— Hr. Kammerherren maa dog indrömme mig, at Selskabet i Aften er noget blandet.
— Ja, undskyld min Bedste, men — vi kan virkelig ikke alle være ved »Dagstelegrafen«

I Faareklæder.

Det var liden Høgsbro
Og seer han sig ud saa vide:
„Den Mand er ikke af Kvinde født,
Som kan til Vands mig ride.
Men Landet stander udi Vaade.

Aarle Søndagmorgen
Han lægger sit lodne Skind,
Saa ganger han i Vartov,
Blandt Klokkefaarene ind.

Ganger han i Vartov
Og sætter sig paa sin Hale,
Gjerne han vil med røde Kors
De Klokkefaar bemale.

Faarene siger kun Bæ dertil,
Liden Høgsbros Ord er stærke:
„I veed, at den gamle Hyrde selv
Har hyldet „Korsets Mærke!""

Ej dog seer han den Hyrdedreng,
Den Hyrdedreng hin unge,
Frem han farer med Sværd og Skjold
Og hvasse Ord paa Tunge.

Det var liden Høgsbro,
Han vorder i Hu saa mod,
Skriver han til sin Ven i Rom
For der at fange Bod.

Ikke dog hjælper ham Bjørnstjerne
Og „Morgenbladets" Støj,
Høre han maa af Hyrdedrengen,
At han for Faarene løj! Føj!
Nu stander Høgsbro udi Vaade.

Nye Opfindelser.

Brom, hvis forskellige Forbindelser har fundet betydelig Anvendelse i Fotografien, fremstilles nu af Tyskerne paa følgende simple og sindrige Maade: Man lægger Brombær i en Glasskaal og tilsætter dem et passende Kvantum Jord. Denne træder da i Forbindelse med Bærrene, danner saaledes Jordbær, og lader den fri Brom tilbage.

En dansk Laborant har gjort en endnu betydeligere Opfindelse ved at fremstille det for Farvefabrikationen saa vigtige Metal Krom, der som bekendt ikke findes frit i Naturen, af indenlandske Animalier. Man triller en Telegraf-Meyer efter en Kromand. Anden gaar da öjeblikkelig i Telegrafen og efterlader saaledes fri Krom og Meyer. Det sidste Biprodukt er just ikke meget sögt, men begynder dog at spille en större Rolle ved Fremstillingen af Shakespear.

(Tidsskr. for Fysik og Kemi).

Tiderne skifte.

Opfinderen af »Systemet af 15de November 1863« tolker med »glad Deltagelse« Folketingets loyale Fölelser ved en Prinsesses Födsel.

Sponneck föler sin »konstitutionelle Samvittighed«(!) besværet (af et Cirkulære, der opfordrer Kommunerne til at forhöje Skolelærernes Lön).

»Fædrelandet« beklager sig bittert over at blive distanceret af »Dagstelegrafen« som Hofnyhedsblad.

* * *

Hellere sent end aldrig. Historiemaler Hammer, der for nogle Aar tilbage vakte saa megen Glæde ved sin ideale Fremstilling af »Danske Gorillaer ved Solnedgang, spejlende deres Haler i en Vandpyt«, er nu endelig bleven optaget som Æresmedlem af Kunstakademiet i Fladstrand.

„Dagen" og „Aftenbladet".

(frit efter C. Vilster.)

»Dagen» tæres langsomt hen
Under Slid og Möje,
»Aftenbladet« har til den
Intet kjærligt Øje.

»Dagen» er et lille Blad,
Ingen »Dagen» kjender;
»Aftenbladet» lever glad
Just af Dagens Ænder.

»Dagen« drukner, hænger Folk
Rundt i Jordens Dale;
»Aftenbladet« uden Dolk
Ligner Himlens Zahle.

Trier bruger travl sin Tid,
For det Ny at samle:
Hartvigsen saa stille, blid
Lever af det Gamle.

Over »Dagens» matte Skjær
Abonnenter græde;
»Aftenbladets» Hund saa svær
»Dagen» vil opæde.

»Dagen» er et pauvert Værk,
Trier ingen Stjerne,
»Aftenbladets» Skal er stærk
Hartvigsen en Kjerne!

* * *

Det italienske Operaselskab spiller den ene Trumf ud efter den anden, men har nok endda adskillige i Baghaanden. Efter sikkert Forlydende vil vi faa endnu en Generation af Familien *de* Carrion at sé og höre:

Carrion *père.* Carrion *fils.* Carrion *petit-fils.*

Törke

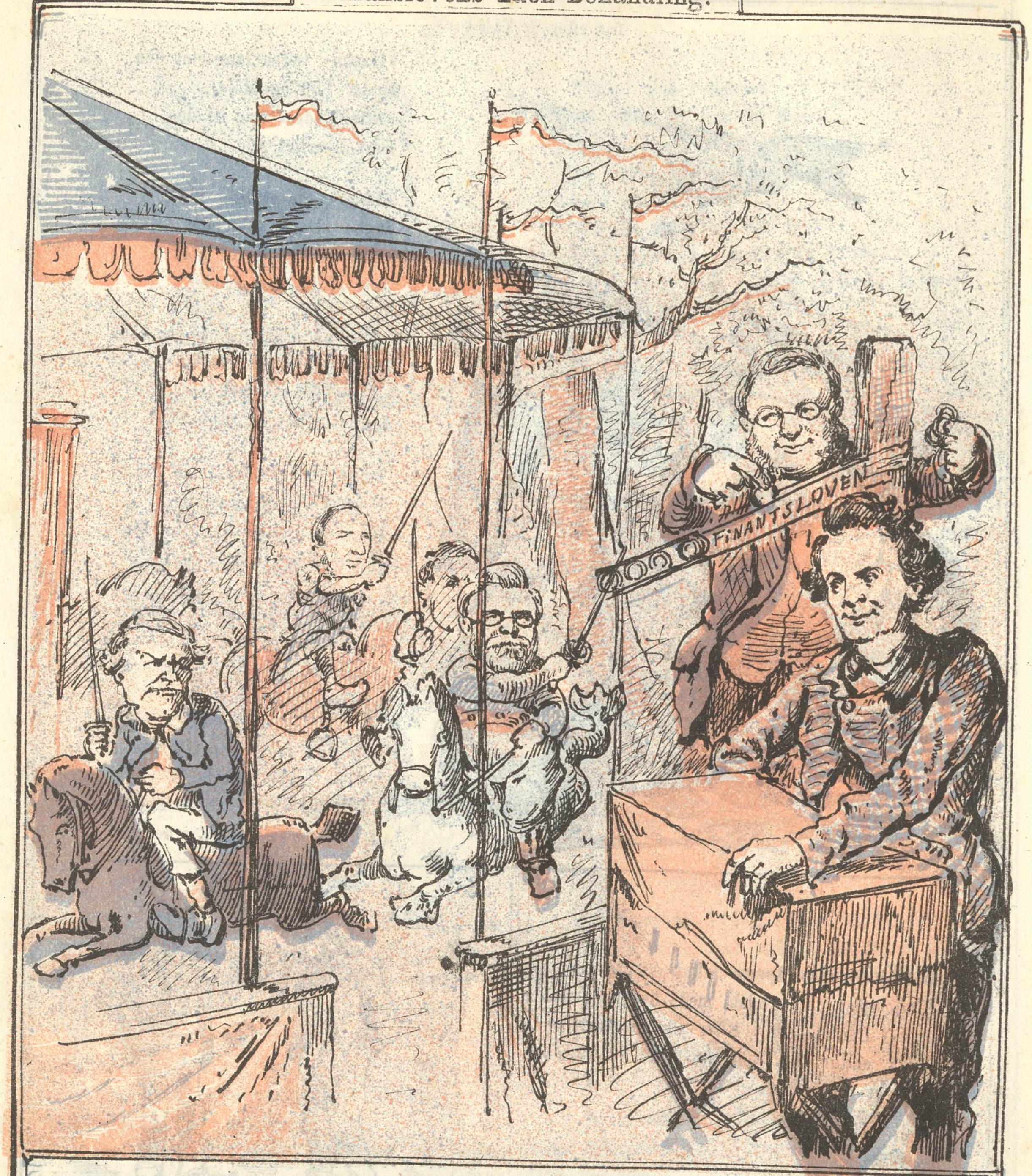

— Stoffer, jeg vil være et Asen, om jeg ikke er færdig at revne af Törst. Naar man nu bare kunde faa sig et eneste lille »Stænk!«
— Ta'et med Ro Peter, nu faar vi dog vist snart »Regnvejr!«

Korrespondance.

Isak: Begribeligvis.
En Punchenyder: ikke nydelig nok.
— rk: det förste var godt,
det andet lidt raat.
Ss: det Meste er »laant« af »Sværmere«.
Hans Benix: Abgeschmacht.

Finanslovens 2den Behandling.

Motto: »Ach Du lieber Augustin!« — —

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn.
Mapper til Bladet: Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 9.

Onsdagen, den 3die Marts 1875.

Ingen Gæsling.

Tanten: Du kan rigtig springe Sophie, Du er nok en lille Springgaas!
Sophie: Moster, kan Du da sé paa min Ryg, om vi faar mere Frost i Vinter?

Memento Monumenta!

Vort Fædreland har Brist paa Monumenter:
Det gjælder Landet og dets förste By.
Vel har vi ikke Savn just paa Talenter;
Om mér end et gik vidt om Lande By.
Forgæves dog et Pantheon vi venter —
Indsamling skér der vel i Næ og Ny.
Men Schow og Weyse hist forgæves bier
Paa de forlængst forkyndte Vis-à-vis'er.

I hellig Ensomhed paa Frue Plads
De tvende Aandens Kæmper halvt maa glemte.
Til Gjengjæld sér man Christian den Femte
Bestraalet af det ny' Theaters Gas.
Der sér man denne Helt saa stram og kvas
Hvis blotte Syn os ofte nok forstemte,
Helt latterlig forklædt som Imperator
Vel qvidem „acti temporis laudator“.

En anden Heros hist paa Fredrikspladsen
Forundret spörger os: hvi staar jeg her?
Og stadigt bliver han begloet af Massen,
For hvem Besvarelsen er saare svær.
Han var vor Konge, svare vi gelassen;
Af Svir og Drik han döde, véd Enhver.
Men allerede för han hensov södelig'
I Bronze var han bleven gjort udödelig.

Som sagt! vi træffe her et dybtfölt Savn,
Ja dybtfölt! som kan sés af Dagsaviser,
Hvor nu med et man mindes Ørsteds Navn
Og Olaf Rye og Biskop Mynster priser.
Nu skal den tændes for dem, Ærens Bavn;
Og deres Statuer os snart beviser,
At Danmark sætter Pris paa sine Sönner
Og lytter til de ædle Damers Bönner.

Den, der i Live drog til Felts mod Alt,
Hvad der hed Kunstværk, Statuer og Buster,
For hvem i sin Tid selv Theatret ryster,
For hvem et Maleri var Lærredspjalt.
Selv han skal modelleres »med Gevalt« —
Det er et Skuespil, som höjt forlyster:
Asketen Tscherning vil ej blive fri
For selv at blive «Snurrepiberi!«

Og Guldet ind i store Dynger strömmer;
Men Appetiten kommer *en mangeant.*
Og snart man ikkun om Berömthed drömmer,
Om store Skikkelser i Danevang,
Og da man först er kommen godt i Gang,
Man sine Lommer med det samme tömmer.
Thi »ska' der, haa! saa la' der være Gilde!«
Nu, op med Mönten, för det bli'er forsilde!

Og hvor vi forhen vented' Snese Aar,
Forinden hædret blev den Dödes Minde,
Og medens för Decennierne svinde,
För blot et Opraab man at læse faar,
Helt anderledes det for Tiden gaar,
Nu er der Hastværk for den danske Kvinde.
Nu skal vi ha'e en Mindesten i Haven,
För Hædersmanden rigtig kom i Graven

Og Subskriptionsindbydelser der hænger
Rundt i Butikerne til den Kommers;
Og snart om H. C. Andersen saa trænger
Sig Barnepigerne paa Kryds og Tværs
I Kongens Have han sin Dobbeltgænger
Kan hædre selv med nogle kjönne Vers.
Og dette Dobbeltgængeri forny'r
Hans Liv og bli'er dets bedste Eventyr!

Fra Stövlekammeret.

En Fabel for store Børn.

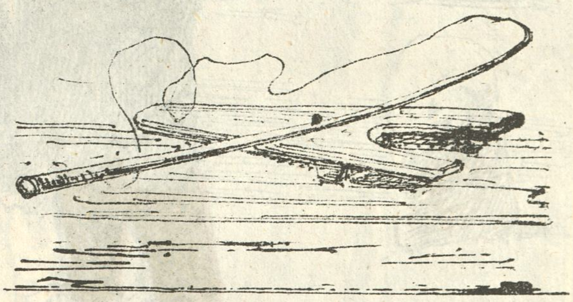

Der var engang en rigtig fin Mand, han eiede en pæn lille Gaard med mange Köer og Heste — ja der var ikke mange Ting, som han manglede, men det Bedste, han havde, var hans Stövler. De stode i et eget Kammer og saa mange, saa mange, for Manden sagde altid, at man kunde kjende en dannet Mand paa, om han var pæn om Födderne. Der var baade Transtövler og Ridestövler; ja disse sidste vare i Grunden de Fineste, for de havde Lov til at komme i Stigböjle og faa Spore paa, det var en stor Udmærkelse, for saa havde de ligesom en Slags Kommando over den Hest, deres Herre red paa. Der var ogsaa nogle af dem, der fra Födselen af var mere polerede end de andre, de hed lakerede, og de vare mere indbildske, men i Grunden duede de ikke meget, for de vare sköre og egenlig kun til Stads; til daarligt Vejr vare de alt for tynde i alle Maader, og i Solskin, ja saa revnede de.

De andre Ridestövler derimod kunde bruges næsten til Alting, og derfor brugte Herren dem ogsaa til alt pænt Arbeide. Man herover blev Transtövlerne som kun kom frem, naar han skulde ud i Törvemosen og andre slige Steder, misundelige — for det laa dem nu i Skindet — og saa besluttede de at nedsætte et Udvalg for at dröfte deres Forhold. Som sagt saa gjort; til dette Udvalg valgte de nogle Börster, det var saadan en Slags Lærere, der gjorde Stövlerne rene og pæne, ja Ridestövlerne brugte ogsaa Börster, men de vare finere og mere mahogni. Saa besluttede da dette Udvalg at indsende en Adresse til Herren, som de forresten ikke mere vilde kalde Herre men Forvalter, og denne Adresse skulde gaa ud paa fölgende Punkter: Da det var umuligt at hæve dem selv op til Ridestövlerne, saa maatte man se at faa Ridestövlerne draget ned til dem, og det vilde formentlig opnaaes ved, at der ikke maatte existere andre Börster end deres egne; endvidere var det uretfærdigt at Ridestövlerne fik Blanksværte, medens Transtövlerne kun fik Hestefedt og Tran og til syvende og sidst, — det var det allervigtigste og egenlig derfor var det Hele lavet, saa baade vilde og skulde de i Stigböjle og have Spore. Og saa underskrev de Alle Adressen og indsendte den til »Forvalteren«.

Först lo han ad dem, saa satte han dem et Par Gange ud af Kammeret, men de trængte stadig paa igjen, og til Slutningen krympede de sig af bare Arrighed saadan sammen, at Herren var nödt til for at faa noget bestilt at give efter. Han tog derfor en skön Dag Transtövlerne frem, lod dem pudse med Blanksværte, gav dem Spore paa og lod dem komme i Stigböjle. I Begyndelsen var det daarligt Vejr, og saalænge gik det jo ret godt, men da det först blev Solskin, saa fortröd Herren, at han havde givet efter. For först blev han udleet af sine Naboer, — men det fik nu være hvad det var, — men saa krympede Transtövlerne ind og klemte ham, saa han ikke kunde holde det ud for Smerte. Saa snart han kom hjem, tog han dem strax af og o vee! de vare revnede, saa man tydelig kunde se deres simple Fo'er og Indhold. Nu vare de blevne aldeles ubrugelige.

Ærgerlig herover befalede Herren at Skafterne skulde skjæres af Transtövlerne og sættes paa Træsko og saa tog han igjen sine Ridestövler til Naade.

* * *

Af Fremtidens Protokoller.

Naar Berg gik i Ilden saa »gik han i Vandet«
Det var den stadige Dagens Orden,
Kun én Gang han hittede paa noget Andet
— Det var den Dag, da han gik i Jorden.

Spildt Forsigtighed.

Postmesteren: Skynd Dem nu at sidde op, der er ingen Tid at spilde.
Damen: Ja jeg kan da ved Gud ikke nöjes med den ene Plads, og jeg har jo taget 2 Nummer-Billetter for det Sammes Skyld.
Postmesteren: Aa, var det saadan ment? Ja den anden Plads er rigtignok i Bivognen.

Ogsaa et Kabinets Spörgsmaal.

(Motivet fra sidste Karneval, efter Demaskeringen.)

— Undskyld, men her er slet ikke Plads endnu!

Dioskurerne

paa

Theaterhimlen.

Det gamle Theater sank i Grus
Med sine begejstrende Minder,
Og stolt sig hæved' det nye Hus
Med tusind Takker og Tinder.

Templet var stort og frit og smukt
Saavel i Ydre som Indre —
Större end det, der gik paa Flugt,
Kunsten er derimod mindre!

De store lysende Stjerner svandt
Alt i de henfarne Dage
Thalia gaaer i Sörgegevandt,
Melpomene er træt af Dage

Har vi da Intet, slet Intet igjen? —
Hvad var saa vel det Vundne?
Finder Öjet, som stirrer hen,
Intet af alt det svundne?

Finder vi Intet, der tröster lidt,
Lidt for det store Tabte,
Hvorhen vi skuer vidt og bredt
Imellem alt det skabte?

Finder vi slet intet lysende Punkt
Her paa de nordiske Sletter,
Intet gammelt og intet ungt,
Som en Fremtid forjætter. —

Intet, som ret Idealet naar,
Som for Aanden gjör Fyldest,
Intet, som i de kommende Aar,
Vi kunne yde vor Hyldest? —

Tröst Dig, Vantro! fat Mod, fat Mod!
Frelsen forvist ikke fjern er!
Snart han kommer, den Kæmpe god,
Snart kommer Justitsraad Berner!

Söde Justitsraaden var omkring
I de »byggende Dage«.
Bournonvilles Aladdins-Ring
Kalder ham nok tilbage.

Han er den Nureddins-Aand, som kan
Bygge de Fepaladser,
Som Bournonville laver i Stand,
Og som passer hans Danserbajadser.

Han gjör Lys og Luften ren,
Ho'edet paa Sömmet han rammer,
Naar först Aanden i Dandserbén
Sés i bengalske Flammer.

Naar vi faa Fem-Akts Balletter paany,
Da skal Alverden vide,
Bliver det Kunstens Morgengry,
Glædelig »Thrymrs« Kvide!

Vendisk Ballet og Volmer-Slag
Hist paa den danske Scéne —
Hil Idealets »Atterdag«!
Hil de pirouetterende Bene!

Skam faa hver Skeptiker med hans Gys,
Som i Krogene lurer!
Skam faa den, som kan ej sé Lys,
Hvor der er to Dioskurer!

Snart paa Himlen, hvor för de var,
Straaler de tindrende Stjerner!
Snart vi hilse det Tvilling-Par:
Bournonville og Berner!

Sköjtelöberforeningens Mærkedage.

Kaplöbet.
(Ved Vægten).

Hun er fuldvægtig!

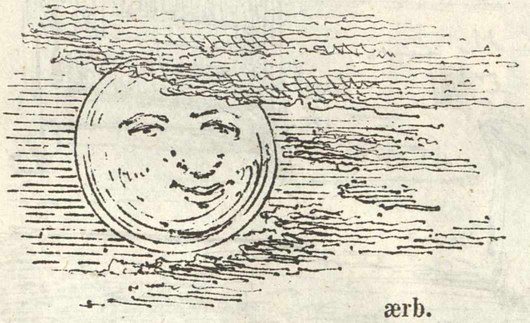
Kunstlöbet.
(Ballancering).

Han er Fuldmægtig

* * *

Som Svar paa de mange Forespörgsler om den paatænkte Stiftelses Beliggenhed skulle vi meddele, at vi for Overskuddet have faaet Sköde paa en lys og luftig Byggegrund her paa Pladsen.

ærb.
Komitéen for
Handelstands Karnevalet.

Min Sön, vil Du i Verden frem, saa buk.

Fordum man bukkede dybt, og dybest man bukked for Drotten.
Tiderne skifte, men end Bukket bevarer sin Kraft.
Nu, vil i Verden man frem, for Kongen man siddende bliver,
Bukker for Per og for Povl, dybest dog for sig selv.

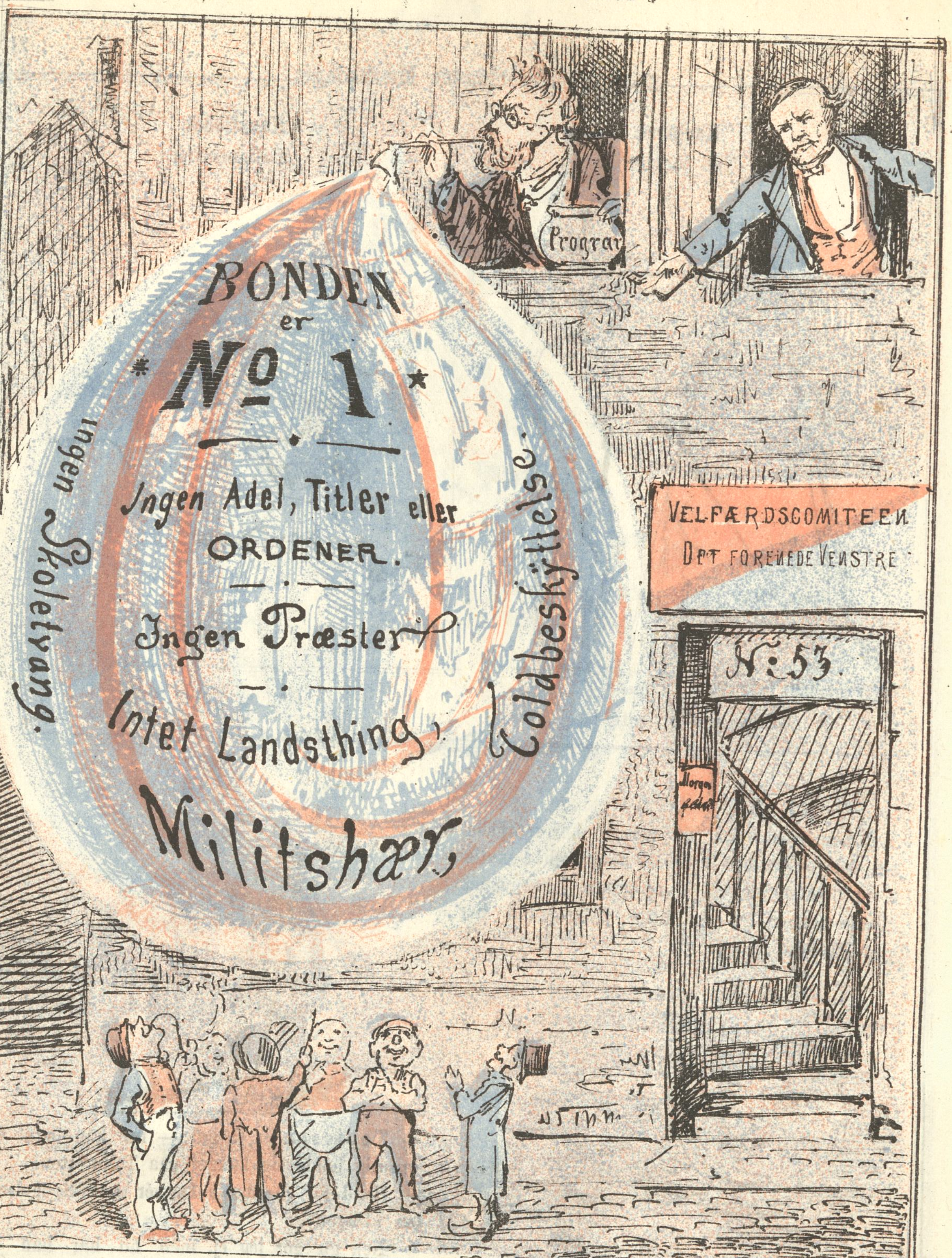

— Tobiesen er jo gal — nu kan han da umulig holde sig længer paa Taburetten.
— Hvad for en Snak? De sér nok Spögelser om »Dagen«.
— Nej, gu' gör jeg ej, men nu har han jo ogsaa begyndt at pille ved Hundene.
— Ja hvad saa?
— Kan De da ikke huske at da General Hansen först lagde sig efter Hundene, saa gik han selv i Hundene.

Korrespondance.

L. O: Jo!
H. S. L: for forhistorisk.
Nedor: Tak!
A. k. Ak! Nej ellers mange Tak!
—n: Maaské nok.

Bare den ikke revner?

Menigmændene: „Hurræ — Næ — se' —. det er et Program man kan forstaa'e og som der er Slau i — Næ se hvor bralliant — Se det huller vi fast ved. — Hurrræææ!!!
Paa Salen: „Aa den kan bli'e meget större og brillantere endnu!"

Punch

satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 10.

Onsdagen, den 10de MARTS. 1875.

Smal Kost.

— Moder, véd Du hvad jeg fik i mit Tevand igaar hos Bedste?
— Nej min Stump, hvad fik Du da?
— Jeg fik ingen Flöde i.

Tre Sonetter

fra »det Forenede.«

I.

Vi elske Danmark, det er ganske vist;
Det tör vi sværge paa, skjöndt Ingen tror det,
Og til sin Skade Fjenden nok erfor det,
Hvis her han trængte ind med Vold og List.

Ti faar et heldigt Udfald Danmarks Tvist,
Paa store Panserskibe ej beror det,
Og ej bag stolte Fæstningsværker bor det;
Nej, Landet har dog bedre Værn til sidst.

Vi har jo Berg, hin bolde Bogö-Konning,
Hvis Taler snart slaa ned som Tordenkiler,
Snart ere södere end Mælk og Honning.

Paa ham alene Landets Forsvar hviler,
Thi for en slig Veltalenheds Beaanding
Af Rædsel slagen Fjenden flux bortiler.

II.

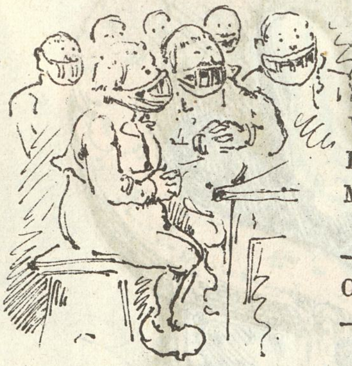
Den danske Scene er os dyrebar:
Vi værne trofast om dens Idealer,
Uagtet man har kaldt os for »Vandaler,
Som har den höje Musa holdt for Nar.

Paa Kristiansborg en Skueplads vi har,
Som liberalt hver Skilling vi betaler;
Enhver Aktör faar daglig tre Rigsdaler,
Og i Entré slet ingen Ting vi ta'er.

Her holde Pröver vi og indstudere
Saa meget, vore Hjærner kunne rumme,
For Skuepladsens Hæder at formere.

Komedier og Tragedier om os summe;
I Operaen selv vi figurere,
Og meget ofte give vi »den Stumme«

III.

Endogsaa Videnskabens Republik,
— Som man har sagt os paa, at vi foragte,
Og at dens Undergang vi eftertragte,
Og vilde glæde os, naar den forgik, —

Selv den vi elske over al Kritik,
Vi stötte den, saa vidt vor Aand kan magte;
Hvert enkelt Fag vi os paa Hjærte lagde;
Men særlig sværme vi for — Botanik.

— »Botanisk Have kan et Vidne være
Om, at vi ej har Sands for Plantelære!«
— Vent lidt, snart skal I ikke dö i Synden!

Her skal I faa et soleklart Bevis paa,
At der er Planter, som vi sætte Pris paa;
— Nu koster Hveden 10 Rigsdaler Tönden!

Iagttagelser om Varsler og Tegn.

Bidrag til Spiritismens Historie.

(Frit efter Mich. Gjörups »Ill. Folkebl.«)

1ste Klasse: Om Tuden. Madam C. P., Portnerkone ved alm. Hospital, beretter, at Natten til den 23de Jan. 1867 vaagnede hun ved at höre en Hund tude i Amaliegade. Hun vækkede sin Mand og spurgte, om han ikke hörte Noget. Han hørte ogsaa Hunden, men mente at den frös, fordi den var lukket ude, medens hun paastod, at det havde noget at betyde, og at der snart vilde høres Dödsfald. Hvad skete? Neppe 3 Uger efter döde et af Lemmerne paa Hospitalet, som i 3 Dage havde svævet mellem Liv og Död.

2den Klasse: Om Knive. Höker K's Kone fortalte, at hun forrige Tirsdag havde siddet til Bords med sin Mand og sine Börn,

og just som hun vilde til at skære Flæskekagen for, opdagede hun, at Kniven laa paa Bordet med Æggen i Vejret. Hun sagde da: »Vi faa Spektakel heri Huset, Fatter« og neppe havde hun udtalt, för baade hun og Manden og Börnene hörte den fordrukne Skomager ovenpaa komme hjem og banke sin Kone, hvorved maa bemærkes, at dette fandt regelmæssig Sted hver Aften, medens det denne Gang skete allerede Kl, 1 om Middagen.

3die Klasse: **Om Glöder.** Student P. sad den 29de Novbr. f. A., om Aftenen i sit Værelse og læste, da han paa én Gang begyndte at fryse. Han rejste sig for at lægge mere i Kakkelovnen, men idet han lukkede Kakkelovnsdören op, faldt der nogle Glöder ud. Dette betyder som bekendt »næsvise Fremmede« og det varede ikke 8 Dage, för P. fik Besøg af sin Skræder, der opförte sig saa paatrængende, at han maatte kaste ham ned ad Trapperne.

4de Klasse: **Om Mandagen.** Skræder R's lille 7aarige Datter legede Mandagen den 20de Juli 1874 paa Gulvet og fandt der en Knappenaal, som hun til Trods for Moderens Forbud tog op og heftede i sin Dukkes Kjole. Kort efter lagde hun Dukken bort, men da hun senere igen tog den frem, huskede han ikke paa Naalen og rev sig en stor Flænge i höjre Haands Pegefinger, hvad hun naturligvis havde undgaaet, hvis hun havde ladet Naalen blive liggende.

Kontorist H. havde en Sum Penge staaende i Bikuben. En Mandag i forrige Maaned hævede han 30 Rdl., da han skulde til en lille »Basseralle« om Aftenen. Han var paa forskellige Steder og endte i *Figåro*, hvor han kom i Slagsmaal. der endte med, at han ogsaa kom paa Stationen, hvor han maatte erlægge en Böde. Havde han nu ikke taget Pengene op den Mandag, var dette Uheld ikke sket.

5te Klasse: **Om Klöe.** Detailhandler F. vilde just den 3die Oktober om Aftenen til at lukke sin Butik, da han mærkede en stærk Klöe i sin höjre Haand, hvilket betyder, at man skal faa Penge ind. Den næste Morgen havde han neppe lukket op, før der kom en lille Pige og skulde köbe for 1 Sk. Cikorie. Varslet havde saaledes Ret.

Ikke saa heldigt gik det Barber K., hvis venstre Haand en Dag ved Klöe forkyndte ham, at han skulde give Penge ud, hvilket ogsaa gik i Opfyldelse, idet han 8 Dage efter var i »Ligkisten« med sin Kone.

Grosserer N. kom en Aften meget forfrossen hjem. Da han kom ind i sit varme Kontor, begyndte hans Næse at klö, hvilket tyder paa Fremmede, og da han kort efter traadte ind i Dagligstuen til sin Familie, sad der hans gamle Söster, som nu i 15 Aar regelmæssig har tilbragt de 6 Aftener af Ugen hos ham.

6te Klasse: **Om Springning.** Syjomfru J. fortæller, at hun en Aften kort för Jul sad og syde, da hendes Lampeglas paa en Gang sprang. »Det har noget at betyde«, sagde hun, og ganske rigtig fik hun næste Morgen Bud fra Fröken A om at komme hen og sy hende en ny Balkjole.

7de Klasse: **Om Susen.** Skuespillerinde Frk. O var optraadt i en ny Rolle og havde gjort stormende Lykke, saa Tilskuerne gik begejstrede fra Teatret. En halv Time efter fik hun Susen for höjre Öre, hvilket tydede paa, at Folk talte godt om hende.

Paa samme Maade varslede Susen for Grosserer L's venstre Öre om, at Folk talte Ondt om hans Fallit, der den Aften stod anmeldt i »Berlingske«.

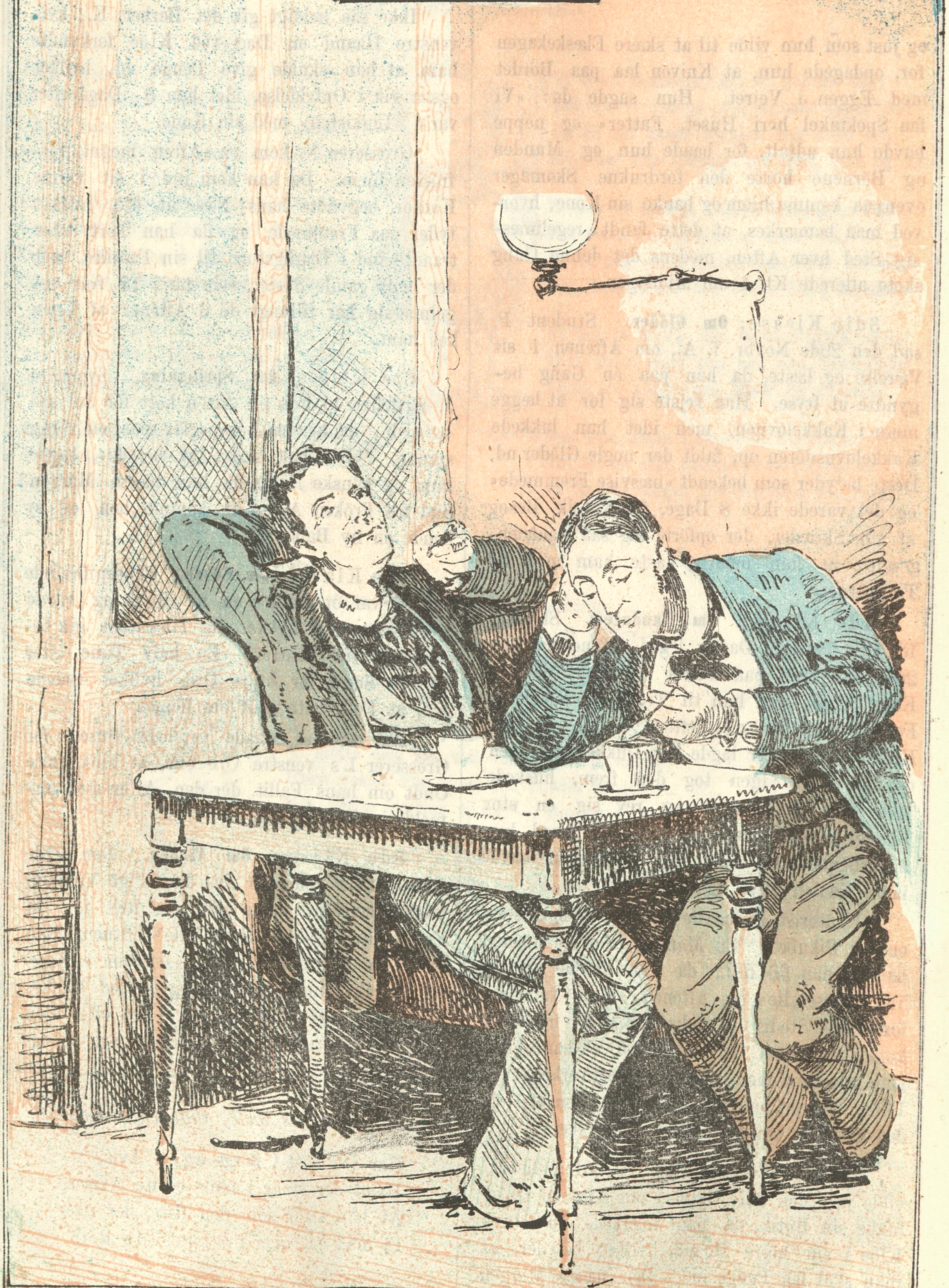
8de Klasse: **Om Vinden.** Den 27de Oktbr. 1872 polerede Fru D's Pige Vinduer, men glemte at lukke det ene helt i. Da Fruen havde siddet noget inde i Stuen, fölte hun, som hun udtrykte sig, »som om et Aandepust gik gennem Stuen«, og forstod straks, at det varslede Död. Et Par Uger efter kom den store Stormflod, der kostede saa mange Folk Livet.

All's well, that ends well.

Har Du læst i **Bergs** egen Avis,
Hvad der staar i hans egne Aviser,
At han slaar. som den Rise, der riser
Ej med et, men tretusinde Ris?

Men hvorledes mon ende det vil,
Nu da Risene mod ham sig vende?
Himmel! hvilken forfærdelig Ende,
Hvis de alle tretusind slaar til!

I „Helvede".

— Du sér ud, som om Du kedede Dig?
— Ja, hvordan Fa'n skal man dog faa Tiden til at gaa!
— Skriv Du bare Dit Navn paa en 3 Maaneders Veksel, saa skal Du sé, hvor hurtig Tiden gaar!

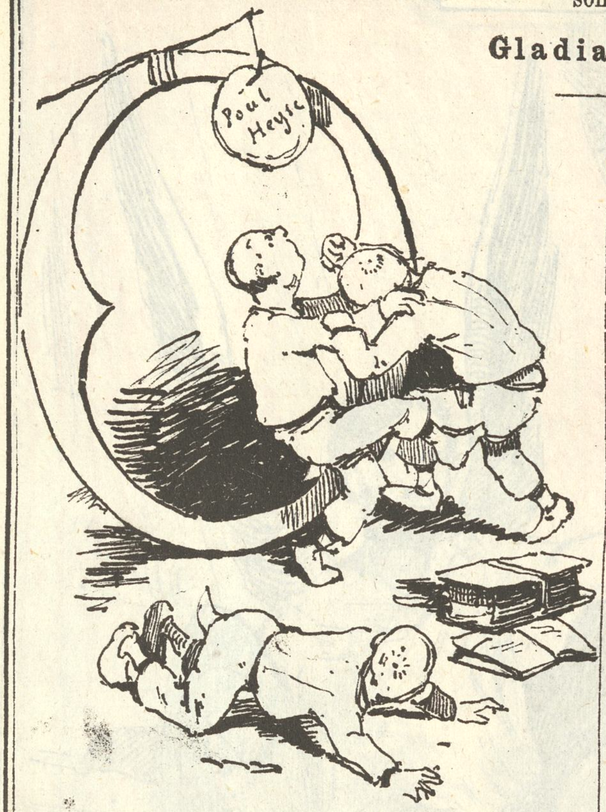
„Verdens Börn".

Da *Eva*-Brandes *Adam*-Hegel fristede
»I Paradiset« deres Plads de mistede.

Der staar *Keruben* Rée med Flammesværdet
I skulde ladet **min** Poul Heyse været!«

To Editorer
som
Gladiatorer.

Og Freden hersked' paa de danske Sletter,
Og Ingen tænkte just paa Kamp og Kiv,
Thi fra Evropas Kampplads Alt beretter
Om Fred og ingen Fare for vort Liv.
Men Kampen er nok i sit Födsels Bliv,
De store Rustninger os Alt forjætter.
Men Ingen end i Krigstrompeten stöder,
Og endnu ryster ikke Börsens Jöder.

Der hersked' Ro i alle vore Blade —
Finansudvalget gjorde blot Staahej.
Og alle var fornöjede og glade,
Ti man var kjed af Krigens Ejnerlej.
Men pludselig saa tages der paa Vej,
Og Fredens Bane vi med Et forlade.
Det svære Skyts i alle Blade dundrer,
Og Publikum betragter og beundrer.

En ny Boghandlerkrig vi fik at sé,
Om »Verdens Börn« man for det förste kævled' —
Ja Verdens Börn gi'er altid Grund til Vrövlet,
Det ligger gjemt i hint Begrebs Idé.
For »Verdens Börn« har Hegel og Imm. Rée
For Alvor nylig paa hinanden hövlet,
Og Rée er mödt med nogle slemme Finter
Formedelst disse meromtalte »Kinder«.

Imidlertid! man sig fra »Verden« slog,
Og Guderne — de være evig priset!
Man mod et Hisset nemlig Flugten tog,
De vilde begge ind — »i Paradiset«.
Men Mosaiten Brandes stod med Riset,
Og Risen Hegel liden Rée da vog,
Og de kom ganske voldsomt udi Totterne,
Og Rée blev, som man siger, lidt til Rotterne.

Thi skjöndt han flere Stumper Breve viser os
I »Fædrelandet« — rigt'nok noget sent,
Med al Slags Argumentation bespiser os,
Med Heyse trumfer tidlig op og sent,
Saa synes det dog, Brevene beviser os
Helt modsat det, som Manden havde ment.
Med rén Bevidsthed op og ned han vrövler —
Jovist!. God Morgen mine blanke Stövler!

Men ærlig talt! det er dog en Skandale,
At saadan en fortvivlet Bagatel
Kan give Stof til al den megen Tale,
At tvende Handelsmænd gjör saadant Spræl.
Hvad angaar deres Kævlerier vel
Det store Publikum? — de er jo gale! —
Naar I fremtidig vadsker Skidentöjet,
Gaa for Jer selv, saa gjör I os fornöjet!

En „Thevandsknægt."

Gæsten: Den Thevand er mig lovlig slap.
Opvarteren: Önsker Herren maaske en Snaps gammel Vin i den?
Gæsten: Gud fri mig bare! — den Gift faar jeg nok af ved mine Vælgermöder.

Postgangen.

»Posten fra Halskov afgaaet til Knudshoved, Posten fra Knudshoved afgaaet til Halskov, fra Fyen ingen Post; Posten fra Fyen om Bord paa »Fyen« som sidder fast. Natis i Dagrenden, Gröd i Natisen; Drivis i Österrenden, Fyen driver i Vesterrendeu. Esbern Snare gaar snarligst; ingen snarlig Udsigt til Overfart. 4 Natposter og en Dagspost afgaaet i Nat; i Dag ingen Aftenpost, Skrueis — Hvídis — Sjapis — Landis — Fastis; nej! nu kan jeg ikke mere!«

Vandskræk.

— Jeg synes, at Deres Hund sér saa underlig paa mig. Den er da vel ikke gal?

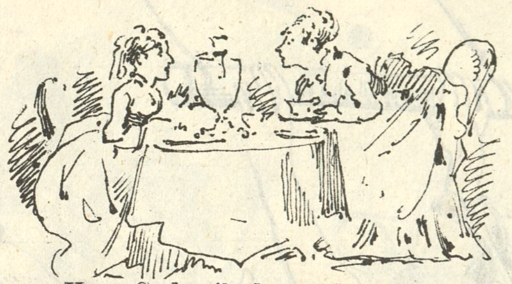
— Nej, jeg tror det ikke, jeg har spkeuleret hele »Dagen« igennem, hvad der kunde fejle den, men nu tror jeg nok, at jeg véd, hvad det er.

— Saa? er det den almindelige Hundesyge?

— Nej, den har bare faaet et Andebén i den gale Hals.

Teaterkritik af „Hærmændene".

(To abonnerende Damer).

A. Herre Gud, gik det saadan til paa Helgoland i den Tid, det var jo rædsomt.

B. Véd Du, hvad jeg tror, Sine?

A. Nej.

B. Jeg tror, at der stikker Noget under her, naar Herremændene var saadan, hvad maa saa ikke Bönderne ha' været, men derfor er der ogsaa kun Herremænd i Stykket, for Bönderne vilde ha' været for slemme.

A. Jamen Cetti er jo Bonde.

B. Ja, det er han nok; men det er blot saadan noget, Ibsen har kaldt ham, fordi det kunde jo ikke være Herremænd allesammen; men han er en fattig Herremand og saa kalde de ham Bonde.

A. Ja saamæn; men hvad gaar det Hele ud paa?

B. Det skal jeg sige Dig Line; Fru Nyrop elsker Viehe, men hun maa ikke faa ham.

A. Hvorfor ikke det?

B. Nej, for hun er for voldsom, og saa havde jo ogsaa baade Fru Eckardt og Poulsen maattet dö.

A. Jamen det kunde de jo ogsaa godt.

B. Nej, for det siger ogsaa Poulsen tilsidst, at Fru Nyrop har dog alligevel haft Noget tilovers for ham, og var han död, saa havde hun alligevel ikke kunnet glemme ham, og saa var det ogsaa blevet til 5 Akter.

A. Det kan godt være; men hvad er et Drapo?

B. Dacapo hedder det; det er naar Johan Viehe siger Noget, der lyder som Sang, og de saa klapper, saa han giver et Vers til.

A. Ja, det er dejligt, og saa Du Maanen i Vandet?

B. Ja, ganske yndigt!

A. Det var en Lykke for Jerndorff, at han döde saa tidligt.

B. Ja, det var det.

Korrespondance.

P—s: passabel.

—n: meget god.

En *Punch*-Elsker i Ringsted: for lokal.

Cirkus Berg.

5te Marts 1875

(Det sidste store Numer paa Programmet.)

„Den flyvende Mand"

Punch

satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Brøderlandene med Tillæg af Postudgifterne.___ ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn Mapper til Bladet Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 11.

Onsdagen, den 17e Marts 1875.

Den förste Barselvisit.

— Moer, vil Du ikke have min Dukke?
— Hvad skulde Du saa selv have, min lille Pige?
— Jeg vil nok have din Dukke, for den skriger meget bedre end min.

DYSTLØBET.

[Mel: De vare syv og syvsindstyve.]

De vare tre og halvtredsindstyve,
Der de droge ud imod Hall,
Og der de komme til Kristiansborg,
Saa sloge de op deres Tjald,
Det dundrer under det Ros, de bolde Kæmper der de udride.

2

Toge de fat i hin hygprude Helt,
Af Rædsel han fast monne daane,
De satte ham ned i det mørkeste Hul
Hvor han hverken saa Sol eller Maane.

3

Her sad han ene i mange Aar. —
Saa haardelig monne han bøde,
Og det var den nye Theaterbygning,
Som voldte ham denne Møde.

4

Og det var de tre og halvtredsindstyve,
De raadsloge Dage og Nætter:
„Vi ville have Ministrene fat;
„Men helst deres — Tabouretter!"

5

Saa rede de sig til Gammelstrand,
Der finge de Vaaben i Hast.
Der funde de mangt et kosteligt Glavind,
Som baade var stærkt og hvast.

6

Saa vandred' de over Højenbro,
I Svinefylking de ginge,
Det vil jeg for Sandingen sige,
De kunde deres Harm ej tvinge.

7

Mæled Hr. J. A. Hansen:
„ Til Ministrene ville vi gaa
„Og se deres Dokumenter efter,
„Hvorlunde de Sager mon staa!"

8

Raabte de tre og halvtredsindstyve,
Saa der blev Bulder og Gny:
„Og den skal fange svarlig paa Skallen,
„Som vover imod os at fny!"

9

Kong Kristian stander udi Højenloft,
Og ser han ud saa vide;
„Hisset ser jeg Hr. J. A. Hansen,
„Og Boisen alt ved hans Side.

10

„Og hør du gjæve Hr. Fonnesbeck,
„Det bliver saa blodig en Færd,
„Du ride ud til de vældige Kæmper
„Og bryde med dem et Spær."

11

Svared' hin ædelig Riddersmand,
Han var en Helt uden Frygt:
„Hjem skal de flygte i opløst Tilstand
„Derpaa kan Du stole trygt."

12

Tog han sit Glavind ned fra Væg
Og spændte det ved sin Side:
Hannem fulgte saa favr en Ministerskare,
Dennem lysted det alle at stride.

13.

De Ministre sig vare saa haarde Halse:
Og mange Fonnesbeck'e smaa,
Saa siger for Sanden hint gamle Ord,
De gjøre en stor Worsaa.

14.

Den første Dyst de tilsammen red,
De Helte vare alle saa stærke:
Sønder gik J. A. Hansens Logik,
Hans Tanker fløj langt i Mørke.

15.

Den anden Dyst de tilsammen red,
Da fik han en svarlig Vunde;
Men Schjørring, hans trofaste Gangerpilt,
Ham hjalp da, saa godt han kunde.

16.

Den tredie Dyst de tilsammen red,
Da monne det svarlig gjalde
Den bolde Brandkassedirektør
Han monne af Sadlen falde.

17.

Tavs sad de tre og halvtredsindstyve
Deres Landser var sønderbrudt.
Tilsidst beslutted' de alle som en,
At Intet de vilde beslutte.

18.

Mæled hin tapre Hr. Boisen,
Sin Ven han i Nøden ej sveg:
„Du skrive nu flux udi „Almuevennen,"
„Og sige du vandst den Leg."

19.

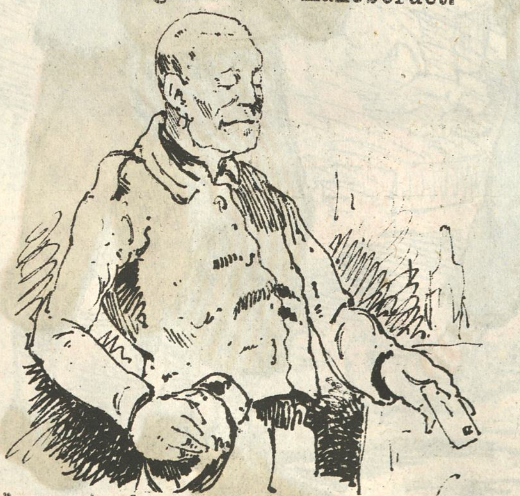
Og der var stor Glæde i Kongens Gaard
Og udi det ganske Rige;
Men Venstre græd sine modige Taarer,
Det vil jeg for Sandingen sige.

20.

Hil være de tre og halvtredsindstyve!
Gid snart de Verden maa glæde
Med nye Bedrifter af samme Slags,
Da finge vi Stof til at kvæde.
Det dundrer under det Ros, de bolde Kæmper
der de udride.

»**Akvariet**« blev da atter aabnet i Torsdags, og »Fremtiden« viste os vore gamle Yndlingsfisk: »Knurhanen« (*Iahansenius*), »Ka[ske]lotfisken« (Högsbro), ja selv den sejge »Bergfisk« tumlede sig mellem de andre Flyndere i »Situationens« Brakvand, men hvor var Tobisen (*Ammodytes tobianus*) henne? Denne smukke, nordiske Fisk, hvis næsten aalede Legemsform i Fölge Nrd. Konvers. Lex. forene adskillige Ligheder med Hornfisk og Makrel' og dertil afgiver en ypperlig Madding ved det store »Havfiskeri,« burde sandelig ikke savnes i en ordenlig »Samling.«

Om Morgenen ved Kaffebordet.

Sören: A sku hels fra Löwtnantens Söster, her er en Bröw.
Lieutenanten: Tak Sören. Men Du maa vænne Dig af med at sige A her i København.
Sören: Jow, Hr. Löwtnant.

„Hærmændene paa Slotsholmen."

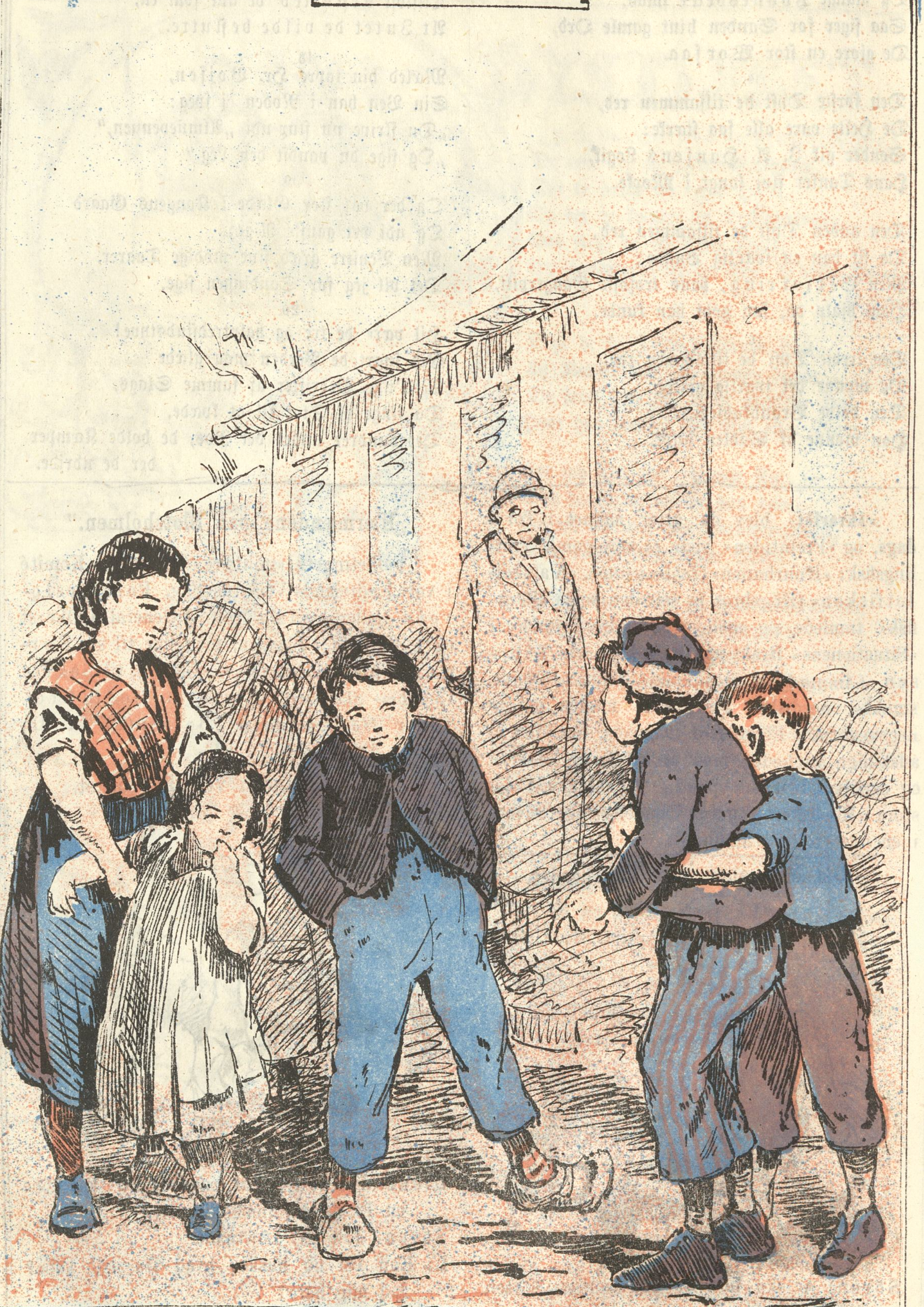
Folketingets »militære« 15 Mands-Komité i vort Fædrelands Velfærds Sag, Forsvarslovene, tæller dog i sin Midte 1 General, 1 Oberst og 1 Kaptain i Flaaden, men har til sin Formand valgt *Ex-Skolelærer* Berg (!), til Sekretær *Fri-Skolelærer* Berntsen (!!) og til Ordförer *Höj-Skolelærer* Bojsen (!!!) O, Du heldige Trefoldighed!

Om Aftenen ved Thebordet.

Lieutenanten: Husk paa, at Du skal köbe en Flaske Kommenakvavit.
Sören: Jow Hr. Löwtnant.
L: Kan Du nu huske, hvad Du skal köbe? lad mig höre!
S: En Flask' Kommen - - kvavit.
L: Sludder og Vrövl, det hedder Kommen-akvavit.
S: Ja men, Hr Löwtnanten har sagt, te a — jæ — maa itte sie A.

I Frikvarteret.

— Skal vi saa lege Rövere og Soldater?
— Nej lad os hellere lege Venstremænd og Höjremænd!
— Hvad er det for en Leg?
— Det er akkurat det selvsamme.

En Votivtavle.

Punch's Bidrag til Marmorkirkens dekorative Udsmykning

Jeg og mit Huus vil tjene
HERREN

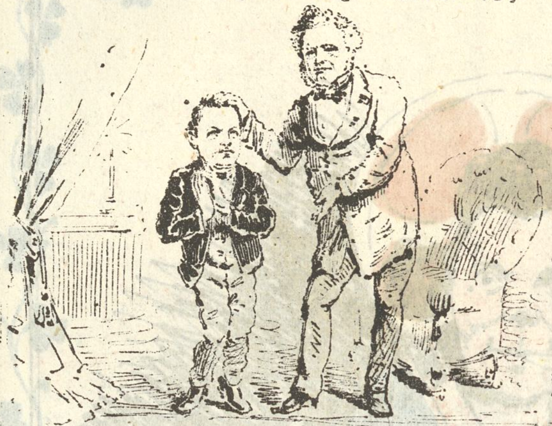
Et politisk Levnetsløb.

„Ihr guten Christen lasst euch nicht
Von Satans List umgarnen;
Ich sing' euch das Tannhäuserlied
Um eure Seelen zu warnen."

Heine,

I. Fortid.

(Folketings-Samlingen 1872—73.)

Han var saa ung og lovende
Med Tro paa sig selv . . . . !
. . . . han kommer i Avisen,
Han bliver til Noget!

Chr. Richardt

II. Nutid (dog *Imperfectum.*)

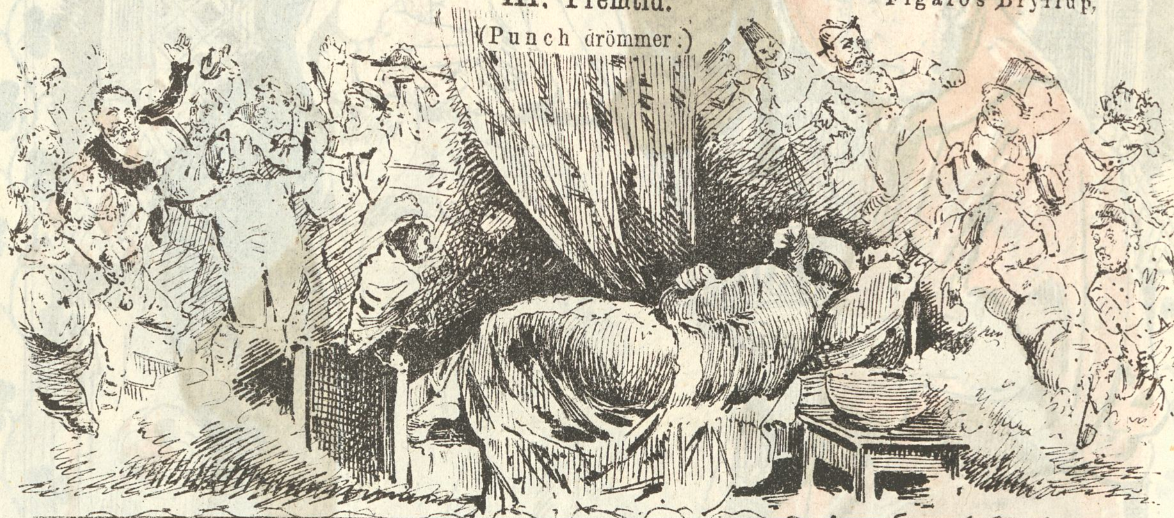

„Hvis min Hr. Greven behager at danse,
Jeg skal i Farten ikke Dem standse,
Men jeg vil spille Guitarren dertil,
Og De maa danse efter mit Spil,
Ja, efter mit Spil."

Figaros Bryllup.

III. Fremtid.

(Punch drömmer.)

Fra Handelsverdenen. Bestyrelsesraadet for »Kjöbenhavns Mönster-Handels-Bank« har efter moden Overvejelse besluttet, at der paa Öen Æbleö skal oprettes en Filial af Banken. Da Banken har Overflod saavel paa Penge som paa Direktörer har Bestyrelsen af særligt Hensyn til den fyldige Direktör-Bestand, der baade fordrer en större Virkekreds og paa Grund af deres store Overblik maa have en stor Horisont, taget fornævnte Beslutning. Direktionen bestaaer af En, der forelöbig ikke blev Minister, og en Greve, der har været det. Motto paa Afdelingens Vexler er: *Man maa bide i det sure Æble.* For at Afdelingen hurtigst mulig kan træde i Virksomhed, har man strax bestilt de behörige Smyrna- Tæpper.

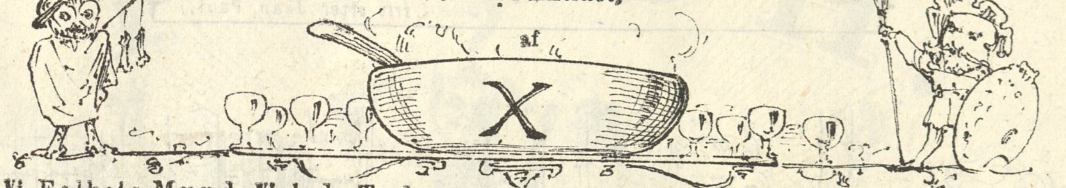
Distingvendum est.

Matrosen: Sej Faer! Har I osse Is hos Jer paa Landet?
Bonden: Ja begrivligvis!
Matrosen: Sé, sé! Det var snurrigt nok, for hos os har vi det kun paa Vandet!

Af Nutidens Protocoller.

(Punch-Extract)

»Vi Folkets Mænd, Vi byde Trods
»Intelligensens Vætter!
»Saasnart de tinge maa med os,
»Vi *X* for *U* dem sætter!
»Uf! naar de kommer
»Med de tomme Lommer,
»Vi kan dem korrexe
»Og exe«!!

»En Embedsmand bör sige Tak,
»Naar han maa Vejret trække
»Og Læsset med — hvortil den Snak
»Om Extrá at tillægge?
»Sé, hvor de kommer
»Med de tomme Lommer!
— »Ved Kassen er der lukket
»Og slukket!!!

»Af Professorer bör vort Land
»Ej længere spoleres!
»Universitetet skal i Ban,
»Exkommuniteticeres!
»Lad det kun komme
»Med sin tomme Lomme!
»Nix, du sorte Skole!
»At hole!!!!

»Og naar Vi selv slaar Lejr om Hall
»Og tæller os til Sejren,
»Hvortil mon Panserskib da skal
»Og Exercits ved Lejren!
Lad dem kun komme
Med den tomme Lomme!
— »Vi gjör Fjenden bange
Med Sange!!!!!«

Ex-Skolærer Berg sig sér
I Aanden som Minister.
— Til Excellence hör dog mér
End *X* — hvorvel det trist er!
Lad ham kun komme
Med den store Tromme,
Med de »store Evner«!
— Den revner!

Den lille Peder, han var slem,
Med Moder han husered —
Op Dören gik og Fa'er kom hjem,
Saa blev han expederet:
Ecce quam bonum
Bonum etc. —

Hs. Excellence Indenrigsminister *Tobiesen*

forhandler med Folketinget.

Der har vi det.

— De har vel sét, at Etatsraad Rothe fortæller, at der ingen Fisk kan leve i Frederiksborg Slotssö, fordi Kloakvandet fra Hilleröd löber ud i Søen.

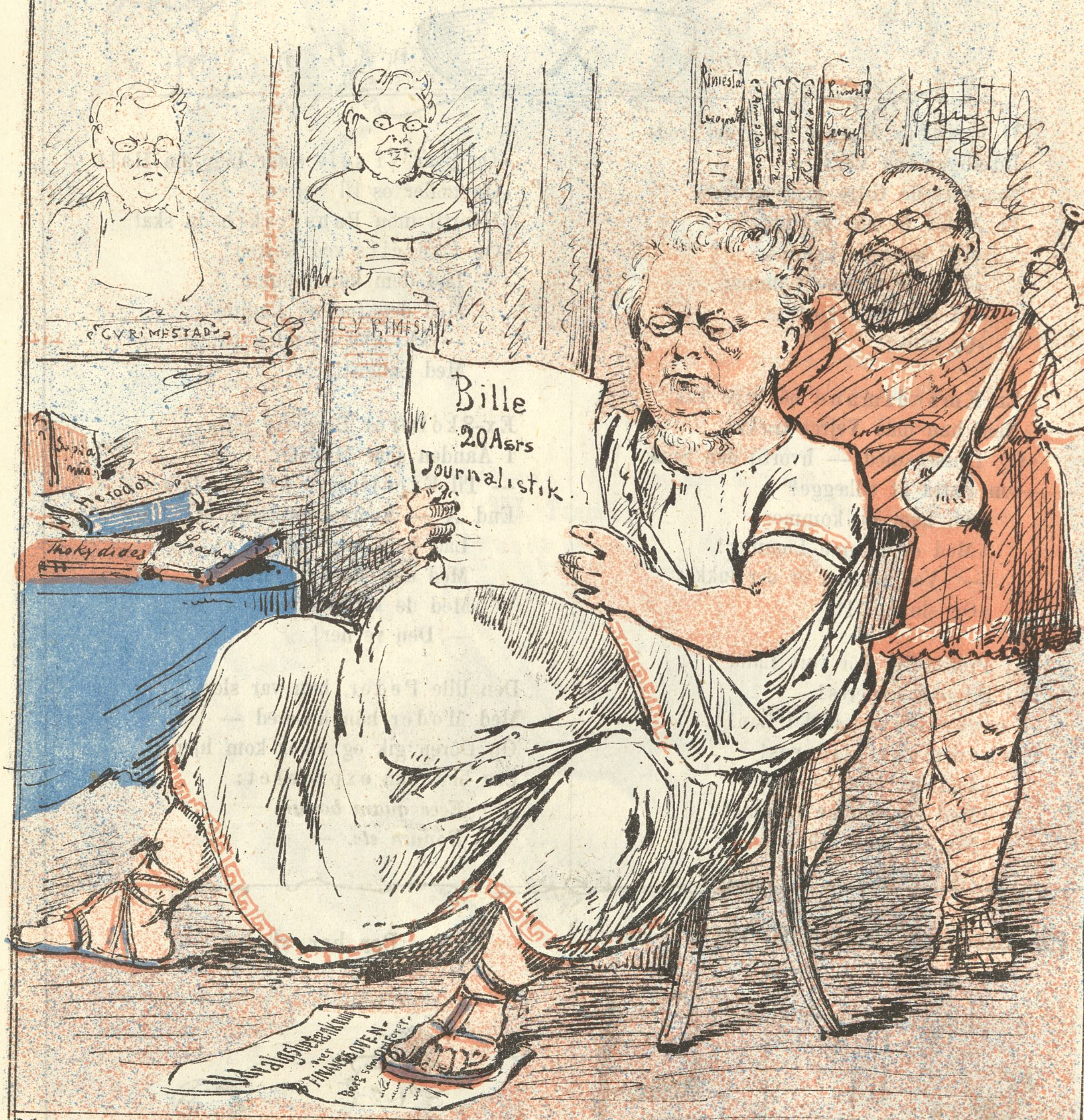
— Ja sikke Præk! Fiskene döer naturligvis, fordi der ikke er »Andemad« nok i Vandet.

Korrespondance.

»En Punch-Ynder«: Tak, vi er slet ikke med.

En Profet er sjelden agtet i „Fædrelandet,"
Den ene Ravn hakker (ellers) men ikke Öjet ud paa den anden.

Motto: »Solche Wercke sind Spiegel:
Wenn ein Politikus hineinguckt,
Kann kein Apostel hinaussehen.«
(frit efter Jean Paul.)

— Jeg kalder det — Bavl!
— Det har Mester Ret i.
— Det har Jeg altid!

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

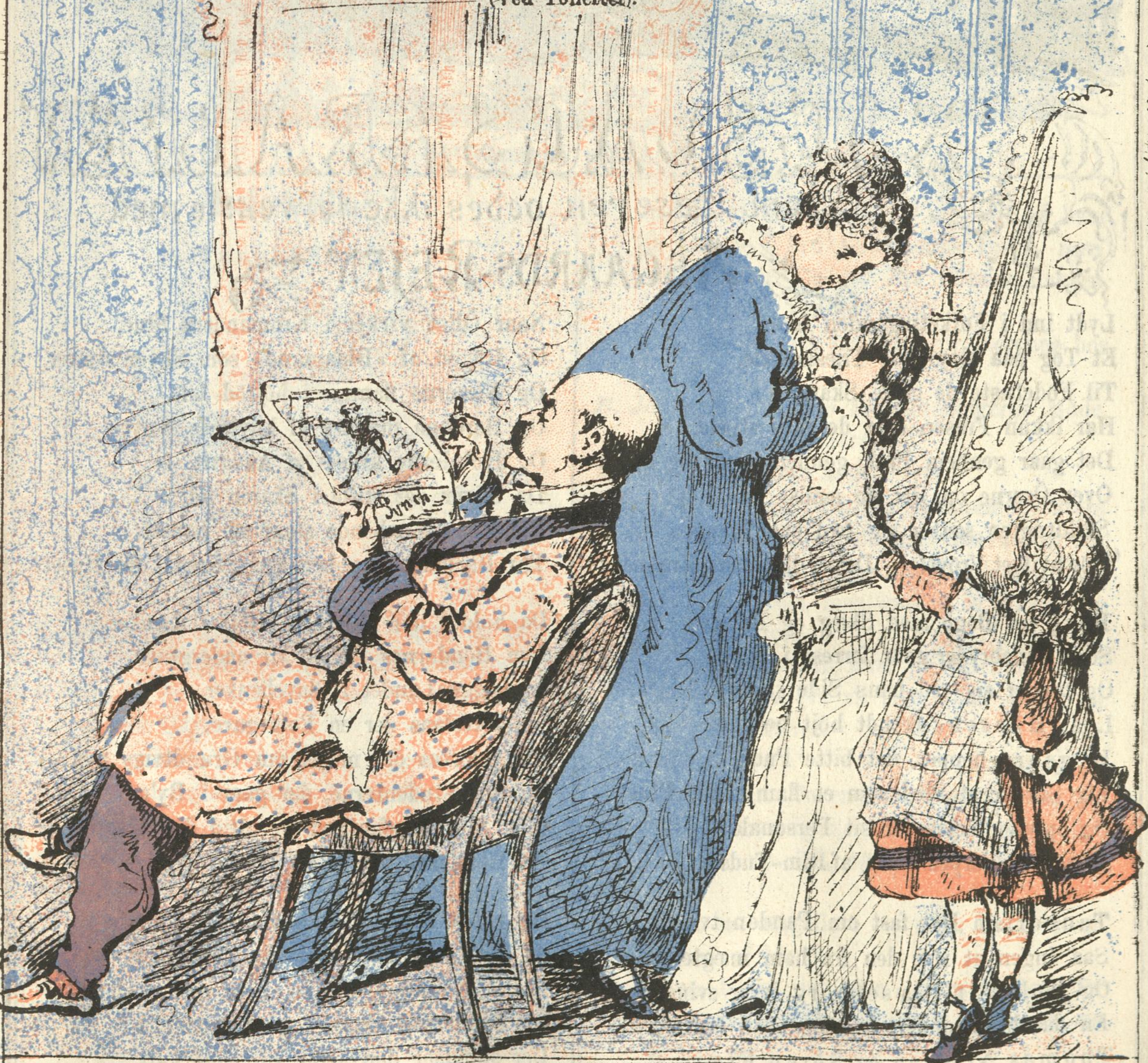
PUNCH.

№ 12

Onsdagen, den 24de Marts 1875.

Et Ændringsforslag.

(Ved Toilettet).

— Hör en Gang lille Mo'er!
— Ja, hvad er det min söde Snut?
— Hvorfor vil Du dog gaa med de mange Haar paa Hovedet, og stakkels Fa'er, han skal næsten slet ingen ha'e?

RIGSDAGSKRABBEN

som Læseren bedes ikke forveksle med

ASGAARDS-REJEN

Lydt ind i Folketingssalen farer
Et Tog paa klaprende Træskohæle,
Til Fodefæste de gæve Skarer
Har ikkun Fraser, som de maa stjæle.
Det gaar gennem Pral, gennem Vaas og Skidt
Over Örerne op, det de ændse kun lidt!
Skildvagten sætter sig ræd paa Trappen —
Hör hvilket Vrövl! — Det er Rigsdags-Krabben!

Berg fra Bogö med Skæg og Briller
Som Banebryder gaar forrest i Laget,
Og tapper sig ved hans Side stiller
I. A. Hansen, sköndt höjt bedaget.
Högsbro hopper, det bitte Puds,
Lig Surtur af Sted som et flammende Blus
Og oplyser Vejen for sit Personale,
Mens Guldharpen slaas af Rim-Tudsen Zahle!

Tauber sin Hat fast om Panden tvinger,
Saa Ingen at rive den fra ham mægter,
Og Holstejn-Blæsenborg ivrig svinger
En daarlig Brander, hvormed han fægter,
Thomas Nielsen og Sören Kjær
Hugger i Luften med döve Sværd
Og blotte sig hélt, som Bersærker de kæmpe: —
Ministerblod kan kun Vreden dæmpe!

Naar Öllet virker i Kromandens Stue,
Og Rögen af »Blaamand« som Skyer svæver,
Og Næserne flamme i höjröd Lue,
Og Bordene mærkes af knyttede Næver,
Og Ho'ederne kruses af Akvavit, —
Da bliver der stille i Skaren tidt,
Bönderne maabende staar om Kruset,
Thi Rigsdags-Krabben slaar Kreds om Huset!

Da holdes der Taler om Höjres Rænker,
Som Böndernes Frihed vil undergrave
Og lægge Landet i Slavelænker,
Saa foreslaas der en Folkegave.
Saa snakkes der meget om Grundtvigs Syn
Og om Studenterne, der gaar i By'n.
Men Slutningsfanfaren er altid den klögtige,
At Bönderne det er de eneste dygtige.

Og videre Rigsdagskrabben nu joller
Af Sted, som Fanden i Flynderskindet,
Indtil den naar en Kro, hvor man solder,
Og Böndernes Öjne er godt fortinned';
Der standser den atter sin vilde Fart
Og gi'er en *Dacapo* af samme Art. —
Men én Gang, hvor kan det blive andet,
Gaar Rigsdags-Krabben dog skævt i Vandet!

Om Rotterne fortælles der i Brehms »*Pattedyrenes Liv*« oversat af Mariager p. 420 fölgende:

»I fri Tilstand forekommer der undertiden en ganske ejendommelig Sygdom hos Rotter. Flere af dem vokse indbyrdes sammen med Halerne og danne da en saakaldet Rottekonge, — — —. Tidligere trode man, at Rottekongen, prydet med en Guldkrone tronede paa en Gruppe sammenvoksede Rotter og derfra regerede hele Rottestaten! Saa meget er vist, at der undertiden findes en Del ved Halerne fast sammenvoksede Rotter, som maa ernæres af medlidende Kammerater, da de ikke selv kunne bevæge sig. Den egenlige Aarsag til dette Fænomen er ikke fuldstændig oplyst. Man antager at en ejendommelig Udsvedning af Rottehalerne bevirke, at de klæbe sammen.«

Det vil sikkert interessere vore Læsere at erfare, at vi have fundet et smukt Eksemplar af denne zoologiske Sjældenhed, hvoraf vi her meddele en naturtro Afbildning: det er

Rottekongen paa Bogö.

Teaterkritik.

(Tannhäuser).

A. Det var da noget underligt Noget, er det virkelig af ham, Wagner paa Östergade?

B. Nej, det er jo af Wilhelm Hansens populære Udgaver!

A. Naa — men hvad var det i Grunden?

B. Det skal jeg sige Dig, Line! Jastrau han er Landpreusser.

A. Jamen, hvad er det?

B. Aah! Det er saadan noget, de har nede i Tyskland, det er de Preussere, der bor paa Landet.

A. Naa!

B. Og sér Du: Jastrau, han er nu Formand i saadan en Sangforening af Landpreussere; men saa sér han Fru Lewinsohn, hun er Noget med Kjærlighed, — og det kan han ikke modstaa; men saa har han tidligere sét Fru Erhard-Hansen, og det kommer han til at tænke paa, — og nu er han jo derinde i Fru Lewinsohns Bjerg, men saa vil han op til Fru Erhard-Hansen igen, og det kommer han.

A. Men hvad er det saa han gör deroppe hos Varburg?

B. Jo, dér holder alle Sangforeningerne Möde, og saa vinder Jastrau.

A. Jamen, saa maa han jo rejse.

B. Ja, for baade Fru Erhard-Hansen og Skram og alle de Andre kan godt mærke, at det er alligevel Fru Lewinsohn, han tænker paa, — og det maa han bede Paven om Forladelse for.

A. Jamen Paven, han lever jo nu.

B. Nej — ja; ja det vil sige, den Gang var der ogsaa Paver.

A. Naa, ja.

B. Men saa kan Paven ikke tilgive ham, og han kommer igen, men saa er Fru Erhard-Hansen död, og saa dör Jastrau ogsaa.

A. Ja, det er sörgeligt, — men, hvad bliver der saa af ham?

B. Jo, saa bliver det igen overnaturligt, for saa kommer der Bud fra Himlen, at nu er han dér.

A. Men Simonsen, hvad er han?

B. Han er Jastraus Ven.

A. Men hvorfor overlever han Jastrau.

B. Jo, for Simonsen er i Grunden meget bedre.

·STIL

-LEBEN.

Den hellige Josef invenit

Nonner, der plukker Gæs.

Punch pinxit.

„Vor germanske Natur."

Fra Manden i Maanen
til
Björnstjerne Björnsen.

Min kære Fætter, endskjöndt jeg tror,
At Du har forglemt min Ringhed, som bor
Her oppe i Æterens Rige,
Saa haaber jeg dog, at Du vredes ej,
Fordi jeg atter berörer Din Vej:
Jeg har Noget, jeg vil Dig sige.

Jeg har nemlig læst »Redaktören« ud,
Og sender Dig derfor Hilsen og Bud,
Med Tak for den sjældne Nydelse:
Jeg dybt maa beundre den fine Takt
Ved Katastrofen i tredie Akt,
Den «smagfulde» Blodsudgydelse.

Og jeg maa beundre Din Indsigt i
Den nyere Tids Dramaturgi,
Ja, den er virkelig slaaende:
Du har jo endogsaa bragt det saa vidt,
At Du t a l e r ved Hjælp af Aktörernes — Skridt,
Derved har Du Spillet g a a e n d e.

Og Sproget, Din Digtnings Klædebon,
Det röber jo straks en fordomsfri Aand,
Der t æ n k e r paa preussisk og schwabisk,
Som d r i k k e r Kulturens ædle Vin,
Der skænkes saa rigeligt hist i Berlin,
Men som t a l e r paa norsk-arabisk.

Men sig mig, min vakre Troubadour,
Hvad mener Du med vor »g e r m a n s k e Natur«?
Det Udtryk maa Du forklare;
Du skulde dog aldrig vel mene den,
Som for faa Aar siden henrev Din Pen
Til Nordens Sag at forsvare?

Du skulde dog aldrig vel mene den Magt,
Der drev Dig til Sang om en Fostbroderpagt,
For Nordens Folk at forbinde?
Du skulde dog aldrig vel mene den Röst,
Der maned' Dig selv til at kalde til Dyst
Mod Nordens bitreste Fjende?

Du skulde dog aldrig vel mene den Klang,
Den gribende Stemning, hvori Du sang
Om Danebrogs Nöd og Fare?
Du skulde dog aldrig vel mene den Harm,
Der löste Din Tunge, da ingen Arm
Sig löfted' for vort at forsvare?

Du skulde dog aldrig vel mene den Aand.
Hvori »Gustav Adolphs og Hakons Haand
Foréntes med Palnatokes«?
Du skulde dog aldrig ved disse Ord
Betegne en Stemning som i Dig bor,
Der er milevidt fjærnet fra — L o k e s?

Ja denne Gaade, hvorpaa jeg véd,
At Du er i Stand til at give Besked,
Har svarlig min Hjerne trættet;
Og derfor jeg beder Dig pænt om at faa
Med snareste Post en Oplösning herpaa,
Thi selv faar jeg aldrig den gættet.

Nu lakker det.

— Det var da den störste af »Dagens Nyheder«, jeg endnu har oplevet om »Dagen«.

— Saa! — hvilken mener De ellers?

— At De allerede nu kan tælle Deres »Dage«.

— Ja Herre Gud! »Dagen« skulde jo gaa med Noget.

— Men jeg havde dog antaget, at der maatte flere Dagdrivere til for at faa Ende paa »Dagen« i saadan en Snup.

— Da har De vist ellers ingen Ulejlighed havt dermed.

— Nej — Enhver kan jo have nok i sit Eget. God rolig Nat!

Scener i Folketinget.

(Af Indenrigsministerens Liv og Levnet)

Motto: »Was im Leben uns verdrieszen,
Wir im Bilde gern genieszen.«

1ste Scene. Under et Möde.

Motto: »Man maa nære megen Mistillid til Toby . . . Hans Væsen huer mig ikke heller«.

Henr. Hertz. »De Deporterede.«

Goethe.

2den Scene. Tidlig Morgen.

Motto: »Slet Omgang fordærver gode Sæder.«

Peder Laale.

Den 22de Marts.

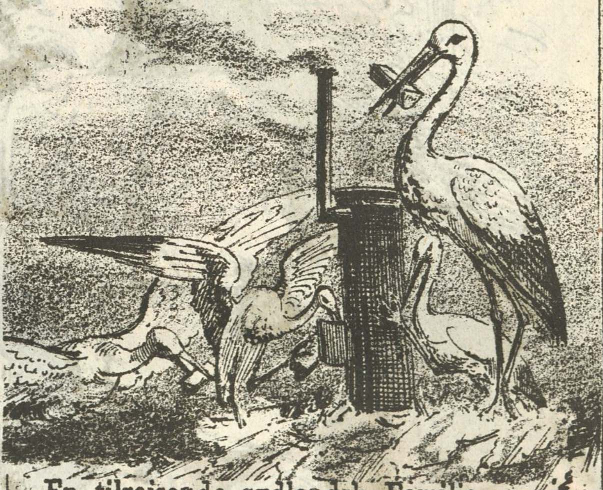
»Foraaret begynder«.

Almanakken.

Stræng Foraarstjeneste.

— Mon jeg, som ifjor, skulde kunnne bringe Mutter en Buket Martsvioler i i Dag til hendes Födselsdag.

En tilrejsende sydlandsk Familie,

der stadig tager Sommerophold i Danmark, nödsages til at træffe usædvanlige Foranstaltninger ved sin Ankomst.

Korrespondance.

U. V. Tak, kom bare dermed!

e-r-e: Motivet allerede anvendt i Nr. 9, p. 69.

C.: Gode Ideer, men den ene er allerede i Lördags benyttet af Andre, og den anden kan næppe realiseres i et Billede.

Den evropæiske Areopagus.

Motto: »Gaar hen, I Skab-Halse! og forliger Sagen.«

Den politiske Kandestöber, 5. Akt 2. Scene

Winther, S. Kjær og M. C. Christensen foreslaa: »Folketinget opfordrer Regeringen til at virke for Oprettelsen af en evropæisk Voldgifts-Domstøl til Afgörelse af mellemrigske Stridigheder.«

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag: Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge) Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 13

Onsdagen, den 31te Marts 1875.

Ikke spirituel.

— »Tror Fröknen paa Borddands?«

— »Nej, tusind Tak; men Cotillons maaské«.

Paa Kunstakademiets Stiftelsesdag.

I Dag for mer end hundred' Aar tilbage
Det var en stadig Aarets Mærkedag.
Kartoverne paa Volden hörtes brage,
Og rundt i Landet hejsede man Flag.
Betalte Hurraraab, som ej var svage,
Ombölged' Dannerkongen for og bag;
Og Wadskjær den Tids Nyegaard, Lyren stemte:
»Geburtsdag« holdt jo Frederik den Femte

Rundtom der ofredes med Spil og Sang,
Med Smigrens Rögelse og Viraksdunster,
Og Harpen sang, imedens Cithren klang —
Men ærligt talt, vi tror, at det omsonst er
At skildre alle de subtile Knnster,
Hvormed man Dagen hylded' Dagen lang.
Thi al Slags Kunster blev jo Drotten viet —
Blandt Andet ogsaa Kunstakademiet.

Thi Kunsten hörer til det Absolute,
Og Kongen er dens födte Mæcenat.
Den absolute Konge kan ej prutte
Med, hvad der tjener Glandsen i hans Stat.
Sé deraf kan man ganske sikkert slutte,
At selv da Staten fik et nyt Format
Og blev lidt mer konstitutionalistisk,
Akademi't forblev absolutistisk.

Og derfor troner Meldahl paa sit Slot
Absolutistisk, næstendels despotisk.
Hans Partisaner, vide vi saa godt,
I Naadens Solskin fryde sig böotisk.
En Schweitser röd og sölvforgyldt og flot
I Porten staar og gloer idiotisk.
Og hele Skaren höjt hin Stormand hylder
Fra Kaptain Hammer ned til S(igurd) M(üller.)

Thi vé Enhver, der fölger ej hans Ord! —
Han höre til de »Blonde« eller »Brune«!
Og vé Enhver, som gaar i eget Spor
Og ej vil krybe for hans Herskerlune!
Og vé enhver Formastelig, som tror,
At han en Gang tör ridse egen Rune!
Ja vé Enhver, der hævder sin Selvstændighed!
Shah Meldahl vier ham til pur Elendighed.

Ja, vé Enhver, det siger vi paa ny,
Der lader Shahen mærke, han selvstændig er!
Hans Lykke bliver tynd i denne By,
Især hvis Understöttelser nödvendig' er.
Thi alle hine Præmier og Stipendier,
Der suser om i Luften som en Sky,
Af dem — han snart bekende vil med Sukken —
Faar han minsæl nok ikke Stort i Krukken. —

Til Trods herfor og trods enhver Chikane,
Der som sædvanlig er »Salon« i Aar.
Imorgen aabnes den. — Af gammel Vane
Som Köbenhavner man til Stadsen gaar.
Og uden Tvivl man der at vide faar,
At Fler endnu sig bröd en egen Bane
Og atter svigted' dem, hvem de var kære,
Fordi der hjemme ej »er godt at være«!

Ja, Aar for Aar det bliver tyndere!
De Ældre trættes af Chikanens Kampe;
De mere lovende Begyndere,
Som imod Braadden pröved' paa at stampe,
I Öst og Vest de snarligen »fordampe«
Og söge andre Kunstens Yndere.
Saa — skjöndt man maler, maler, Alt dog taler:
I Danmark Kunsten daler — den »meldahler«

Rim-Kvæd
til
CARL PLOUG
fra
BJÖRNSTJERNE BJÖRNSON.

Lyt nu, Du tudende Sanger!
Medens ved hjemlige Arne Du stort
Smigeren fanger,
Og hvad har Du gjort?

Glad Gut Du var, da Du dragende
Ungdommens Skarer, stundom slog et Slag,
Sang mellem Slagene
I de Unges Lag.

Hvad er Du nu? Sörgelig sunken,
Du er slöj, hörer Du det, Carl Ploug,
Du er lunken,
Vrövlet tog Dig i Houg.

Hvilken Fallit med Din Virken,
Hvis om Din Storhed, Din Stræven man spör —
Intet for Staten og Kirken,
En grov Redaktör!

Lé kun ad mig, jeg har Venner,
Högsbro har svöbt sin Avis om mit Skind,
Hvormed han sender
I Folket mig ind.

Lé kun! Hurra, jeg er vældig,
Kom, jeg vil slaas, kom an, hvis Du tör,
Men, husk jeg er heldig,
Betænk, hvad Du gjör!

Gamle danske Ordsprog
af salig Peder Laale,
pudset op som ny af *Punch*,
saa meget de kan taale.

»**De er sure**« sagde *Dagstelegrafen*, da Aktionærerne« fik 10% Udbytte i »Alberti's Fabrikker.«

»**Den Vej skal vi Alle**«, tænkte Hartvigsen, — han hörte, at »*Dagen*« allerede var omme.

»**Det er bare en Overgang**«, trode Aktionærerne i »*Köbenhavns Akvarium*«, de lod Direktör Köhl göre et Prioritetslaan paa »bedste Maade«.

»**For den Rene er Alting kauscher**«, tænkte Philip Heyman, han drev i 5 Aar vor Flæske-Export op til 200,000 Svin om Aaret.

»**Han kommer nok igen**«, sagde »Københavns Sporvejs-Selskab« det købte Patent-Omnibusser af Keyffler til dobbelt Pris.

»**Hvad skal vi med det Meget, naar vi kan nöjes med saa Lidt**«, mente Tvermoes — Dampskibsselskabet »*København*« gav 7% i» Overskud«.

»**Man er hædt, som man er klædt**«, mente Ad. B(auer), han pyntede sine Korrespondancer til »*Götb. S. & H. Tid.*» med de Vittigheder, han »laante« i »Punch«.

»**Lad os hellere tale om noget Andet**«, sagde Tietgen, der var en Aktionær, der spurgte ham, hvor »*Köbenhavns Sporvej*« havde anlagt sin »Reservefond«.

»**Nu ager vi**«, sagde Vognmand Bruun — »*Forstædernes Sporvej*« gav kun 2,680 Rd. Underskud i 1874.

»**Saa I, jeg stod mig!**» sagde Ferslew & Co.: —Holstein-Blæsenborg maatte böde 20 Rd. for at have kaldt »*Dagstelegrafen*« et Smudsblad!

»**Slaar Du mine Jöder, slaar jeg Dine Jöder**«, tænkte »*Dagbladet*« og mönstrede »*Forskudsbanken*« af i en »Leder«: — Holger T. Foss havde jo sat Ettrup fra Direktötposten, da hans Veksler blev protesterede.

»**Vil I med, saa hæng paa**«, sagde Tietgen, han lavede 1500 nye Sporvejs-Aktier.

Daarlige Udsigter.

— I forgaars kom Du först hjem igaar, og igaar kommer Du igen först hjem i Dag! Hvad skal det blive til?

Konjektural-Kritik.

— »Sej Krisjan, de To dér ər da felovede«.

— »Hva'for sku' de være det, Du?«

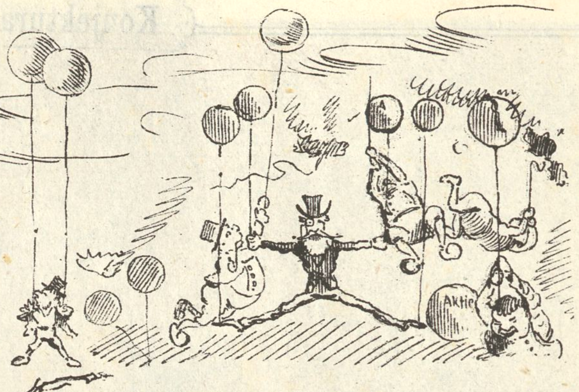
— »Jo, den er da tydelig nok, han sa' jo: söde Messina!«

Södt og Surt

eller

Svovlsyre paa Aktier.

Forleden til Kastrups nye Fabrik
En vældig Flok baade kjörte og gik —
Generalforsamlingen vented'.
Bönder og fine Folk man fandt, —
Der var ogsaa »Traner« deriblandt,
Helt ovre fra Vestkysten hented'.

Og Hver og En i den hele Hær
Var mer eller mindre Aktionær —
Det hör' jo til Tidens Sæder!
Aktievæsenet Dagen lang
Det gaar bestandig sin glade Gang
Og »Jobberne« höjt sig glæder

De brave, forenede Venstremænd
Er altid gaaet saa godt i Spænd
Om Brandassurancer med mere.
Men saa kom Aktievæsenet frem,
Og det var naturligvis Noget for dem,
For saa skulde de »spekulere«.

Nu ligger det nær for saadan en Flok
Af slige — det er jo visselig nok-
Som bekjendt —: n e g e r e n d e Fyre,
Der ligger i Kamp med det Værende,
At de kaster sig paa den f o r t æ r e n d e,
O p l ö s e n d e, æ t s e n d e Syre. —

Men en af Förerne gik i Lön
Og tænkte paa sin lovende Sön,
Der helst skulde ha'e »n o g e t A a r l i g t«.
Han grubled' ved Dag og Nat, og sé!
Da fik han pludselig en Idé,
Og den blev greben alvorligt.

En Syrefabrik blev flux begyndt,
Paa Aktier — Bönderne kom med Mönt,
For de havde hört af Flere
Ved Folkemöderne rundt omkring,
At der var nu slet ingen Verdens Ting
Saa godt som: at spekulere.*)

Saa var det som sagt forleden Dag,
At hele Fabriken hejsede Flag;
Der var Generalforsamling.
Regnskabet kom, men en afgjort Sag
Det er, at en underlig s y r l i g Smag
Det havde for Ung og for Gamling.

Og alle de straalende Koryfæ'r
I hele den venstreforenede Hær,
Som til Tabouretterne kurer,
De holdt Kontenancen saa godt som Faa,
Da ikke et eneste Smil man saa
Imellem de brave Avgurer.

De gik fortræffelig sammen i Spænd,
Endskjöndt Bestyrelsens bedste Mænd
Dog meldte sig ud af Dansen.
Endskjöndt det var klart for Hver og En,
At ikke man var paa den grönne »G r e e n«—
De sig tröstet' med — M e n s t r u p - H a n s e n!

Men Böndernes Mönt — ja, det er nu klart,
Og alle de Andres kommer i Fart,
Og saa vil de faa deres Hyre.
Det vil — men for sent — dem blive bekjendt,
At de alvorlig sig selv har brændt,
Paa denne »o p l ö s e n d e« Syre!

---

*) (Som Apropos blot kaster jeg hen,
At egenlig »Spekulationens Mænd«
Er sjelden Bönder paa Landet.
Saa saaie et Mandfolk, som man si'er,
Ret »sveden og u d s p e k u l e r e t« bli'er,
Gaar Spekulationen i Vandet). —

1867. | 1874.

Alberti om Berg:

»Den doktrinære Grundtvigianer, Skolelærer Berg, forstyrrede til Dels det heldige Udfald af Valgmændenes Möder ved at tilraade . . medens han udenfor disse Möder arbejdede . . lige imod sine Udtalelser i Möderne«.

»Hr. Berg har saa ofte modsagt sig selv — t. Eks. da han sagde »ja« til Grundlovsforandringen, medens han netop ved et Löfte om at ville være »Nejsiger« havde banet sig Adgang til Rigsraad og Rigsdag —«.

Berg til Alberti:

»Nej, lad os være enige om, Hr. Prokurator! at Forholdet er dette: . De led et fuldstændigt Nederlag. At Deres Harme derover ogsaa affödte en stærk personlig Uvilje imod mig, er til en vis Grad forklarligt og mig ligegyldigt . . .«

»— Den Beskyldning, De i Slutningen udtaler imod mig, er ligefrem Usandhed . . .«

Alberti om Berg:

Alberti udbragte en Skaal for Berg med en Anerkendelse af det Frisind og Borgermod, hvormed han, trods de dermed forbundne Opofrelser, havde traadt Ministervilkaarlighed i Möde«.

Berg om Alberti:

»Jeg har ikke staaet for Skranken i juridisk Forstand, dertil har jeg været for lille en Tyv, . . . Et Leve for Alberti som Overretsprokurator, der skaffede de Forurettede Ret.

En »Bank«-Forretning.

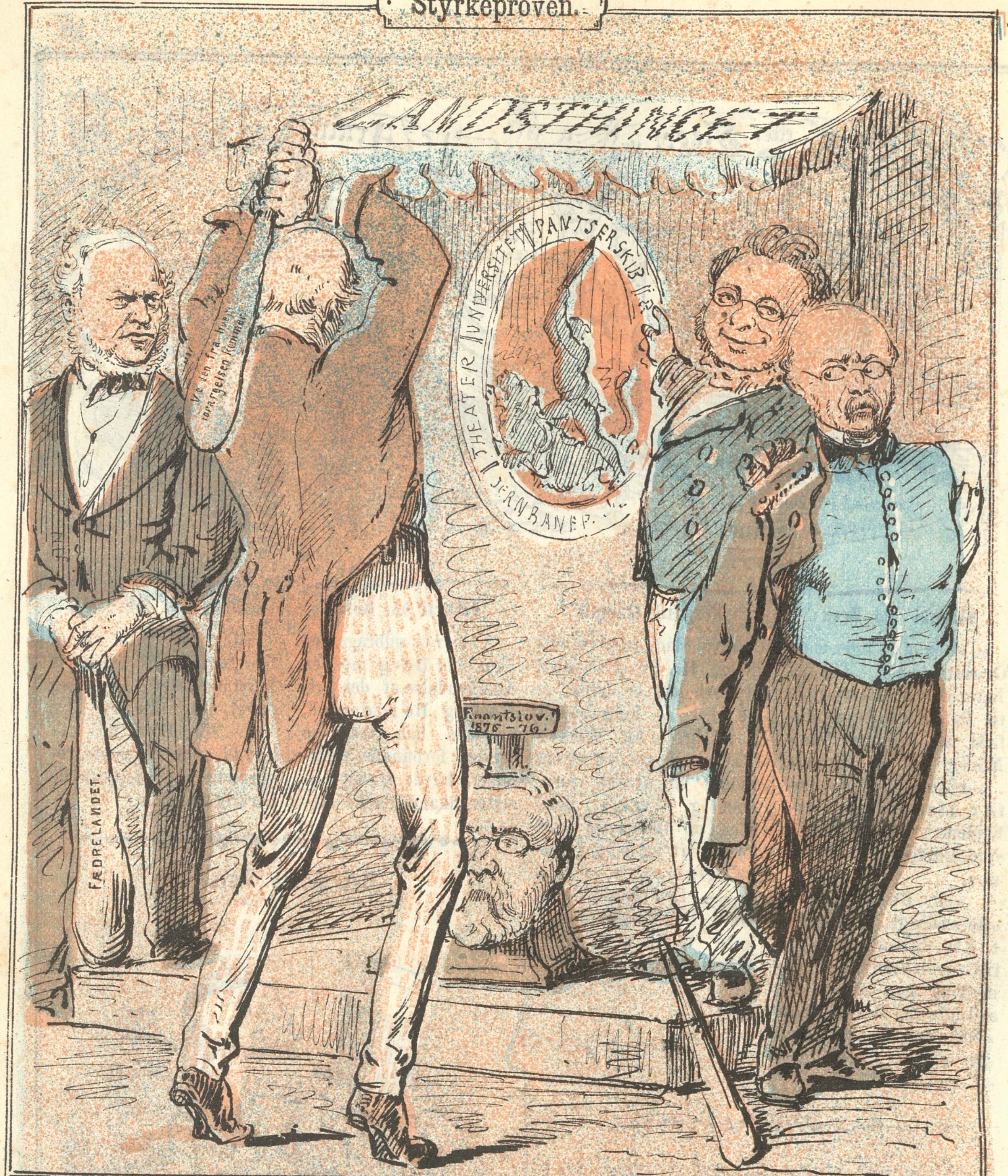
Som bekjendt er den vigtigste Grund hvorfor Kong Alfonso endnu ikke har kunnet bringe Orden i Tingene den, at den spanske Regering mangler Penge, og disse have hidtil været meget vanskelige at erholde. Det glæder os derfor herved at kunne meddele vore Læsere, at denne Trang nu vil blive afhjulpen, da Regeringen i disse Dage har afsluttet et Laan paa 5 Millioner Francs med »Forskudsbanken« i Kjöbenhavn. Banken vil i den Anledning sé sig nödsaget til at forlange den 2den Indbetaling af 10% hos sine Aktionærer.

Det sidste Vers.

Hov Vægter! Klokken er slagen Tolv!
Nu skrider »Dagen« under —
Naar kommer »Natten« ud?
Jeg har ej længer Stunder,
Ti lyder nu mit Bud:
— Den röde Lygte er jo slukt —
Hver Pige, Dreng
Gaa hjem i Seng,
Nu er Butikken lukt.

Styrkepröven.

Motto: Hr „Oberst! En Skotte maa slaa for sit Land"

Ludlams Hule.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge), Kjøbenhavn.
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26.

PUNCH.

№ 14

Onsdagen, den 7de April 1875.

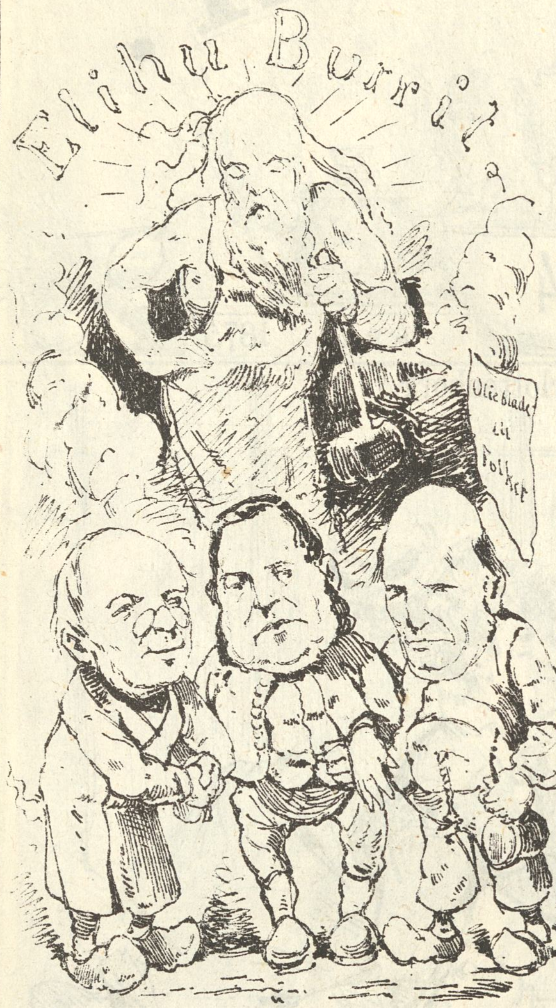
Paa Charlottenborg.

— Nej hvor yndigt! Er De ogsaa her?
— Ja jeg tænkte jo allerede sidste Gang, De véd, paa Skøjtelöberbanen, om vi ikke skulde træffes heroppe igen. — Deres Broder har vel ogsaa abonneret?

Fredens Æra.

Bebudelse af en ny

Min Musa, Du, den altid lattermilde!
Læg Smilet bort — det gjælder Alvorsord.
Det gjælder om en Tak til trende snilde
Og bolde Ordets Kæmper her i Nord.
De have fattet den — just ikke ilde —
Idé: at slöjfe Krig og Kamp og Mord.
Alt, hvad der hedder Brug af Sværd og Dolk, Gift,
Pistol og Sligt, erstattes ved en Voldgift.

En Fredens Æra overalt forkyndes,
Og Löven græsser med det lille Lam;
Det altfor iltre Blod skal stærkt fortyndes,
Enhver Barbar skal gjöres from og tam,
Og aldrig mér en saadan Sang begyndes
Som den om ham, der *»gick i striden fram«*.
En saadan Fyr kan nu gaa hjem og lægge sig —
Man altid bag en Voldgiftsmand kan dække sig!

Elihu Burrits höjt forkyndte Lære,
Som altid blev af Praxis gjort til Spot,
Vil nu omsider komme höjt til Ære,
Og hele Verden faar det da saa godt.
Vi bliver alle Brödre, hjertenskjære
Og kreutzfidele udi Stort og Smaat,
Naar förnst vi véd, at Jalousi og Ondskab
Flux bliver bragt til Voldgiftsmandens Kundskab.

Men hvem er denne ny' Humanitetens
Apostel, der med Séerblik har sét,
At han kan standse selve Krigstrompetens
Fanfarer med et Ord som en Athlet?
Hvem er han? hvilken Himmels Sol har lét
Til Vuggen, der i sin Tid var Profetens? —
Held os! thi her, midt i den danske Menighed,
Der fremstod han i en sublim Treenighed.

Den Ene — ja, de Tre, om man saa vil,
Der kunde rént intuitivt begribe,
At Legetöj bli'er alle Panserskibe,
Naar snart det standser, Krigens grumme Spil
At Volgiftskjendelsen, som træder til,
Vil bringe alle Ufredsmænd i Knibe,
De, som hvert Krigens Værktöj slaar til Splinter,
Er: Sören Kjær, Mads Christensen og Winther!

I Kraft af dem og deres Axioma
Vil Frankrig blive Preussens bedste Ven,
Og Bismarck gjör en Pilgrimsfart til Roma
Og vender hel bodfærdig hjem igen.
Og Paven sender sporenstregs Diploma:
»Ingenio et arti« til de Mænd,
Der her i Danmark smukt har bilagt Striden
Imellem »Stat og Kirke«, »Tro og Viden«.

Thi Stridens Emner svandt med Stridens Trods;
En Voldgift gjör, at al Slags Strid forsvinder.
Hvem gider skændes, naar man ej maa slaa's?
Den bider ej, paa hvem man Munden binder!
Naar Kiv og Kamp er bleven »gamle Minder«
Forsvinder ogssa alt »forenet« Ros.
Hav derfor Hjærtens Tak, i kjære Börn!
Hav Tak, Du Mads, Du Geert og Du, min Sören!

Vor Faddergave

til

hendes Kongelige Höjhed

Prinsesse Lovise Karoline Josefine Sofie Thyra Olga
Mandagen den 29de Marts 1874.

»Gid Du altid maa være ligesaa döv for Smiger som i Dag.«

„Punchs" Födselsdag.

Torsdag d. 1ste April fyldte Punch næsten 1½ Aar og i Dagens Anledning modtog Hs. Overgivenhed af sine Undergivne talrige Vidnesbyrd om Flid og gode Sæder. Foruden de mange Abonnenter, der indfandt sig for at lykönske, mödte der en Deputation fra den spiritistiske Forening, bestaaende af 2 Borde, 1 Stumtjener og 3 Stole.

En anden Deputation, bestaaende af Folkethingets Formand og Folkethingsmændene Berg, I. A. Hansen, Högsbro og Zahle, overrakte *Punch* fölgende Brev:

»Vi Undertegnede, der saa tidt have glæget os ved Ders Overgivenheds Lune, tillade os herved at anmode Dem om Tilladelse til i »det forenede Venstres« Lokale at opstille en Buste af Dem. Vi frygte ikke for noget Afslag, da De selv har været saa god at udnævne os til Komité og bestemme Pladsen for Monumentet«.

Adressen paa Brevet var et Kuntsprodukt af Etatsraad Meldahl, der kun havde udelukket Billedhugger Malthe fra Konkurrencen om Busten.

Hs. Overgivenhed takkede dybtrört og fortalte flere interessante Træk af sit Liv, saaledes f. Ex. at han engang hos en Kagekone havde kjöbt for 2 Skilling röde Grise, uden dengang at tænke paa, at det vilde faa Indflydelse paa hans senere Virksomhed.

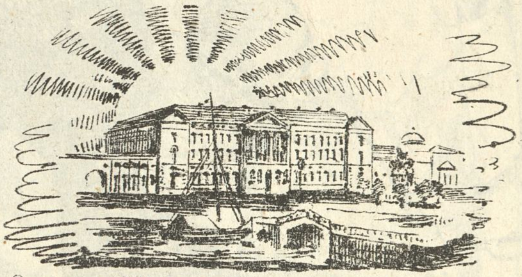
I Dagens Anledning var der indvidere udkommet nogle store Plakater med et veltruffet Portræt af »Punch,« der opklistredes paa alle Byens Hjörner, ligesom Börnene i Hjemmet fik gratis Vafler og Smör, medens der paa Theatret opförtes: »Aprilsnarrene«.

Kristiansborg.

(Frit efter Bödtcher)

af

En Venstremand.

Omtaage Bladene Forstanden.
Vil Höjre skumme over Randen,
Drag Kristiansborg mig til Dit Bryst,
Og lad det vrövleriske Stille
I Dine Bönder södt formilde
Det Vilde i min Rigsdagslyst.

Og nager Bille paa mit Hjerte,
Er stum som Du, oh! Schroll, min Smerte,
Da tyer jeg did til Bogös Degn,
Og venter til den store Zahle
Mod dem, som Dag og Nat er gale,
Har smeltet Skyerne til Regn.

Ja, Du skal leve i min Tanke,
Til Björnbak hörer op at banke,
For Venstres Fryd og Höjres Sorg,
Ja, til Diæterne vi miste
Og Ingen mer kan blive kiste-
Glad paa Dig, oh! Kristiansborg!

Vore egne Drenge.

Som i det Store det gaar i det Smaa
Enhver af vort Billede kan det forstaa:
Man „grynder" blot et Konsortium,

Hvor „Tantiémernes" Södme man priser
og först, naar Tönden er ganske tom
Kommer den „Kritiske" Revisor!

„Min egen Dreng."

„Saa stor er lille Tido!"

Forklarligt?

— Gud bevares Petersen! Hvor bliver Du dog af i Nat? Du lovede at komme hjem til Kl. 12 og nu er den lige slaaet halv fire!

— Snak Mutter! den kan i det Höjeste være lidt nærmere 12 end 11.

Uforklarligt?

— Jeg kan ikke forstaa, at jeg törster saa grulig i Dag, for jeg drak dog sandelig godt igaar Aftes!

Nyt Broanlæg.

Da Kjöbenhavns Byggeselskab er kommen til den Erkjendelse, at Konferentsraad Ehlers, da han lovede at brolægge Peter Madsens Gang för Flyttedagen, ikke har ment April Flyttedag 1875, men én eller anden Flyttedag i det kommende Decennium, har Selskabet, for at sikre de eventuelle Beboere i dets nye Ejendomme Forbindelse med Fastlandet, sét sig nödsaget til at lade bygge en Bro ud til Grönnegade. Broen er bygget fast paa Bunden, men kan ved indtrædende Höjvande forandres til en Flydebro, og da den kun er indrettet for Fodgængere, maa Möbler og andre svære Gjenstande transporteres paa Pramme, som Selskabet vil anskaffe i den Anledning.

* * *

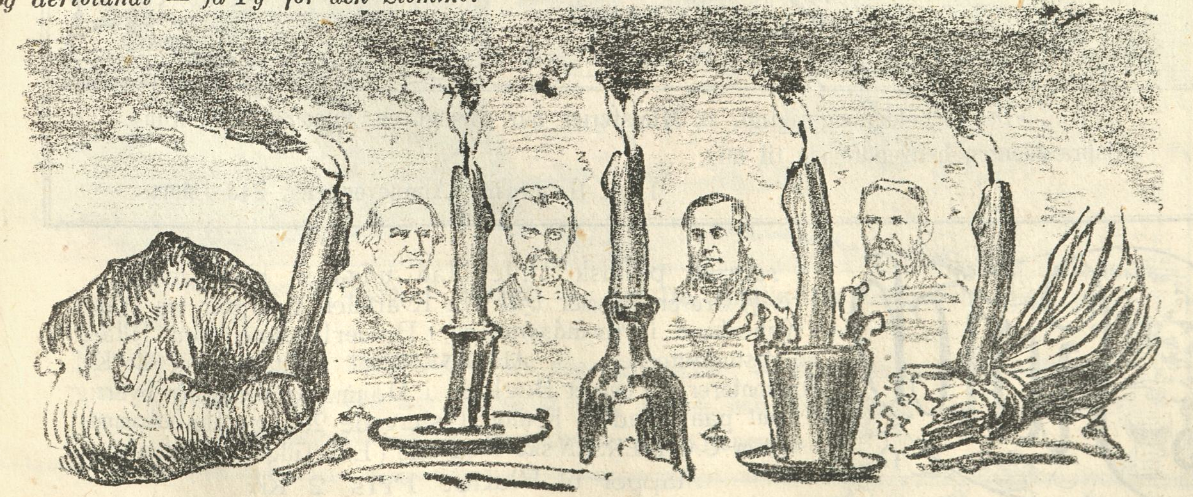
Det norske Storting bevilger 5000 Spd. til et ordenligt Ventilations-Apparat i sine Lokaler, — den danske Rigsdag tager uden lang Ventilring Paaske-Ferie i 14 Dage, og lader bare Vinduerne staa aabne imens. Naa, er det ikke billigere i Længden, saa er det dog forelöbig en behageligere Maade at lufte sig paa.

Brev til en Ven i Grönland.

Du længes efter Danmark! Du vilde være glad
Hvis igjen Du sad til Bords her i Landet.
— Nej bliv blot, hvor Du er; selv vor lækkreste Mad
Er nu om Stunder gjennemtrængt af Trannet.
Til „Civilisationen" Din Hu nu atter staar—
O bliv hos dine halvvilde Flokke!
Du aner ej, hvor hélvildt her Fangedansen gaar
Du kjender ikke vore Angekkokke.
Og drömmende Du sukker efter vore Festers Fryd!
Du skulde bare vide, hvad Du roser!
Her nede kan man neppe længer höre Örenlyd
For lutter Snakketöjs-Virtuoser.
Du melder, at Du skræmtes af en Hvid-Björn — ak
En enkelt, som med Isen kom drivende!
Du skulde daglig baxes med det Röd-Björnpak
Som yngler her til Lands og som er blivende.
Og Du er led og ked af dine grönlandske Klæ'r
Kan Östergades Herlighed ej glemme.
Men tro Du mig, vi ogsaa har Skindpelse her
Og deriblandt — ja Fy' for den Slemme!

Du klager, Du maa rejse omkring i „Konebaad"
Og, som Du har Forstand til, Du snakker.
Vi farer nok med Panserskib? Jo pyt, vort Folkeraad
Vil ha'e, at vi skal nöjes med Kajakker.
Du skriver, at Din Himmel, den er saa grumme graa,
For sjeldent sér Du Morgenskyen glöde.
— Fryd Dig ved dine Ræve, min Gut! De er jo blaa
Mens vore er saa djævleblændt röde.
Dit Liv med Hundekjörsel et Hundeliv Dig er.
— O kunde jeg som Du la'e Pidsken knalde!
Du Lykkens Kjæledægge! Vi har Hundegalskab her
Og „Basen", han er galest af dem alle.
Du som vandrer under Nordlysets klare Straalespil
Jeg kunde Dig misunde al din Glæde!
Her er saa Mange, Mange, der for Nord-Lys gjælde vil.
Ak, de oser som de spædeste „Spæde"!

Fangedansen

. . . »Det forholder sig rigtigt, at Ministeriet har forsögt en Tilnærmelse. Konsejlspræsidenten henvendte sig til mig, . . .

I. A. Hansen: »Almuevennen«, 24de Marts.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. — ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge), Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn, trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 15

Onsdagen, den 14de April 1875.

Ved Foraarstid.

— Jeg stod i hvidt Linon i Söndags. — Og Du, Emilie, var naturligvis ogsaa paa Moden . . . ?

— Paa Moden! Gud Amalie, hvor Du dog kan snakke! — Linon er jo ganske ordinært nu til Dags — Nej, saa tror jeg rigtig nok, at jeg har bedre Smag! — Jeg stod i Flor. . . . min Forlovelse skulde jo deklareres om Aftenen.

Hospitalsfeberen

epidemisk.

Vort hele Samfund — det er sygt, det lider,
Det lider stærkt af allehaande Bröst,
Og det har lidt i mange Herrens Tider
Og ofte sukket uden Haab og Tröst.
Ja, det maa siges, sköndt til liden Lyst:
Vi er omtrent en Flok af Invalider,
En höjst blödagtig, overmaade magelig,
Fordærvet Race, som er grumme svagelig!

Den Klage lyder, og den löd alt længe,
Og man har prövet Midler derimod.
Man spiller paa Barmhjertighedens Strenge
Og vinder ind Terrainet Fod for Fod.
Det gælder först og fremmest her om Penge,
At man forfriske kan det syge Blod
Og faa forhöjet Spændkraft udi Aarerne
Og standse Sukkene og mildne Taarerne.

Det gælder om en Sværm af Hospitaler —
Ti Hospital er Tidens Ideal!
Held den Nation, hvis store Stæder praler
Med mangen dygtig proppet Sygesal!
Den hele Verden snart for Öjet maler
Sig som et inficeret Hospital,
Hvor mere eller mindre hele Kærnen
Af Patienterne er — blöd paa Hjærnen.

Her hjemme gaar det lystig med Indbydelser
Til al Slags Bygninger af den Natur;
Ti alle Vegne regnes de for Prydelser
For Civilisation og for Kultur.
Og Alle give rigelige Ydelser
Og slæbe Stén til Hospitalets Mur.
For Homöopathien rundt de bisser,
For Kjertelsyge og Diakonisser.

Og rundt i alle Bladene de hyle
Om Tidens Trængsel og den store Kval,
Og Hospitaler bliver det Kloral
Som dulmer Smerten — men det Ridicule
Ved Sagen er, at man forlanger »Syle«
Til et »Asyl« foruden Hospital.
Men alle Hindringer man prægtig klarer
Ved Hjælp af disse »Damernes Bazarer«.

Der vælter Bidrag ind, ti der fileres
Og der broderes flittig over alt;
Der tamboureres, og der arrangeres,
Som om det næsten selve Livet gjaldt;
Der illustreres og der koloreres,
Og Malerkunsten drives med Gevalt;
Man kildrer Öjnene, især paa Somme,
Som faar et Smöreri i dyre Domme.

Paa Frederiksberg et höjst aristokratisk
Og nobelt Hospital man smörer op;
Paa Sjællands nordre Kyst mer demokratisk
Et Kjertelsygehjem man förer op;
Men dermed man dog ikke hörer op,
Saa faar vi ekstra et homöopatisk,
Hvor dem, hvem ellers sure Timer möder,
Med Sukkerkugler Livet man forsöder.

Held over Sligt da udi Kongens Riger!
Nu kan vi trodse Sygdom ja, og Död.
Nu er vi ovenpaa, og dristig siger
Vi til Alverden: vi har ingen Nöd!
Asyl og Hospital et Fristed böd —
Naar nu blot ikke vore smukke Piger
Gaa alle hen og gör os den Skandale
At blive rent »diakonissegale«!

Ny Industri.

Fabrikken **Argentina** havde forleden udstillet et Udvalg af sit Fabrikat i Industriforeningen, hvor det vakte almindelig Opmærksomhed, og vi kunne ikke tro andet, end at denne Opfindelse, at forsyne forskellige Genstande med Metalovertræk, saaledes at de oprindelige Former bevares, maa have en meget stor Fremtid for sig, naar Folk först lære at vurdere dens mangfoldige Anvendelser, af hvilke vi her kun ville tillade os at nævne én. Som bekjent har der i de senere Aar hersket en stærk Mani for at opfordre til at yde Bidrag til Statuer eller Buster af mere eller mindre berömte Mænd, men da disse Opfordringer fremkomme temmelig hyppig ere Bidragene, som Fölge deraf temmelig tynde, thi med nogle faa Tusinde Rigsdaler skal man ikke komme langt i den Retning. Hvor ganske anderledes, vil Sagen derimod ikke stille sig, naar man simpelt hen, strax efter at den afdöde Berömthed har forladt dette Liv, kan sende ham ud til **Argentina**, og der, efter Omstændighederne, faa han enten forgyldt, forsölvet eller bronceret. Man har da en naturtro Statue for en billig Penge, og Familien sparer oven i Kjöbet Begravelses Omkostningerne. Man kan jo rigtignok indvende derimod, at Folk, paa denne Maade, ikke kunne faa deres Statuer opstillede, medens de endnu ere levende, men da saadanne sygelige Tilfælde ere höjst sjeldne her til Lands og næppe nogen Sinde ville optræde epidemisk blandt rigtig store Mænd, tvivle vi ikke om, at Vedkommende ved den eventyrlig dejlige Tanke, at blive forgyldt efter Döden, gjerne vil vente saa længe.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

I. Plastiken.

Det er glædeligt at sè den sjeldne Enighed og Enhed, der i Aar lægger sig for Dagen i vore Billedhuggeres Arbejder. Baade paa Sværd- og paa Spindesiden har man slaaet sine — *sit venia* — Pjalter sammen om den fælles Lösning af den farlige Opgave:

»Hvem tör kaste den förste Sten!«

Naa, hvem er det da? — **Saabye** har som »Medlem af Akademiet« taget Sigte paa Kompositionens Midtpunkt og som det synes ramt lige i Pletten: hans »*David* har slynget Stenen« og rundt om ham grupperer sig nu 1) *Paris*, der har glemt enhver Forpligtelse mod sig selv som homerisk Helt og röber en med den lille Guldmedaille opmuntret Frygt for at faa den i Hovedet, 2) *Iver Hvitfeldt*, der tager det höje *E* for at vise, at »vi Sömænd« ogsaa kan gaa i Vejret, naar det kniber, 3) **Börnegruppen**, som med barnlig Beundring sér op til det höje Maal, et »Medlem« kan sætte sig, 4) den *liggende Dreng*, der »f. T. i Rom« blæser det Hele et Stykke paa Dobbeltflöjte og 5) *Jakob*, der giver sin Sten den sidste Olie, forat den kan gaa som den var smurt, naar Raden — Gud véd, hvornaar — kommer til ham.

Den eneste, vi savner i Ensemblet er **Goliath**, den store Filister, men han er vel i Grunden overflödig, da hele Handlingen jo foregaar i Kuppelsalen, hvor Akademiets Raadmænd samles under Etatsraad **Meldahls** Ægide. — Saa rammer den ham nok, skal De sé!

Ved Middagsbordet.

— Hvad græder Du for, lille Karl?
— Uh — hu — hu! söde Mo'er, jeg kan ikke spise flere Pandekager!

Alt for stor Ulejlighed.

— Sé her Slubbert, hvad der er faldet ned i Hovedet paa mig.
— Gud velsigne Dem go'e Herre, De behövede slets inte at ulejlige Dem med at bringe den herop igjen.

ET LÆREDIGT.

Vort Födeland er grumme rigt
Paa næsevise Degne,
Der ansé det for deres Pligt
At kro sig alle Vegne!
Saa er vor Berg og Andersen
Og *item* deres gjæve Ven!
Vort Födeland er pokkers rigt
Paa næsevise Degne!

Hr. Skotte, det er Heltens Navn,
Vi synge her til Ære,
Ham tager *Saga* selv i Favn,
Hvis Barfod la'er det være!
Sin Afsked tog han uden Frygt,
Da Worsaae ham forfulgte stygt!
Ja Danmark, du er grumme rigt
Paa drabelige Degne!

Saa haard en Kamp der monne staa
I Kjældernæs mod Höjre,
Og Skotte, som gik mandigt paa,
Sit Mod ej kunde töjre;
Han en Adresse fik i Stand
Og gik med den fra Mand til Mand —
Ak, stakkels Danmark, du er rigt
Paa næsevise Degne!

Men da blev Worsaae hæftig vred,
I Rette satte Skotten
For denne Kjældernæsvished —
Der sad han fælt paa Potten!
«Gjör ingen Vrövl, i Lommen stik
Tilrettevisningen, du fik!»
Men, Excellence, vov ej sligt
Mod drabelige Degne!

»Nej,« var hans Svar,» hvis det jeg gjör,
Staar Danmarks Berg i Fare,
Sligt ingen Skolelærer tör
For Embed at bevare!
Nej, væk jeg maa, det kan jeg sé;
Men ej uhævnet skal det ské
Thi Dannemark er endnu rigt
Paa bindegale Degne!

Og visselig, det véd jeg vel,
At Berg mig grumt vil hævne,
Snart skal hin Kökkenmöddingtræl
Sé sin Ballon at revne!
Om egen Portefölje værg,
Min Fosterbro'er er *Chresten Berg*!
og med os strider drabelig
Tre Tusind raske Degne!»

Det var — som vi jo alle véd —
»Personligt Had» hos Worsaae,
Men Skotte Lön, for hvad han led,
I evigt Navn han faar saa!
Gud fri Ministren, naar igjen
De mödes skal i Himmelen!
Vort Födeland, hvor du er rigt,
Paa grundtvigianske Degne!

Det brændende Spörgsmaal.

— Naa, nu har Gedalia da endelig faaet en ordenlig Bay-Mand!

— Ja men han tager den dog ganske ge-Lassen!

Utidig Betænksomhed.

Cancellisekretær Eskemose er nu 45 og Ungkarl. Han bor hos sin gamle Moder og sætter Pris paa et godt Bord og et godt Glas Vin sammen med gode Venner. Han har mange gode Venner og tilbringer mange glade Aftener med dem ved en Toddy eller flere. Han kommer derfor ikke altid hjem i rigtig god Tid, og han bedröver derved ofte sin gode Moder, der med Rette finder, at »Ungdommen» ikke længere er saa god, som den burde være, og som den i alt Fald var i de gode, gamle Dage, da hun var ung. Kancellisekretæren er en god Sön og vil ikke gerne bedröve sin gamle Moder, naar det kan undgaas.

Da han derfor en Gang i Sommer har været til en bedre Middag paa Bellevue med en udvalgt Vennekreds og i en mere end löftet Stemning er tagen hjemad med Toget fra Klampenborg, men paa en ubegribelig Maade er kommen af ved Charlottelund, har forvildet sig i »Skoven,» har fundet et venligt Asyl »over Stalden», har kvæget sin mærkværdig törstige Gane med en aritmetisk Række af kolde Arraker og faaet en grundmuret Bevidsthed om at have en lang og anstrængende Dag paa Ryggen, kommer han endelig ved nogle elskværdige Medmenneskers Bistand paa en »Kaffemölle» og maler hjemad Strandvejen i den klare, dæmrende Sommernat. Han bliver sat af paa Trianglen og har en uklar, men urokkelig Overbevisning om, at er det ikke langt ud paa Natten, maa det i alt Fald være meget tidlig paa Morgenstunden.

Han finder, efter at have orienteret sig, sin Gadedör, han finder endog sin Gadedörsnögle, ja han kommer ind ad Gadedören, der mærkelig nok allerede er aaben, og efter nogle mindre Vanskeligheder naar han 2den Sal; han lukker sig med en ved mangeaarig Övelse erhværvet, lydlös Færdighed ind ad Entrédören. Hans sönlige Hjærte bevæges ved Tanken om, at hans knirkende Sælskindsstövler kunde forstyrre hans gamle Moders lette Morgenslummer — hendes Sovekammer stöder jo op til Spisestuen, som han skal igennem forat naa sit eget enlige Leje — han trækker Stövlerne af i den mörke Entré. Men ligesom enhver saa avtomatisk Bevægelse som den at trække Stövler af, naar den först er begyndt, med Uvilkaarlighedens uimodstaaelige Trang maa fortsættes, indtil hele Rækken er udlöben, saaledes afförer han sig med en ekvilibristisk Lethed, der i Grunden forundrer og glæder ham i lige Grad, Paletot, Frakke, Vest, Permissioner (baade ydre og indre) samt Strömper og tager hele Garderoben paa Armen. Spisestuedören er jo slem til at knirke, derfor et rask Tag og med et langt Skridt ind i Stuen: der sidder Mutter og alle fire Tanter om Temaskinen; Taffeluret slaar ti — Tableau! — Femstemmigt Kor! Vild Flugt ud ad alle Döre. — Stakkels Eskemóse »besvimede», sagde han selv.

„Balance"

paa en slap Line.

„......at anbringe Reservefonden i gamle Omnibusser, Sporvejsskinner, Kudskefrakker, og Tidske, det var som om Privatbanken vilde anlægge sin Reserve i Pulte, Blæk og Penne. Saa maatte man dog hellere sætte den, om det saa kun var i „Telegrafaktier."

En Aktionær paa Kjöbenhavns Sporvejsselskabs Generalforsamling.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 16

Onsdagen, den 21 April 1875.

Paa Börneballet.

— Er Fröknen kommen meget i det Kongelige i Vinter?
— Uh! Nej — vi gaar altid i Sekondteatrene; de kan jo ikke mere spille Komedie paa det Kongelige . . .

Den största Stormagt.

En Stormagt dukked' frem i vort Aarhundred,
Som ingensinde för man havde kjendt.
Med Krudt og Kugler ikke just den dundred',
Men desto mere dundred' den paa Prent.
Dens Kraft blev höjlig over alt beundret,
Det var, som om en Sol paa ny blev tændt,
En Sol, der mindre varmed' end fortæred',
Men derfor ikke mindre dog blev æret.

Og denne Magt, der voxed frem i Staten
Alt fra et ganske lille usselt Kræ,
Der tidt blev frygtet selv af Potentaten,
Endskjöndt repræsentert af en Pygmæ,
Der kusked' Diplomaten og Soldaten
Med samme Dristighed i Ny og Næ,
Der blev en Torn i Öjet paa Noblessen,
Det var den Stormagt, som man kalder »Pressen!

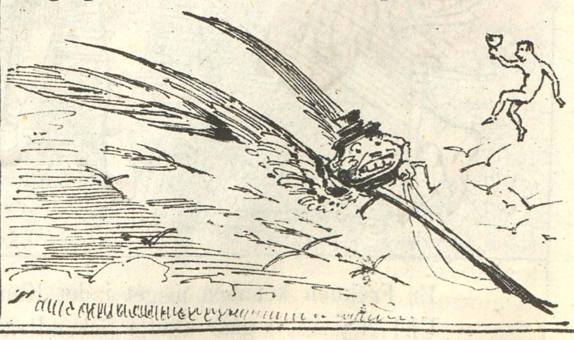
Ja, sikkerlig en Stormagt, som har rystet
Selv Throner, saa de ramlede i Grus;
Med stærke Arme har den kvalt og krystet
Bigotteriet udi Herrens Hus.
Alt det Venale, som os faldt for Brystet,
Har tidt den renset ud med Stormens Brus.
Og for vor Frihed har den Vejen banet,
Den Frihed, som Despoter havde ranet.

Og derfor ville vi bestandigt mindes
En Camille Desmoulins og en Carrel!
Held Landet, hvor en Wergeland der findes
Skjöndt Hjemmets Turser pinte ham ihjel!
Og derfor skal der altid Krandse bindes
En Herzen, en Lassalle — trods tvivlsomt Held!
Med slig Kæmper vinder Pressen Sejr
Trods hver en Bauer, Bajer, Meyer — »Neger!«

Thi Pressen har som Alt, hvad der er godt,
Ret ofte maattet tjene for det Slette;
Og ikke Styverfængeriet blot
Har Fedekalven ofte maattet mætte.
Nej, Had og Ondskab tidt husered' raat
Og kunde lystig sig til Höjbords sætte,
Saa saare blot en »hypokonder Vrövler« —
»Konfus Fanatiker« ved Skænken snövler.

Men om der end rumsteres af en Flok,
Bör Sligt til Last dog ikke Pressen lægges,
Om end dens Magt et Öjeblik kan svækkes,
Urokket staar den altid, om end nok
Saa mange »nye Aftenblade« vækkes
Til Lögne-Ukruds-Livet som en Sok,
Den bliver dog en Magt trods alle Skraalere,
Trods alle Pens og Blækkets Undermaalere!

Men Klinten nöje bör fra Hveden skilles
Og Styverhelten fra Ideens Mand,
Saavist som Heibergs Pen er ikke Willes
Og Hartvigsen gaar over vor Forstand!
Og ingensinde man i Garnet hildes,
Saa snart de trækker Nyhedstorsk i Land —
Der er det just, at Pressens Maal — det glipper.
Sligt passer kun for Kældere og Kipper!

Paa Gravens Rand.

Platonisk Dialog.

Motto: **Kommunalbestyrelsen har vedtaget at forhöje Betalingen for den 10 Rdls Ligvogn til 25 Kroner, for den 5 Rdls til 12 Kroner.**

Förste: Ja, det maa nu være, hvad det er; men jeg si'er bare: Er Sorgen inte större, end at de vil nægte hinanden en ordenlig Befordring over i den anden Verden, naa, si'er jeg, er Sorgen af den Bonitet, saa gi'er jeg inte meget for Religionen. Nej pas Du paa, den Smule Forhöjelse skrækker Ingen, — det löfter Forholdene.

Anden: Jamen, Din Lomme bliver jo lige tom derfor.

Förste: Ka' Du ha' Ret i! Jeg bliver, hvor jeg er, men Vognen kommer til Vejrs. Dit Köretöj derimod, — ja, saadan er Livet nu en Gang fabrikeret, Du körer med Fyrretræ, men jeg losser Egetömmer, Lodvigsen.

Anden: Det gör Du, og det maa Du, og det er nu en Gang saadan, lad gaa! Men hvad nytter alligevel den Forhöjning? Morskaben bli'er den samme, og Din Vogn har immer været paa Moden.

Förste: Det har Din ogsaa, Lodvigsen; den Mode löber inte efter Vinden. Men jeg skal svare Dig for, naar de först har faaet Smag paa det, saa er der ingen levende Sjæl, der lader sig begrave billigere.

Anden: Jamen, jeg sætter nu —

Förste: Sæt væk!

Anden: Jeg sætter nu: der er dem, der inte bider paa, saa kommer de til min Vogn.

Förste: Ja, se det bliver nu deres Sag. Din Vogn kan være meget ordenlig, naar man inte kan faa den bedre; men er man Noget med Raad i Enden, eller har man Stjerner paa Forsiden og Nögle agter til, saa kan Du tro, de kommer til mig, Lodvigsen.

Anden: Jamen, der saa Du dog Prokerateren: Kællingen fandt Dig for dyr, og saa fik jeg ham.

Förste: Ja, Tak skal Du ha'; men hvad blev det ogsaa for en Begravelse! Jeg var gaaet ned paa Hjörnet den Dag, og saa kommer Planke ned og ta'er en Omgang med. Du kan tro, der blev Liv i Beværtningen. Han sa'e, at hele Fölget var to skelöjede Rade og tre Drivere i Graat.

Anden: Jamen, i Jorden kom han dog.

Förste: Ja, Gud hjælpe os for Jord. Paa den Maade vil jeg hellere köres paa en Ölvogn, saa véd jeg da, hvad de holder mig for. Nej, jeg si'er altid: hvad kan det nytte, man har fört et ordenligt Liv, naar man prostetuerer sig paa Slutningen. Nej, saa sku' Du sikke den Tur, jeg havde ferleden.

Anden: Naa, det var ham, Generalen?

Förste: Akkurat! Forrest jumpede jeg med ham selv, og bagefter kom fyrretyve Vogne med Stads i. Der var et Par Sabler oppe fra Kongen, fem Trekantede, None af dem fra Rigsdagen, henad tred've Skorstene og et Par Dusin Rekrutpidskere. Og Du kan tro, der blev gjort en Tale over ham: der var tre Præster om det, og, naar den ene holdt op, begyndte den anden, hvor han slap, og saa sang denne hersens Petersilieforening, saa det knagede i Toldene.

Anden: Hvad fik Du for den Forestilling?

Förste: Lad os inte tale om det Lodvigsen! Han fik en dejlig Henfart, og Dagen efter stod han paa Tryk; — det er det jeg siger, det löfter Forholdene.

Fornöden Erklæring.

Telegram fra det store nordiske Elysium.

For at undgaa Misforstaaelse erklærer jeg herved, at jeg ikke har tænkt paa »det forenede Venstre« og Forsvars-Sagen, da jeg skrev mit Vers:

Den Stand, som stolte Fogder kued',
Er modnet frem til modig Daad;
Den Træl, man för med Svöben trued',
Han sidder nu i Folkets Raad.

H. C. Örsted.

Laokoonske Lidelser

eller en Flyttedags Fataliteter.

„.... et miseros morsu depascitur artus"

VIRGIL: Aeneis II. v. 215

Fagmanden.

— Ja vel! saadan lige ud a' en Landevej, det kan nu enhver Bondefre'rik feje; men saadan rigtig pænt rundt om en Lygtepæl, det er det der ska' vise, om man har Handelavet.

Den staaende Strid.

Motto: . . . og naar Du faar *Humaniora* læst,
Saa bli'er Du human som jeg, dit B —»
Ruskantaten.

Nögen, uden Guld og Medailloner,
Ganske klædt som andre Neger-Konger,
Kommer hjem fra Jagt paa Feuilletoner
Peter Hansen — alle Slags Façoner
Har han opslidt baade nær og fjern!

Spiritisten *F*— begejstret stille
Rækker ham sin förstefödte Lille,
Öjet flammer, Smil om Læben spille,
Neppe kan han sig fra Gaven skille,
For at sende den til Sætteren!

Peter Hansens Yndling — hvilken Lykke!
Alle Folk vil *F* — i Haanden trykke,
Damerne vil Altre for ham bygge;
Der kan ikke være mindste Skygge
Jo af Tvivl om Spiritismen mer!

Köbenhavn sin Spiritudse ejer,
Trindtom alle Borde for nejer,
Med sin Trumf, *Wallace*, vandt han Sejer —
Ak, men nu, som allerbedst han leger,
Kommer Mester Erik med sit Ris!

Erik Bögh, en grum og myndig Herre,
Tog da fat i stakkels *F* — desværre!
Vilde ham i Galehuset spærre,
Bister nok begyndte *F.* at snærre,
»Se men arrigst« blev *Cabiro* selv.

P. Hansen sadler sin blakkede Krik
Han sér sig omkring saa vide
Og stöder i Luren, saa det haver Skik,
Hannem lyster med Bögh at stride:

»Bögh haver jo afklædt mit lidet *F*—,
Der staar udi Krogen og græder,
Ak siden det sidste Sammentræf
Ham fattes tilbörlige Klæder!«

Saa rider i Leding P. Hansen from
For sin spæde Myndling at værne,
Men der han til Kongens Nytorv kom,
Han sér Erik Bögh i det Fjerne.

Han klapper P. Gasen paa Halsen blidt:
»Min Ganger, du lempelig fare,
Du give mig Tid til at samle mig lidt,
De Ærter er svære at klare!«

Der loves et lysteligt Ridderspil,
I Anmarsch er alt Skandalen, —
Da med et stolt, cabironisk Smil
Han stiler sig paa — Piedestalen.

»Nej, varst Du slagen til Ridder som jeg
Og havde Du *Artium* tagen,
Du skulde forvist i en lystelig Leg
Trakteres artig paa Bagen!

»Dog Du er jo ikkun en Seminarist,
For gold til det rigtig Fantastiske,
Men jeg derimod som Spiritist
Forstaar mig paa det Elastiske!

»Ja, jeg er en ren Guttapercha-Mand,
Men Du er saa tung, formalistisk —
Se blot, hvilken Volte jeg gjöre kan,
Er den ikke ægte artistisk?«

Og det var en Volte, som flaskede sig,
Han stod midt i Spiritismen,
Men för man det anede, *ein, zwei, drei*,
Var han inde i — Seminarismen!

Udstillingen paa Charlottenborg.

II. Malerier.

Anmeldt af Holger Brachmann.

»Föj for Fanden! Hvor det er væmmeligt!» sagde en Gang en gammel Fisker paa Skagen til mig; det var genialt sagt, det var bedre sagt end Alt, hvad Höjremændene endnu har sagt, men den Fisker var ogsaa i det Hele en genial Fyr: han havde ikke sort Kjole og hvide Handsker paa, nej! han var naturlig og ingen Skabebukke, han havde ingen Skjorte paa og hans Næver vare haarde og barkede, og saa brugte han Skraa, og det er sundere at tygge paa end at tygge Dröv paa nogle latinske Fraser, som de dumme Studenter gjör.

Naar jeg vilde begynde min Anmeldelse af den Vælling af Malerier, som benævnes Udstillingen paa Charlottenburg, med Fiskerens Ord, saa vilde naturligvis stax alle de blaserede Höjremænd korse sig og raabe, at det var raat og simpelt, men jeg vil iforvejen sige, at jeg ikke taaler det, ligesaa lidt som jeg taaler, at Nogen gjör Nar af min Ven Brandes: der vanker paa Planeten. Jeg holder nok af Gadedrenge, men ikke naar de er uartige.

Hvad vil det sige at skrive en Kunstkritik? Det kan jo Enhver gjöre, naturligvis naar det blot ikke er en blegnæbet Student med Briller paa Næsen og Kokarden paa Huen, som maaské af Hr. Skuespiller Jerndorff . . . . .*), men jeg generer mig ikke forat sige, at jeg naturligvis gjör det bedst, da jeg altid siger det Modsatte af hvad alle andre Folk sige, og da jeg jo er vant til at omgaas med Kul og med Kridt.

Hvad er det kongelige Akademi for de skjönne Kunster? Hvad betyder denne prangende, storblomstrede Titel? Fanden tage mig ikke Andet end en Anstalt af gammeldags, filiströse, forplumrede, vanskabte Parykblokke, en Ansamling af meningsöse Smaglösheder og smaglöse Meningslösheder et Asyl for lovlöse Livlösheder og magelöse Skrofulösheder, Alt er löst, kun ikke den Gaade, at det endnu faar Lov til at hæve sit Hoved sageslöst.

Hvad er Kunstudstillingen? — lyne mig: en Billet til en Mark og en Samling af unge Piger fra Bredgade og lorgnetterende Herrer fra Östergade.

Lad os en Gang komme udover det bornerede Standpunkt, at de Gamle ere Mestre og de Unge Elever. Hvorfor ikke ligesaagodt omvendt? Hvem siger, at Höyens Rafael ved Baumann er en Mester? Jeg ikke! Altsaa betyder det ikke noget, det Hele er kun nogle perspektiviske Fragmenter. (Fortsættes.)

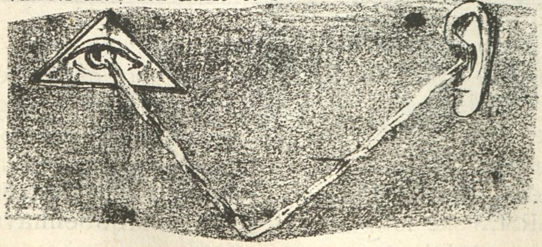
„Store Guld."

Som vore kunstforstandige Læsere vide, har i sin Tid Plenarforsamlingen i Fladstrand med, som det nu hedder »En Stemme» (gammel Sprogbrug énstemmig) vedtaget til Konkursopgave for Figurmaleri:

«Herren taler til Kain.»

Slaaet af det originale ved denne Opgave have vi öjeblikkelig sat os i Forbindelse med de eventuelle Konkurrenter. Det viste sig dog, at der kun var En, som vovede at tage Kampen op, men denne Ene synes ogsaa at have naaet Toppunktet af ideal Fremstilling. Kunstneren har givet os Tilladelse til at tage et fotografisk Aftryk af Billedet, som i disse Dage vil blive indleveret til Bedömmelse, (og efter vor Mening ifölge sin selvstændige Opfattelse til Kassation:)

Motivet taget fra Adam Poulsens „*Naturkræfterne.*" S. 308. Fig. 209: »Forplantelsesretningen af den Lyd, der træffer en fast Genstand, og af den fra denne tilbagekastede Lyd danne begge samme Vinkler med den Linie o. s. v.

Kunstneren har i sin sejersstolte Glæde besluttet at ville nöjes med Æren og renoncere paa Guldet til Fordél for det Lem, som först har givet Impulsen til Opgaven, dog ikke som Belönning for Uegennyttighed, men bare til en Opmuntring. Som Vederlag for denne Ædelmodighed forbeholder han sig kun, skjönt han endnu ikke er »indlemmet,» Æren af at maatte stille den næste Opgave, for at forlade Luften og gaa til et andet Element. Næste Aars Opgave for Figurmalere til »store Guld» vil da komme til at lyde saaledes:

En Östers, som er kommen paa det Törre: Hél Figur, udrapperet

— Undskyld Höjtærede, men jeg synes ikke, at de har været saa heldig med at træffe Etasraad Tietgen, som De ellers plejer van med deres Portrætter.

— Ja sér De, gode Ven, han er ikke saa nem endda at faa fat i som somme andre, men vi skal nok komme efter ham.

De Unge morer sig.

Carl Rasmussen *pinxit.* Punch *delineavit.*

„De gi'er sig nok i Enden!"

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne.—— ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S.Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 17

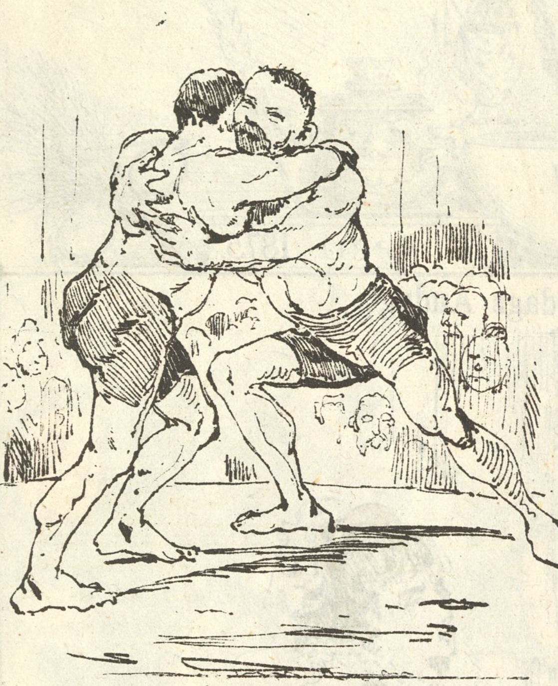
Onsdagen, den 28 April 1875.

Almindelig-Bededags Andagt.

— Her kan vi jo faa en god Plads.
— Vi kan jo ingen Ting sé her — jeg har dog ikke pyntet mig for at krybe i Skjul.

Forbudte Glæder.

Vor Tid sig nærmest karakteriserer
Ved stærke Brydninger paa hver en Kant;
Man disputerer og man demonstrerer
Og gjör til Lögn helt flot, hvad der er sandt;
Til Gjengæld Andre nok saa elegant
Den værste Lögn som Sandhed postulerer;
Imedens Publicum for Störstedelen,
Nedsluger uden mindste Snak Kamelen!

Det er et Bryderi foruden Ende,
Og Gud maa vide, hvor det förer hen.
I Tinget er det gæve Rigsdagsmænd,
I Cirkus er det skæve Smedesvende,
Der lade sig saa lystig endevende,
Men ufortröden sige: Paa'en igjen!
Til langt om længe man ved Politiet
For disse stærke Kunster blev befriet.

Ja, pludselig blev Politiet strix:
I Skullelöv, paa Slottets Ridebane
Og hist i Skanderborg der var man fix
Og færdig til, i Fölge gammel Vane,
At hejse Kampens blodigröde Fane —
Men saa kom först Hr. Birkedommer Brix
I Skullelöv, i Skanderborg kom Winge,
Mens Crone her med Staven monne svinge.

I Skanderborg fik Kampen brat en Ende
Hin Söndagmiddag, för den var begyndt.
De vente Næsen hjem, de Skrædersvende,
Der vare mödt i deres bedste Pynt.
Paa Ridebanen tog de mod Ens Mynt,
Men Bryderne — ja, hvor var de mon henne?
I Skullelöv man paa den gamle Lire
Helt ufortröden drejed' Klokken Fire.

Der stod Kong Berg og dundrede med Loven
I stærken Höjre mod hint Dommerbud.
»Det var naturligvis et Grundlovsbrud« —
Den gode Mand har altid Svin paa Skoven!
Herefter Holstein Ledreborg forvoven
Stak Centrum nogle slemme Finter ud.
Den, mente han, til Nidding helt var sunken,
Som ikke vilde fölge Venstrebunken!

En mödte vel, som rask tog Kampen op;
Men overfor en renommeret Bryder
Som Holstein Ledreborg i sluttet Trop,
Der ved hans Kneb og Finter ret sig fryder,
Der sig kun lidt om Aand og Sandhed bryder,
Maa sund Fornuft jo gerne sige Stop!
Thi den, der ikke kjender Haandelaget,
Har tabt alt, förend han begyndte Slaget.

Da Bryderkampene i Köbenhavn
Forbydes, naar de blive altfor frække,
Fordi de kun gjör Skade, ingen Gavn
Og ikkun slette Lidenskaber vække,
Saa bör man i Humanitetens Navn
Mod slige Söndagsmöder Forbud lægge,
Thi hér saavist som dér præsteres Ting, der
Kun ægge kan de daarlige Instinkter!

Udstillingen paa Charlottenborg.

II. Malerier. (Forsættelse.)

Anmeldt af Holger Brachmann.

Forat begynde med Noget af denne Vælling, lad os saa tage Portrætmaleriet. Der er en Mængde Portrætter af ubekjendte Damer, de er alle . . . . stop, ikke et Ord om Damerne, jeg har altid taget den stakkels, underkuede Kvinde i Forsvar; men hvornaar vil dog endelig Kvinden blive saa emanciperet, at det ikke bliver Silketöjet eller Flöjlet, der bliver det afgjörende ved et

Portræt af hende?

Herreportrætterne kunne vi bedre tale om. Den har altid været ansét for den störste Portrætmaler, som havde de fleste Ordener paa sine Malerier, og i Aar véd man ikke, om P. S. Kröyer, der möder med Hs. Excellence Lehnsgreve Holstein-Holsteinborg eller H. Chr. Jensen, der udstiller Grev Danneskjold, skal have Præmien i Dekorationsfaget, thi begge Greverne er næsten lige meget dekorerede. A. Jerndorff

har kun en Etatsraad, men det er jo ogsaa Etatsraad Herholdt, hvis Portræt Udstillings-Komiteen har bestilt, skjöndt desværre ingen af hans Bygninger endnu er styrtede sammen, men til

Gjengæld har Jerndorff en Biskop i et fuldstændigt Karnevalskostume, der mest af Alt minder mig om Klör-Konge. Prof. J. Roed udstiller et hvidt Portræt af den röde Baron, men holder dog Tilskuerne skadeslöse for Afsavnet af den röde Farve paa dette Portræt ved at hænge et Billede af en

af de röde Hunde lige ved Siden af. Som man sér, er der nok af Grever og Baroner, men efter min Mening er det nu dumt at afbilde dem, saalænge ikke alle Dragörs Lodser ere portrætterede. De övrige Portrætter er ikke saa udpræget nationalliberale, at jeg gider skælde dem ud; de bedste af dem er efter min Mening Prof. Carl Böghs Svin, den Gruppe minder mig om en bestemt Gruppe.

Farisæeren og Tolderen.

«Jeg takker Dig, min Gud, at jeg ikke er som denne Fonnesbeck.»

Skitse til et Billede, som efter Bestilling af »Fædrelandet« er bestemt til at ophænges i »Folkegave«s Bedestue.

Embedsmanden.

Hvor bliver det af det kronede Guld?
Med Længsel jeg vented' dets Komme.
I. A. Hansen maalte os Skæppen fuld,
Men lige tom blev vor Lomme!

Punch.

Ej længer, du sultne Embedsmand, græd!
von Esbeck löser Problemet.
Han lover dig Lön efter Dannemænds Sæd —
Hurra for Töndesystemet!

Fra Hjörnet.

- Hvor ku' Du dog nænne, Fer'nant, at sla den Loppe ihjel!
— Sikke Snak, Stoffer!
— Ja men det var dog dit eget Kjöd og Blod!

Lovlige Sportler.

— Hör min Dreng, her er en 1/2 Krone — til Dig selv, sig saa til Din Mester, naar han sender Dig igjen med Regningen, at jeg ikke er hjemme — saa behöver Du bare at lade som Du gaar herop! —

— Uf; det er det, der driller! Naada — De kan tro Hr. Petersen jeg skal lave Mester en ordenlig Paragraf 5.

Kunstsands.

— Hvorfor skal det netop være »en varm Sommerdag«?
— Jo, jeg skal sige Dem, det önsker min Kone, — vi fyrer nemlig ikke i i Spisestuen, og saa synes hun dog, at det vilde være saa oplivende, at sé lidt Varme paa Væggen. De kan ellers gjöre det, som De selv vil, men Solen maa man kunne sé!

Musikalsk Underholdning i Rigsdagen.

I Folketinget.

Solo.

Det er et sælsomt Folkefærd,
Som findes her i Salen;
Af Vid og Klögt det har et Skær;
Paa Kapitalen sparer hver,
Men sparer ej paa Talen.

Det har en Drot, hvortil man saa
Vist aldrig forhen Magen;
Thi hver en anden Konge maa
Kun med en enkelt Krone gaa,
Men han har 6 — om Dagen.

Og her er vise Komitéer,
Som klögtigt kan beregne,
Hvad der en Gang i Tiden skér,
Naar ingen Præster findes mér,
Men desto flere Degne.

Et Udvalg er her sammenkaldt
For Landet at befæste;
Det skaffer Penge med Gevalt
Og vejer alt og pröver alt,
Men vælger ej det bedste.

Veltalenheden er saa stor,
At den er uden Skranker,
Paa Kvantiteten den bero'r;
Den nærer sig af store Ord,
Men ikkun lidt af Tanker.

Og hver en Sag de gode Mænd
Saa grundigt debattere,
At gaa de först til Bunds i den,
De komme aldrig op igjen
Af Sagens Indhold mere.

I Landstinget.

Dobbelt-Kvartet.

Længe var Danmarks
Herlige Landsting
Uden Betydning
Ansét af Faa
Kraften, som kunde
Landet beherske,
Tyggede Dröv paa
Floskler fra Berg.

Endelig Tinget
Tager sig sammen
En Gang i Tiden
Naa'r det sin Ret;
Da skal det stærke,
Enige Landsting
Före til Sejr
Grundlovens Ord.

I Snapstinget.

Kor.

Det er en saare stridbar Tid,
Hvori vi os befinde;
Man hörer ikkun Kiv og Splid,
Der endes ingen Sinde.
Man kævles svært om Tidens Tegn,
Om Lönninger til Præst og Degn,
Ja der er mange Ting i Vej'n,
Og de vil ej forsvinde.

For nu at gjöre vort dertil,
At Striden snart kan endes
Paa dette Sted, vi dröfte vil,
Hvorom det er man skændes.
Maaské vi fandt en Vej, hvorved
Man kunde skabe Enighed
Og Broderskab og Landefred.
Hvem véd, det kunde hændes.

Her skal der herske Tolfrihed;
Af Sted med alle Tolle!
Dem kaste vi paa Gulvet ned
Til Fordel for en Bolle;
Den store Sag, som ligger nær,
Udtömmende behandles her
Og læres uden stort Besvær
Og uden Strid at volde.

For en Oplösningspolitik
Vor Dör vi ikke lukker;
Vi diplomatisk i vor Drik
Oplöser Rom og Sukker.
Oplösningen antænde vi,
For brændende erkende vi
Hint Spörgsmaal, og det ende vi,
Idet vi Törsten slukker.

Af Undervisningssagen har
Man gjort formeget Væsen,
Og tænkt, Oplysning frembragt var
Ved Skriven og ved Læsen;
Men hertil vil vi raabe: »Stop«,
Og i en enig, sluttet Trop
Skal nu til Gavns vi lyse op,
Om det saa skér ved — Næsen.

Skal Jern vi bruge eller Træ
Til vore Orlogsskibe?
— Den Sag vi klare, saa at Fæ
Endog den kan begribe.
Naar vi vort Söværn skal forny,
Da til en Middelvej vi ty
Og »sejle« pansrede med Bly
Igjennem hver en Knibe.

Vi upartiske være maa
Og hver en Fordom töjre,
Og naar vi hjem fra Tinget gaa,
Skal man forstaa os nöj're;
Thi da et Underværk vil ské,
Hvorom man nu ej har Idé,
At vi kan ingen Forskel sé
Paa »Venstre« og paa »Höjre«.

„En Fallit."

A. Spekulerer De?
B. Jeg, — nej; ja, det vil sige: jeg har et Par Kinesere.
A. Ja, det mener jeg ikke; men jeg synes De sér saa spekulativ ud; hvad er det De læser?
B. Dagbladet!
A. Ja, det er ogsaa et Blad!
B. Aa, jo, skulde jeg mene, — ganske vist! Hvad læser De, Höjstærede?
A. Morgenbladet!
B. Ja, der er jo mange Arter Lekture.
(Pavse.)
A. Hvad siger De til Falliten?
B. Mener De Gedalias?
A. Nej, Björnssons.
B. Ja, det er jo et Stykke —
A. Det er det!
B. Jeg vil sige Dem; jeg holder mig til Dagbladet: det siger det Hele; for hvér Gang de snakker om Kjærlighed, snakke de ti Gange om Sandhed, — eller saadan noget; det er Nutiden.
A. Ja, der lader sig jo meget skrive; Morgenbladet har nu sin Opfattelse.
B. Saa! Har Morgenbladet en Opfattelse?
A. Om det har! Jeg vil ikke tale om Fröken Dehns forlorne Spil — men hvad siger De til, at man udelader det med Sognebaandet?
B. Hvad er det, om jeg maa spörge?
A. Har De ikke læst det?
B. Nej, jeg læser sjelden disse Vittighedsblade.
A. Jo, Præsten siger noget om, at han har löst Sognebaand, — og det udelader de!
B. Undskyld, — mon det er Præsten, der löser Sognebaand?
A. Ja, eller en anden; det er nu lige meget; men der var noget med Sognebaand, saadan rigtig ud af Livet og til at tage ogföle paa; brillant! Og, det skal naturligvis ud. Gud bevares! Det kunde let stöde en af disse köbenhavnske Offerpræster for Hovedet.
B. Jamen, O. Poulsens Spil var ikke ilde.
A. Ikke ilde! Nej, det har De nok Ret i! Brillant! Saadan skal de ha'e det, de Smörtyve.
B. Ja, den Björnsson, den Björnsson; som en Psykolog har sagt: han er dog et Stykke af en Politiker.
A. Kan gerne være; men saa kommer Wiehe og fordærver ham; i den ene Scene spiller han som Hakon, i den anden som Axel og i den tredie som Gud véd hvad.
B. Tvertimod, han har maaské aldrig opnaaet, jeg siger med Villie: opnaaet — en saadan Virkning som i dette Stykke!
A. Aa ja, Virkning mig her og Virkning mig der, saamænd! Han har jo Publikums Sympathi; saasnart han viser sig, vadsker jo hele Balkonen Lommetörklæder, — men han og de fleste Andre, aah!!
B. Jeg skal dog blot notere det Faktum, at C. Price spiller Lieutnanten.
A. Har De for Resten sét Stykket?
B. Nej! Har De?
A. Nej!

Paa Rendebanen.

— Var De den Telegrafist, der vandt Ponny-Hingsten i Söndags?

— Næ gu' var jeg ej; hvad Pokker sku' jeg ogsaa med det Dyr; Gud véd, hvad den skulde kunne trække?

— Da trak den dog over 5 Tusinde Mennesker til Christiansborg »Slaasplads«, og Saft var jo imellem dem, saa nogen Kraft er der da vist i Dyret.

Fallit den 25 April (under den æstetiske Sö- og Handels-Ret) Peter Hansen (Forretning *en gros. & en detail* i Spiritisme, Humanisme og Seminarisme), Firma: *Cabiro & Co.*, »Nær og Fjærn« Nr. 147.

Generalkorrespondance.

Til Dhr. indenbyes Indsendere ligger Svar paa Kontoret, Östergade 26.

Æggedansen.

Motto: »Tungen lige i Munden!

» — — Alles Öjne ere rettede paa Konseijlpræsidenten; man glæder sig over hans bestemte og energiske Optræden, og man fölger ham med Glæde paa den Vej, — —,«
Fredericia Avis: Nr. 63 Torsdag den 22de April.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. —— ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSEN ske Boglade (E. S. Tillge), Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

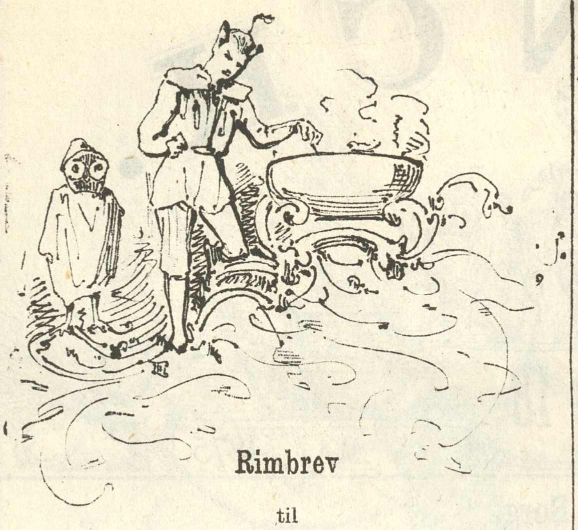
No 18.

Onsdagen, den 5te Mai 1875.

Let Sorg.

— Gud! Har Du allerede lagt Sorgen?
— Ja, den var saa gyselig falmet, — og det var jo langt ude, og desuden, sagde Fader, kunde man være lige bedrövet derfor.

Rimbrev

til

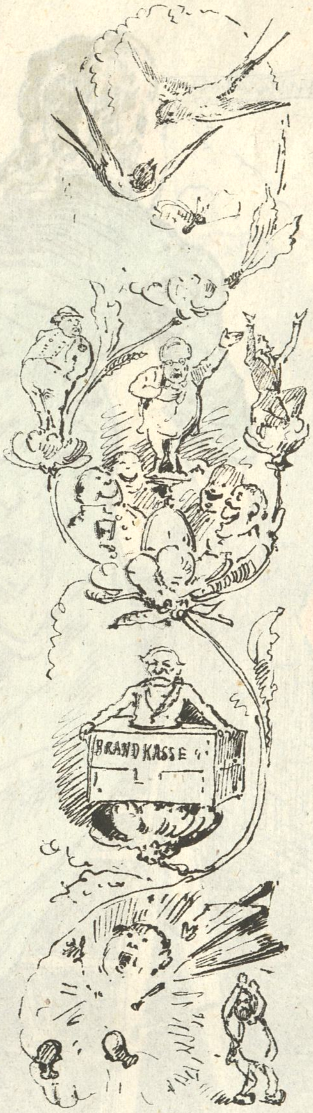
min Ven Jens paa Landet.

Lidt Nyt vil Du vide, min ærede Ven.
Ja, vidste jeg blot, hvad det skulde være,
Saa paa min Ære
Skulde min Pen
Være til Din Tjeneste, Kære!
Men hvad skal jeg egenlig vel berette?
Hvor Striden i Thingene stiler hen? —
Ja, det er nu ikke saa let at gjætte.
Den ene Dag man mener med Vished,
At Fonnesbech styrer Fanden i Vold;
Den næste Dag med störste Tilfredshed
Sér man ham som en Ridder bold,
En, i hvem der er Kraft og Hold,
Fælde Lansen
I Vaabendansen,
Saa baade Berg og I. A. Hansen
Og alle de Mange,
Som gaa dem i Svansen,
Maa være ganske angst og bange,
Forat de snart vil gaae bag ad Dansen.
Situationen er i det Hele,
Ja, i de allermindste Dele,
Ikke mulig ret at beregne.
Sagerne dog i det Hele tegne
Til at komme paa fastere Bund.
Venstrekoryfæerne blegne —
Deres Kager de næppe mele;
Men Regeringen kan med Grund
Paa et lykkeligt Udfald regne —
Vel at mærke, min Kjære, naar kun
Den gode Tobiesen vil holde sin Mund!
For Resten er det som sagt ugörligt,
Klart og udförligt
At skildre Situationen tilbörligt.
Fonnesbech har staaet saa underlig skrævende
Midt mellem Landsting og Folketing, krævende
Snart det Ene og snart det Andet
Venstreförerne lytted' dog bævende
Her forleden, da, Stemmen hævende
Han lod dem ane, at de gik i Vandet,
Naar han rigtig fik Kortene blandet.
Situationen som sagt er svævende,
Klar er den ej!
Nærmere sét er den rént forbandet,
Blandt Andet
For den, der har lovet som jeg
At klare den for »en Ven paa Landet.« —
Men for at tale om noget Andet,
Saa har vi fuldt op af Aabningsfester.
Wajsenhuset har Aabning havt!
Angleterre med fuldt Orkester
Og med Sorbet og Druesaft
Har med „Elevatorens" Kraft
Skaffet sig Masser af Attester
For, at det mellem Hôtellernes Vrimmel
Ja, man kan næsten blive svimmel! —
Staar omtrent som den syvende Himmel,
Som et Elysium for sine Gjæster. —
Rimestad, denne Herre og Mester,
Holdt ogsaa Aabningsfest forleden
Hist i sit lille Arbejdereden
Ved et rigtig forsvarligt Sold
Oppe et Steds ved Nörrevold,
Hvor nok for Resten Glæden og Freden
Er stærkt i Færd med at vandre heden
Trods Hr. Rimestads Svada og Sveden.
Saa har vi Vrövl med katholske Præster
Og deres »betingede Daabsattester«,
Med hvilke de vaklende Sjæle fæster
Og, hvis man for Resten kan tro Reporterne,
Frier dem for Helvedes Pöl og Pine —
En Grüder hytter jo altid Sine! —
Og skaffer dem Plads i Skærsildsretorterne. —
Se saa for Resten
Saa tror jeg næstn,
At naar jeg nævner de franske Brydere
Og disse Statuebidragydere,
Som vil ha'e Andersen op paa „Hesten".
Og en Del Aktieselskabssnydere,
Er der i Grunden ikke mere,
Hvorpaa man vilde reflektere.
I alt Fald! nu er min Pose læns!
Jeg har ikke mere
Dig at servere.
Alligevel, kjæreste, bedste Jens,
Jeg haaber Du villigt vil attestere,
At Du har været tilfreds med Din Vens
Pens
Veldestillerede Punchessens!

Nu Svalen svæver hid,
Det er Haabets lyse Tid,
Selv »de mindste blandt de Smaa«
Tör med Vingerne slaa.
Alverden gaar omkring
I en grön Kasseking;
I en grön Kasseking
Gaar Alverden omkring!
Bondemanden gaar og saar,
Frisk og grön Rugen staar,
Og Smaalærkerne spaar
Ham en Guldhöst i Aar.
Bondemanden gaar omkring
I en grön Kasseking —
I en lun Kasseking
Bondemanden gaar omkring.
Embedsmanden bag sin Pult
Regner ud — *Facit:* Sult.
Men nu haaber han paa
Lidet Guldkorn at faa.
Embedsmanden gaar omkring
I en grön Kasseking —
Hvis han har en Kasseking,
Gaar Embedsmanden omkring!
Chresten Berg slaar til Lyd,
Og i Kroen er der Fryd!
Og fra Kroen, o! hvor let
Vejen til en Taburet!
Chresten Berg gaar omkring
I en grön Kasseking —
I Guld-Uhr-Kasseking
Chresten Berg gaar omkring!
Alberti han staar klar
Til at spille i »Spar!«
(Ganske sandt er det nok ej,
Han debutere vil i »Nej«!)
Alberti gaar omkring
I en grön Kasseking — —
I Guld-Spare-Kasseking
Gaar Alberti omkring.

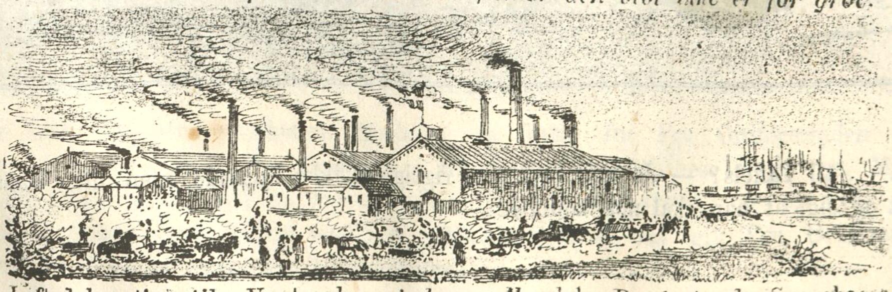
En Anemoneskinstur:

Mod at gaa bag af Dandsen den gamle J. A. Hansen ved Brand-Assurancen assurere sig kan.
I. A. Hansen gaar omkring
I en brandgul Kasseking —
I Guld-Brand-Kasseking
I. A. Hansen gaar omkring.
Folketinget bander: »Vi!
»Vi er Alting og I
»I er Uting, som blot
»Lystre skal i Stort og Smaat«!
Folketinget gaar omkring
I en grön Kasseking —
— Snart som slet ingen Ting
Folketinget gaar omkring.
Landstinget vaagner op:
»Lille Börn! hör nu stop!
»Kan man faa en Smule Ro
»Strax paa Plads! *Quos ego!*
Landstinget gaar omkring
I en grön Kasseking —
I splinterny Kasseking
Gaar Landstinget omkring.
Ja lad revne kun, Du Smaa!
Du Alverden vise maa:
Vi har ogsaa Næsebén
Her i Nordens Athen!
Alverden gaar omkring
I en bagvendt Kasseking —
I en bagvendt Kasseking
Gaar vi ogsaa omkring!
Snart Bögen staar Brud —
Saa vil Vi springe ud!
Og hvor Fugle synge, vil
Vi Dryaden drikke til —
Til Skoven gaar omkring
I en grön Kasseking —
Til i grön Kasseking
Skoven danser omkring!

Prospektus af »Albertis Fabrikker.«

Lidt Fantasi i Udförelsen skader ikke, naar den blot ikke er for grov.

Loftsdekoration til »Ventesalen« i den sællandske Bondestands Sparekasse.

Embedsm

Nutid.

— . . . til Taffels? — Ja min Mand er rigtignok ikke hjemme, men hils Hans Majestæt og sig, at han skal nok komme.

Fremtid.

— Je' sku' hels' Departementschefens Madame saa flittig fra Fru Ordförerinden og si'e, at her var hinne Mands Hr. Ordförerens Manskettesjorter tebaves igjen, om Madammen inte vilde væssen' arti' aa vaske den om igjen og det stravs, og at hvis at Madammen en anden Gang laverte saad'noet Arbede fra si' a', saa gik Fru Ordförerinden fra hinne a' aa' lo' vask' hos Kontorchefens.

Journalistiske Stjerner
paa den danske Presses Firmament.

Numer O.

Derude paa et sjællandsk Overdrev —
Ja, det er ingenlunde overdrevent!
Skjönt det just ikke lyder saa belevent —
Vor Helt (sé Biografen)*) fostret blev.
Da Podens Fremgang hjemme gik lidt trevent,
Fra Hjemmets Glæder kækt han lös sig rev.
Student, med mange Flér, han kom i Felten,
Og fix og færdig har vi hele Helten.

Hjem vendte hin ærgjærrige Natur.
Den Marskalksstav, han gik med i Tornistret —
Ja, var det nu dog ikke rent forbistret? —
Laa stadig fængslet i sit Fangebur.
Et lille Kors man havde rigt'nok klistret
Paa Heltens lidt uheldige Figur;
Men denne ganske lille bitte Dejlighed
Var ogsaa al hans Lön for spildt Ulejlighed.

Nu var han altsaa ikke mér Soldat,
Og da han hver en Marchalsudsigt mister,
Han bliver tynd juridisk Kandidat,
Men föler tyk sig vordende Minister
Som Formand for den hele danske Stat;
Thi Förste-Spröjte-Væsenet ham frister.
Han naar dog et af *sine* Livets Goder
Som Formand for »den danske Vaabenbroder«

Blandt denne Posts de vigtigste Begavelser
Der hörte alid först og fremmest den —
Næstefter det: med Kors og Kjole hen
At gaa til alle mulige Begravelser —
Som en af »Frederik den Syvendes Mænd«
At sige jævnlig Kongen nogle Stavelser.
Ti gik han tidt til Hove »ohne weiter«,
Som Ordren löd: To Mand med en Gefrejter!

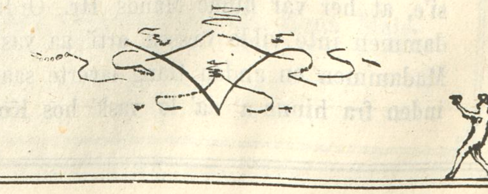
I »Söndagspumpen« kom han da som sagt.
Da senere Ærgjerrighedens fæle
Og fule Djævel fik ham til at kjæle
For Ama'erfolkets hele Vælgermagt,
Den Gang han imod Hall sig vilde fjæle
I Tinget ind med sjelden Dödsforagt,
Blev Bladet sendt til Ama'ermo'ers Fordöjelse —
Han kunde ellers spart sig den Fornöielse!

Forinden som en Smule Journalist
Han havde stundom sögt at »kapre Ordet«,
Men da han altid var af dem for vist,
Om hvem man si'er, de »snakker under Bordet«,
Til sidst han denne Rolle fandt lidt trist —
»*Surnumerair* i hele Negerchoret« —
(Med Pjant og Pjat de mindre Blade fo'rende
Han stundom kom paa Redaktionskontor'ne

Man sig forgæves vistnok forestiller
Hans pinte Fölelser. hans Hjertekval.
Ærgjerrigheden ham bestandig driller
Og peger mod det drömte Ideal.
»At han, en Mand med Ridderkors og Briller
Spillevende skal ligge död paa Val — «
Det piner ganske grusomt ham i Tankerne,
Og med »Nyt Aftenblad« han tren i Skrankerne!

Nu var han altsaa en af Pressens Mænd!
Nu stod han der fuldtrustet indtil Tænderne!
Han snakked' op, men ikke selve Vennerne
De vidste rigtig, hvor han vilde hen. —
Aa, Herregud! han syntes, det var »Spænd«
At være Redaktör og en af Kjenderne
Af Kunsten, Poesien og saa videre —
Og saa faa Fribilleter til Beridere.

Hil være Dig, Du Pressens Avkathor!
Kast snart Forklædningen, som Kraften lammer!
Og sving Din Aandens Mjölnir, saa den rammer!
Vi længes efter Dine Kæmpeord.
Tidt har Du sagt, at Du höjædelt flammer
For Alt, hvad der er Stort og Stolt i Nord,
Naa, nu velan! saa gaa i Kamp mod Jætterne —
Tag for Dem frit, Hr. Löjtnant kun af Retterne!

*) Udi »Söndagspumpen«.

Mindretallets Flertals Overgang til det forenede Venstres Flertal har i höj Grad bidraget til, at Hr. Sörensen nu er paa det Rene med

Situationen.

Kan Ministeriet Fonnesbech klare det Filteri, saa fortjener det at blive forskrevet til indvortes Brug i Spanien eller Grækenland.

Söndagskritik.

Motto: Paa Forlagsbureauets Forlag har Hr. C. Thrane udgivet »Danske Komponister«.

N. N. Har De læst »Spröjten« for i Söndags?
S. Hvad mener De?
N. N. Ih! Dagstelegrafen naturligvis.
S. Undskyld, jeg kender ikke disse populære Betegnelser paa vore ansete Blade.
N. N. Det er jo ogsaa kun Dagstelegrafen jeg taler om.
S. Saa? Jo, jeg har for Resten læst den.
N. N. Der var Noget om dissehersens »danske Komponister«, hvem Fanden har mon skrevet det?
S. Det har jeg.
N. N. Saa; jeg trode det var Nogen.
S. Hvem?
N. N. Ingen.
S. Jeg skal sige Dem: der er dog en Grænse for Alting — Sér De: nu har Thrane og jeg været Skolekammerater, vi er blevne Studenter sammen, og har endvidere taget Embedseksamen paa samme Tid.
N. N. Tillad mig, — De er jo Cand. phil..
S. Ja, det vil sige, han tog sin Eksamen paa samme Tid, som jeg opgav min, — De véd, da jeg fik den Plads ved Dagstelegrafen. Og nu gaar, Gud bjælpe mig, Fyren hen og skriver en Bog; sikken Frækhed! Hvad er han: »modtagelig for det Skönne, har en levende Interesse for kunstneriske Fænomener«, som jeg skrev i Söndags.
N. N. Ja, det er dog altid Noget.
S. Altid noget, altid noget! Men saa denne, »al kritisk Evne manglende Tevandspanegyrik, der i Form af Teaterrecensioner under Mærket »C« leveres i »Illustreret Tidende«, som jeg skrev i Söndags.
N. N. Shrev De »Illustr. Tid.« for i Söndags?
S. Nej! Jeg mener stadig min Artikel.
N. N. Naa.
S. Jeg skal sige Dem: »Jeg foretrækker en forstandig Dröftelse for en elskværdig Passiar«, som jeg ogsaa skrev i Söndags.
N. N. Ja, det mærker jeg.
S. Hvad mener De?
N. N. Aa, blot at Deres Forstand fejrer sine Triumfer paa Bekostning af Deres Elskværdighed; — det var jo dog noget Passaiar, De kom med.
S. Er De gal? jeg havde rigtignok ventet hos Dem at træffe »en större Sikkerhed i æsthetisk Omtale af æsthetiske Fænomener;« men jeg vil sige Dem, jeg sætter Dem straks i Avisen.
N. N. Værsaartig! Jeg kan desværre ikke gjöre Gengjæld.
S. Hvorfor ikke?
N. N. De har været der, De har været der!
S. Jeg forstaar Dem ikke.
N. N. Jeg vil holde mig til Deres egne Udtalelser: »Ingen kan af en Taler ved festlige Lejligheder forlange baade Pro og Contra« — De har sandelig holdt Dem til Contra, og jeg priser Dagstelegrafen lykkelig, der har en Anmelder, »som er alt Andet end et methodisk Hoved, og som mangler baade æsthetisk Udvikling og kritisk Sans«.
S. De skal komme i Bladet. Jeg mönstrer Dem af i 2 Spalter.
N. N. Gid De vilde; skjönt jeg trænger for Resten ikke til den Anbefaling.

Den 30te April.

— Hvorfor flager Kunstakademiet idag?
— Fordi de Kongelige besöger Hôtel d'Angleterre.
— Men hvad vedkommer det Kunstakademiet
— Det er jo ikke Kunstakademiet, det er Meldahl, der flager.

Undsigelsen.

—Comediante?
—Tragediante!

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne.—— ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen. C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 19.

Onsdagen, den 12te Mai 1875.

Fra Charlottenborg.

— Gud söde Mille, her kan vi ikke staa, Löjtnant Petersen sér paa os!

Et Sygebesög.

Dr. Punch.

De lider min Frue? Hvor har vi det saa?

Fru Danmark.

Mig knuger — —

Dr. Punch.

Tal!

Fru Danmark.

Tal-Majestæterne.

Dr. Punch.

For Meget kan Alting fordærve — vi maa Forsöge —

Fru Danmark.

Hvad?

Dr. Punch.

Stoppe Diæterne!

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Numer 1.

I Monsieur Ferslews skjönne Urtegaard
Histude der i Store Kongensgade
En Sværm af grönne Urtekoste staar,
Som sig i Selvtilfredsheds Solskin bade.
Imens de stadig voxer Aar for Aar
Og folder ud en större Mængde Blade,
I hvilke Alt og Alle de kanöfler,
De bolner ud som melede »Kantöfler«.

Og forrest i den hele Blomsterflor
Som förste Hyazinth i denne Vase
Staar »Fatter« Rimestad saa stolt og stor
Som *Non plus ultra* blandt den hele Race,
Blandt disse Gæs han som en gammel Gase
Kan hvæse som den Bedste i et Kor.
I »*Corpus*« var han altid Numer Et
I Tryk og Sværte og — i Kjöd og Fedt.

Fra först af Manden var kun Skolemester,
Han pidsked' Drengene Historien ind
Og skrev dem baade Dyds- og Flids-Attester
Med flade Lussinger paa runde Kind.
Af denne gamle Vane stadig rester
En Del endnu i baade Sind og Skind.
Man mærker tidt, at han har svunget Riset,
Især naar det ham skorter paa Beviset.

Han mödte altsaa op som Pædagog,
Et Kald, hvortil han ganske vist var dygtig;
Han tumled' nok saa kvik med Pen og Bog,
Men ak! den bolde Skolemand var flygtig.
Hvad bröd vel han sig om en Skolepog,
Hvad bröd i Længden han vel sig om Rögt i
En saadan lille Fröbelsk Börnehave?
Dens Mure var hans Kæmpeaand for lave!

Arbejderförer vilde han nu være,
En Schultze-Delitsch, men *en miniature*;
Sligt skulde sikkert ind i Tinget bære —
Det kneb dog dygtig for den brave Fyr.
Han flere Gange faldt med liden Ære,
Endskjönt han tappert gik paa Æventyr
I Frederikssund og hist i Ridehuset,
Thi begge Steder kom han kun i Gruset.

Omsider kom han ind, men ak! hvorlænge
Vår Abraham i Paradisets Skjöd?
Man atter monne Dören for ham stænge.
— Da blev han Journalist i al sin Nöd,
Og nu som Pressens Stridsmand kækt han bröd
En Mængde Lanser her paa Vang og Vænge.
Men hvad han kæmped' for, det kan vi ikke
Saa lige sige just til Punkt og Prikke.

Han træder altid op som Matador,
Men Banneret — det hænger lidt i Laser;
Det skjönnes ikke helt, men store Ord
Og feden Flæsk man finder i hans Fraser,
Skjönt, af Logik der findes ikke Spor
I Polemiken, naar han voldsomt raser.
Han föler selv sig som et Jærn — et Værn,
Som Pressens Samson, som — et Pressejærn!

Udstillingen paa Charlottenborg.

II. Malerier. (Fortsættelse.)

Anmeldt af Holger Brachmann.

Figurmaleriet gjör i Aar en endnu ynkeligere Figur end sædvanlig, men alligevel stöder Höjrebladenes Recensenter i Trompeten og især er der naturligvis et vældigt Glædeshyl over Professor Carl Bloch: han har udstillet et religiöst, et sentimentalt og et humoristisk Billede; — det religjöse er modbydeligt, det sentimentale væmmeligt og det humorististke — ja hvornaar bliver hans Munk færdig med sin Tandpine? Bloch fortjente at munkes af for disse Munke *en bloc*. Mærkelig nok har Bloch ikke ogsaa gjentaget sin Fiskerdreng; den gjorde dog saadan Lykke ifjor, men A. Dorph har paataget sig den Ulejlighed og udstiller under Nr. 52 et godt lignende Olietryk efter Blochs Fiskerdreng:

52

De Ældre (eller som Höjre siger »Mestrene«), ere repræsenterede af Const. Hansen, der har givet en Illustration til en af Platos Dialoger; til Modeller har han öjensynlig brugt nogle af de bekjendte graa Mænd fra Thorvaldsens Musæums

84.

Ydermur, og af F. L. Storch. Storch kommer med en lille — nei om Forladelse en meget stor Ramme Nr. 232, i hvilken der er indsat et kolossalt Blad af en koloreret Billedbog for Börn, forestillende en Mand Hejmer med Harpesjov. Da Hs. Maj. Kongen har bestilt det, antages Billedet at være bestemt til en Gave til den lille Prins Christian. I. Sonne har kun to Malerier, men til Gjengjæld ere de begge lige udmærkede som naturtro Afbildninger af Tinsoldater: paa det ene er der kun tre Stykker, men paa det andet er der saa ogsaa en hel Æske Dragoner og en hel Æske Jægere. Vi notere det Faktum, at Sigurd Müller i »Dagbladet« glæder sig som et Barn over

230.

dem. Resten af Figurmalerier fuldstændigjör Legetöjsbutiken: der er forskellige pyntede Dukker, navnlig nogle udmærkede Skrigedukker i Bönderdragter, der er en Mængde Dukkekökkener med diverse Potter og Pander, der er Heste med Piber i, osv., osv. osv. Med andre Ord: der er ikke et Maleri, som man föler noget Kjöd og Blod i — jo, der er 1, siger og skriver ét, og det er Kröyers Fiskere (128), det er godt, Fanden tage mig, godt, for det er Fiskere og Fiskere ere Mennesker. Kröyers senere tilkomne Maleri: »hos Smeden« kan ikke maale sig med Fiskerne, han skulde have givet Smeden noget mere af »Vaabensmeden«, saa havde jeg sgu syntes om det med.

Konkursarbejderne og Bidraggyderne.

— De kan ikke komme ind, för jeg — vi — har bestemt os for Præmien. — Er De saa god at flytte dem lidt der — jeg venter de Kongelige!

DET ER IKKE FARIMAGSVE

EN', HERR FONNESBECH !

Arkana

eller

Wunder-Kron-Essentz

af

»Troens Sejr og Danmarks Ære.«

Stor Ballet-Prolog i 3 Akter.

[Musikken er ikke af Balduin Dahl Dekorationerne ikke af Ahlgrensson].

Förste Akt.

(Scenen forstiller et Værelse i Sölvgade. Mellem et Billede af Christian den 8de og et Prospekt af »Blaa Taarn« hænger et Par gamle Dansesko med tyndslidte Guttapercha Saaler).

Bournonville sidder ved sit Arbeidsbord i Færd med at »digte«. Han har netop faaet en af sine sædvanlige geniale Ideer og vil nu sammensmelte »Grundideernes Logik« af Rasmus Nielsen med Henrik Scharlings »Menneskelighed og Kristendom« til en stor Ballet i 4 Akter. Just som han er i Færd med at indflette en *pas de deux martiale* mellem Rudolf Schmidt og S(igurd) M(üller) bliver Skrivebordet ogsaa begejstret og begynder at danse.

Bournonville tror dog ikke paa Borddans og lader, som han intet mærker, indtil Bordet *avec grace* træder ham paa den venstre Fods Ligtorn. Da föler han sig overbevist om det spiritistiske Fænomens Realitet og spörger resolut, hvem han har den Ære at tale med. Aanden leverer ham et Visitkort, hvorpaa der staar

Absalon

Biskop over Sjællands Stift,

Kgl. Konfessionarius.

Men da Bournonville stiller sig i förste Position og bukker, gjör Hans Höjærværdighed forfærdet en afværgende Bevægelse, der öjensynlig skal udtrykke; »Skaan mig, jeg danser ikke« — og forsvinder. Publikum bliver naturligvis ubyggelig tilmode, da Berner træder ind for at begynde en *Solo oeconomique*. Han sér og beundrer Bournonvilles sidste Digt og finder det saa prisværdigt, at han, da det »Ancherske Legat« er bortgivet, maa byde ham en Pris. Holberg viser sig i bengalsk Belysning i Baggrunden og siger: »*Prosit!*« Bournonville nyser, Publikum gyser.

Anden Akt.

(Et Sted paa Skaanes Kyst mellem Malmö og Helsingborg).

Ved en landlig Fest ere Personer af Öehlenschlägers Syngespil »Tordenskjold« samlede med Fader Berg, Ulla og Tidselmann, foruden en Mængde andre Bönder af begge Kjön, samt Bondevenner og -Veninder. Ingen levende Sjæl forstaar et Muk af det Hele, men da de dog maa tage sig noget for, giver de sig til at danse. Alene Mansfeld-Büllner, der ikke kan forliges med Heymann-Blochs »Helso« vil ikke danse, og da Berner tilkendegiver ham, at en saa respektstridig Opförsel vil have hans öjeblikkelige Bortfjernelse fra Scenen til Fölge, brister han i Graad og viser under bitre Taarer de deltagende Tilstedeværende det svenske Toldvæsens Forbud mod Indförsel af »Brama-Livs-Elixir«. Berner træder et Öjeblik tilbage for den almindelige Uvilje, men kommer desværre strax igjen. Tidselmann raader Mansfeld-Büllner til at nedlægge Indsigelse ved Kongens Foged og benytter Lejligheden til at anbefale sin Fætter Nellemann som juridisk Konsulnnt. Berg vil som Christen hjælpe den Forurettede og bebuder en Forespörgsel i Tinget, hvilket han ved en betegnende Gestus viser, at han kan staa paa ét Bén og gjöre. Han bliver imidlertid snart nödt til at bruge dem begge to og maa til at pillle af; thi Tordenskjold styrter til almindelig Forbavselse ind paa Scenen. Skjönt Mansfeld-Büllner har sét Carrit Etlar baade i »Marstrand« og i »Dynekilen,« kan han naturligvis ikke kende den virkelige Tordenskjold, og da han kverken véd ud eller ind, bliver han taget ved Vingebenet, men undslipper til Smeden i Gretna-Green.

Tredje Akt.

(Et Torv. Endel Fiskerkoner og Rejemænd samt Frederik den 7des Statue, der danner en til Stedet forunderlig passende Baggrund, bringer strax Publikum paa det rene med, at Handlingen skulde foregaa om ikke i Snaregade, saa dog ved Axelhus. Man kunde nu tro, at denne Akt havde noget at gjöre med en af de to foregaaende, ja maaské skulde knytte dem sammen, men det er en stor Vildfarelse. Da der imidlertid Ingen viser paa Scenen, forandres Skuepladsen til Svantevits Tempel).

Gedalia sés helt paa Knæerne. Svindelsoten har gjort ham saa mager, at han er nær ved at blive Sadelmager igen. »Svantevits Datter« kommer ind, afsides nynnende den lille Sang: »*Hvor tindrer nu min Stjerne!*« Da hun fæster Öjet paa Gedalias Bryst, kan hun öjeblikkelig indsé, at det maa være der, og da hun endydermere hörer ham sukke: »*Hvor dölger sig min Skat?* tvivler hun ikke længere, men kaster sig om hans Hals. Præfekt Grüder, der ogsaa er om en Hals og nylig gjendöbt i sit eget Fedt, synger et hjærteskærende:

»*Av-ve*«, og opfordrer Gedalia til en *pas de deux misérable*. »Svantevits Datter« sér med sine bruen Öjne skjelmsk til Grüder, men han betyder hende at opsætte alt, hvad hun har paa Hjærte, til Skriftestolen, for ikke at vække Forargelse. Hun iler derfor lige hen til Vilhelm Bergsöe, men da han hvisker hende i Öret, hvad man har gjort ved ham nede i Tyskland, mærker hun nok, at hun er tilovers der og forföjer sig bort. I hellig Begejstring sönderknuser Præfekt Grüder den udstoppede Löve, som ved Trolleri er kommen til at sé forunderlig trekantet ud. Ogsaa Gedalia er sönderknust. Bagtæppet gaar op og Bournonvilles nye Ballet præsenteres. Publikum falder i Sövn.

Höjstærede!

Vel er vi saa dumme som et Bæst
Af dem med Manke, Pandelok og Hale,
Men der er Noget, Kudsken i Aviserne har læst,
Og hvorom vi saa gjerne vilde tale.
Og det er den Opdagelse, den magelöse, aah!
Hvorpaa vi Bæster aldrig för har agtet:
»At Heste bliver bedre ved for Sporvogn at gaa«
— Ja, det er Tietgen selv, som har sagt det.
Vi selv, vi bli'er for Tiden for Sporvognen spændt,
Det er s'gu ikke Spænd — dog hvorfor klage?
Thi nu maa vor »Forbedring« jo snart være endt,
Saa vinker os »Privat-Banke-Dage!«
Da Tietgens Ord er Noget, hvorom ej tvivles kan,
Saa hævder vi, at det var det bedste,
At man jo för jo heller fik lavet i Stand
En höjere Dannelsesanstalt for Heste.
Naar blot man er et Selskab og Spor og Vogne har
Og Kudske, saa behöver man ej mere:
I Fald man Heste kjöbte, saa var man jo en Nar,
Nej man skal blot gaa hen og avertere:
»At Alle og Enhver, som har Heste i vort Land,
»Imod en billig Penge at erlægge
»Og mod at fodre Bæsterne bekomme dem kan
»Forbedret ved at la'e dem Sporvogn trække«.
I Fald det kjöbenhavske nu herpaa tog Patent
Hvormeget vilde der da ikke spares?
Og Aktierne — tænk, hvilke Masser af Procent
Og hvilken Himmelstigning — Gud bevares!
Ja dersom man nu blot vilde agte paa vort Ord,
Aktionærerne i Guld vilde vade,
Og vi — vi slap lidt för det forb — bedrende Spor,
»Og saa var de jo allesammen glade!«
Sé, det var vor Idé — ja vi synes, den er go'
Ja bedre end de aller — allerbedste.
Og hvis De ikke bruger den, saa maa man jo tro,
De er dummere end deres Sporvognsheste.

Ærbödigst

Lotte *Nærmer* — **Lise** *Fjermer*

p. t. Sporvognsheste.

Fortjeneste — Fortjenster.

— Jeg sér, De skriver i Provinsaviserne, at Assessor Lund i Viborg skal være Höjesterets-Assessor. Er han egenlig den mest kvalificerede hertil?

— Han? Ja det skulde jeg rigtignok mene! Han har jo hjulpet med til Udtörringen af Kolindsund eller hvad det nu er, saa han rigtignok fortjente selv at faa Sit paa det Törre en Gang.

Paa Hallandsaas.

Kröyer pinxit. Punch del.

»De kan under alle Omvexlinger stötte Dem til mig. Levner mine Elever mig Tid, skal jeg med Fornöjelse tage mig af Teatrets Anliggender, men jeg vil intet Ansvar have — jeg möder ikke förend Kl. 12.«

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 20.

Onsdagen, den 19de MAI 1875.

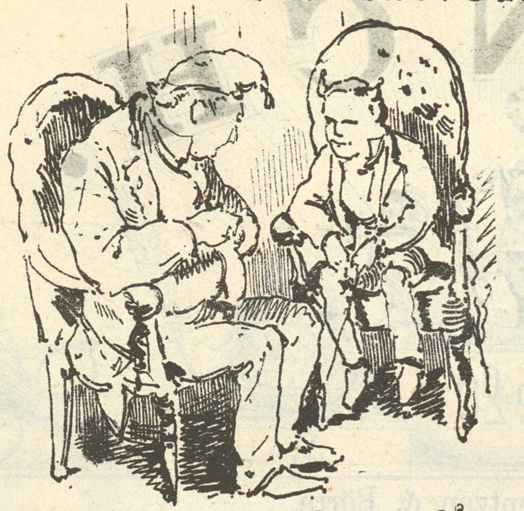
Foran Lorentzen & Börre.

Af pyntede Damer den udslagne Dag
Bli'er Stimlen paa Fortovet större og större,
Thi Damerne de har Respekt for det Fag,
Hvor Dukkerne staa hos Lorentzen & Börre;

Beundringen lyder fra Damernes Hær,
Fra jublende Lov til behagelig Gryntens;
Hver Ægtemand frygter det Vindues Skær
Og tænker om Konen: »Vil hun naa om Pynten?

BARSELSTUEN. Den 14de MAI.

Hr. **Sörensen.**

Saa kom Mo'er Rigsdag dog endelig ned!
Men Barnet — det er jo kun Daarlighed!

Dr. Punch.

Men sig, hvad Mere forlange De vilde
Af en saadan halvottende Maaneders Lille?
En anden Gang det vel bedre gaar!

Hr. Sörensen.

Ja, saa vil vi haabe paa næste Aar!

Rimbrev

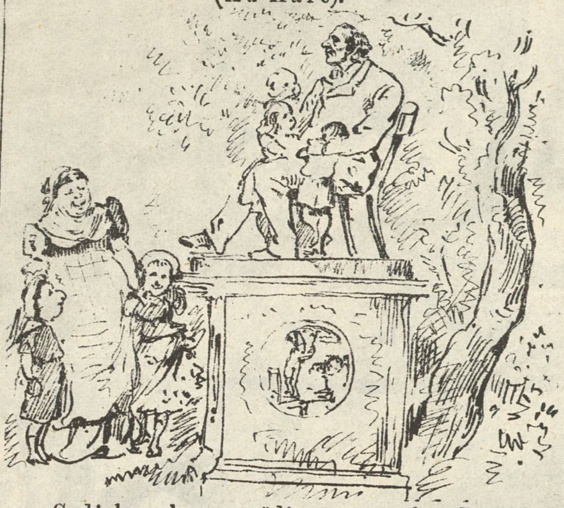
til min Ven Jens paa Landet.

Du undrer Dig over, at intet Brev
Den foregaaende Uge jeg skrev
Om alt det politiske,
Saare kritiske
Röre, i hvilket vi leved' herinde.
Men naar Du tænker Dig om, vil Du finde
Det saare naturligt, thi naar man véd
Ej mindste Besked,
Om Ministeriet har i Sinde
At trodse Lands Lov
Og Ret ved en provisorisk Finanslov,
Som det i det ene Öjeblik hed,
Men i det næste Öjeblik atter
Hele det Gyselige man fatter
I Situationen og fra Piedestalen,
Paa hvilken man stilled' sig op i Salen,
Som en Ynkelighed man dratter —
Sligt maa jo rigtignok vække Latter;
Men for en ulykkelig Brevforfatter
At komme til Klarhed er ikke let —
Deri, min Ven, vil Du give mig Ret.
Imidlertid i de sidste Dage
Blev Förerne
For Regeringen hede om Örerne,
Mærked' at de var daarlig körende.
Klein blev syg og maatte til Sengs,
Worsaae stærkt efter Hvile læng's;
Alle have ondt de i deres lille Mave.
Selv Tobiesen, der dristig stanged'
Og var brösig, ufejlbar Pave,
Skal nok nu paa — »Departementet«.
Kongen mister
En ypperlig Indenrigsminister,
En, som paa alle Slags Kunster hittede.
Gik og frittede, i Stalden tittede,
Om de ogsaa var ordenlig hvittede.
Fonnesbech föler sig træt og mödig
Og overflödig,
Og han gaar, skönt han gjör det nödig'. —
Fra Thomas Nielsen
Jeg bringer en Hilsen,
Han og den halvstuderte Röver,
Galeröjsen,
Frede Bojsen,
De er nok nærmest Dagens Löver.
Mens Berg og Hansen er fulde af Sorg
Tilligemed Holstein-Ledreborg. —
Panserskibet Pendant'et til »*Gorm*,«
Og Lönningssagen man tog med Storm
Under en lidt modificeret Form.
Til Gjengjæld Fröken Pauline Worm
For nylig for de forbavsede Jyder
I sin Randersavis lod trykke,
At nu vil hun intet Panserskib bygge.
For Resten fryder
Vi os ved at sé, at Pastor Grüder
Ikke er ganske fri for Lyder. —
Gedalia nok saa net og adræt
Har endelig taget en Udgangsbillet.
Og Sandheden byder
At sige, at hele Maneren tyder
Paa, at han egenlig var en Snyder:
Mangfoldige har han plukket a', '
»Je' si'er — je' sie'r, han er stukket a'« —
Og hvor faar vi nu en Gedalia fra?
Men undskyld, Kæreste, Pladsen byder
Som snarest os at faa lukket a'
Og derfor siger jeg nu: lev vel —
Nu har jeg betalt min Epistel-Gjæld.

I Rosenborg Have.

(Ad Aare).

— Gud! hvor han er söd! nu passer han Börnene, mens Stine gaar lidt med Jens.

Udstillingen paa Charlottenborg.

II. Malerier. (Slutning.)

Anmeldt af Holger Brachmann.

Hurra, der er Foraar i Luften! der er kommet ny Blomkaal, som Grönthandlerne udstille i deres Vinduer, og Landskabsmalerne vil ikke give dem Noget efter og möder med forskjellige Udstillinger af deres bekjendte Spinat: Akademiet aabner naturligvis med Glæde sin amager-moderlige Favn for sine Sönner.

Landskabsmaleriet gjennemgaar som sædvanlig den gamle Skala fra »tidlig Morgen« til »sildig Aften«, der er »stille Formiddage« og »varme Eftermiddage«, der er »klare Foraarsdage« og »regnfulde Sommerdage«, der er »kolde Novemberdage« og »grönne Majdage«, osv. osv., jeg vilde give dem Allesammen en god Dag, hvis det ikke var, fordi der blander sig noget Politik ind heri, som jeg vil protestere imod. At de danske Landskabsmalere staa paa »Höjres« Standpunkt, og at de, ligesom »Höjres« Politikere underkuer den danske Bondestand, underkuer den danske Natur, det fik at være: men at Udstillings-Komiteen gaar i Spidsen for politisk Propaganda, det bör ikke tillades, og det gjör den alligevel. Hvad er Meningen med, at Komiteen bestiller et Parti af det gamle Voldterrain hos Edvard Petersen (189)? Det er slet ikke gjort af anden Grund end for at bringe Kjöbenhavns Befæstning i »Höjres« velvillige Erindring og ophidse Sindene mod »det forenede Venstre« — det kalder jeg for politisk Voldtægt! — Af den store Bunke Spinat finder jeg kun Anledning til at fremhæve to Malerier: det ene er Harald Jerichaus: »Akropolis«, det udmærker sig ved sin sjeldne Originalitet, det andet er Capitain H. J. Hammers: »I Kallundborg« (80), der glimrer ved sin rige Farveblanding, Kirken er röd, Himlen er röd, Gaden er röd, Postillonen er röd, Alt er rödt — Gud véd, om der ikke skal staa Rödby i Stedet for Kallundborg?

Til Slutning et Par Ord om Marinemaleriet. I denne Gren staar vi jo umaadelig höjt, det siger alle Kritikere, end ikke Erik Bögh siger Nogen imod heri, og saa kan der vel ikke indvendes Noget derimod. Lad os saa sé, hvad det er! Fred. Sörensen og Neumann have leveret en Række Illustrationer til Nord og Syd. Neumann udstiller 9 store Malerier fra Orienten, og Motivet synes i dem alle at være taget fra det döde Hav, da der ikke er Spor af Liv i Vandet, men Gud bevares, Köbenhavnerne ere glade og forlade med Glæde deres Princip: *Nil admirari* for at beundre Neumanns Nil. Fred. Sörensen klatter ikke med Antallet af sine Malerier, men klatter desto mere paa dem; da jeg ikke har havt den store Lykke at være med Hs. Maj. Kongen paa Island, kan jeg ikke bedömme Sörensens Sanddruhed, kun har jeg en Anelse om, at de mange röde og gule Klatter, der svömme om i Havet ved Island, er Kongerögelse, for det er der en Satans Bunke af. Marinemaleriet savner i Aar i en fölelig Grad Holger Drachmann, han er ellers En af de Faa, der kan præstere en ordenlig Vandgang.

Gamle danske Ordsprog.

Ny Række.

Man skal fire for Magten, om den sad i en Hundesvans.

Enhver Hane kror sig paa sin Mödding.

Laant Hest og egne Sporer gjör korte Mile.

Dristig Mand kan meget forfare.

Armelig og ærlig er bedre end svigefuld og herlig.

Hvo der saa'r Had, skal höste Anger.

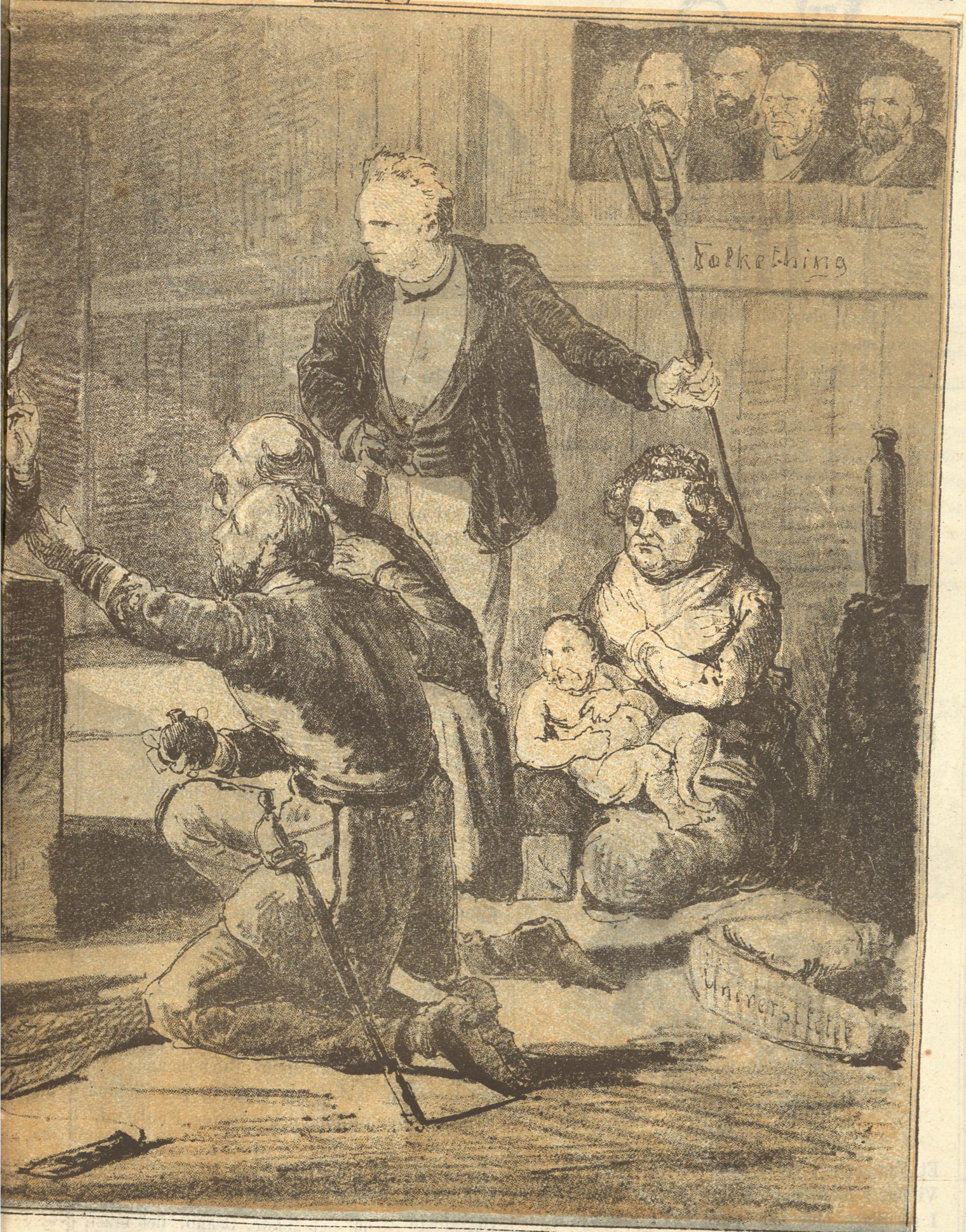
Loven er aldrig saa trang, hun har jo Udflugt.

Postalisk. Efter sikkert Forlydende agter Postbestyrelsen i Samklang med sin sidste Bekendtgjörelse, at udstede en Anmodning til det korresponderende Publikum om endelig i sin egen Interesse at skrive saa faa Breve som mulig, da dette vil simplificere Expeditionen Arbejdet i en mærkelig Grad og lette Distributionen.

Blunch ***pinxit.***

—Endelig bröd Solen frem, og den udsendte Due kom tilbage med et grönt, meget grönt Olieblad, og Noah oplod sin Mund og sagde: »Lader os tage det — det bliver s'gu ikke federe

denne Gang, og det er alle Tider bedre end en provisorisk Finanslov,« hvorpaa han og hans gik ud af Arken og takkede af. (7de Mose Bog. Rigsdagkapitlet, sidste Vers).

Punch *delineavit.*

Tiderne skifte.

»Nu er Betingelsen til Stede for en heldig Samvirken.«
(Th. Nielsen i Folkethinget den 14de Maj).

»Tyngdepunktet er forlagt«.
(Berg i Folketinget den 14de Maj).

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Numer 2.

Et Fænomen i vor Journalistik
Vi har i ham, man kalder »Journalisten«.
I sit Slags blev han ganske vist *»unique«*,
Især da Christen Berg ved Overlisten
Paa Dören Fyren ud af »Venstre« fik.
Nu gaar han *contra* som en »Antichristen«,
Et stakkels »Saul«, foragtet af Profeter,
Han lever jo nok nærmest af Pamfleter.

For Resten har vist Manden aldrig kjendt
Den rette, lige Vej saa ganske nöje;
Men skjönt hans Lærdom var kun slet bevendt,
For Gods og Guld han havde aabent Öje:
I Stillingssagen voved' han sin Tröje,
Men slap dog nogenlunde som bekjendt —
Alberti som en Hædersmand vi kjender,
Der aldrig svigter sine gamle Venner.

Men var da han Albertis gode Ven? —
Forsaavidt som han hörte med til Flokken,
Der den Gang lod sig drive frem, hvorhen
Det skulde være, naar de hörte Klokken
Fra Tyren, som gik for det hele Spænd.
Men da han siden voxede fra Stokken
Og talte med, var deres Venskab ude,
Saa gik det ham som Sören Jensen Rude.

En Gang han var sin Broders höjre Haand.
I »Morgenposten« drabelig han fejded'
Og brugte sin diminutive Aand,
I det han efter Smaaskandaler spejded,
Men ak! den »höjre Haand« en Gang var »kjejtet«,
Og derved brast det ömme Broderbaand;
Forstödt han flakked' da omkring paa Sjölund,
Som sin Commiliton, den »gjæve« Frölund.

Nu diskede han op med Löst og Fast!
Saa fik man ham af Rigsdagssalen furet; —
Det sidste — ja, det sidste Baand, det brast,
Da Fuglen först var flöjet ud af Buret.
Men *»Telegrafen«* fik i störste Hast
I Fyren fat. — Som *»Autor«* nu han tured'
Med Sandsagn udi dette Sandheds Tempel,
Og dér han fik *»Autoritetens«* Stempel.

Og var end forhen stum han som en Fisk,
Saa viste han sig nu des mere talende.
Imod sin Brodersön — hvor var han bidsk
I Stedet for at være anbefalende.
Og lille Orlas Valg han som en Visk
Fik helt forpurret, da han — kjærlig malende
Hans Ungdom og en slem Familiehemmelighed—
Et Onkelhjærte viste indtil Væmmelighed.

Som »*Autor*« er han ganske mageløs,
Det vil man sikkerlig forgjæves nægte;
Hvad enten ondskabsfuld han kiler lös
Paa dem, med hvem han forhen maatte fægte,
Hvad eller Fyren spuler med sin Pös,
Hvis Skyllevand unægtelig er ægte,
Han er helt ubetalelig som Svaber! —
Men hvilken Karakter — Du milde Skaber!

„Fikst Du Pæren?"

(En Molbohistorie).

En Flok Molboer var en Gang paa Hjemvejen efter at have gaaet en lang og træls Vej. Det var varmt i Vejret, og de vare meget törstige. Saa fik de Öje paa et Pæretræ, som var fuldt af Pærer, og straks löb deres Tænder i Vand, men Træet var for höjt, og ingen at dem var Mand for at naa Pærerne. En af dem, som i Byen havde kjöbt en lang Strikke, bandt da den om Træet, og saa halede de allesammen for at trække Træet omkuld, men Træet var dem for stærkt og rörte sig ikke af Pletten. »Hör en Gang,» sagde en lillebitte Molbo, som stod aller bagest og lod, som om han trak aller stærkest, »der henne paa Marken gaar der Nogle; naar vi lover dem en af Pærerne, saa hjælper de os nok,« og saa löb han hen til dem. — »Nej ellers Tak Fa'lil!« sagde den Förste, han talte til, »de er sure!« Men i det Samme bröd Solen igjennem Skyerne og skinnede saa liflig paa Pærerne, og saa raabte de andre: »Jo! lad os hjælpe dem! Hvorfor skulde vi ikke æde de Pærer? De skinner jo dog saa lækkert!« — »Ja«, sagde den Förste, »Nu tror jeg saa min Sandten ogsaa, at de er modne!« og saa hjalp de da Molboerne med at hale i Tovet. Men paa en Gang gik Rebet midt over, saa de faldt over hverandre, og der laa de og gav sig. Og Formanden gned sig bagpaa og Bagmanden gned sig forpaa og Mellemmændene gned sig baade forpaa og bagpaa. Saa kom Punch forbi; han hörte dem jamre sig, og de bad ham da om et Raad i deres Elendigbed. »Gaa ind paa Apoteket og kjöb for fire Skilling *Opodeldoc*, og gnid Jer med det« sagde han, men saa sagde den lillebitte Molbo: »*Opodeldoc*, — det er Latinsk, det gjör kun Pinen værre; nej giv os noget andet Noget, saadan et rigtigt Folkeraad!« — »Ja I kan gerne faa det paa Dansk,« sagde Punch og saa skrev han dem en Recept: »For fire Skilling Pukkelblaat og for 12 Skilling Smördygtigpaa!« Og saa skyndte Molboerne sig ind paa Apoteket, alt hvad de kunde, men de har nok ikke faaet endnu, hvad de trænger til.

Hævd.

— Hör, den Ene »hævder» og den Anden »hævder» og Berg »hævder» og «hævder» og »hævder». Hvad skal det egenlig betyde?
— Jo det skal jeg sige Dem. At »hævde», det er at bande paa en Ting uden saadan rent ud at sige »Fanden gale mig» eller »min Sjæl og Salighed!»
— Naa — men Meningen er ellers den samme?
— Ja det kan De rolig hævde!

Der har vi det!

— Hvorfor mon Holmblad egenlig er bleven Kommandör af Dannebrog? Hvad Fortjeneste har han i Grunden?
— Er De gal! Han har s'gu stor Fortjeneste og det baade paa Lys og Kort.
— Saa har han vel leveret Frikort til Tobiesens Korthuse?
— Ja det er maaské ham, vi kan takke for, at Ministeriet dog endelig er kommet til kort!

„Gæssene drives hjem!"

Brasen *pinxit* Punch *delineavit*

Aftensolen kaster sit Skjær
Mellem de stævnede Piletræer.
Gæssene vralter ad Vejen frem,
Drengen er sulten: »Hyp! vil I hjem!«
Hör hvilken Gækken og Hvæsen og Hvisken!
— »Ja brug I kun Munden — jeg bruger Pisken.«

Hver en vordende Gaasesteg
Strækker sin Hals og ta'er paa Vej':
»Hjem Du os jager i Aften, men
I Morgen med Dig vi jager igen!«
Han lér: »Ja der kommer en Dag efter denne,
»Ved St. Morten, hvor tror I, at I saa er henne?«

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag: Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne. ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C. C. IVERSEN ske Boglade (E. S. Tillge), Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 21.

Onsdagen, den 26de Mai 1875.

(127)

Paa Udstillingen.

— Nej, véd Du hvad Mille, det er ved Gud daarligt, det ligner da ikke Wiehe det aller mindste.
— Ja, men det er jo ogsaa Simonsen.
Aah! Du siger Noget, det er det jo med! Ja, det er udmærket.

Situationen.

Hr. **Sörensen:** Sig mig — med Politikken, hvorledes staar det til?

Punch: Jeg tror saagu De vil!
Det staar slet ikke til,
Man tænder Festens Blus i Kongeborgen.

Hr. **Sörensen:** Men sig mig bare, naar
Et Ministerium jeg faar!

Punch: »Alvorlige Forretninger i Morgen!«

Til Sövnen.

I.

O höje Guddom, hvem en Verden skatter,
Hvis Magt er ubegrænset, vid og stor
Paa denne höjst forunderlige Jord,
Ja mere vidt udstrakt, end Nogen fatter.

Du staar paa Lur bag Dagens Graad og Latter
Bag en Præceptors gyldne Visdomsord!
I mangen Talers Tankegang du bo'r
Og bag vor Tids politiske Debatter.

Hvor ofte har vi ikke set din Magt,
Naar en begejstret Sværm i Kunstens Haller
Har lyttet tavs til en moderne Orfevs,

Og vugget af en blid, melodisk Takt
Hveranden ædel Musakjender falder
I Armene paa dig, o store Morfevs!

II.

Den hele Jord er vorden snart et Alter,
Hvor Dag og Nat man ofrer til din Pris;
Hvert »Morgenblad«, hver »Berlingske Avis«
Med Virak til dig fylde deres Spalter.

Selv Digtekunstens brogede Gestalter
Fra »Verdens Börn« til dem« i Paradis«
Slaa med Kritikens strænge Nemesis
For dig med Glæde sammen deres Pjalter.

Og mangen Stridsmand har din Hjælp forlangt,
Og med Begejstring har du fyldt ham, förend
Han lagde Haand paa Sværdet eller Pennen,

Og med din Hjælp og Bistand fik vi mangt
Et journalistisk Værk som »Redaktören«
Og mangt et episk Digt, som »Almu'vennen«.

Min sidste Pintse-Udflugt.

Ærede! De kjender jo min Kone? De har en Gang sagt, mindes jeg, at hun lignede Dicken's Mrs Wilfer i »Vor fælles Ven,« som saa sjelden morer sig. Min Kone morer sig heller ikke. Hun er saa nervös om Morgenen, at jeg skynder mig hen paa Kontoret, inden hun faar fat i mig. Sker det, tager hun gjerne Lejlighed, og om Lejligheden ikke er der, tager hun den dog, til at beklage, at jeg ikke, som saa mange bekjendte Mænd, er kommen i »Illustr. Tidende«. Hun siger at jeg har ingen Historie, som de mange Englemænd hun kjender, ikke en Gang en falden Engels, föjer hun saa til, naar hun er rigtig oppe. Men da hun nu igaar fik noget Haab, og kaldte mig »lav« — »Du er lav G. H., grusom lav« og hun mente, at nu skulde jeg sé at komme i Bladet, »om ikke for andet, saa til Skræk og Advarsel«, hvorefter hun med knusende Foragt drejede sig, henvendende Rygsiden m. m. til mig, maa jeg bede dem at optage dette i Deres ærede Tidende. Min Kone holder Punch.

og alt, hvad den fortæller, tror hun. Det kan saa maaské lykkes mig at faa hende god igjen, naar hun faar Syn for Sagen. Nu bliver baade hun og Fru Petersen ved med sit »lavt G H. grulig lavt« og de tror, at jeg har været i Tivoli og ikke i Skoven. Sér De! Sagen er den. Min Kone og jeg plejer altid 1ste Pintsedags Morgen meget tidlig at gaa til Skoven for at skære Bögegrene. Men da min Kone i Aar blev inviteret af Fru Petersen til at drikke Chokolade Kl. 6 paa »Boulevarden,« skulde jeg gaa alene. Naa! det havde jeg ikke noget imod og Kl. 5 fulgtes vi ad ud af Vesterbro for at möde hendes Veninde.

Det blev en lang Tur for mig, men meget behagelig. Ude i Skoven var der gemytligt, jeg mödte flere Sangforeninger og mange lystige Folk, og da jeg kom til Skovlöberens, tog jeg mig efter Aftale ½ Baier. Der sad alle Jensens Svende og drak og sang: »Broder ræk mig din barkede Haand,« og inde under Træerne ved Bordene var det en Nydelse at lugte den varme Kaffe. Jeg skal ikke nægte, at jeg fik megen Lyst til en Taar, men da Mutter havde sagt, at det skulde jeg lade være, til jeg kom hjem, saa smagte det bedst, saa tænkte jeg, at jeg ikke vilde gjöre hende imod og saa begyndte jeg at plukke. Nu kan det nok være at jeg tog lovlig mange Grene, da jeg havde sat mig for at komme hjem med flere end tidligere, og det kan jo ogsaa nok være, at det virkede noget paa mig, at jeg var saa sulten og ærgrede mig over, at Fru P. ikke havde inviteret mig med til Chokolade. Imidlertid var som sagt alt gaaet meget fornöjeligt, jeg kom godt ind med Jernbanen, og det var först i Byen i Farvergaden, at mine Gjenvordigheder begyndte. Som sagt, jeg skal ingenlunde benægte, at jeg havde skaaret mange Grene af, saamange tror jeg, at man havde ondt ved at sé mig, da jeg gik ned ad Gaden, men da der ikke var noget ondt i det, brød jeg mig ikke noget om alle de Vittigheder, som man spenderede paa mig, og jeg reflekterede heller ikke paa alle Ungernes Anmodninger om, at give dem nogle af Grenene, det vilde jeg da heller ikke for Mutters Skyld.

»Giv mig en Gren, Herre! Giv mig et lille Træ!« »Sikken Én« eller »Sé ham med Charlotte Lund under Armen!« Alt det bröd jeg mig som sagt ikke om, men jeg skal ikke nægte, at jeg blev noget ængstelig paa Hjörnet af Kompagnistræde, da jeg paa den anden Side af Gaden hörte en vældig Ölbas bröle: »Næ sé ham! 40 Kroner til Kassen! paa Kammeret med ham!« Da jeg formodede, at man trode, jeg kom fra Frederiksberg, raabte jeg over Gaden til de to drukne Hallunker, som stod med hinanden under Armen og grinende pegede ad mig, at jeg kom fra Charlottenlund. Saa raabte de igjen, men slog af til »30 Kroner«, mens jeg skyndte mig ned af Gaden. — Saadan mödte mig en hel Dél af den Slags, indtil jeg kom ned ved Slagterboderne, hvor Historien fik en sörgelig Slutning. Paa et Hjörne der mödte en af Kontoristerne mig. Han opholdt mig temmelig længe med forskjellige underlige Spörgsmaal, saa jeg nok tror, at han lagde an paa, at det skulde gaa, som det gik. Der, hvor han standsede mig, stod to store Slagterheste for en Vogn, som jeg desværre ikke havde lagt Mærke til. Nu maatte jeg for at tale med Fyren holde mine Grene over Skuldrene og uden Anelse om, at Bæsterne i en Fart fortærede mine Blade og Grene, blev han ved med sin Snak saalænge, indtil de gumlede mig

lige i Örene. Man kan da vel tænke sig min Harme og Forbavselse ved at se paa, hvad der levnedes mig. Naturligvis forlod jeg ærgerlig den lumske Knægt og smed de bladlöse Grene væk! Saaledes Ord til andet fortalte jeg min sandfærdige Historie til min Kone og Fru Petersen — men de blive ved: »lavt G. H. grulig lavt,« og vil ikke tro mig. Maaské de nu ved at sé Sort paa Hvidt kan faa bedre Tanker om deres ærbödige

G. H.

1ste Klasses Hotel.

(I Provindserne.)

— Er Lagenerne nu ogsaa godt afdampede?
— Ja, den Herre, der laa her sidste Nat, klagede da ikke over dem.

Paa Ruten.

— De taber Deres Skjorte, go'e Herre!

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Numer 3.

Der var en Gang en fattig Haandværkssvend,
Som syntes at han vilde være *»pater«*:
Han gifted' sig og greb til Blæk og Pen,
Og paa Papiret lystelig han prater.
Snart saa man fra hans Aands og Legems Krater
Et Udbrud — ja, som maatte rive hen,
Thi »Folkets Nisse« mödte flot paa Pletten,
Og »Carl Herman« var Efterslætten.

De lytted' til den samme Vuggesang;
Snart skiltes Brödrene dog fra hinanden.
Paa lille Carl forsögtes Skoletvang,
Hvad der just ej blev övet paa den anden;
Men lille Carl — det var nu ikke Manden,
Der fölte noget saadant særligt Hang,
Til Aandens döde Skat, som man bli'er muggen af —
Han var jo »Literatus« alt fra Vuggen af!

Og nu begyndte Fyren paa at smöre;
Hans Broder havde dog saa megen Smag,
At han paa hans Produkter kasted' Vrag
Og vilde Intet ha'e med dem at gjöre,
Saa han var altsaa daarlig op at kjöre —
Rundtom var Nat, han skimted ikke Dag,
Og mér og mere sank han ned i Sumpen —
Han paa det Törre kom ved »Söndagspumpen«.

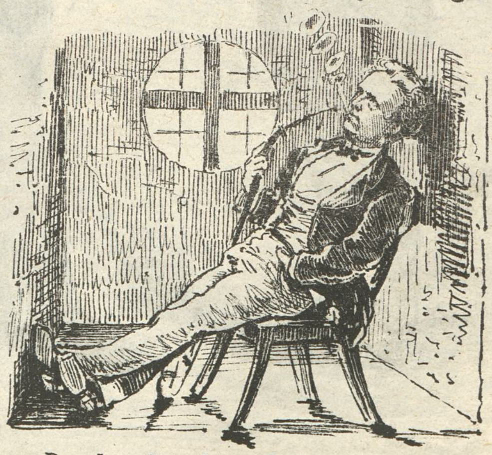
Det var forvist en lysende Idé:
For tvende danske Skilling at servere
En saadan dygtig pebret Fricasé
Paa Andres Levninger — Sligt maa florere!
Og snart det Særsyn fik man nu at sé,
At »Söndagspumpen« kunde proklamere
Sig stolt som Hovedstadens störste Spröjte
Og som den mest illustre Presse-Töjte.

Men her fra »Pumpen« kommer ogsaa Alt,
Der pirre kan en helt fordærvet Mave;
Ja, den er li'saa god som Sundhedssalt,
Skjönt Redaktören daarlig nok kan stave.
Men han til Gjengjæld kan Historier lave,
Hvis Mage endnu Ingen har fortalt,
Som den Gang Troppmann ved profetisk Seen
Blev gjort til et Slags Martyr for Ideen!

Men denne Danmarks store Literat
Sig ofred' ej for Journalismen ene.
Nej! med et vist Talent for Plagiat
En Gang han virked' for *»Olympens«* Scene —
Der var det nok, man saa en »kjön Helene«,
Et Pigebarn, der var til Alt parat.
Vi beder Dem, at De Dem trygt forlader paa,
At Tösen saamæn slægtede sin Fader paa.

For Resten var han baade her og der
Og Straalemester tappert nok tillige;
Socialisterne — de var ham kjær',
Men de Storborgere, som vare rige,
Stod ofte nok hans ömme Hjærte nær.
Man derfor uden mindste Sky tör sige:
Endskjönt en Dosmer udi Skrift og Tale,
Han hörer dog til det Fænomenale!

Atter Husvildhed paa Kristjansborg Slot.

»De, der ellers have Lokaler her, maa for Öjeblikket vige Pladsen og finde sig til Rette i nogle ganske faa Rum«.

***Dagstelegrafen* Nr. 134, den 23de Maj.**

Græske Tilstande.

I Fölge de sidste Telegrammer fra Nordens Athen, sér det ny-græsk-radikale Ministerium saaledes ud: Christenopetropolis: Kultusminister. Jahansenopolydoros: Indenrigs- og Finansminister. Albertinejopolis: Justitsminister. Paxobojsenopolis: Krigsminister. Severinokaropolis: Marineminister. Pechrezahlios: Minister for de olympiske Lege. Lettreborgios: Udenrigsminster.

Adresse

fra 24 ikke-jydske Statsborgere til *Punch.*

Motto: *I prægtig kan sé, hvor Minutterne gaar,*
men ane ej Timen, som Klokken slaar.

Undertegnede tillader os herved at henvende sig til Deres Excellence med en Klage over de danske Rigsdagsmænd. Vi modtoge Grundloven den 5te Juni 1849 og skulde efter dens Bestemmelser kunne venté at sé Rigsdagssessionen endt to Maaneder efter dens Begyndelse. Den skulde altsaa slutte den 5te December 1874, naar den begyndte den 5te October 1874. Men i Fjor blev den först færdig den 15de Mai i Aar, ikke 5 Minutter, men 5 Maaneder for sént, hvoraf Fölgen bliver, at en ny Rigsdag maa tygge Dröv paa de Forslag, den sidste har siddet og gabet over. Der foraarsages os derved ikke blot Tidsspilde, men ogsaa Udgifter paa mange Maader, da Mange ikke have egen Befordring til Rigsdagen fra deres Hjem, — Udgifter, der ikke vilde være indtrufne, hvis den i Rigsdagens Fartplan fastsatte Tid var bleven overholdt. Der foraarsages derved ogsaa Statskassen Udgifter, foruden Diæterne i de anstrængende 223 Arbejdsdage — paa hvilke der desværre ikke arbejdes i Akkord — baade til Rejser frem og tilbage i to Ferier og til Trykning af 223 Dages Tanker, Udgifter, der vistnok burde refunderes den af bemeldte Rigsdagsmænd, saa meget mere som ganske det Samme passerede sidste Aar, og vi dog synes, at Sligt ikke bör blive Praxis.

(Underskrifterne).

Reaktionen er endelig vaagnet: i Fölge *Dagstelegrafen* for i Torsdags viste nemlig *Kjöbenhavns Amtsraad* (hvis Formand er den noksom bekjendte Grev Sponneck,) i sit sidste Möde det borgerlige Mod enstemmig at nægte H. C. Andersen den beskedne Bön om en Bevilling til at drive Kro- eller Værtshushold i Valby. Det var ikke kjærligt!

Tænkte vi det ikke nok.

— *Now Toby.* Naar gaar saa Ministeriet, og hvad vil Kong *Oskar* her egenlig?

— Hvad Pokker, er De ikke bedre underrettet, end at De behöver at spörge mig derom? Det er jo bare for en Ordens Skyld, at han kommer og vi bliver.

— For en Ordens Skyld?

— Ja, eller i Grunden for tre. Sér De, Worsaae har jo en »Nordstjerne« til Gode fra sidste Oldforskerkongres, Klein har en *dito* i Kiggerten for Juristmödet, og von Esbech mangler blot et »St. Olafs«-Plaster til det Smæk, Gedalia, den Ordensbandit, har givet ham. Der har De det Hele.

Besøget i Kjøbenhavn.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Brøderlandene med Tillæg af Postudgifterne.—— ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E.S. Tillge) Kjøbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 22

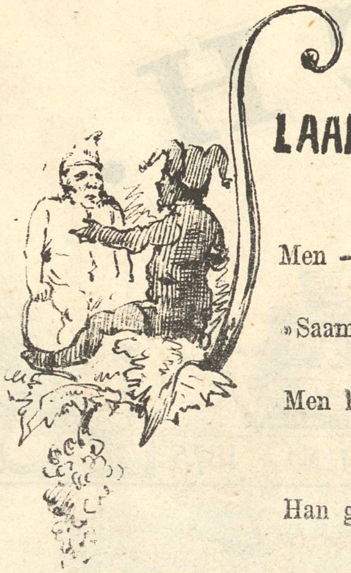
Onsdagen, den 2den JUNI 1875.

Post festum.

— Hvorfor græder Du, mit lille Lam?

— Uhuhu! jeg har kjöbt **Kager** for min Skilling, uhuhu og nu vilde jeg hellere have Bolscher i Stedet!

LAAENDE LOGIK.

Hr. Sörensen.
Men — hvad si'er De dog til Krabbe som Ministerkandidat?

Punch.
»Saamænd!« naar jeg eftertænker nöjere.

Hr. Sörensen.
Men han holder jo med »Venstre«, —

Punch.
Ja men han har godtgjort, at
Han grumme godt kan slaa et Slag med »Höjre«.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Politisk talt vi paa Lappen suge —
Rigsdagsmændene gjöre Bod
Og samler i Hjemmet Kraft og Mod,
Til atter de skulle Knevren bruge.
Dog var det en meget bevæget Uge,
Som vi forlod,
Vi havde Besög af de höje Gjæster
Og al Slags Spektakler
Og Hilsen med Fakler
Til Glæde for alle os andre Stakler,
Som udenfor hele Stadsen stod.
Og Kongehuset svömmed' i Fester,
Og der blev sunget, og der blev flaget,
Kanonerne braged',
Og der var Glæde paa Kristjansborg.
Toby alene gik med Sorg,
Fordi det hans höje Herskab behaged'
At lade ham flytte op under Taget.
Dog kommer han ned igjen forvist,
Han lod dem jo ikke ha'e Ro eller Rist,
För han til sidst
Blev Prytanist;
Og denne Stilling er slet ikke trist —
Det er jo da heller ikke saa ofte,
At han maa krybe paa Höjenlofte.
Men for at komme igjen til Besöget,
Saa blev jo Nydelsen höjt foröget
Ved alle Slags prægtige Arrangementer
Saavel i Theatret, hvor Benenes Sanger,
Bournonville,
I »Arcona« red paa sin snilde,
Men temmelig vilde
Pegasus, som slet ikke er ilde. *)
Og Vesterbros Etablissementer,
De mödte alle i festlig Dragt
Og fik deres Hyldest ærbödig bragt.
»Odeon« var unægtelig god,
Den fik vore Hjerter til at banke;
Dér havde »den nordiske Enhedstanke«
Endelig faaet Kjöd og Blod;
Og det kan man ikke sige for mange
Gange:
Mere kan man sg'u ikke forlange,
End at Tanker lyslevende vanke
Oppe paa Scenen og synge Sange,
Som de blöde Gemytter fange.
Men nu er Festen omsider endt,
Thi alle Gæsterne som bekendt
De rejste mod Syd, hvor Bismarck bo'r;
Men Sverigs Gæst, den danske Student,
Omtrent med det Samme fo'r
Mod Nord.
Et Sangerkor
Os sagde Farvel, da de gik ombord.
Det var igaar, at ved Havnen klang
Den prægtige Sang
Saa fuld og rén:
»Sätt machinen igång,
Hr. captén!«
Hilsen vi sende hin Ynglingeskare! —
Naar de nu bare
Vil ta'e sig ivare
For hver en Snare,
Som lægges for dem paa hele Farten
Af milde Öjne og Punchen den stærke;
Thi vel bör de mærke,
At der er Fare —
Man mærker ei Rusen, förend man hár den!
Imidlertid — vi haabe med Grund,
At Ætten vil vise sig stærk og sund
Trods »*flickors*« skælmske Smil om Mund;
Og — selv om de tidt maa drikke til Bunds
I festlig Rund,
Til Bunds, hvor »Glasset har ingen Bund«
Man föle skal, de er vant til

»Punch«.

*) Et Bevis
Paa, at man sætter Pris
Endogsaa i Wien paa Geniet, han har,
Det fik man forleden i »Berlings Avis«,
Hvor man kunde læse »Digterens« Svar —
Men for Resten! hvad rager det os, min Fa'er?

Fra Festen.

Kender Du ikke nok begge d'Hr. der, Ludvig Aagaard og Martin Kok? Ser Du, Kjære! dem er det, vi kan takke for, at det Hele gik saa godt. Du plejer at sige, at naar Enden er god, er Alting godt, men jeg mener rigtignok, at det kommer an paa Begyndelsen; kommer der bare noget Fut i den, saa gaar det. Jeg var saa heldig at möde Ludvig og Martin, da de drog afsted med deres Buketter. Ludvig var nydelig, han gik til Grönningen og Dronningen og Martin til Berlingske; ja der saa Du ham da, véd jeg, om Aftenen. Jeg forsikrer Dig for, Sörensen, at jeg heller ikke et Öjeblik var angst for, at de ikke vilde naa deres Hensigt. Det skal Du lægge Mærke til, er man bare dristig og saa tillige har det Held at være dum nok, saa har det ingen Nöd her i Verden. Og maa vi da ikke være glade ved at eje saadan et Par Folk, naar der kommer Noget paa. Og naar Du saa havde sét den Ynde, der var udbredt over Ludvig, da han traadte frem med Osten, eller hvad jeg vilde sige, Buketten; den var tiltalende, men ubeskrivelig. Optrinet inde paa Toldboden med Wilde, tilstaar jeg bevægede mig dybt. Du kender jo nok Danmarks Wilde, ham som reddede Panserbaaden; og jeg saa meget Vand i Öjnene, da han styrtede til og kyssede Majestæten paa Haanden, men Ludvig tror jeg nok har mere Plastik. Der var Uenighed imellem Damerne, hörte jeg, nogle paastod han laa paa 1, andre holdt paa 2 Knær. Jeg maa tilstaa, jeg saa det ikke, men jeg vilde i hans Sted have foretrukket 1, det ser bedst ud og det sparer paa Bukserne. — Indtoget gik nydeligt — Om Aftenen var der stærk Bevægelse i Masserne ved Fakkeltoget. Der var jo lidt fattigt paa Fakler og derfor var det vel ogsaa, at Studenterne hjalp paa Belysningen ved at dampe dygtig af Cigarerne. Det holdt jeg nok af, det gav det Hele et gemytligt Sving. Saa kom den næste Dag Galataflet og Festforestillingen. Spisesedlen saa Du vel i Dagstelegrafen? O! den Dagstelegraf! Jeg kan tænke, Du slikkede Dig om Munden, gamle Knægt, ja, der var ogsaa gode Sager. Havde Du faaet lidt af dem, var Du maaské heller ikke bleven saa gnaven om Aftenen, da Du saa Guldkareten komme henne fra »Berners Undergang«, det var da ogsaa en Idé, at lade Optoget kjöre ind i Teatret fra Bagsiden. Mon det var den ny Ceremonimesters? I Teatret gik det ogsaa godt: Holst's Vise var simpel, men net og uden Spor af Mening, som kunde virke forstyrrende paa Stemningen. »Nationerne«, sagde han, »vare nu sammensungne efter lang Kiv og Strid, og nu skulde vi rigtig til at kile paa« o. s. v.. den var god. Forestillingen sluttede heldigvis lidt för 12. Var Tanken om tillige at give »Et Folkesagn« ikke strandet paa Berners Fasthed (ud paa Aftenen blev Linde Kommandör) var vi ikke komne hjem för Kl. 2—3. Illuminationen saa Du, den var smuk. Jeg glædede mig virkelig over, at Alt gik saa vel. Naar man tænker paa al den Ulejlighed og alle de Omkostninger, som er forbundne med saadan en Fest, maa man være tilfreds, naar den lykkes, og den lykkedes virkelig. Det Uheld med Meldahl, som blussede saa dejlig efter Taffelet og dog næste Dag forgæves ventede de Kongelige paa Udstillingen, og Udgifterne til de 8 Blus, som kjedelig nok slet ikke blev sete af allerhöjeste Vedkommende, haaber jeg vil blive erstattede ham ved en anden Lejlighed. Hvor der handles, der spildes. Farvel Sörensen.

Hus forbi.

— Hvad er nu det?

— En lille Indbydelse til en Billedstötte af J. A. Hansen — den skal staa paa Vandkunsten og være naturlig — — —

— Aa, rejs Pokker i Vold med Jeres Billedstötter, — jeg vil se ham assureret i hans egen Brandkasse — —

— Om Forladelse, saa er det altsaa ikke Hr. Prokurator — ?

— Nej Prokuratoren er under mig, paa 1ste Sal.

„Alle ni."

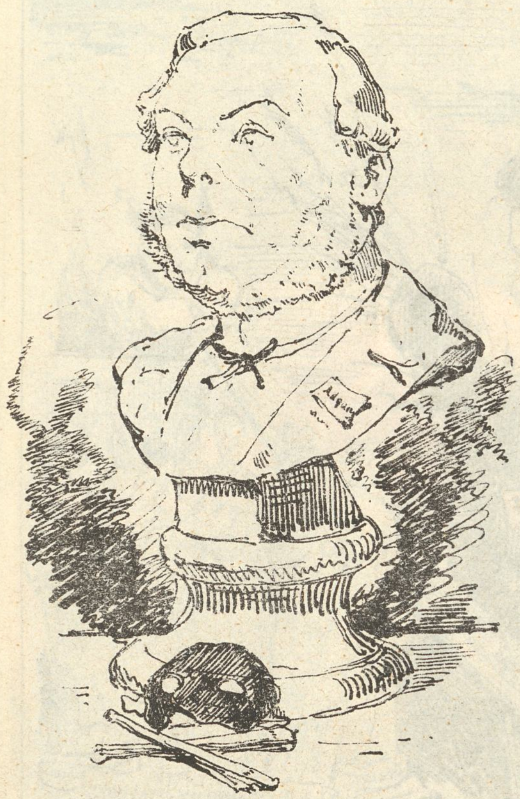

Og det var Sigurd hin stærke,
Han var en Kæmpe saa god;
Han vandred' omkring i Verden,
Indtil ved Parnas han stod.
Og det var Sigurd hin stærke,
Da Hippokrene han saa,
Ud i dens Bölger gik han
I Vandet med Klæderne paa.
Og det var Sigurd hin stærke,
Som fordum Giganternes Trop
Han opstabled' sine Artikler
Og kröb saa paa Bjerget op.

Og det var Sigurd hin stærke,
Da han til Muserne kom,
Han raabte: »Nu skal Eder times
En »grundig« æsthetisk Dom!«
Og det var Sigurd hin stærke,
Han udslynged' sin Kritik,
Saa slog han dem alle tilhobe
Omkuld i et Öjeblik.
Og det var Sigurd hin stærke,
Med Hæder han vandt sit Spil.
— Hans egen Muse kun frelstes,
For hun er nok slet ikke til!

En Dobbeltstjerne

paa Pressens Firmament.

Nr. 4—5.

Det nordiske Athen, vort Kjöbenhavn,
Led ikke nogen Mangel paa Aviser,
Og dog man næred' her et dybtfölt Savn,
Et Savn af — illustrerede Bêtiser.
To merkantile Folk tog heraf Gavn,
Og de os siden ugenlig bespiser
Med en just ikke aandrig, men lidt dejgtung
Kopi af Tyskens »Illustrirte Zeitung«.

Delbanco overtog nu Literatens
Affærer, mens det hélt naturlig faldt,
At Lose, som er en af Dannerstatens
Störste Beholdere af attisk Salt,
En Mand, der har erhvervet sig en »Satans
Fortrinlig Kunstforstand« i Et og Alt,
At han fik overdraget det Artistiske
Og saa det mere lette Humoristiske.

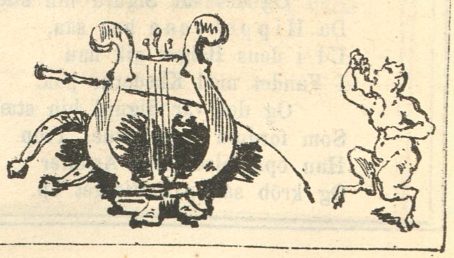
Den sidste har paa sine gamle Dage
Med sjelden Iver ofret sig sit Kald.
I al Slags Sport han söger nok sin Mage,
I Fald man fra det Ydre slutte skal.
Til alle Væddelöb man sér ham drage,
Han Adgang har til mangen Herskabsstald;
Han Köretimer ta'er hos en Berider
Langs Ama'erfælleden til visse Tider.

I Kricket og i Krocket excellerer
Han som et *Non plus ultra* her til Lands;
Om end han ikke selv just dominerer
Et Sköjtepar, han har dog aaben Sans
For denne Idræt, og Ballettens Dans
Han protegerer og han illustrerer.
Til Brug af Kaarden slog hans Korpus klik,
Men saa kan han — den svenske Gymnastik.

Hans musikalske Sans er uantastelig —
Han har jo forhen handlet med Musik;
Hans hele Forlag, ja og hans Butik
I Et og Alt var som bekjendt ulastelig.
Det vilde være ligefrem formastelig,
I Fald man sagde, at han mangled' Blik
For Kunsten eller for Musiken Öre —
Spörg bare Kunstnerne, saa skal De höre!

Saalunde baade Vinter han og Sommer
Sit Legeme forskjönner og sin Aand,
Saasnart en Virtuos til Byen kommer,
Saa griber Lose ham med Kæmpehaand;
Han lægger sporenstregs paa Fyren Baand —
Han er jo Redaktör og Smagens Dommer.
Og rundt i Byen kjörer han i Droscher —
Med — ja, i Fald det kneb — vist med —
»Clodocher«.

Det er nu Noget, som Enhver kan vide:
Hvor en saa mangesidig Kæmpe stred,
Der maatte Bladet under hans Ægide
Let blive til en Usædvanlighed.
Han var en Redaktör i rette Tide,
Der kunde sige os om Alt Besked:
Hans »Tidende« blev til et Pulterkammer
For festlig Glæde og for »vendisk Jammer!«

Kong Chresten von Bogö's Liv og Död.

(5te Akt 4de Scene. Vaabenlarm. Kong Chresten kommer ind.)

Kong Chresten: En Taburet! En Taburet! Mit Kongerige for en Taburet!

Stadier paa Livets Vej.

1. Seminarist.
2. Begavet Folkeskolelærer.
3. Folkebegavet Ex-Folkeskolelærer.
4. Selvskrevet Ministeræmne
5. ?

Gamle danske Ordsprog.

(Ny Række).

Hvor en Snog faar Hovedet ind, faar den snart Halen bagefter.
Öjet er Sjælens Spejl.
Gjensti vorder ofte Glapsti.
Sukkermund har Gift i Bund.
Bælgen er det bedste paa Ræven.
Rom blev ikke bygget paa én Dag.
Ond Vane har lange Rödder.
Et skabet Faar smitter hele Flokken.

Fra Værkstedet.

Mester:
Hej Svende! denne Bille maa gjöres mere sort
Og Mads Strandskov, han trænger til Hvidt.
Svendene:
Vel Mester, det er hört! Det skal gaa som det var smurt,
Vi forstaar'et, »med Kul og Kridt«.

5te Klasse Nr. 8.

— Gratulerer Hr. ***Professor*** Goldschmidt, gratulerer! Ja, det er vel i Mineralogien?
— Mineralogien?
— Ja, det ædlere Stensliberi, eller maaské i Navigation som gammel Korsarkaptain, eller hvad mener De? Men nu Evald! — at gjöre ham til Professor saa længe efter, at han er död!
— Er han död?
— Ja han er jo baade saa död og begraven, at ikke en Gang Herdahl véd, hvor han ligger paa Trinitatis.
— Höjstærede, De er usædvanlig dum i Dag. Det er jo ikke Digteren Evald.
— Hvem Pokker er det da?
— Ih, Forfatteren!
— Naah, ja men saa kan jeg jo begribe, at De ogsaa er kommen med.

Aktievæsenet i Danmark.

»— — — man risikerer Noget for en Idé, — — i — — — — — den Stand, som jeg er stolt af at tilhöre — — «.

D. B. Adler i »Berl. Tid.« den 24de Maj 1875.

Punch satirisk politisk Billedblad, udgaaer hver Onsdag. Pris 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret i Kjøbenhavn, i Provindserne og i Broderlandene med Tillæg af Postudgifterne.—— ABONNEMENT modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig, samt paa Bladets Kontor: Østergade 26, og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (E.S. Tillge), Kjøbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 23.

Onsdagen, den 9de JUNI 1875.

I zoologisk Have.

— Nej, hvor den ligner Frederik!
— Tys — han kan jo höre det.
— Hvem, Frederik?
— Nej, Abekatten!

Kong Oskar kom som Danmarks sande Ven,
— Vor *sens commun* stod da i den Formening —
Og han fik Fakkeltog og god Betjening,
Og gav os »fagre» Ord — men i Forlening
Kun, som vi saa, da han var reist igen.

Her var han dansk og nordisk — men ved Spree
Gik i en modsat Ström hans Ord og Stræben,
Han kom med preussisk Broderskab paa Læben.
Og ofred til »Kulturkampens» Idé,
Dér syntes först hans Hjerte frit at slaa,
Men her for Alvor man erkjende maatte:
Oskar er Sönnesön af Bernadotte
Og slægter ret sin Stammefader paa.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Sé, havde jeg Rimestads Seerblik
Og hans mærkværdig profetiske Gave,
Hvormed han kan stave
Og lægge til,
Saa vil
Jeg sige Dig, Jens, om et Öjeblik
En hel Ministerliste Du fik.
Det Rette jeg paa en Prik skulde ramme,
Og — *sit venia verbo*! Herren annamme
Mig, om det ikke var ganske det Samme,
Selv om ogsaa det næste Dögn
Gjorde mine Sandsagn til Lögn. —
Desværre mangler jeg hans Geni,
Og derfor maa jeg sige mig fri
For enhver Profeti
Om et nyt Kompagni
Og et Slags Maskepi
Mellem Frijs og Haffner og Zytphen og Krabbe,
Som Rygterne rappe
Paa Vinstuer snappe.
Forvist jeg véd
Ei mindste Besked,
Og det er i Grunden Enden paa Visen:
Jens!. Du maa have Taalmodighed
Og tröste Dig med, at Du har — Tobiesen! —
Imidlertid der paa Landet rumsteres
Og agiteres
Og Grundlovsfester der celebreres,
Skjöndt det af hin Ledre proklameres,
Af Grundloven daarlig respekteres,
Hvori han for Resten har nogen Ret —
I alt Fald er denne Mening da Fleres.
Her i Byen vi hävde slet
Ingen Grundlovsfest, der er værd at noteres.
Socialisterne gave Möde
Aldeles röde
I Kammen ved »Röde Port, hvor de kjörte
Igjennem Skoven til slesvigske Sten,
Hvor en
Eller to af »Förerne» Velkommen böde.
Smedene, som er flygtet af Arken,
Mored' sig ude i Söndermarken.
For Resten glæded' man sig privat
Ved at drikke sig mér eller mindre plakat
Til Ære for Loven,
Vi fik fra Oven
For den samlede danske Stat.
Det hele gik grumme fredeligt til,
Og havde Kong Oscar ej været paa Spil
Som »Vaabenbroder» hist i Berlin,
Hvor, begeistret af Vin,
Han siger i Grunden nok mér, end han vil,
I al Fald mere,
End hans Ministre vil kontrasignere —
Ja, havde han ikke holdt den Tale,
Man havde ei havt den mindste Skandale
At referere og kommentere.
For Resten det klinger mer som en Saga,
En Saga blott om grefven från Haga.
Kongen — Kong Oscar — kan aldrig ha' sagt,
Hvad tydske Blade til Torvs har bragt.
I saa Fald turde man sikkert mene,
Skulde han nödig rejse alene,
Men altid ha' en Minister i Hælene,
Som kunde stadig berolige Sjælene,
Naar han blev lidt for höjröstet mælende.
Men som sagt
Det til Torvs er bragt
Af tydske Blade, der gaa paa Jagt
Efter Alt, hvad der vidner om Mangel paa Takt;
Men for dem skal man helst ta'e sig godt iagt
Og staa paa Vagt —
Lögnen faar ellers for megen Magt. —
Ja, Höjstærede! nu har jeg lagt
Ho'et i Blöd for at kunne melde
Dig Alt, hvad der syntes mig værd at fortælle;
Og nu faaer Brevet da gaa og gjælde
Og Jens bör være tilfreds som sagt!

Post scriptum.
Lys er der kommet i alt vort Mörke!
Manna fra Himlen i denne Törke!
Snart slaas op paa Gadens Affícher
Forestilling af Estrup og Fischer
Guderne give dem Mod og Styrke!

Recept

til et Godsejerministeriums Tillavelse

»Der Adjutant musz ein Bürgerlicher sein' damit er lesen und schreiben kann.«

Fra Banegaarden.

Hr Korsörensen.

Men Rigsdagsmand! den Hyldest — hvad sa'e De dog til den?
Jeg tilstaar frit, det Haandtryk overrasked mig

Rigsdagsmanden.

Jeg ganske simpelt stak ham en Næve ud igjen.

Punch.

En Næve — haaber jeg, som havde »vasket sig.«

Literatur. Efter Forlydende vil udkomme: »Nachspillet var dog det artigste« eller Tauber-Venstremands Höjrehaand, trykt i dette Aar paa höjere Vedkommendes Bekostning, af Zahleliden.

* * *

For at forebygge Misforstaaelse i Fremtiden, meddeles at »Nær og Fjern« kom saa tidligt ud sidste Gang, fordi Redaktören var bortrejst.

* * *

Gavmildhed. I Anledning af, at Industriforeningens Bestyrelse, der efter en haard Kamp paa to Generalforsamlinger endelig ifjor fik Tilladelse til at leje Lokale i Udstillingsbygningen, nu har vrövlet saa længe om Betingelserne, at Aktieselskabet er blevet kjed af det og har lejet Lokalet ud til en Anden, har Fabrikant Ph. Schou skjænket 500 Kroner til den paatænkte Anstalt for ældre Idioter.

Budstikke til det danske Folk

Berlin St. Urbani Dag.

Ha! Brag I Fjelde! Lyn Du mörke Himmel,
Skyl over Bredderne Du vilde Hav
Og sænk i Dybet hele Danmarks Vrimmel,
Og syng saa over deres sidste Mjav.
Nu er jeg gal. Ha, lyne mit Humör!
I syntes ikke om min *Redaktör*.
Hu! Jeg skal komme med min norske Næve
Og rokke jeres Bjælker som en Skjæve.
Jeg skriver, splitte mig, et andet Drama
Og kalder det med Nutidsnavnet: »Vaas.«
Saa skal I Svende, ved den store Brama,
For Eders Munde faa en sikker Laas.
Jeg maler Jer tilhobe i en Klat,
Og viser, hvor I har det smaat og fladt.
Drik Björnemælk, spis Örneæg til Maden,
Da kan I gaa som Karle gjennem Gaden.
I sidde hjemme paa de glatte Bænke
Og synke dette Plougske Thevandsjuks,
Med hjemmelavet Viraksvand I stænke,
Og fölge Bladenegrenes Instruks.
I gaber og I maaber Dagen lang,
Men mangler Kræfter til en Kæmpesang;
Og Eders Kvinder sidder ved Klaveret,
Og synger Kæmpeviser affekteret.
I trænger til en rigtig Snus i Næsen,
Saa I kan ryste i et nordisk Nys,
I trænger til Orkanens vilde Blæsen
Og fare sammen ved det mindste Gys.
Blödsöbende Naturer, Folk i Svöb!
Kom hid, jeg mander op for billigt Kjöb.
Op paa Koturnen, Dyrendal ved Siden,
Da gaar I rustede til Folkestriden
Med förste Post jeg sender Jer en Ladning
Af dette norske Björne—Floskel—Fedt,
Det virker stort som en Midsommerbadning;
Ved slig en Gnidning brænder Blodet hedt,
Da spræller Tungen som en Torsk i Vandet
Og Öjet ruller som en drukken Mand
Og Hænder, Arme, Ben, ja selve Haaret
Ekstatisk röres, af Begejstning baaret.
Ha! Harme spænder her paa mig hver Sene,
Og hver en Finger, som jeg ejer, klör;
Thi Du maa gaa Din dunkle Vej alene,
Min stakkels geniale »Redaktör.«
Men jeg maa slutte; — mer en anden Gang,
Dels blev vist ellers Visen alfor lang,
Og dels: endnu för Dagens Lys fortrækker,
Jeg gjerne Halsen paa en Neger knækker.

Naar »Tælleren« er for lille og »Nævneren« alt for stor
Saa bliver »Forholdet« neppe bedre end ifjor.

— Vorherre holde dog sin Haand over dem.

— Nej, under dem Mutter, under dem!

Sangforeningens »Thors« Skovtur.

(Af en Deltagende.)

»Naa, endelig skar den da,« som Jörgensen plejer at sige. Det var et brillant Vejr ligefra Fredag Morgen, og i 3 Sjar-à-bancer pillede vi af. — Se, der var nu den Ubekvemmelighed ved Historien, at vi var lidt over halvtreds, og deraf var Halvdelen Fruentimmer, og vi andre Sangere, det vil sige: Mandfolk; nu gjaldt det om at faa dem jævnt fordelt; men der kneb det. — For: Nogen havde Koner og Andre Kærester med, og dem, der ingen af Delene havde, — som nu Nikkelsen, han vil altid dér, hvor der er Noget, — se, de vilde op, hvor der sad et könt Ansigt. En vilde op dér, hvor Fröken *Kvist* sad, og En dér, hvor Fröken *Gren* var, og opdagede saa En, at Fröken *Blad* var alene, saa blev der en Stimmel om hende, saa det var voldsomt. Til Slutning var de to Vogne fulde og den tredie tom, og det bare af den Grund, som ovenfor bemærket. Men saa fandt *Jörgensen* paa en Udflugt, og den var smuk. Se: först lod han Damerne adsprede sig paa Vognene, og saa tog han Urtekræmmer *Klein* fra Störrestræde og stillede ham med Ryggen mod hele Foreningen, og saa pegede han paa det ene Mandfolk efter det andet og sa'e: »Hvi'kken Vogn ska' han paa?« — »Bagerste« löd det saa skiftevis med »Midterste« og »Forrige«, og paa den Maade blev vi anbragte, og, som ovenfor bemærket, vi pillede af. Ud ad Strandveien gik det; Musikken sad paa Forreste og spillede gængse Melodier, og vi Andre sang, saa det stod efter. I Charlottenlund tog vi en Guttapercha; — sikken et Syn, hvor Stalden havde været. Ja, hvad er vi Mennesker? — for 8 Dage siden tog Jörgensen og jeg vos en Böf der. — og, Godmorgen, nu laa der et Hus!

Naa, saa fortede vi til Raadvad; der kom vi ved det Lav 12; og der stod Frokosten i Pavillonen. — Brillant Beværtning!

Da hele Kommersen var kommen til Bords, tog Jörgensen Ordet: »Han havde atid sagt, at Sangforeningen »Thor« i sin Midte talte Medlemmer, hvis Sang den kunde være bekjendt (hör!), og han vilde tilföje: her er Humör tilstede, og det er det, som gör os til, hvad vi er, og det er vi! (det er hört). Han vilde blot paapege, at der var 4 Elementer i Tilværelsen og det var der ogsaa her : Luft, Vand, Jord og Ild. — Se Luften det var Sangen, hvori vi bevægede os som Fuglen i Luften, ja som en Raket i godt Vejr (det er osse hört!). Vandet, det var de flydende Varer, og der var det, vi var sejlende (stærke Hör!) Jorden, ja det var en Betegning for Mandfolkene; de holdt sig ved Jorden. Men til daglig var der kun 3 Elementer, men idag var det fjerde kommen til: det var Kvinden; hun var Ilden (hör), det var hende, som fyrede under paa Hjertets Dampkjedel, det var hende, der ildnede Hjertet, saa, — ja det maatte han sige rent ud, — saa, det brændte for hende. Og det vilde han önske at dem, der inte endnu havde den, at de maatte faa en lille Flamme i denne Ild. En Skaal for hende, hun var dog det bedste Fyrværkeri i Livet. (Hurra!) Derpaa gik vi fra Bordene og luftede os lidt og legede Kuk og Tagfat; saa plukkede vi Blomster og tyggede Bögeblade og pyntede os med Grönt. Saa tog Jörgensen en Kvist og satte den paa Kleins Hoved, og sagde: »Saa Klein, nu har Du faaet en Kvist i överste Etage; saa har Du da to Lejligheder ledige der!« Naada der blev et Grin, og Klein selv lo allermest, for saadan noget smigrer ham. Saa gik Touren til Skodsborg, hvor vi saadan Kl. 5 satte os til Bordet. Sikken en Sal vi sad i: der var Grönt paa Bordene, Flag paa Væggene, i den ene Ende var Talerstolen, og Musikken havde vi i den anden Ende. Der var Udsigt baade til Sundet og til et godt Maaltid og vi tog Plads.

Jörgens böd os Velkommen og sagde, at det var Festens Centrum; derefter bad han os at afsynge den omdelte Sang, den var af *Iversen*, og förste Vers löd saaledes:

I Skov, i grönne Skov,
Hvor Lærken lifligt synger,
Og Hjorten gaar paa Rov.
Der drager »Thor« afsted idag,
Der löfter han sin Hammer
Og slar et lille Slag.

Den slog svært an, der var flere af Damerne, der brugte deres Lommetörk'ler, og Madam Iversen græd. — Jörgensen tog derpaa Ordet: »Det var Sangforeningen »Thors« Aarsfest; den havde bestaaet i 5 Aar, hvoraf de förste 3 Aar rigtignok var gaaet med at samle den, — men det var det Samme, og om 20 Aar vilde den dog kunne holde sit 25 Aars Jubilæum. Det var sandt, som der stod i Visen, at Sangen var dens Styrke, — men han vilde tilföje: Enighed var dens Styrkebælte (det er hört!). Der vilde komme Dage, og der vilde komme Uger, ja, han vilde tilföje, at der vilde komme Maaneder (hör), og Maanederne ville blive til Aar. Og saa skulde »Thor« dog bestandig staa urokket af Tiden, og der, hvor den stod, der skulde alle sige, at der stod den paa sin Plads. Derfor længe leve Sangforeningen »Thor«. — Saa fik Proppeskærer Vinter Ordet: »Han vilde gaa tilbage til sin Fædrelandshistorie, da han var et lille Barn, havde han læst om store Bedrifter, og det var Bedrifter, som der forslog Noget, naar der var Enighed tilstede; men kom der Uenighed, saa blev Bedrifterne til Nix! — men saa var der gjerne en eller anden stor Mand, der satte en Prop for de vilde Bölger (hör!). Paa samme Maade var det gaaet os, vi var som et Ölanker godt spundset, dansk Øl. (*Öltapperen*: hör); og naar her var Fred tilstede, saa gik Bedriften, men kom der Uenighed, saa skummede Ankeret over og Spundsen gik af. Men saa havde vi en stor Mand imellem os, og det var Jörgensen (Stærkt Bifald). Og skummede Ankeret over, saa vidste han at sætte en Prop for og give det en paa Tuden (det er hört igen!). Og derfor vilde han udbringe en Skaal for Jörgensen (Hurra og Fanfare). — Naa, saa talte vi allesammen, og tilsidst talte Jörgensen for Kattemusikken: det var Ungerne der hjemme. Hen paa Aftenen holdt vi et Sold, og sent paa Natten trillede vi hjemad. — Efter Ankomsten til Byen fulgte vi Jörgensen til hans sidste Hvilested og gav ham et Hurra, saa Vindeverrene rystede. Saa gik vi fra Samlingen, og kom til os selv igjen. —

En uventet Lösning. Komitén for Oprettelsen af Monumentet for *Konferensraad* H. C. Andersen, er som bekjendt af den Formening, at kun den og *Etatsraad* Meldahl har Forstand paa at vurdere et Kunstværk, men har i den senere Tid været meget i Tvivl om den skulde anbringe Monumentet paa et Sted, hvor det ikke var tilgængeligt for Publikum, eller muligvis overbygge det med et större Træskur, for at den gabende Mængde ikke skulde komme med sine dumme Bemærkninger om det. Denne Tvivl skal imidlertid nu være bleven löst paa en uventet Maade, idet Digteren selv skal have erklæret, at da han jo aldeles ikke er i Besiddelse af nogensomhelst Forfængelighed og altsaa ikke sætter nogen Pris paa at blive foreviget i levende Live vilde han finde det meget smukkere, om de indkomne Penge bleve skjænkede til hans »Börnehjem«, hvortil der, som man har sét af Bekjendtgjörelserne, kun er indkommen nogle faa Hundrede Rigsdaler. Saafremt denne Meddelelse er rigtig, hvilket desværre maaské er tvivlsomt, vil Pengene faa en meget smuk Anvendelse og Kommissionen blive friet for mange Sorger.

* * *

Kjöbenhavns Bytelegraf. *Konferensraad* Ehlers skal endelig have givet sit Samtykke til Opsætningen af *Cand.* Hennings's »Bytelegraf« paa den Betingelse, at der anbringes en Ledning mellem hans Sovekammer og hans Kontor paa Raadhuset, da han derved stadig kan holdes *à jour* med Forretningerne.

I Odens Lund.

»— — Vi er de danske Studenter
med Kokarderne paa!«

Holger Drachmann.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.
No. 24.
Onsdagen, den 16de JUNI 1875.

Marinebillede.

Efter en Byge. Sejlere med opgivne Undersejl.

Glæde over Danmark,

som kan udsynges paa Melodien:
»Og dersom —»

e, dersom Du morer Dig doli'
Paa Tivoli eller Fredsber',
Saa skal Du blot ta'e det lidt rolig'.
For saa kan Du more Dig her.

Om hele den voldsomme Krise,
Som nu dog er lykkelig endt,
Jeg synger en lystelig Vise,
For det kan man være bekjendt.

Von Esbech, den Försteminister,
Der ellers er from som et Lam,
Forleden en Gang blev dog bister
Og sa'e: Nu gaar jeg saa skam!

Han bandte og trumfed' i Bordet —
Det skulde han heller lad't vær'! —
For, sér De, man tog ham paa Ordet! —
Det ærked' Tobiesen især!

Nu gjaldt det at finde de Næste;
Von Esbech saa listelig sang:
»Jeg synes, at det er det Bedste
At sé at faa »Venstre» i Gang.»

Skjönt han vilde flot »garantere»
Og sagde uhyre galant:
»Mein Leibchen! was willst Du denn mere —
Er jeg ikke god som Garant?» —

Se, saa blev dog Enden paa Visen —
Paa Krisen, at denne »Garant»
Og Klein og den lille Tobiesen
For evig fra Senen forsvandt.

Den sidste er meget ærgjerrig,
Og saa maa det være lidt dröjt.
Især da nu Kongen af Sverig
Slet inte gav ham en Döjt.

Men vores, der nok holder a' ham
Og gjerne vil ha'e ham i Ro,
Da de skulde skilles, han ga' ham
En Nögle til hans Popo.

Og nu har han Adgang ved Hove
Bag Stolen ved hver en Diner.
Og Tjenerne tör inte vove
At kalde ham »Roturier.»

De Andre fik Ordn'er med Mere
Og al Slags Udmærkelsestegn,
Og dem kan man godt gratulere —
Det gjör os kun ondt for Hr. Klein! —

Saa skiltes man da fra det gamle
Og det saa uhyre honnet!
Og saa skulde Estrup da samle
Et flunkende nyt Kabinet.

Se, Handelsbanken, som nylig
I »Berlingske» Tvermoes saa fælt
Har haanet — uh! — saa afskylig,
Har Estrup behandlet riælt.

For det er jo Bankens Garanter,
Som nu »mit ein' Stosz» kjörer frem;
Og Tvermoes og saadan' Drabanter —
Ja, de kan nu gjerne gaa hjem. —

Og nu er det Hele i Orden,
For Fischer, Revisoren, der
Til Dato kun var i sin Vorden,
Kan endelig sige: Jeg er!

Ja, nu er der slets inte Mere!
Men hvis nu det Spörgsmaal kom:
Hör! kan vi vos selv gratulere?
Saa taler vi inte derom!

Paa Falderebet.

Punch.
Nej hvorhen? De er saa fin!
Skal De rejse?

Hr. Sörensen.
Til Berlin!

Punch.
Knap mit Öje og mit Öre jeg tror.

Hr. Sörensen.
Jeg skal sige Dem min Bro'r;
Jeg har spurgt, at dér bor
Saadan en herlig gammel Mand,
Af hvem man »Meget lære kan«.

Punch.
For Eksempel: »at holde sit Ord«.

Hr. Sörensen.
Hvad sa'e De? Hvad beha'er?

Punch.
Ja Sagen er jo er klar:
De har levet paa Kredit
Og skal nu spille Fallit?
De har svoret en Ed,
Som De ikke vil staa ved?
Deres Nabo har et Lam,
De har Lyst til —

Hr. Sörensen.
Faa den Skam,
Der tænker Sligt, jeg aldrig hörte Mage!

Punch.
Ja hvorfor skulde ellers did De drage?

Hr. Sörensen.
Nej Fy for den Slemme!
Hvor kan De Saadant tro?

Punch.
Ja bliv saa heller hjemme
Og slaa Dem til Ro.

Hr. Sörensen.
Det var disse Kongeord,
Som mig rundt i Ho'det fo'r —

Punch.
Lad nu Konge være Konge! Hvad om et Glas vi drak
Til Forlig?

Hr. Sörensen.
Hr. Punch! De er et herligt Men'ske!

Punch.
Skal det være et Glas Punch?

Hr. Sörensen.
Ja, jeg siger Tusind Tak!
Men — jeg er en Smule bange for den svenske.

I Bredgade.

— Der gaaer Tietgen jo sin Ruin i Möde!

Fra Östergade.

Her ser Du Lövekulen, som pryder vort Land:
Her Danmarks Löver springe og Hjerter staa i Brand,
Den Ene er naturlig, men af hvem har monstro
De Andre lært som Mennesker at trippe paa To!
Udstopped' er de alle Tre; hvor er Forskjellen da?
Den Ene, han er hjemmegjort, de To fra Afrika!

Fra Havnegade.

(Hjemkomsten den 11te Juni).

Ved Motala, paa Fyrisaa, langs Mælars skjönne Kyster
Sit unge Hjerte delte han med hver en *älsklig syster:*
Det flagred' mellem 14 mindst som lette Fjederboldt.
Maaské tilsidst ham venter her dog »Nr. 15 stolt!«

Journalistiske Stjernebilleder.

Nr. 6.

For en fem — seksogtyve Aar tilbage
Var Michael Gjörup ikkun Landkadet.
Saa blev han Officer og Död og Plage!
Hvor var i Uniform han ikke net!
Paa Klingen var der ikke mindste Plet:
Nu skulde han den först mod Fjenden drage.
Vi havde Krig, og derfor skulde Helten,
Ja, det forstaar sig, sporenstregs i Felten.

Om denne Heltens tidligste Bedrift,
Hvor Fjender vist han i Dusinvis fælder,
Saa lidt i Tale, tro vi, som i Skrift
Gudinden *Saga* Noget os fortæller,
Fra Slagets vilde Tummel ikke heller
Vi höre Noget af den mindste Rift;
Han er saa röd og sund og rund og trivelig
Ja, som en »blutjung« Fedekalv grangivelig!

Men efter Krigen fik vi Fredens Aar.
Vor unge Helt, som törster efter Hæder,
Med Dödsforagt sig paa Romanen slaar
Og fordringslös sin hele Samtid glæder:
De gamle Riddere i nye Klæder
Helt fiks og flot han kostumeret faar.
Man ser en »Asker Ryg« med flere Helte
I Slobrok og med uldent Mavebælte.

Apollon lönnede sin Tjener slet,
Han derfor kasted' sig paa Politiken.
Og Leporello gav han nok saa net
For mangen Greve, som lod ham i Stikken.

Vel var han korpulent, men ret adræt,
Og det var Synd at sige, han var prikken;
Han havde ingen Fordom at besejre,
Men gik med samme Lyst i begge Lejre.

Men sybaritisk skulde han ej strække sig
Alt i Blödagtighedens Lænestol.
Krig fik vi; men da Kampens Hane gol,
Da var han lidt for dygtig til at »dække sig«
Bag Dybböls Gjærder, hvorfor den Parol
Han fik: han kunde för gaa hjem og lægge sig!
Ja, Helten fik sin Afsked — det er Meningen!
Saa tröstedʼ han sig med Augustforeningen.

Han ledig stod paa Torvet — det var trist!
Men Folk med hans mangfoldige Talenter
Har saare sjelden paa Resourcer Brist —
Har de ej Fyr, de det af Himlen henter!
Naturligvis blev Michael Journalist:
Et lille Ugeskrift han flittig prenter
Og gav »Enhver Sit« for en billig Pris,
Men glemte sig ej selv naturligvis! —

Og senere han kom til »Folkebladet«,
Det »illustrerede;« hans store Syn
Paa Spiritismen har vel Ingen skadet,
Skjönt det i Kjælderne slog ned som Lyn.
Sit eget Kjöd han har vel aldrig hadet,
Nej, han har altid vidst at skaffe »Gryn« —
Ja Gryn, især for Jægermester Grüner,
Hvis Kasse*) efter Evne han forsyner.

Er han, nu Journalist af indre Kald? —
Ja, som den störste Part af dem, der smöre!
I Reglen, tro vi nok, den Ene skal
Just ikke la'e den Anden Noget höre.
En Trier, Wulff og Hartvigsen og Hall
Og Giörup — ja, hvad Navn de ellers före! —
Paa Journalismens Himmel os bedaarer
I Regnbu'glans — imellem Smil og Taarer!

*) Alderdoms Forsörgelseskassen.

Adressen til Kulturministeriet om Justitsraad Berners Fjernelse skal efter Forlydende være afbrændt. Da ingen af Interessenterne havde assureret, vil Tabet ikke blive ubetydeligt. Navnlig vil det sikkert for Udstederne, efter Sigende for det reciterende Skuespils Vedkommende, D'hrr. Jerndorff og C. Price blive föleligt, idet iblandt andet Haabet om Udlaan til Maskerader af det Kgl. Theaters Garderobe, som ved Hr. Konferensraad Lindes Imödekommen, venskabeligst var stillet til Disposition for D'hrr. i forrige Saison, rimeligvis i Fremtiden vil glippe dem. Som Repræsentant for Operaen afbrændte endvidere Hr. Döcker. Dernæst nævnes som Tilskadekomne, D'hrr. E. Poulsen og Cetti, der skulle have befrygtet en Forrykkelse af deres dobbelte Embedsvirksomhed.

Sörensen: Av! Det er din Skyld Punch!
Punch: Hvordanne det Sörensen?
Sörensen: Av! Kan du ikke huske forleden, da vi gik og snakkede om Fortovsret, saa sagde du, at havde man ikke Fortovsret, kunde man godt blive ved at gaa paa Fliserne, naar man blot saa stift lige ud og satte et krakilsk Ansigt op, saa blev Folk bange og gik af Vejen. Det gik godt en Tid, men nu ligger jeg her og med Respekt at sige stödte jeg mig dygtig bag paa. Av!
Punch: — Det kan jeg ikke forstaa. Du maa dog have baaret Dig galt ad Sörensen. Hvem var det, som væltede Dig?
Sörensen: Av! Det var en lang knoklet Rækel. Jeg tror, han er Rebslager.
Punch: Naa! jo, nu forstaar jeg det. Det har været Socialisten fra Björnegaden. Men saa er det din egen Skyld, Du har glemt hvad jeg har sagt Dig. Socialisterne, sér Du, vil have alle Rettigheder men de giver ingen fra sig, ikke engang Fortovsretten. Læg Mærke til det — — — men staa nu op og gaa hen med mig i Frederiksberggade, saa skal jeg vise dig Noget. — Sé! her er det — kan Du sé, deri Glaskassen imellem de smaa Guld- og Sölvfisk, er der et Par Stykker, som har Ryttere paa Ryggen med smaa Faner. Ja! Du le'er af dem Sörensen ligesom Betjentene, der gaar og driver heromkring og Du synes, at det ser morsomt ud, men det er ikke morsomt, det er skammeligt Dyrplageri. Du kan da begribe, at det lille Dyr lige saa godt har Fölelse som et stort, at det har haft Smerte ved, at man med Magt har trykket Dukken ned over dets lille Bug, hvor Du kan sé, at det har mistet sine Skjæl, og at det saadan plaget ikke tager Föde til sig, men maa dö förend de andre Smaastakler. Det er en ny Slags Reklame, men den kan ikke være tilladt. Nu skal Du gaa op til Crone og fortælle ham, hvad jeg her har sagt dig. Jeg gad dog vidst, hvad han vil sige til det? Du kan gjerne hilse fra mig, han kjender mig nok.

Det gamle Ministeriums Afskedstale:

Du siger mig, nu véd Du, hvad Du vil —
Om hvad jeg vil, jeg ogsaa véd Beskéd.
Men destoværre, der skal mere til:
Det Knuden er at ville, hvad man véd.

P. M. Möller.

Herr. **Sörensens** Tanker om det nye Ministerium:

Som en Fremmed ind det træder,
Ingen véd, hvad i det boer
Ingen véd om i det Spor
Fölge Sorger eller Glæder
Önsker man kun bringe kan!
Held for Kongen! Held for Tronen!
Held for Staten! for Nationen!
Held for hele Danmarks Land!

J. L. Heiberg.

I. A. Hansens Hilsen til det nye Ministerium:

Ak, naar min Dag nu snart er til Ende,
Kunde jeg da, som Blomsten der,
Hylle mit Hoved blödt og mig vende
Trygt mod det unge Morgenskjær.

Chr. Winther.

Den taburetsögende **Bogö**-Degn.

Som en enkelt udholdende Tone kan drage
Sin Klang igjennem en hel Melodi
Saadan ledsages mit Livs Poesie
Af mit Hjertes udholdende Kjærligheds Klage.

F. L. Höedt.

Ode tilegnet **Tobiesen.**

Om Du bagtales Nat og Dag,
Det bör Dig aldrig smerte. —
Alt hvad der rammer paa din Bag,
Det træffer ej dit Hjerte.

Erik Bögh.

Strötanker af en **»Herværende»**

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
Min eneste Fjende staar for mig paa Bord:
Med Flasken jeg förer evindelig Krig,
Og var jeg ej stærkest, saa fældte den mig.

K. L. Rahbek.

Gedalias Afskedshilsen til Kjöbenhavn.

Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk:
Jeg hörer Vinterens Stemme;
Thi ogsaa jeg er kun her paa Træk
Og haver andet Stets hjemme.

St. St. Blicher.

Punch's Grundprinciper:

Elsk den belevne, den galante Tone,
Og om end hidsig bliv dog aldrig grov
Elsk fixe Stjerner, som paa Himlen trone,
Men bliv ej dunkle Fixideers Rov.
Nej tvertimod o Venner! holder Eder
Til fixe Damer, fixe Vittigheder.

Fr. Pal. Müller.

Paa den parlamentariske Holdeplads.

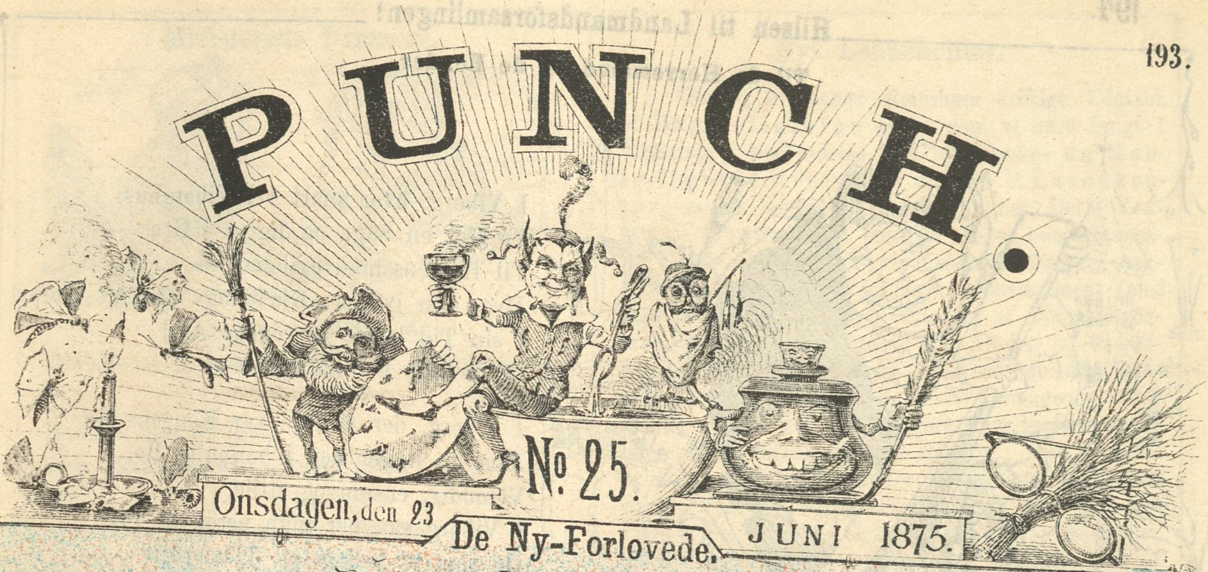
— »Læg op, Fer'nant!«

Kjøbenhavn. Trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 25.

Onsdagen, den 23 JUNI 1875.

De Ny-Forlovede.

— Gaa Du hen og leg i Haven med Fredrik.
— Nej, det er saa kjedeligt, jeg vil meget hellere sé paa Jer, og det vil Fredrik ogsaa — — — han siger, det er evig Spænd.

Hilsen til Landmandsforsamlingen!

Til de Herremænd og de Bönder.

I Viborg, den ældgamle jydske Stad,
Hvor fordum Ridderne sad paa Rad
Med Sværd ved Siden paa Tinge.
Og hvor de hyldede Landets Drot,
Imedens de baade i Stort og Smaat
Helt ofte gik haardt ham paa Klinge. —

Imedens Bönderne vidt omkring,
De kravled' og kröb for det höje Ting
Og voved ret aldrig at mukke.
Ret Ingen agted' det Mindste paa dem,
Og Klagerne naa'de slet ikke frem,
Hvor dybt de end monne sukke —

I Viborg, hvorfra saa vide fo'r
Den Stænderforsamlings vingede Ord
Og lysnede vidt over Lande
Og vakte Haab i saa mangt et Bryst
Og Frihed og Kraft og Liv og Lyst
Og klared' saa mangen en Pande —

I Viborg, hvor fordum rundt omkring
Til *Sanct Nicolai Apostoli* Ting
Man satte hinanden Stævne,
Og hvor man handled' med munter Snak
Og smöged' Tobak og drak — jo Tak! —
Hvorfor man det »Snapsting« monnævne —

I Viborg, hvor snart vel Viborghus
Er blot en Saga og ligger i Grus —
Til Horsens man exilered' —
Hvor den jydske »Kjæltring« og sligt Krapyl
I sin Tid havde et venligt Asyl
Og jevnlig var indlogeret —

I Viborg, der fordum var Kongens Bo,
Men nu ligger hen i borgerlig Ro,
Vemodig, ensom og stille,
I Viborg vaagner man netop til Liv,
Og som et behageligt Tidsfordriv
Man laver en Gang til Gilde.

Ti Landmandsforsamlingen stunder paa,
Og alle de Bönder, store og smaa,
Og Herremændene möde,
De möde til en Turnering der,
Dog ikke i Panser og ikke med Sværd,
Men med Ost og med Smör og med Flöde.

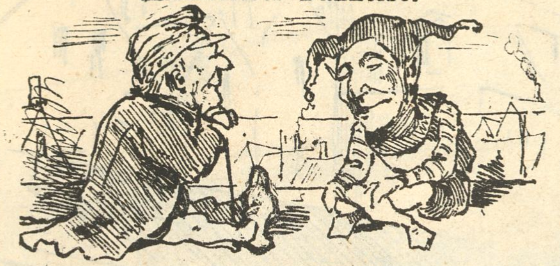
Ti nu har Bonden slet ingen Frygt;
Nu tör han möde paa Tinge trygt —
Blev længe han hæmmet i Væxten,
Saa tog han Revanche, som tit nok vi saa,
Og nu tör de Mindste iblandt de Smaa
Læse de Store Texten.

Nu möder han frem som en Matador
Og taler brede, fyndige Ord,
Og det er Noget, vi agter!
Men han bör forstaa, i Fald han da kan,
At Tankens og Aandens Herremand
Er mer end Jordens Forpagter! —

At den, der for Tiden sig vover i Kamp
I Aandens Dyst eller Krudtets Damp,
Han bör sig fuldelig ruste:
Man bliver ikke tilstrækkelig klog
Ved den store Tabel og en Lærebog,
Og fordi man forstaar sig paa Oste! —

Vi hilse de brave Dannemænd,
Som snart ville drage til Viborg hen,
Hvor de skulle samlede være!
Og önske vi ville, at Store og Smaa
Maa lære hinanden der at forstaa
Til Danmarks Hæder og Ære!

Ministeriets Dannelse.

En Venstremand:

Ministeriet er dannet — Vi — Folkets baarne Mænd,
Hvorfor blev vi igjen
Som Skrumpelskud slængt hen?

Punch:

Ja det er netop Deres Forbandelse,
At ikke De kan se, hvad der klæber for et »Men«
Ved et Venstreministeriums »Dannelse.«

Efter Festen, den 18de hujus.

En Monolog med Afbrydelser.

Berg.

Det var en Fest, paa Flakkebjerg;
Ja Danmark maa Dig takke, Berg!
Du kan ej agter sakke, Berg!
Nej, immer op ad Bakke, Berg!
Vil Nogen ned Dig rakke, Berg!
Stolt löfter Du din Nakke, Berg!

Punch:

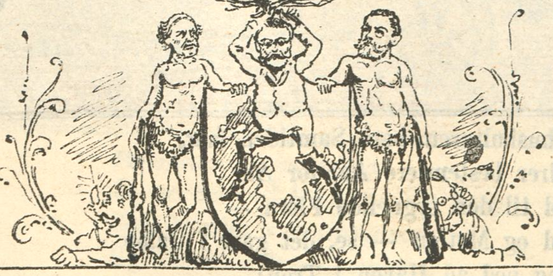
(stikker Hovedet ind ad Dören.)

Du burde adles: »Snakke-Berg!«

Hr. Sörensen:

(ligeledes.)

Hvad siger Du om »Flakke-Berg?

Nyt Laanekontor.

Den, i saamange Retninger driftige Udgiver af Dagstelegrafen agter, som vi have bragt i Erfaring, i Forbindelse med sit Fæste- og Huslejligheds Kontor, at indrette et Laanekontor, særlig beregnet for unge Damer. Dette Kontor vil blive indrettet paa en meget hensigtsmæssig Maade, idet de unge, laansögende Damer, samtidig med at de indlevere deres Avertissement (med Henvisning til Kontoret), aflevere et Fotografiportræt, som da bliver indsat i et Album, og de godgjörende Herre kunne da forud sé om den laansögende Dame sér ud til at være trængende, eller om de maaske allerede tidligere have hjulpet hende uden noget tilfredsstillende Udbytte. Idet vi forud lykönske Hr. Ferslew, (der i den Retning allerede har havt stor Fortjeneste) til denne gode Idé, der vistnok vil afhjælpe et længe fölt Savn, haabe vi, at det Rygte maa være ugrundet, som vil vide, at Kontoret vil blive sat under 3die Politiinspektorats Tilsyn.

Motiveret Forespørgsel

til

Direktionen for Kjöbenhavns Almueskoler.

Med Forlov! Er Deres Oxehoveder virkelig saa store, at de kunne rumme over 28 Ankere?

Ærbödigst

Jens Gaarhane,

Fux i Friskolens 3die Klasse F.

p. s. *Svar udbedes helst om muligt inden næste Aarspröve.*

* * *

Arbejdsnedlæggelse. Unge Alberti har endelig nedlagt Arbejdet som Direktör for sine Svovlsyrefabrikker paa Kastrup, og stakkels Schleisner har maattet bide i det svovlsure Æble og tage Affære baade for og efter ham. Naar nu Aktieselskabet »ryger«, bliver Produktet altsaa »rygende Svovlsyre«, og saa kan nok gamle Albertis Sparekasse laane paa — Platinkedelen! At »sylte Agurker,« naar man ikke forstaar sig paa Agurkesalat, er *eo ipso* (platin)kedeligt.

Nye Ordsprog.

(Nil novi subter solem.)

»Desse Vej med Söltöjet!« sa'e Hans Hansen til de Menstruppere, han forstod sig paa, hvad Retning Vejen skulde have.

»Tale er Sølv, men tie er Guld,« sa'e Schroll, han fik en Sparekassebog paa tyve Tie*)-Kroner.

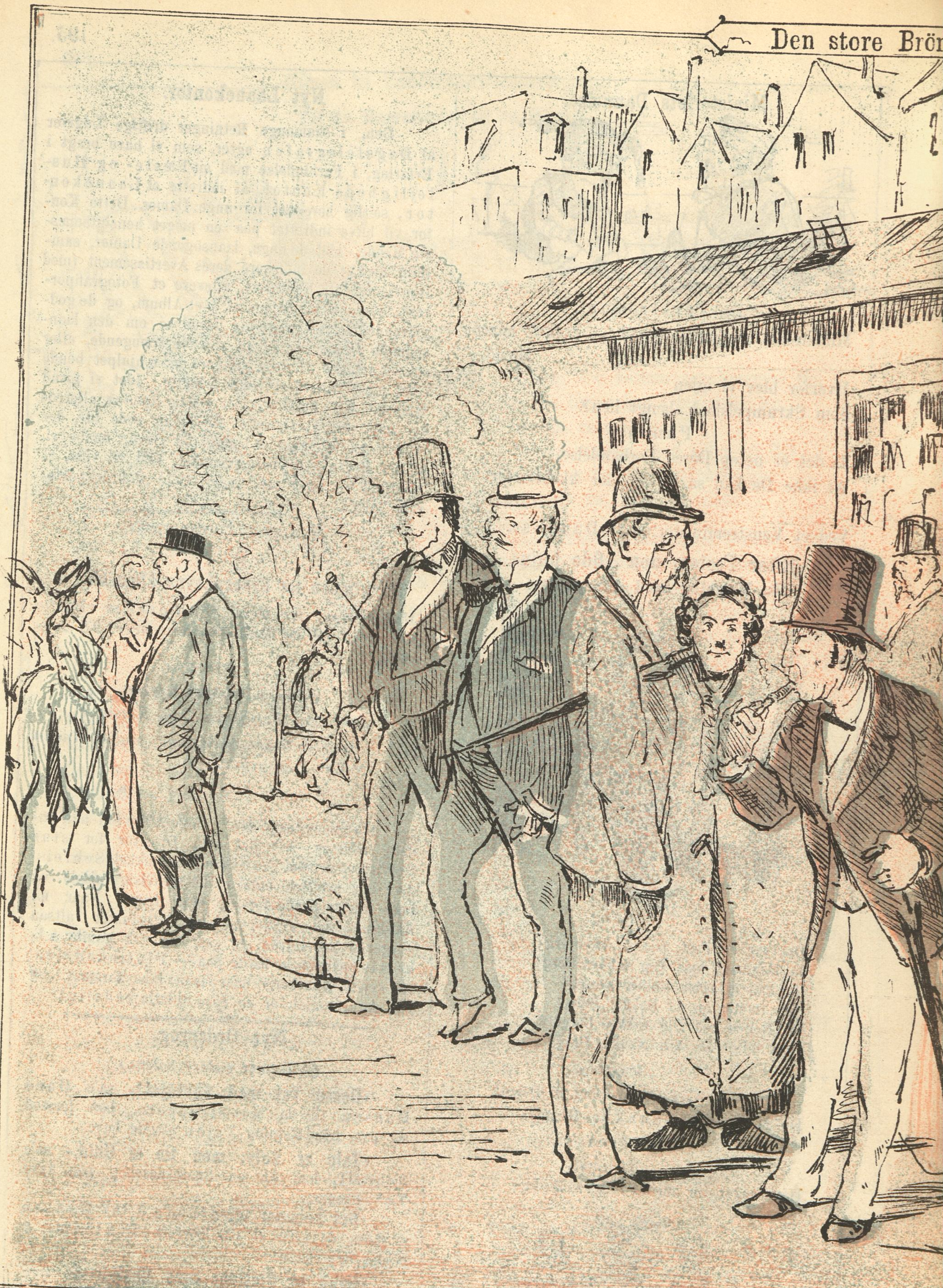
»Det kommer igjen!« sa'e J. A. Hansen & Sön, de satte et Par Styvere i Alberti & Söns Sparekasse.

»Hvad er Oldtiden mod Uhrtiden?« sa'e Berg, han saa paa sit Kronometer.

»Vi klemme, vi Björne!« sa'e Björnbak, han klemte paa Ploug omkaps med Björnstjerne-Björnsson.

*) Naar Talen er om Schroll tör det »stumme e ikke udelades.

Den store Brön

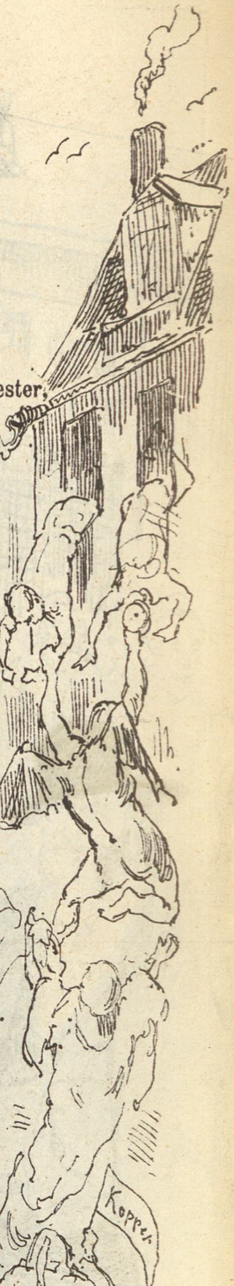

Drivhuskulturen, som Samtiden faar,
Fordrer bestemtere Aar for Aar
Vand til den sygnende Flora —
Vand og Motion — se, det gaar i Galop
Op og ned ad Haven i Trop:

Periculum est in mora!
Ja, se det ved hver syndige Krop,
Som kjender »*Ilumaniora!*« —
Og Vandet i Rosenborghave
Styrker den daarlige Mave.

Sommerbilleder fra Kjöbenhavn og Omegn.

I.

Saa kom den skjönne Sommertid paany,
Da Stadens Brosten minde stærkt om Glöder,
Og baade Kristne, Verdens Börn og Jöder
Paa Landet skynde sig at söge Ly.

Forbi er Politikens Vaabengny;
Kun hist og her man holder Vælgermöder;
Men ellers man Tilværelsen forsöder
Ved ud i Neptuns Element at fly.

Selv Skuepladsen hist paa Hallandsaas
Har lukket sine Döre godt i Laas.
Nu er der tyst i Musernes Orakel,

Og derfor nöjes Skuespillets Yndere,
Med Præstationer, der er noget tyndere,
— Med Kæmpeluftspring og med Mester Jakel.

II.

Er det Arabien, vort Öje sér?
Thi rundt omkring i Luften bölger Sandet,
Og alting minder os om Österlandet
Med sine golde Örk'ner og — Kafe'er.

Nei, det er bare Gammelholms Kvartér,
Et Land, som i arabisk Smag er dannet;
Den törre Jordbund bliver aldrig vandet,
Og den er ikkun brolagt med »Maaske'er.»

Dog finder man Oaser hist og her,
Hvor man i Ro Kamelerne kan tyre
Og glemme Rejsens Fare og Besvær,

Indtil man atter bort sin Kurs vil styre
Fra disse Stövets kvalme Regioner
Til andre, mere skyggefulde Zoner.

III.

Naar Middagstiden netop er forbi,
Og Solen synker langsomt ned mod Vester,
Da strömme Kjöbenhavnerne som Gjæster
Ind i det evig gjæstfri Tivoli.

Ad Tælleapparaters trange Sti
Man trænger ind. Snart sér man Taktens Mester,
Som ivrig dirigerer sit Orkester
I en særdeles dejlig Symfoni.

Paa Plænen Præstationer os fornöje
Til en Musik, der minder lidt om Sfærernes,
I alt Fald er den svær nok at fordöje.

Ej blot den noble Verdens, eller Blærernes,
Nej Alles Fryd har her man havt for Öje,
Dog allerförst og fremmest — Aktionærernes.

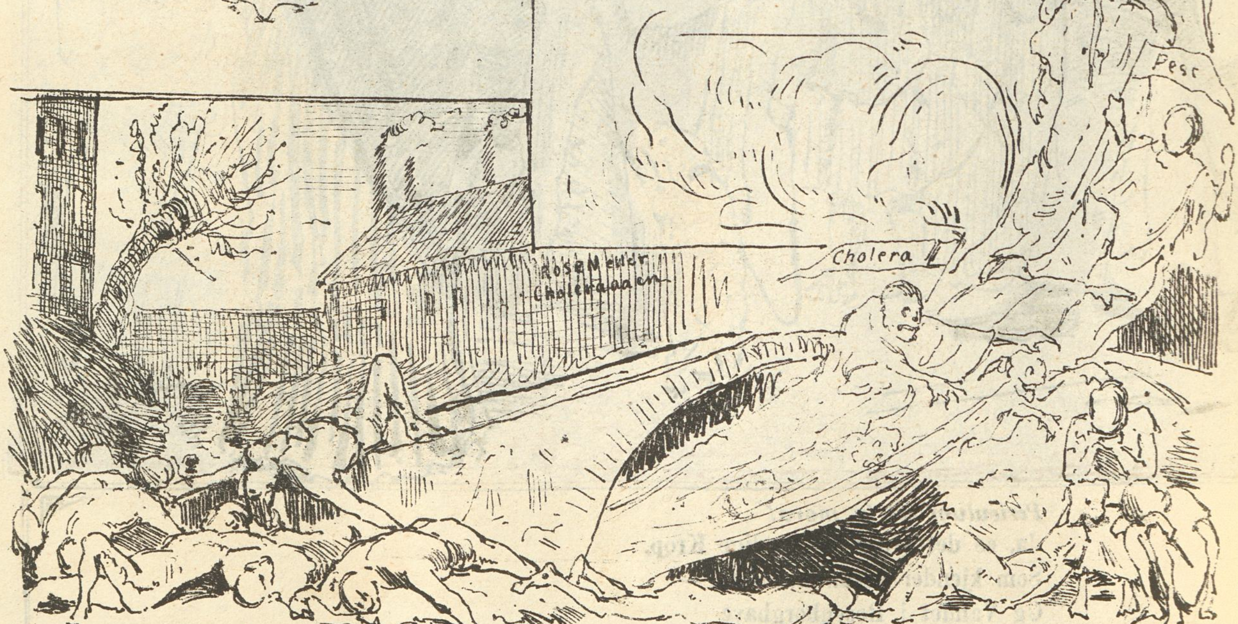
IV.

Ved Rosenaaens duftopfyldte Vover,
Som rulle lönlig under Vesterbro,
Dér blomstrer Romantiken frem i Ro,
Imens Kulturens store Magter sover.

Ambrosisk bölger Luften hen derover,
Og Sundhedsroser dér i Mængde gro,
Til Fryd for alle, som i Egnen bo
Og Kraft og Sundhed ved dens Bred sig lover.

Naar Dagens travle Virksomhed er endt,
Og Nattens Fred har lagt sig over Dalen,
Og Lygterne forlængst har været tændt,

Da höres Toner. Var det Nattergalen?
Du standser, og dit Öre lytter spændt
— Ak, det var kun et Bröl fra Trommesalen.

Desertören.

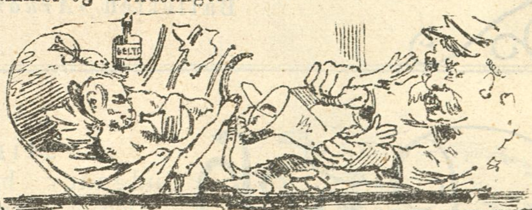
Paa en bekjendt »Institution« i Kjöbenhavns umiddelbare Nærhed, fandtes blandt andre Seværdigheder et Par af den velbekjendte Familie, der »*mellem Dyrene mest findes lig et Menneske,*« nemlig 2 Bavianer, der længe havde fört en lykkelig Tilværelse fri for Næringssorg, i en elegant Villa, opfört i kinesisk Stil af sirlig Messing- og Staaltraad. »Mutter« befandt sig netop i en Tilstand, der saafremt Omstændighederne vilde være gunstige, lovede en snarlig Forögelse af Familiens Medlemstal, og Familiens Forsyn, nemlig den Mand, som passede Dyrene, ansaa det derfor for hensigtssvarende, at fjerne den i sine Lader og Manerer ikke altid lige hensigtsfulde, eventuelle Barnefader fra dens bedre Halvdels Nærhed, og fik den, skjönt med en Del Besvær og egenlig kun ved at bestikke den med nogle udsögte Lækkerier, hvorefter den, trods sin Alder i Grunden var en stor Nar, omsider indlogeret i en afsides liggende Lejlighed, der netop ved et Par Papegöjers dödelige Afgang var bleven ledig. Men J a k o b var ikke fornöjet med Lejligheden, tilbragte Dagen i mörk Grublen og pönsede i Stilhed paa at flytte uden Opsigelse. Et Par Dage efter kom der en Formiddag pludselig Melding om, at han, uden at man vidste hvordan, havde set Lejlighed til at knibe ud. Opsynsmanden ved Burene skyndte sig derfor, fulgt af en halv Snes Mand, af Sted for at fange Flygtningen, som forelöbig havde opslaaet sit Kvarter i en nærliggende Tepavillon, hvor Folkene havde henlagt deres Gangklæder og Frokost, og hvor den havde indtaget en ærefrygtindgydende Dækstilling i den aabne Dör og med sin snærrende Stemme viste Tænder ad Enhver, som kom den nær. Et Forsög paa, ved Hjælp af et Næt paa en lang Stang, at fange den, afviste den med fortjent Foragt, og skjönt Manden, som kjendte den, men netop derfor vidste, hvor uimodtagelig den var for Grunde i den Sindsstemning, den aabenbart var et Bytte for, i Grunden nödig vilde til det, gik han dog lös paa den med tilsyneladende Venlighed. Men J a k o b, der ikke havde glemt, at det var ham, der havde skilt den fra sin elskede Mage, fór lös paa ham og gjorde ham med et Par alvorlige Bid i det ene Knæ og det andet Haandled aldeles udygtig til videre Parlamentering, drev det övrige Mandskab paa Flugt og trak sig med tilfreds Grynten tilbage til Pavillonen. En ulykkelig Kat, der laa i Vinduet og nöd en behagelig *Siesta* i det varme Solskin, blev skræmmet

op af Sövnen, og för den rigtig vidste noget af det, havde Jakob attraperet den med den ene Haand ved Hovedet, den anden ved Halen, et Bid over Ryggen, et smerteligt Kvæk, og Mis var væk. Dens afsjælede Legeme sendtes som Projektil i Næsen paa de atter fremrykkende Jægere, der skyndsomt barikaderede Dören, dels for at hindre Fjenden i at gjöre flere Udfald, dels for om muligt at sulte ham ud! Jakob gav sig imidlertid ganske rolig til at rekognoscere det okkuperede Lokale, hvor en stor Blikkande forelöbig tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han stak Hovedet gjennem den snævre Aabning, kunde i en Hast ikke faa det op igjen og öste derved Kandens Indhold, Lampeolie til en nær forestaaende Illumination, ned ad sig, men frigjorde sig strax for den tunge Hovedbedækning og for at rense sit af det fede Bad glinsende Skind, udsögte han sig den bedste af de paa Væggen hængende sorte Klædesfrakker og törrede og afgned sig paa det omhyggeligste med den. Under denne Operation faldt en »Lærke« og en Pakke Smörrebröd ud af Lommen, og det var naturligvis »gefundenes Fressen.« Jakob stak paa Varerne, Maden var god og Lærkens Indhold smagte fortræffelig. Efter at have tömt den i et Drag, kylede han Flasken gemytlig i Hovedet paa Ejermanden, som gennem et Vindue kastede et tungsindigt Blik paa Ödelæggelsen. Men Jakob havde faaet Blod paa Tanden og begyndte systematisk at afsöge hele den ophængte Garderobe. Men det skulde han ikke have gjort! Thi efter at have tömt 2 Brændevinsflasker befandt han sig saa »kannibalisch wohl,« at en ny sort Silkehat fristede ham til »*anch io*« at vise sin Færdighed i at staa paa Hovedet med Hat paa, og da han fremturede i sit Fraaseri og Drukkenskab gik det Jakob, som det er gaaet mange Andre. Fra Glæde over Tilværelsen slog han over i den sorteste Melankoli, hans Hoved blev for tungt, og döddrukken stod han til Slutningen paa Hovedet imellem de sörgelige Levningerne af Bakkanalet. Saa kom han i Kachotten igjen, men 3 hele Dage til Ende led han öjensynlig baade af Tömmermænd, Kattejammer og Bondeanger.

KORRESPONDANCE.

Bladet koster nu kun 1,50 Öre Kvartalet, overalt i de 3 nordiske Riger, og Betalingen maa helst erlægges inden den 27de ds.

En udenbyes Abonnent.

Sommerforestilling i Provinserne.

Balletten „*Arkona*“, 3die Akt.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst og Stentrykkeri Østergade 26

PUNCH.

No. 26.

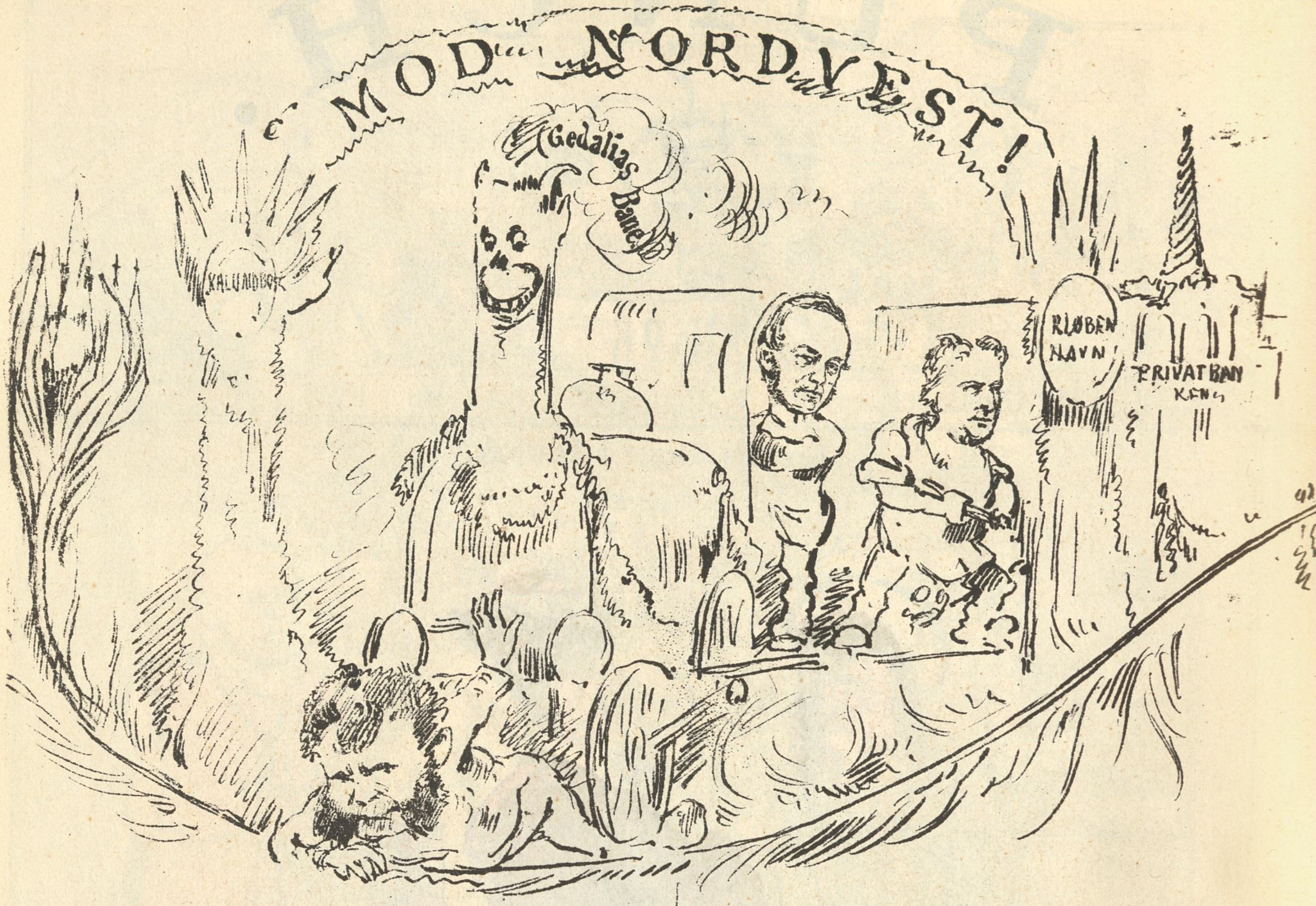
Onsdagen, den 30te Juni 1875.

Landlige Sorger i Taarbæk.

(St. Hans Aften.)

— Gud, er det ikke rædsomt, Rosalie, nu er der ingen »Berlinger« med Posten i Aften, og det er netop lige paa saadan et yndigt Sted i Feuilletonen: *„Vera“* er ligeved at dö!

Kongen drager til Kallundborg
Paa Dampens vingede Hest
Ad Banen, der til saa Manges Sorg
Bærer Navn af Nordvest.

Toget hilses med Sang og Musik,
Ja, der er jublende Fest
Og Æreporte hvert Öjeblik,
Endskjönt det gaar mod Nordvest.

Bönderne föle det som deres Pligt
At möde og gjöre Blæst,
Skjönt Farten gaar gjennem Holbeks District
Og lige stik mod Nordvest.

Skjönt bitre Minder ved hvert et Skridt
Lader os finde det bedst
At tale saa sagte og synge saa lidt
Om Banen hist mod Nordvest —

Skjönt mangen en stakkels Enkeviv
Fik ved Banen sin Rest
Og viedes til et usselt Liv,
Det gaar saa let mod Nordvest.

Skjönt nu, da Bygningen er forbi,
Man gav det hele Attest
For, at Danmarks »Eriekompagni«
Det trivedes i Nordvest —

Og skjönt en Svindler af förste Rang,
Der gjorde forfærdelig Blæst,
Til sidst maatte synge sin Svanesang
Paa Banen der mod Nordvest —

Trods hver en Umyndigs og Enkes Nöd
Der holdes jublende Fest —
Den Enes Nöd er den Andens Bröd! —
Det sér man især mod Nordvest.

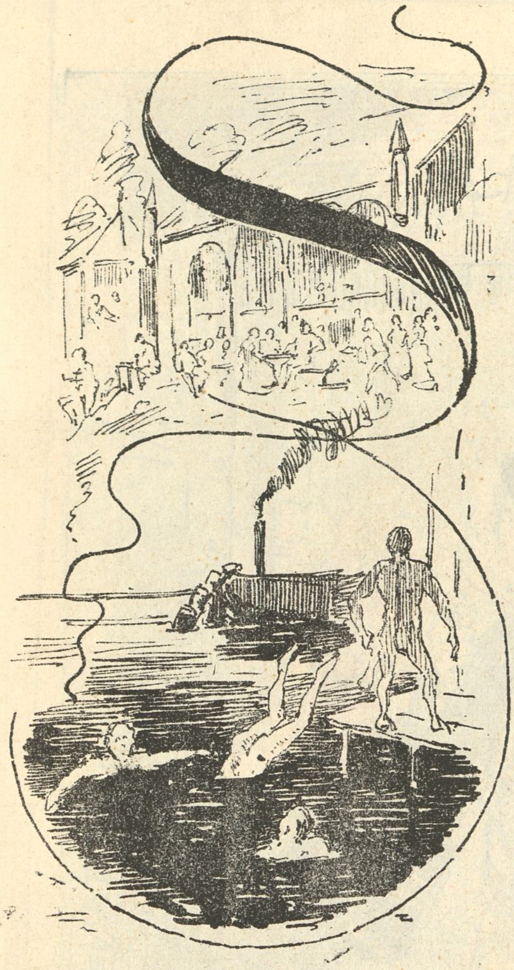
Og Honoratiores og hvad der er Stort:
Stiftamtmand, Dommer og Præst
Man sér ved hver evige Æreport,
De snakker i Öst og — Nordvest!

Men vi synger ikke med i Kor;
Vi mener dog, det er bedst
At sige de færrest mulige Ord
Om Turen hist mod Nordvest.

Nordvestpassagen i höje Nord
Gav mangen Sömand hans Rest —
Sorg og Ulykke trives og bo'r
Ogsaa her mod Nordvest.

Men, hvad der er slemt, skal helst være glemt,
Det huer de Store bedst!
Og det gaar saa nemt, naar Lyren er stemt,
Og naar der er Fest mod Nordvest!

Sommerbilleder fra Kjöbenhavn og Omegn.

V.

Naar Sommerluften bliver altfor hed,
Og Solen svider Haaret os af Ho'derne,
Da gaa vi os en Tur til Kalleboderne
For i dens friske Vand at dukke ned.

Ak, her sér sort ud; hele Verden véd,
At Klarhed hörer ikke h e r til Goderne·
Man graver en Tunnel til Antipoderne
Og mudrer, mudrer i sit Ansigts Sved.

Dog for den Rene er jo al Ting rént,
Og Klarhed er en Dyd, som er lidt sparsomt
Vor Samtid og dens Virksomhed forlent;

Bedöm da Vandets Uklarhed lidt varsomt,
Tilluk dit Öje for den slette Vandstand
Og spring paa Ho'det ud deri med Anstand.

VI.

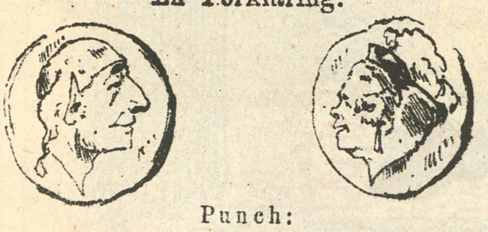
Paa Vesterbro ved Fæstningsgravens Vand
Laa »Kongens Klub«, at sige dens Lokale;
Med grönne Træer og med skjönne Sale
Urört det længe stod af Tidens Tand.

Men ak! det stod for nær ved »Gravens« Rand:
Det maatte ned i Undergangen dale;
Og for os over Savnet at husvale
»Concert du Boulevard« blev bragt Stand.

Den har en Have, som bör höjlig skattes;
Dens Skyggeside er, at Skygge fattes;
— Selv Mismods Skygger aldrig her sig leire.

Og hvad i Salen os Orkestret byder,
Det glade Publikum erkjendtlig nyder
Med hél Begejstning og med halve Baj're.

En Forklaring.

Punch:
Godaften Fru Hr. Sörensen! Sig mig er Deres Mand —?

Fru Hr. Sörensen:
Hr. Punch! Nej det var yndigt, at de kommer!
Hvis Nogen her kan hjælpe, er De der til i Stand,
For det er dog rent forskrækkeligt i Sommer —

Punch:
Med Flöden og med Mælken? Jeg strax det gætte kan —

Fru Hr. Sörensen:
Der maa man gi'e saa mange Öre for den!
Hvorfor er Flöden Mælk saa og Mælken Mælkevand?

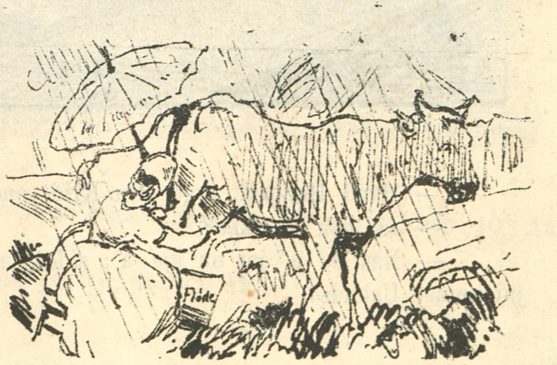
Punch:
Jo Fruen kan tro, det ligger i Transporten.

Fru Hr. Sörensen:
Aa sikke Snikke-Snak! Som i salig Faders Tid
Er det Mælkebonden selv, som bringer os den.

Punch:
Men Flöden skyder Gjenvej ad »Mælkevejen« hid —

Fru Hr. Sörensen:
Og Mælken?

Punch:
Den Trafik, den gaaer med »Posten«.

Der er Forskjel,

— Hvad Hendrik, ryger Du Kridt endnu?
— Ja, hva for ikke?
— Næ, de' æ' jaj nu kje' a'; siden jaj e' kommen te' aa gaa hos Jörensens, ryger jaj immer Uskuds!

— Hvad for noget! Har Du Lov til at röge Cigar? — Du er jo knap 10 Aar gammel!

— Jo De maa rigtignok undskylde, jeg er over 11 Aar.

En svömmende Ladning Java udbydes.

Soda bedre, med opadgaaende Tendens.

Ved Rendestenen.

Förste: Vær en evi' Du Peter Kris'jan! Der har vi igjen disse Tampe af sparkede slesvigske Levebrödsmænd! Det var dem, jeg mulede saa læsterlig forgangen Aar.

Anden: Dsju Ballade! Har de inte faaet nok af dig Hendrik, saa lad dem bare komme til mig, saa skal De faa et ordentligt »Stænk af Venstre.«

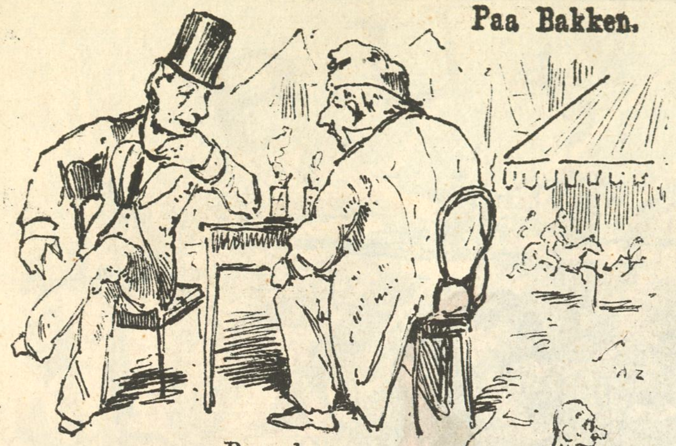
Periculum in mora?

Dagens Nyheder paalægger sine »Holdere« i en Bekendtgjörelse den 28de Juni, at de maa betale for Juli Kvartal inden den 27de Juni (for at undgaa en Standsning,) dette Forlangende er vist i Grunden slet ikke saa urimeligt, som det ser ud til.

REBUS.

Paa Bakken.

Punch:
Hvor kjært at se en gammel Ven
Her paa den gamle Bakke!

Hr. Sörensen:
Sé her er Plads — sæt Dem herhen
Og lad os Gammelt snakke!

Begge:
Hvad skal vi lege?
Boeuffen op at stege!
Hvad skal vi bestille?
»En Lille«!

Hr. Sörensen:
Se nu begynder Festen da!
Vil De saa dirigere.

Punch: (rejser sig)
Den förste Skaal bör Kongen ha'e,
Hvor Danske sammen ere.

Begge:
Fy for al Landsens!
Hvis Berg & I. A. Hansens
Forvalter og Skriver
Han bliver.

Hr. Sörensen:
»Selvstyrelse«! Dertil jeg sér
Man siger, at vi trænger —

Punch:
Sandt! naar man ej, som Berg med Fler
Sig selv kan styre længer!

Begge:
Sikken et Hyre,
Alle disse Fyre
At skulle tyre
Og styre!

Hr. Sörensen:
I Spanien Republikken fik
Dog temmelig snart en Ende —

Punch:
Og for den ene Republik
De nu har Konger tvende!

Begge:
Der vil blive dolket,
Til af hele Folket
Der tilovers blot er
To Drotter.

Hr. Sörensen:
Hvad si'er De om Sicilien!
Hvor Röverne huserte!

Punch:
Det gjör de ogsaa her min Ven,
Især de halvstuderte.

Begge:
Berg, Hansen, Zahle
Disse Fandens Ka'le,
Som kan gaa i Vandet
Paa Landet.

Hr. Sörensen:
Kong Georg har nok stort Besvær
Dernede, som vi höre?

Punch:
Den græske Krone knap er værd
To gode danske Öre:

Begge:
Ak! for en Græker
Man forgjæves præker!
För et Dusin Jöder
Jeg möder!

Hr. Sörensen:
Men er det sandt, at Björnbak
Tolv Mænds Forstand skal have?

Punch:
Nej, det er lutter Pölsesnak:
Han har kun tolv Mænds Mave.

Begge:
Naar han er grov're
End et Dusin Sjov're,
Kun fra Mavens Jammer
Det stammer!

Hr. Sörensen:
Nu mange Tak for det Kvartal!
Vi sés vel nok i næste?

Punch:
Selv Tak, Du gamle Nattergal!
Vi sés til fælleds Bedste!

Begge:
Sjernerne blinke!
Kom, lad os klinke
Til i lyse Drömme
Vi svömme!

Sommerforestilling i Hovedstaden.

Masaniello-Carstensen: En nyfödt Sol i Östen glöder,
forsamler Jer, I Fischermænd!
Kor (Davidsen & Gjörup): Hvert stadigt Haab sin Gjenstand möder,
Estrups Gunst forjætter os den!

Punch

satirisk politisk Billedblad
udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Öre pr. Nummer, 1,50 Öre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn.

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

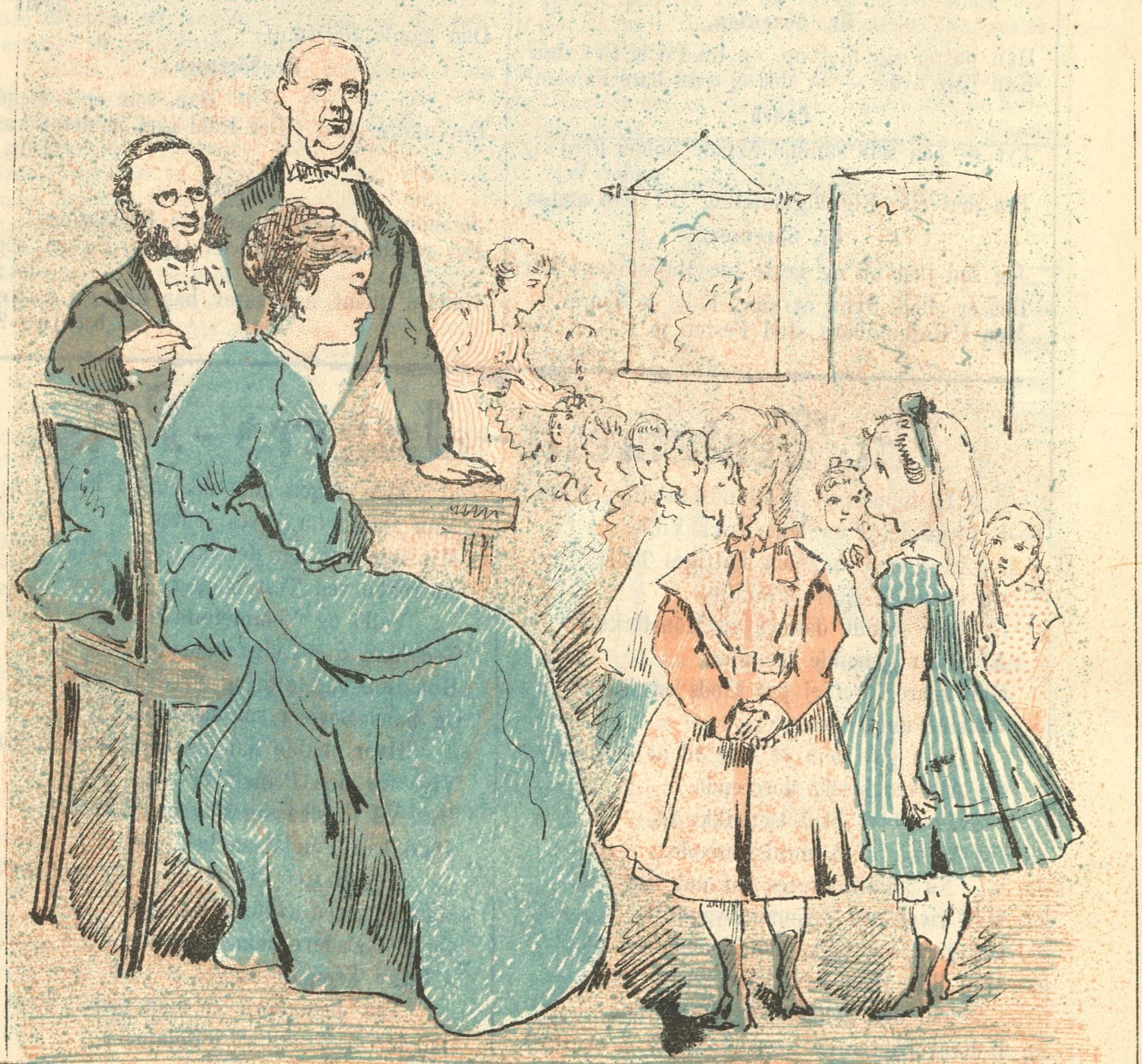
Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 27.

Onsdagen, den 7de JULI 1875.

Ved Aarspröven.

— Kan Du saa fortælle mig noget om Fiskene?
— De ligger paa Æg — —
— Kan Du da nævne mig en Fisk, der ligger paa Æg.
— Jo, en Ansjos.

Hr. Sörensen.

Hvad Folk dog hitte paa, naar de saadan har Geni!
Ja, jeg begriber ikke, hvor de kan'et.
Har De læst om denne *Boyton?*

Punch.

Kaptainen mener De,
Som hopper ud og driver om paa Vandet?

Hr. Sörensen.

Han puster sig blot op, og fra Dover til Calais
Kan han flyde — er det ej som bare Fanden?

Punch.

Pyt — paa selv samme Maade holder *Berg* sig under Vejs
Fra den ene Rigsdagssamling til den anden.

Hr. Sörensen.

Jeg sad just nu og læste om Majestætens Tur.
Det er ellers Synd at sige, Folk de sparer,
Men i Kallundborg stod Festen jo i — et Vareskur

Punch.

Men i det Skur, min Fa'er, der var der »Varer«

Hr. Sörensen.

Man til Dekorationer kaster svære Penge hen,
Og Dagen efter Alting ned man river.

Punch.

Nej stop nu! Majestæten dekorerer jo igjen,
Og de Dekorationer — jo de bliver.

Hr. Sörensen.

Naa, hvor *Mads Strandskov* brugte i Horsens Tugtens Ris
Mod alle Præster —

Punch.

Han tog fælt paa Veje.
Dog fandt han »én Retfærdig«, det var naturligvis
Den gamle *Bojsen* —

Hr. Sörensen.

Han, som er i Stege?
Det undrer mig. Det Kald skal jo netop være fedt.

Punch.

Ja men det har sin »aparte Forklaring«.
Det var jo efter Himlens Ordre Bojsen søgte det;
Har De glemt, han skrev, han fik »en Aabenbaring«?

En Testament-Jægers-Pris.

Histoppe paa Sjællands nordlige Kyst
Der var det Fru Danners Villie
At være en Gang den Fattiges Tröst
Og stifte en större Familie.

Der skulde dannes et Mönsterkuld
Af lutter tjenende Kvinder.
Hun spared' ret ej paa Gods og Guld
Til sine unge Veninder.

Hun gav dem et Slot til at færdes i,
Og Alt var herlig florerende.
Desværre blev Stiftelsen ikke fri
For Masser af Administrerende.

Nu administreres der nok saa flot;
Man river ned og man bygger.
Det gaar saa rask, naar Fundatsen blot
Man ikke river i Stykker.

Thi den generer de Herrer lidt
I deres Lyster de graadige.
De kan ikke tumle sig rigtig frit,
De er ikke eneraadige.

Og derfor gjorde de flere Skridt
For at faa Fundatsen forandret;
Og den forenede Styrelse tidt
Til Justitsministeren vandred'.

Men Sagen kom ikke ret i Fart,
Man stadig forgjæves venter.
Ministeren finder det ikke saa rart
At rokke ved Testamenter.

Vallö og Vemmetofte blev
Ved ham urokkelig staaende.
Han talte og talte og stred og stred,
Og hans Beviser var slaaende.

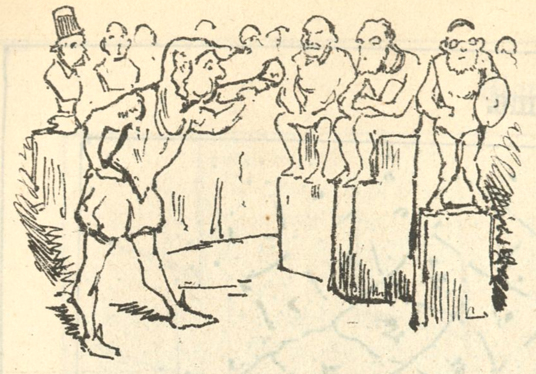
Hvor skulde han da i den næste Stund
Vige fra sine Principer?
Han vil jo slaa sig selv paa Mund,
Ifald han Fundatsen beklipper.

For Resten tröster man sig saa godt
Man kan ved at fiske og jage
Og ved at leve som Herremænd
I lutter kronede Dage.

Paa Jægerspris er man godt i Fart,
Ja, der er Travlhed i Sommer;
Börnene ville faa det saa rart,
Ifald de da bare kommer!

Iövrigt sige vi ikke et Muk!
Men til det Heles Fordyrelse
Fru Danner gjorde en slemme Buch
Ved at vælge den samlede Styrelse!

Punch's anatomiske Musæum,

om **Onsdagen** tilgængeligt for Alle. Foranlediget ved Hr. von Baers interessante Musæum har Punch ikke kunnet bare sig for ogsaa at fremstille et Udvalg af sine fortrinlige Præparater for den mindre dannede Læser, for at Kjendskadet til sit eget Jeg ikke blot skal blive holdt indenfor de Videnskabeliges snevre Kreds, men udbredes som almindelig Tribut paa den menneskelige Selverkjendelses Alter.

«Hvad er vi Mennesker?» bemærkede i sin Tid Hvalfisken, da den opgav Profeten. Nu vel! At Mennesket zoologisk og anatomisk set er et Hvirvelpattedyr, som aander ved Lunger, föder levende Unger, har en oprejst Gang og æder alt muligt lige som Svinet, det vide vi nok; dette er kun Mennesket saa at sige *en grös*, Mennesket som abstrakt Begreb. Men at Mennesket *en detail* i sin typiske Tilværelses organiske Enkeltheder koagulerede til en samlet Helhed, bestaar af Mænd og Kvinder; at de Förste atter deles i: Ægtemænd, Landmænd, Vandmænd, Morgenmænd og Natmænd, de Sidste i »den frie Kvinde» og »Trælkvinden,» er ikke trængt tilstrækkelig ind i den offenlige Bevidsthed. Vi skulle blot her löselig beröre, at Mennesket ogsaa kan inddeles efter Racer eller Typer; men herom henvise vi til Typografien, og gaa umiddelbart over til at betragte de enkelte Organer og disses Abnormiteter og Sygdomme, fremstillede i Vox og andre Biprodukter, — hvis Aarsag Adgangen derfor kun staar aaben for Voxne.

Anm. Man bedes bemærke, at den ved Indgangen placerede Figur ikke er noget Præparat, men en ganske levende Mand, hvorfor han frabeder sig Ytringer om hans ydre Fremtræden, samt indelikate Beröringer med Fingrene og deslige. —

Vor smukke, lærerige Samling falder i to naturlige Hovedafdelinger: ***A** Hovedet*, ***B** det övrige Legeme.* I de sidste Dage have vi faaet et nyt Kabinet: men de heri udstillede Voxfigurer ville vi dog endnu ikke underkaste Publikums Recension, da det endnu ikke har vist sig, om *vox populi* eller *vox dei* vil være det fremherskende.

1ste Afdeling: *Hovedet.*

Öjet.

Vi anmode det Publikum, der ikke uden Udbytte vil gaa fra Samlingen, navnlig at holde Öje med Venstre, da vore interessanteste Præparater findes paa denne Side. Vi opfordre dernæst til at tage Nr. 63 i Öjesyn, da dette Præparat viser os et Öje i forstörret Gjennemsnit, taget efter Öjemaal: a. Pupil; paa Dansk en Myndling; dette Legeme er et Hul, som gjennem b. Lindsen, förer os ind i c. en flydende krystalklar Vædske, Öjenvand, hvis Öjemed er i et Öjeblik at afspejle Gjenstanden; da denne ses omvendt, kan det forstaas, at der endnu er Nogle, som tror, at Rudolf Schmidt er en alvorlig Mand. — Idet vi forbigaa saadanne Abnormiteter som Öjne i Suppe, Ost, Synaale og Paafuglehaler, maa vi dog henlede Opmærksomheden paa Nr. 1000, der viser os de Öjne, *Rimestad* sendte efter Professor *Erslew*, da denne tog til Pariserkongressen. Disse ere kun gresselige.

Blandt Öjensygdomme fremhæve vi Nr. 268—280, der giver en Række Fremstillinger af den saakaldte Öjenforblindelse; navnlig mærke vi **M.** Alfaders Öje; det findes over »Fjeldsöer« og har sit Udspring fra Balletten; da det falder altfor stærkt i Öjnene er ovenstaaende Benævnelse kun et Öjenavn.

F. En Torn, funden i Öjet paa Fædrelandets Redaktör; har en paafaldende Lighed med en Kultusminister. — Fortsættes.

Den nærmeste Fremtids musik!

— Er De inte saa go aa gi' vos en til »Her er levendes Rejer, 25 Öre —«

*** Hvad er det for Sludder? Jeg skal ingen Rejer have.

— Nej Herre! men ve Di ikke nok være saa arti aa gi vos en Sang til Örene. — Sér Di, Crone vil nu ha' a' vi skal raave med Örene, og det ka vi nu inte etter den gamle Melodi, men saa sae Öltapperen henne paa Hjörnet, at Di var nok saa arti aa lære vos aa raave efter de ny Möntsorter, for Herren ka tro, at det er svært for vos med Röspætter og Rejer og Jordbær aa finde ud a alt de, og nu kommer snart Grönærterne og de ny Kantöfler, hva' ska vi saa gjöre?

*** Sludder! Hvad kommer det mig ved, de kan jo gaa til Wagner.

Darvinisme.

— Nej, véd De hvad Hr. Assessor, som jeg siger, vi stammer alle fra Aberne.
— Ja, véd De hvad, kan en Abe blive til et Menneske, maa et Menneske sku ogsaa kunne blive til en Abekat, og det tror jeg allerede, De er i Færd med.

Gjensyn.

— Ih,³ Goddag Hr. Grosserer.
— Goddag Carlsen.
— Men hvor har Grossereren været henne saa længe, jeg har ikke set Dem i en hel Uge.
— Jeg har jo været til Fedeskuet i Viborg.

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Nr. 7.

At Typer og at Trykkersværte smitter,
Det er jo Noget, som man tidt har sét;
Og Typograferne, som daglig titter
I Manuskripterne fra en Poet,
Til Slutningen saa saare ofte hitter
Paa selv at blæse lidt i en Trompet;
Til sidst de selv vil smage lidt af Tærten,
Til sidst de selv vil — »gjöre lidt i Sværten«!

Saalunde gik i sin Tid det med Jakob
von Davidsen i hans Bogtrykkeri;
Ti pludselig man saa, han ikke stak op —
O nej! — for noget digterisk Geni:
Han nok saa dristig mödte med sin Snak op
Ad Vægge ned ad Stolper — han »hang i«!
Han rendte fra Herodes til Pilatus
Og præsentered' sig som — Literatus.

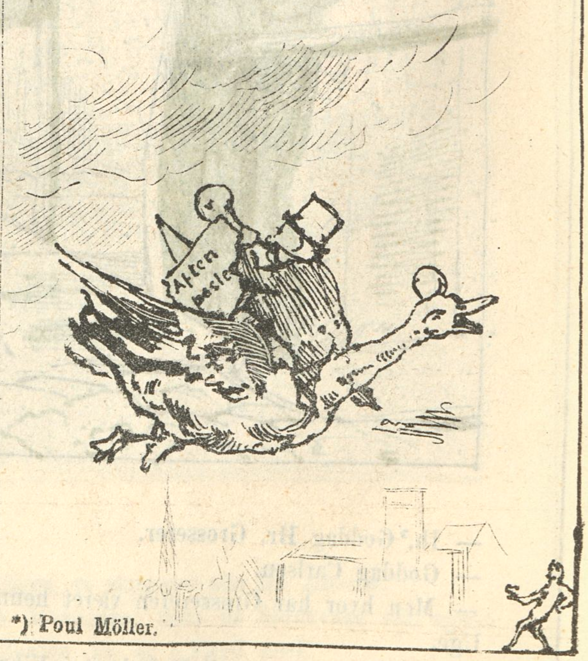
Som Editor han löb omkap med Boye,
Og Holberg maatte böde for hans Lyst:
Han tog med »*Peder Paars*« det ej saa nöje
I Samklang med Hr. Kancelliraad Höst.
Men Skoser fik han — ja, og de var dröje,
Dog Jakob var ej bange for en Dyst.
Han i en Fremmedordbog aabenbared'
Sit Kraftgeni, og det var hele Svaret.

Thi naar blot ingen Selvkritik man ejer,
Men har et uopslideligt Humör,
Saa kan man gjerne hedde Edvard Meyer,
Ja, man kan gjerne være Rokkedrejer,
Man bliver dog en anset Redaktör
Og en Berömthed, længe för man dör —
Den brave Jakob for Logis og Kosten
Tog nu Engagement ved »Flyveposten«.

Med Edvard Meyer gik han godt i Spænd;
En enkelt Gang han kom lidt fælt paa Potten!
Det var jo ham, der slugte Toldbodrotten,
Som Varpesjoveren gav op igjen.
Ja, da blev Jakob gal udi Kalotten,
Fordi man havde »faaet ham paa den«.
Ti Toldbodrotten — ja, den hensov södelig,
Men gjorde Jakob Davidsen udödelig.

Men Meyer rejste, og som Redaktör
Med Siesby Helten sig expektorer.
Det gaar en Tid, og »Flyveposten« dör,
Og »Rigets Tidende« bli'er etableret.
Der bli'er han Sekretær og Korrektör —
Hans Ry som Journalist var jo funderet:
Sæt bare flittig Dumhed op paa Prent,
Og Du til sidst faar Navn af god Skribent*)!

Vor Helt var ingen Sinde Fremtidsmand —
Bagude staar man mere stöt ved Trosset.
Det har han altid gjort med stor Forstand,
Ti Jakob Davidsen er ikke tosset;
Men da han er lidt tung og noget klodset,
Saa er det klart, man selv sig sige kan,
At nogen större Rolle just herhjemme
Har aldrig ligget ret for Jakobs Stemme!

*) Poul Möller.

Sommerbilleder fra Kjöbenhavn og Omegn.

VII.

Fra Byen med dens Trængsel, Stöj og Kval
Ved Hjælp af lette Sporvognskaravaner
Til Fred'riksberg man Vejen kjækt sig baner,
Hvor Haven vinker, skyggefuld og sval.

Strax indenfor den gitrede Portal
Man sér hin elskte Drot for alle Daner,
Som her drak The og fodred' sine Svaner
Og sejled i den venlige Kanal.

Paa Slottet dyrkes Mars, i Haven Eros;
Han skjuler sig bag Hækkens grönne Blade,
Og tidt, naar mindst vi ane det, han sér os.

Fra Træet titter frem en ung Dryade,
Hvis Smil formaar at fængsle selv en Heros.
— Langt borte toner Sangen: »Tju Ballade!«

VIII.

I Fred'riksberg Allé en Sommerkveld
Man ret til Gavns den Sandhed faar at mærke,
At hvor Vorherre bygger sig en Kirke,
Der bygger Fanden gjerne et Kapel.

Vi Lundens Sangfugl sige maa Farvel,
Thi gjennem Luften klinge Toner stærke,
Som minde ej om Nattergal og Lærke,
Men om Musiken fra en Karoussel.

Ja, lyde Fuglens Sange her melodisk,
Saa klinge Folkets dito rént parodisk
I dette Arnested for ny Kultur.

Bag Lövet hist slog Öhlenschlæger Lyren,
Paa Sommerlyst slaar nu hans Landsmænd Tyren
Og spille Kegler tæt ved Kirkens Mur.

Oplösningen.

— Det var da Pokker til Rebus, De trakterede os med i sidste Nummer. Den kan jeg sgu ikke; hvad er Meningen med den?

— Spekuler man væk!

— Ja jeg har spekuleret, saa jeg selv er væk, og kan dog ikke knuse den. Hvad er det dog?

— Spæk-Ugler-Mand-Væg! Spekuler man væk.

— Aa — Ja, tænkte jeg det ikke nok!

- Men kan De nu udspekulere denne

Rebus:

Sommerforestilling paa Verdensteatret.

Lumpacivagabundus oder »das liederliche Kleeblatt«.

Motto: — — »Saaledes er det Tidshværv indledet, hvori Nord- og Syd-Germanerne maa möde hverandre, og det med en Naturnödvendigheds Magt«.

Björnstjerne Björnson i »*Dansk Folketidende*« den 2den Juli 1875.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (*E. S. Tillge*) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 28.

Onsdagen, den 14de Juli 1875.

Kjöbenhavnsk Landliv.

(Paa Östergade.)

— God Dag söde Amalie! hvordan synes Du saa om at ligge paa Landet?
— Gud, Du kan ikke tænke Dig hvor öndigt der er, men jeg maa hver Dag herind til Byen med Toget, for Formiddagen bliver ellers saa gru'lig lang derude. —

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Ministerkrisen endte tilsidst,
Og atter vi kom i de vante Folder.
Estrup er det, som Töjlerne holder,
Og som det »forenede Venstre« forvolder
Megen Ængstelse — det er vist!
Man under sig hverken Ro eller Rist,
Man holder Möder
I Landet rundt baade her og hist,
Og kraftig man i Trompeten stöder.
Den hele Flok
Föler — det er jo tydeligt nok.
At det kniber for de smaabitte Jöder.
Her i Byen vi har det saa fredeligt,
Men forresten umaadelig kjedeligt.
Skattebogen og Borgernes Ydelse,
Hvori Bladene svömme for Tiden,
Dermed man foröger sin Viden,
Ja, det er Öjeblikkets Nydelse —
Ak! og den, den er grumme liden!
Kapsejladser i Næ og Ny
Holder vi ude ved Bellevue.
Vinden meldte sig sidst fortrydelig,
Og saa er det jo ganske tydeligt,
At man maatte til Aarerne ty;
Men det lykkedes dog henad Aften
For de Fleste ved Druesaften
At komme til at sejle saa nydelig;
Derfor gik Turen dog ganske frydelig'.
Forresten er det Examenstid;
Med Klögt og Vid
De Lærde pröver
Mangen en halvstuderet Röver:
Det öser ned med *Laud* og *Haud*
Over den ganske lærde Slægt.
En enkelt Stymper gaar nu rejekt,
Hvilket unægtelig er lidt flovt!
Iövrigt finder
Man nu paa at lave Studentinder;
Og Medicinerne faa Veninder,
Som fastere dem til Studiet binder;
Thi Hospitalernes Sygestuer
Aabnes for Frökner og unge Fruer;
Og alle de ældre Læger gruer
For disse finere
Medicinere. —
Tilsidst af det, der er Omtale værd,
Berörer jeg her
Den Generalforsamling, vi fik
Forleden i Venstres Syrefabrik.
Den var unægtelig ganske morsom!
Dér i Forsamlingen faldt der Ord, som
Sjeldent komme saa rent ud af Posen.
Der var ej Tale om Skoften og Skosen!
Rentud hed det om Direktören,
Som man nu nylig har faaet yaa Dören,
At han har stukket dem Blaar i Öjet
Og slaaet til Sören
Og lystig löjet.
Den gamle Papa — ja, han maatte döjet,
Men var nok just ikke saa rigtig fornöjet;
For selve Fuglen — se, den var flöjet.
Den Gamle kan nu saa daarlig höre
Og vendte da ogsaa det döve Öre,
Saa vidt han kunde, til alle Facta,
Som Zahle sögte at lægge *ad acta*. —
Det Vennemöde var ganske lysteligt,
Men just ikke saa grumme trösteligt
For den aktiehavende Masse,
Som kunde gasse
Sig ved at see paa den tomme Kasse.
Syren har netop
Virket og ædt op
Alt det samlede, ædle Metal.
Alt er forsvundet af det, der er ægte,
Med et ganske morderligt Knald —
Det kan Alberti selv ikke nægte!
Hvordan det Hele for Resten vil ende —
Ja hvordan denne
Kjönne Historie endelig slutter,
Lære vi senere vel at kjende.
Da skal jeg atter tilbage vende
Til Sagen og ofre nogle Minutter
Paa disse höjst mærkværdige Gutter.

Punch's anatomiske Musæum,

om Onsdagen tilgængeligt for Alle.

Næsen.

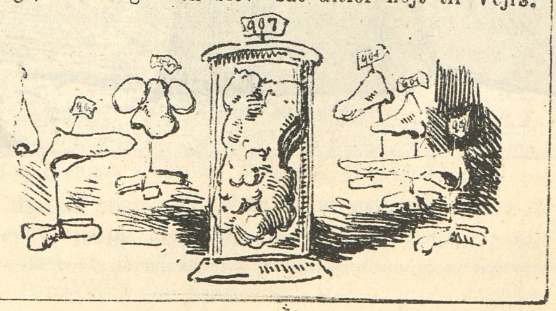
En Næse kan gives af en Foresat til en Undergiven. Denne kan atter ved Hjælp af Fingrene benytte den som Haansformular; naar han er klog nok til at anvende denne i rette Tid, viser den Foresatte ham skyldig Agtelse ved at kalde ham næsvis.

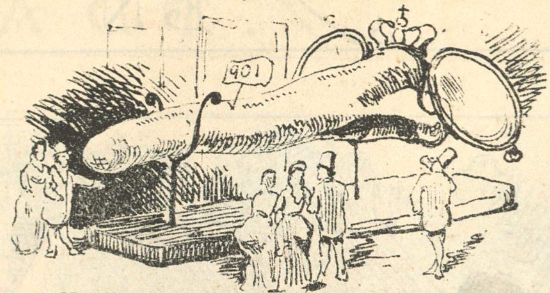
Nr. 900. En fin Næse, funden hos en Bladneger. Da han skal have haft en særlig udviklet Evne til at bore sin Næse i Alt, bedes man bemærke det som Fölge deraf stærkt udviklede Næsebor.

Nr. 905 Et Snövl.

Nr. 907. Præparat i Spiritus: Sörgelig Næse af en Dranker. Da Virkningen altid fölger af Aarsagen, har Næsen antaget en decideret gammel-romersk Form.

Nr, 908. Næsen af en ubekjendt Kammerjunker. Præparatet er desværre meget ufuldstændigt, da Originalen blev sat altfor höjt til Vejrs.

Nr. 901. Figur i Vox. Viser os den Voxnæse, Kong *Oskar* drejede Kjöbenhavnerne, för sin Rejse til Berlin.

Nr. 903. De Ben, Borgermester *Ehlers* har i Næsen, og som kun ere Brusk.

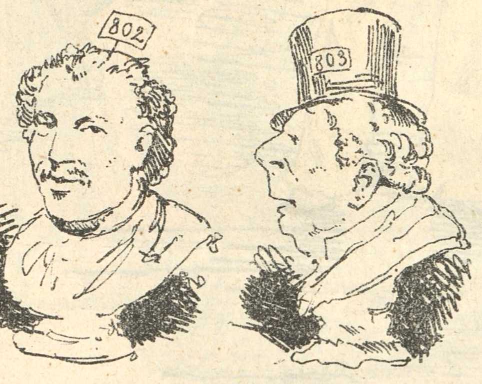
Nr. 904 En Næseklemmer; en Sygdom, der hyppig forekommer hos meget unge Lieutenanter: kan ogsaa benyttes af Folk, der ikke trænge til at have en Klemme paa sig. En nærbeslægtet Sygdom er Mundklemme, som danner en naturlig Overgang til de fölgende Præparater, der fremstille:

Munden.

Af denne ejer Naturen forskjellige Arter: Mundarterne; disse kunne iagttages i Folketinget, hvor Nogle bruge at holde Munden, Andre holde af at bruge Munden: hertil benyttes

Nr. 800. Det saakaldte Mundlæ'er. Det paastaaes, at naar Lærer Berg bruger Mundlæ'eret, bliver Lærer Mundberg glad.

Mundarternes benævnes ogsaa Sprog; disse bestaa af Ord, og herved dannes Ordsprog; Politiet benytter det saakaldte Magtsprog; Skribenter: Skriftsprog, og Gartnere: Blomstersprog. Paa Valgmöder bruges Valgsprog. Det bedste Sprog tales paa Sprogö. —

Nr. 802 og 3. Aabenmundethed skal være en heldig Gave, navnlig ligeoverfor Nydelsen af varm Mad. Præparaterne fremstille to sandfærdige Portræter af Folk der besidde et saadant Mundheld.

Nr. 804. To Ny-Forlovede, der lide af den saakaldte: Mundomani, Kyssesyge.

Blandt Mundens enkelte Bestandele, henlede vi Opmærksomheden paa nogle af de smukkeste Præparater, Musæet ejer:

a. Tænderne, bruges til at have Tandpine i.

Nr. 801. En Mand led af heftige Tandsmerter: Tandlægen — en Læge, hvis Indtægt med Föje kaldes Tand-tiême — fölte ham paa Tænderne, erklærede Sygdommen at være de saakaldte Tand-talus-Kvaler og henviste til sin Tabu-ret; da begyndte Sygdommens farlige Symptomer: Patientens **Tænder** löb först i Vand, derpaa fik han **Blod paa Tanden** og kunde tilsidst ikke holde **Tand for Tunge**; paa dette Punkt bed Sygdommen sig fast, og blev kronisk. Præparatet — belönnet med förste Præmie i Emaille i Tannenberg i Preusen — viser os Roden med sin nagende Orm. Det bemærkes, at Patienten endnu ikke har faaet sin Visdomstand.

b. Tungen. Nr. 810 er en Fisk, der har meget tilfælles med Rödspætten og spises med Olie; er Tungen hvidspættet anbefale vi amerikansk Olie. Naar man har spist sin Fisk, er man tungefærdig.

Nr. 808. En Landtunge, med vedföjet Tungemaal.

Nr. 807. En Mand, der rækker Tungen ud af Vinduet; et hyppig iagttaget Fænomen; skal frembringe samme Fornemmelse som at læse en ledende Artikel i Nyt Aftenblad.

Halsen.

Nr. 44—46. Struben; frembringer Stemmen (*Vox.*) Denne er fælles for Alle, den saakaldte almindelige Stemmeret. a. Stemmebaandet, paahviler Enhver, der bekjender sig til et bestemt Parti, og derfor er bunden til at stemme som sin Förer. b. Stemmeridsen, er en Spalte, der frembringer et Organ; naar et saadant er lige ved at gaa Fallit, foröger det sine Spalter og bliver derved kjedeligere; det officielle Organ er altid kjedeligt. Ethvert Organ betjenes af Negere og har til Hensigt at kritisere Statens Organisme. Da det kommer an paa at bröle höjest, maa man sige, at *Morgenbladet* er og at Hr. *Cetti* har det bedste Organ. — Organister er for daarlig lönnede til at kunne afgive seværdige anatomiske Præparater. — c. Adamsæblet, Levning fra det gamle Testamentes Begyndelse, men findes ogsaa hos Kristne; Damerne have det ikke, fordi Eva i sin Tid bed i sin Ægtefælles. — d. Vandkandetudbrukstrubelaagsbaandet, er en Benævnelse, der viser, hvor simpel og letfattelig den sande Videnskab er.

Anmk: Som interessant Fænomene bemærkes, at »höj og lydelig Stemme« benyttes af fyrstelige Personer paa Toldboden eller naar de selv læse Throntaler op; »Folkets Röst« benyttes derimod af Venstremænd og Socialister.

Nr. 871. En Halsvirvel, fremstaar paa naturlig Maade ved at dreje Halsen om paa En eller Anden.

Nr. 872. En Kjælderhals — naar denne, saaledes som paa Östergade, er Filial af Svane-Apotheket, kaldes den Svanehals — er ofte farebringende for Ben og Menneskehalse.

Nr. 873. Nogle Byggekonsortier, der ere om en Hals.

Fortsættes.

EN ST

— Og det stak I i Lommen i Stedet for at stikke dem en ordenlig En ud — det er dog storartet! Det havde jeg ikke ventet af Dig. Knaldberg!

— Ja, den var bedsk, var den, men Du maa nu ikke dömme mig for haardt, Skalberg, jeg skal sige Dig, jeg havde min nye Hat paa den Aften, og det var förste Gang.

— Ja véd Du hvad, Rosalie, jeg finder dog at Din Forlovede havde Grund til at blive vred. I skal træffes Kl. 5, han möder og Du bliver helt borte!

— Finder Du, Amalie? Saa Du maaské ikke selv, at det trak op til Regnevejr, og jeg maatte dog virkelig ha'e min nye Silkeflöjels paa ved den Lejlighed. Vilde Du ka'ské ha'e udsat Dig for at faa saadan et Stykke spoleret — og det den förste Gang?

Lejren ved Hald den 12te Juli 1875.

(Fra vor specielle Korrespondent.)

Du önsker at höre, hvorledes det gaar
Med Lejren ovre ved Hald i Aar.
Ja samme Hallöj i Aar her findes
Som Dine Læsere vist ville mindes
Fra Attenhundredefiroghalvfjerds.
Om Övelser, Brummeture, Kommers,
Vaabenklirren, Trompeters Klang
Lyder ogsaa min simple Sang.
Jeg lover ej heller et Heltedigt,
Hr. Redaktör; men et Teltedigt,
Det tör jeg dristig sige, det bliver,
Da i et Telt jeg sidder og skriver.
Alt Kl. 4 Reveillen os vækker,
Ud af Köjen Alle man trækker
Med fuld Musik, imens Officere'ne
Morgengnavne staa ud af Fje'rene;
(Jeg, for hvem det ikke sig passer
At ligge i Lejr paa Fjedermadrasser,
Da jeg er længere nede i Rangen,
Nöjes med at staa ud af — Tangen;)
Og saa til Brönden ud af Teltene
Sövnige Jenser ses sig væltende
Ud for at skrubbe Ho'det og Hænderne
Og börste de Fedtelæ'rsstövler og Tænderne.
Kl. 6 begynder man her paa Donten,
Saa stiller man nemligen »foran Fronten«
For ud paa Heden i Heden at drage.
Man lader Kokkene kun tilbage
Og et Par Folk, man kalder for »Brandvagt,«
— Men egentlig talt de nok mere er' anbragt
Til i Regn at lukke for Teltene
For ikke helt at »blödgjöre« Heltene —
Ja og saa *jeg*, min ringe Person,
Som skjærer Flæsk for en Bataillon
Og, medens med Sværdet Jens manövrerer.
Tappert Flæske-Sværet trakterer
Eller og hænger i med Vejningen
Af Ærterne til »Nationalforpleiningen.«
Til 12 *à* 2 de elendige Slaver
Ide i Lyngen og Hugorme traver;
Derpaa under klingende Spil
Vandrer atter ad Lejren til
Enhver Bataillon med Toner lokkende
Og Underlægerne efter sig sjokkende,
Men ak, hvor forandret! för saa henrivende
Nu stövet, snavset, sveddraabedrivende!
Men derfor bliver jo Sejrens Lön —
— Ærtevællingen — dobbelt skjön.
Uden Mad og Drikke, vi lære
Alle, at Helte Ingenting ere,
Ogsaa *Jens*'en, Helten ved Hald,
Intet var i Sandhed, ifald

Ej han efter Kampene mæsked'
Sig ligervis Valhal's Helte med Flæsket;
Og ligesom Heltene falde der,
Saalunde efter Maaltidet her
»Falde« ogsaa de Kæmper stærke
— i Sövn i Teltene vel at mærke;
Og ligesom hisset, naar Kampen kalder,
Luren mægtig i Rummet gjalder,
Saa »gjalder« i Lejren »Luren,« man faar,
— thi snorke som Helte Alle forstaar;
Ja, Guderne selv, hvor de snorker i »Orfevs«
Er Intet mod Jens, naar han dyrker sin Morfevs
Og ligervis Val-»Halds« Helte, o Ven!
Ved Hald man ogsaa »staar op igjen«
Op — af Köjen naturligvis
For atter at kæmpe om Sejrens Pris.
Medens Jens sine Ærter faar,
»Paa Steg« den for Officererne staar,
Som fromt i Messen sig delikatere
Med Kyllinge-Böfsteg, Rödvin m. M.
Om Eftermiddagen til Manges Bedrövelse
Vanker der atter en lille Övelse,
Pudsning, Læsning eller Parade,
Men saa er man færdig, saa er man glad!
Nu der kommer Humör i Lejren,
Livet man nyder, drikker af Bajren,
Siaar til Sören og laver Ballade
Nede i Teltbyens bageste Gade,
Gaar og gjör Vrövl under Sludren og Snakken,
Finder en salig Tröst i Tobakken
— særlig man Jens med Vellyst vil se
Röge »Soldatens Lyst Nr. 3« —
Nede om Bordene ved »Marketutten«
Skrives der kjælne Breve til Glutten;
Nogle sér man muntert drikkende,
Andre fulde »paa Hald-Vejen« liggende.
Ak, men Rusen, som salig nu nydes
Bittert i Morgen i Brummen fortrydes.
Nogle spille Komedie, Kort,
Andre liste med Pigerne bort
— de, som hylde *Miss Wilsons* Lære:
»Maaneskinsture saa ondige ere.«
— Men Kl. 10 er Alting forbi.
Saa byder Retraiten Enhver krybe i
Sin Köje igjen; dog ikke forinden
Först vi har gjort en Visit ved »Pinden«;
Saa höjtidelig Vagtskuddet knalder,
Og strax i Sövn vi »tjenstligen« falder.
Da om et Kvarter for Posten de lukker,
Jeg beder Dig undskylde *nu*, at jeg bukker
For Dig, min kjære Hr. Redaktör,
Tager til Huen og giver Honnör,
Medens jeg er og altid bliver
Din ærbödige Flæskeskriver.

Strötanker.

Hr. Sörensen.

Nu er der druknet Nogle i en Mærgelgrav igjen,
Det er tungt, saa mange, der maa den Vej vandre!

Punch.

Ja den, der graver til sig selv en Mergelgrav, sé den
Jo graver simpelt hen en Grav for Andre.

Hr. Sörensen.

Og saa den gamle Bojsen, som Björnsen og Högsbro
Til Martyr gjör — hvad stikker der dog Fyren?

Punch.

Det veed jeg ej, men hvis de er Martyrer de to,
Saa véd jeg, jeg vil »slaa til Martyren.«

Hr. Sörensen.

I Horsens unge Bojsen ligned Holstein ved en Lax,
Da de til Slut ved Glasset sig fornöjed'.

Punch.

Nu ja — af Lax der gives jo forskjellige Slags;
Han mente vel, der var ved ham »lidt Röget.»

Hr. Sörensen.

Nej somme Tider, gamle Ven, dog fejl Du tage kan:
Hans Mening var at klappe, ej at tærske.
Han sa'e, at han var svömmet fra de Stores salte Vand
Saa venlig til de Smaa ind i det ferske.

Punch.

Ja det er meget bedre, men Skade er det kun
Han Enden paa Parablen ej fortalte:
»Naar Laxen den har «leget» i det ferske en Stund,»
»Saa stormer den igjen ud i det Salte.»

„Und wärst du auch von Elfenbein,
So sollst du doch Codille seyn."

Under ovenstaaende Mærke skriver jeg min Erklæring for at lade den falde lige i Öjnene paa de nedrige Skumlere som udbrede i Familiekredse hvor jeg gaar paa Omgang elskende og höjtagtende hvad jeg aldrig vilde undvære og som vilde smerte mig meget naar det kom til Stykket at jeg spiller *Lomber* om Sommeren. Det kan være muligt i Regnvejrstilfælde men aldrig er det skét med min gode Villie i Solen om samme skulde komme paa os efter en Byge kan Ingen vente Opgjörelse paa Stedet og det vilde være urimeligt at kaste 3 Matadorer femte og en Konge ved den förste Straale som maaské ogsaa blev den sidste som vilde ærgre mig langt op ad Dagen. For Resten er det mig det samme hvad Frederiksen snakker om han skulde blot passe sig selv og sine Humlebier den So jeg siger ikke mere da han ellers let kunde blive grov hvad jeg ikke holder af da vi har fælles Törreloft og hans Kone er et rart Menneske og meget bedre Familiefader end han. Har Jörgensen sagt noget for mig gjerne det skal være ugjort for mig han er nedrig som Menneske og foragte ham gjör jeg hvor jeg kan knusende og uböjelig. Nu kan han gaa med det Pas. —

P. S. Jeg skriver ingen Eftersrkift da Familierne nok kjender mig og jeg skal i Skoven med den ene paa Söndag eller med Dampskibet dersom der ellers bliver Plads.

Fra Bondestuen.

Konen (lader Strikketöjet synke): Men sig mej Peer, hva æ ded saa for nouet, ded Svovlsyrien, som do og Niels Peersen snakker saa möjet om?

Manden: Ded er nouet forbandet Töj, Kesten' Ded er nouet, som eder. Hva' si'er Do Niels Peersen?

Niels Peersen: Jou, ded er Fa'en ede mej rejti', Peer Nilen! Ded er nouet, man kan brænde sei po.

Manden: Og der hjelper Fa'en brænde mej ingen Brand-Assurance der, Niels!

Munke-Greven.

(Gammel Folkedans.)

Greven gaar i Enge
Den trange Kroens Vej.
Hvad gjör han der saa længe?
O nej, o nej, o nej!
Han plukker Bonderoser
Han sanker Höjre-Gift,
Paa Venstres sprængte Hoser
Han lapper lange Rift.

Greven breder ud sin Kappe saa graa
Og beder Vælgerliden at sidde derpaa.
Greven er skaaret saa godt for Tungebaand
Han sukker: »Vælgerliden! o ræk mig Din Haand«
Greven han sværger: »Ved Paven i Rom!
Vælgerliden for Din Skyld alene jeg kom.«
Greven kalder Vælgerliden med ömmeste Navn
Vælgerliden sig styrter med Smil i hans Favn.

Sé, hvor de danse saa lystig de to,
Som om de havde stjaalet baade Stövler og Sko!

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn.
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26.

PUNCH.

№ 29.

Onsdagen, den 21de Juli 1875.

Paa Strandvejen.

— Kom herhen lille Katrine, saa kan Du gaa i min Skygge.
— Aa Tak, Tante, jeg har jo selv min egen Skygge.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Efter Löfte jeg kommer tilbage
Til Syrefabrikken, vi sidst forlod.
Her i de allersidste Dage
Har Bestyrelsen fattet Mod;
En Enkelt var der, som indgav Klage
Over, hvad i et Blad der stod.
Ja, sig mig Jens: har Du nu hört Mage
Til en saa gyselig Hardiesse?
Slagterkniven de selver hvæsse,
Hvormed de borgerlig talt skalperes;
Man vil *à tout prix* massakreres!
Thi Retten vil dog vist næppe duperes
Af disse Kul- og Kis-Forbrugere
Eller af deres Tantiémeslugere.
Hin Generalforsamling for Resten,
Som sluttede Festen
Derude paa Kastrup, tror jeg næsten,
Var det Bedste omtrent af det Hele.
Der fik man nylig et herligt Blik paa,
Hvem der kunde sin Kage mele —
En Prokurator især jeg fik Kig paa!
I. A. Hansen, som dirigered',
Ganske særligen excellered'
Som den despotiske Dirigent;
Mer end han vel kunde være bekjendt,
Var han de Opponerendes Censor.
Zahle som Carl Albertis Defensor
Sig producered'
Som kadaverlyrisk Poet —
Aa, det burde man dog have sét!
Og saa til Slut — for at blive i Rollen
Kom Svindlerens Fader med i Kontrollen
Og to af hans Venner,
Og derved ender
Det med, at nu skal Diæter der tæres,
I alt Fald skal de da oppebæres.
Men hvordan man Sagen drejer og vender
Saa kan der af hele Historien læres,
At saadan skal en Madpose skjæres!

Hvad angaar andre Mærkværdigheder
I Ugens Löb, man forgjæves leder
Om Nogetsomhelst paa forskjellige Steder.
Marchal Bazaine blev meldt: *de l'Espagne*
Se vouloir rendre à „l'Angleterre".
Vincent fik travlt med at skaffe Champagne
Til den forventede Lystkampagne.
Men ak desværre!
Den kommende Herre
Var ikke Marchal, men Marquis —
Marquis de la Haye og kom fra Paris,
Og hele det ventende „Angleterre"
Blev noget skuffet — den var værre!
Skuffelser har vi havt nok af i Ugen.
Som bekjendt er man meget forslugen
Efter Balloner, som gaa til Vejrs;
Det falder baade i Povl og Pers
Smag og for Resten omtrent i Enhvers.
Men Skipperen, som er kommen hertil,
Han vil
Nok nödig sætte for meget paa Spil,
Og saa blev man narret tvende Gange,
Og det er dog alt, hvad man kan forlange!
Paa Scenen i Tivoli man os har
I Fader Jupiter præsenteret
»Der Greise« — men »saadan at gjöre Nar
Den preussiske Legation det genered',
Og diplomatisk den intervenered'
Og sendte en Overkrigskommissar',
Som sagde: Den gaaer sgu' ikke, min Fa'er! —
Væddelöb holdtes ved Eremitagen;
Der skorter det ikke paa Couragen.
Grosserer Grön selv ved Vægten vejer
Som særlig Fagmand de tynde Jokeyer,
Hvis Tyndhed man ikke nok kan rose.
Alt gik saa glat som Fod i Hose,
Danmarks Sportsman, den store Lose,
Mödte derude, som han plejer —
Men ham skal vi vogte os vel for at skose!

Punch's anatomiske Musæum

om Onsdagen tilgængeligt for Allé.

Öret

synes hovedsagelig bestemt til Opbevaringssted for Rekvisiter, som höre til andre Ansigtsdele: Medens man saaledes ikke kan betragte Hagen, uden at mindes Navnet: Spielhagen, er dennes betydeligste Værk: Hammer og Ambolt, opbevaret i Örets Indre; ligeledes er Kinden det sædvanlige Opholdssted for den saakaldte Kindhest, hvorimod Stigböjlen ligger gjemt i Öret.

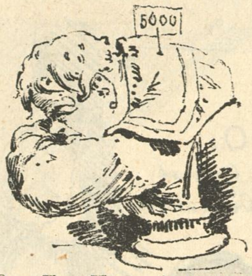
Nr. 790. Figur i Vox, det saakaldte Örevox; opstaar ved Anbringelsen i Bikuben, hvor Örene altid voxer.

Hjærnen.

Nogle Mennesker have Hjærne, Andre ikke. *Cabiros* Forskninger have saaledes godtgjort, at de Förste omfatte de saakaldte »Studenter«; alle andre Mennesker henregnes under de Sidste og kaldes »Seminarister.«

Nr. 40. Gjennemsnit af den store og lille Hjærne, saa at man a.) sér helt ind til den i Hjærnens Inderste skjulte vandagtige Vædske; denne skaffer sig Udbrud i lyriske Digtsamlinger og Dagbladenes Blandinger med Smaatryk; tager den Overhaand bliver man Vandvittig; sè *Dr. Gall*. b.) Den hvide Hjærnemasse, bestaar af Rör, og c.) den graa Hjærnemasse, bestaar af Blærer; hos Gas- og Vandmestre er den Förste mest udviklet; den Sidste hos adskillige höjere Embeds- Handels- og Pengemænd; Klampenborgbanen anviser.

Hjærnen er Omtankens og Forstandens Sæde, Den er delikat og ömskindet og maa derfor behandles skaansomt. Dog har man sét Folk uden skadelige Fölger bryde deres Hjærner, ja endog lægge dem i Blöd, der existerer endogsaa en »Mand uden Mening,« som hertil skal have en meget stærk Hjærne.

Nr. 5000. En Hovedskal med Slag i. den saakaldte »Skalle.«

Haarformationen

bestaar af Hovedhaar og Skjæg. Skjönt vore Præparater i denne Retning ere prisbelönnede i Haarlem, vil vi dog ikke fortabe os i haartrukne Selvlovsprisninger, men kun henvise til disse.

Nr. 1200. Et Haar i Gjennemsnit, det saakaldte Haarklöveri, en Kunst, der er bragt til Fuldkommenhed af *I. A. Hansen*.

Nr. 1201. Den Kam til sit Haar, som det nye Ministerium kan vente sig af Venstre, hvis det ikke er et Haar bedre end det afgaaede; Haarene vil rimeligvis rejse sig paa deres Hoveder.

Nr. 1202. Et Flödeskjæg. Allerede i Konfirmationsalderen viste han en heftig, altfortærende Længsel efter denne mandlige Prydelse den saakaldte Skjægsyge. Nu er han naaet saa vidt, at hans Forlovede uden synderlig Umage kan tage smaa Tag i hans Overskjæg; derved opstaaer Tagskjæg. Af de fintsnoede Spidser sés Præparatet at være Vox.

Nr. 1203. En Mand, der bruger Tur, ogsaa kaldet en Turist.

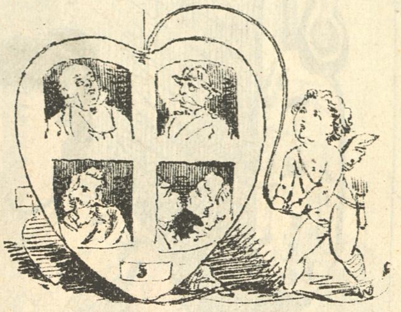
2den Afdeling: *Det øvrige Legeme.*

Da dette ikke, som Hovedet, bestaar af enkelte konkrete, af bestemt udprægede Bestanddele bestaaende Dele, ville vi i det Fölgende holde vor Vejledning gjennem Musæets vidunderlig skjönne Præparater i en mere abstrakt almindelig Stil. Vi henlede saaledes Opmærksomheden paa

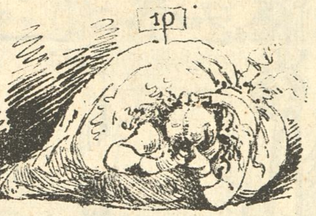
Hjærtet.

Dette er Sædet for de blidere Fölelser og Blodomlöbets Pumpeværk. Det bestaaer af 4 Kamre — ligesom da vi havde Rigsraad. — Disse ere: Höjre og venstre Forkammer (Forchhammer er derimod et andet Begreb) — Höjre og Venstre Hjærtekammer; hos Keithaandede naturligvis omvendt. — Disse fire Kamre ere forbundne ved en Korridor og have gode Udenomsbekvemmeligheder i den saakaldte Hjærtekule. Kamrene ere imidlertid ikke lige store og vi raade Enhver — skjönt de moderne Lejekontrakter forbyder Misrekommendation — der agter at opslaa sin Bopæl i et Hjærte, först at sé paa Lejligheden. Nogle leje det ud til Flere. Hos de saakaldte Hjærtemennesker er der bedst Plads; derfor ere de ogsaa glade og fornöjede, selv om de begrave deres Bedstemoder.

Nr. 3. Et smeltet Hjærte. Vox.

Nr. 5. Hjærte af Prövesölv. Musæet ejede tidligere et af purt Guld; men det blev stjaalet af en Hjærtetyv. Maaske den Samme, der reddede Guldhornene.

Nr. 10. Knust Hjærte. Tilhörte en ung Pige. Man har aldrig kunnet opdage den Uskyldighedens Morder, der knuste det; men det har næppe været nogen almindelig Stöder.

Nyren.

Hörer ogsaa til de indre Dele. Vi ville ikke som Digteren sige: »Vi vil ej granske Hjærter eller Nyrer,« men derimod fölge den gamle Salomon, der siger; «Gak til Nyren og bliv viis!»

Nr. 17. En Mand ved Navn Berg, ivrig Tilhænger af ny(e)re Ideer, hvorfor han fik Navnet »Nyrenberg.« Senere blev han Konge og lod sig kalde: »Königsberg« — paa Norsk: Kongsberg. — Han er her fremstillet talmajestætisk tronende paa den Stol, hvorfra han havde saa svært ved at rejse sig.

Fra Læderstræde.

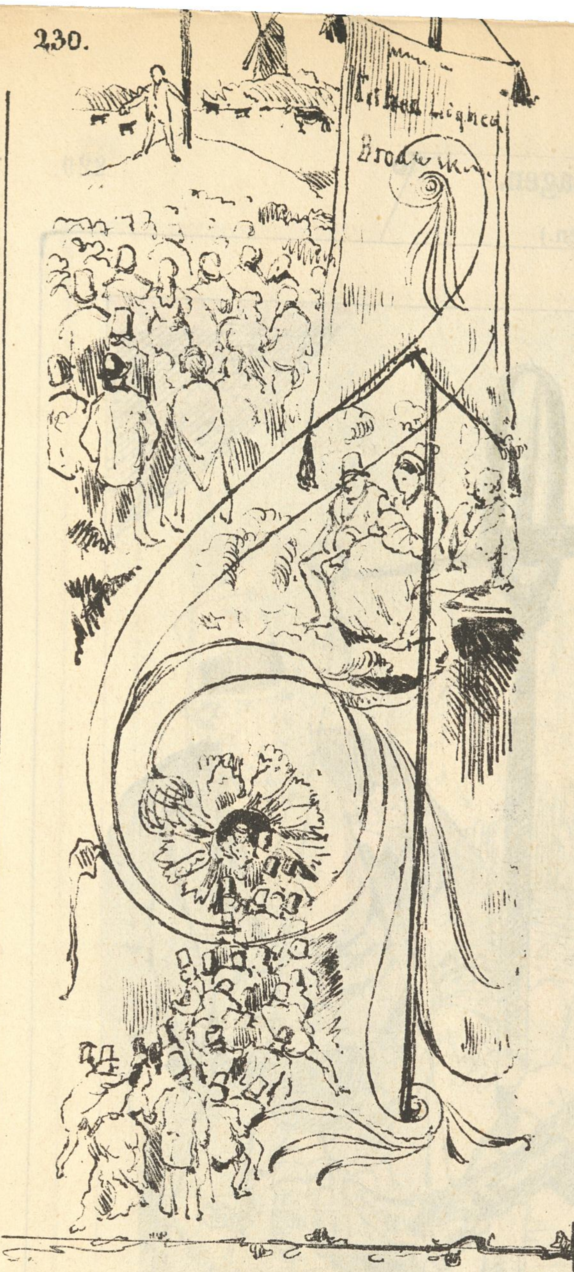
— Har De et Par glatte Guldörenringe?
— Ja i Öjeblikket rigtignok ikke, men vi faar vist i Morgen.
— Ja det kan desværer ikke hjælpe mig, for jeg skulde bruge dem i Dag.
Men kan Herren da ikke bruge en af de sachsiske Præmieobligationer, de trækkes netop i Dag.

Fra Eremitagen.

(Ved Vægten.)

— Död og Pine! Hvor den Knægt maa have fraadset — han vejer sgu næsten et halvt Pund for meget!

Sommerbilleder fra Kjøbenhavn og Omegn.

IX.

O, skjönne, græsbeklædte Nörrefælled,
Hvor man Rekruterne i Række stiller,
Og hvor de mens Musikken lystig spiller,
Maa springe om som Gemserne paa Fjeldet!

Jeg mindes Dagen, som forlængst er hældet,
Den Dag, da tæt ved „Holger Danskes Briller"
Man vilde sönderbryde Statens Piller
Og radikalt fremhjælpe Samfundsvel'et.

Ak, hvor forandret! Her paa denne Plet,
Hvor man forsögte Hævnens Sværd at hvæsse
Til Kamp for „Ingen Pligter uden Ret,"

Der gaa nu Köer og Faar omkring og græsse!
Og hvad, som her begyndte kommunistisk,
Det bliver mer og mere humoristisk.

X.

Naar man til Klampenborg vil tage bort,
Mod Banegaarden först sin Gang man retter,
Dér skal man sig forsyne med Billetter,
Og dette falder stundom meget haardt;

Thi Ventetiden, ak, er sjelden kort,
Og mér end selve Rejsen den os trætter.
Til sidst man triumferende sig sætter
I en Waggon, bekvem til Kvægtransport.

Her sidder man en Stund særdeles magelig:
Paa blöde Hynder, stopped' ud med Træ;
— For Varme er der sörget upaaklagelig.

Og i et saadant „svedenborgsk" Palæ
En frisk tobaksrögsvanger Luft man nyder
Og tæller hvergang Baneklokken lyder.

Gamle danske Ordsprog med nye Lempelser.

»Nu sidder vi allesammen saa godt,« sa'e *I. A. Hansen*, han sad paa „Folkegave".

»Det er éns Bier« sa'e Bonden, han hörte *I. A. Hansen*, *Holstein-Ledre* og *Berg* tale paa syv Vælgermöder.

»Gud ske lov, man er uden for det!« sagde Direktör Carl Alberti — Aktionærerne sloges.

»Surt fortjent!« sa'e Manden, han satte sine Penge i Svovlsyre-Fabrikken.

»Det har man for sin Villighed,« sagde Bestyrelsen, man rev den »*Tantiémen*« i Næsen.

»Vi rejser, vi Konger«, sagde Kongen paa Bogö.

»Svovlsyrium,« sagde Bonden, han vilde ha'e sagt »Konsortium«.

»Skidt Mads — ikke Andet,« sagde Manden, han hörte Mads Strandskov var paa Nakken af [illegible]

Fra Kunstverdenen.

Efter hvad vi have bragt i Erfaring vil den noksom bekjendte Svovlsyremand C. Alberti *minor* optræde med sine famöse »Balance«-Produktioner under större Forhold paa det renommerte amerikanske Etablisement Sing-sing, hvis Bestyrelse har kalkoleret, at hans Kunster vil give dem en réel *Tantième* af 10 %.

ine Kunstnere ved *Theatre du Peuple* underrettes herved om, at Foyeren er indrettet til Stald og Paaklædningsværelse for min til kommende Saison med saa store Ofre engagerede dramatisk begavede Elev Elefanten. Skulde nogen af Jer önske, at gjöre Jer bekjendte med Eleven og hans Spillemaade, saa modtager han hver Dag mellem 11 og 2 min ejendommelige norsk-arabiske Instruktion.

Direktyren.

Folke-Sang.

Tone: Mine Geder og mine Gedebukke.

Hvem er Skjalden, fra hvis Læber der flyver vingede Ord?
:|: Jeg tror, at det er Zahle! :|:
Hvis er Haanden, som slaar Guldharpen, medens Folket sjunger Kor?
:|: Jeg tror, at det er Zahles! :|:
Hvem er Skytten, fra hvis Bue Viddets Pile farer ud?
:|: Jeg tror, at det er Zahle! :|:
Hvis er Hjertet, hvis Latter klinger allerhöjst ved hvert Skud?
:|: Jeg tror, at det er Zahles! :|:
Hvem er Lægen, som Bod kan bringe, selv for sureste Savn?
:|: Jeg tror, at det er Zahle! :|:
Hvem er Sjælen, som vor Lars Björnbak kryster kjærligst i Favn?
:|: Jeg tror, at det er Zahle! :|:

Strötanker.

Hr. Sörensen.

Naa var det saa *Bazaine*, som jeg saa i Tivoli,
Eller er det Telegrafen, som har löjet?

Punch.

Naturligvis det sidste!

Hr. Sörensen.

Ja hvoraf slutter De?

Punch.

I Tivoli var Entréen ej forhöiet!

Hr. Sörensen.

Apropos om Telegrafen — det er dog en pudsig Ka'l
Den *Zahle*; han kan ogsaa Skjald agere.
Saa De hans Menstrupvise?

Punch.

Ja et saadant Zahle-Gal
Kan Zahle gale mig! Zahle kun levere.

Hr. Sörensen.

Jeg synes snart, de Venstremænd de skulde ha'e lidt Snus.
Nu truer de jo med Revolutioner.

Punch.

Ja *Berg* skal ha'e i Sinde at befæste Koldinghus —

Hr. Sörensen.

Ja, han talte om at »skaffe sig Kanoner«!

Punch.

Og i Skolerne Kanonexercits de lære skal,
De smaa udödelige Vælgersjæle,
At de kan fyre paa »det sorte Spögelse,« ifald
Det pröver deres Frihedsbrev at stjæle.

Hr. Sörensen.

Man kan dog aldrig vide, hvortil den Snak tilsidst
Kan före; derfor jeg den lider ikke.

Punch.

O, der er ingen Grund til at blive melantrist
Husk paa: den Hund, som göer, den bider ikke.

Den underkuede Kvinde

— Og de kvindelige, theologiske Kandidater, som Ministeriet vil formene at holde Prædikener!

— Naa ja, saa maa de som hidtil lade sig nöje med at holde Gardinprækener!

[Oplösning paa sidste Rebus: Konditorier.

I den anden Verden.

Motto: Hvor godt Folk er, kommer godt Folk efter.

— Jeg si'er, jeg si'er, Fætter Barnum, der kommer sgu unge Alberti med den »ledige« Svovlsyreballon.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 30

Onsdagen, den 28de Juli 1875.

Avdiensen.

Motto: En ferm Enepige önsker at skifte til 1ste November.

— Ja, jeg vil endnu ikke bestemme mig — for det Förste kommer her mange Flere og for det Andet betyder den höje Lön, De byder, naturligvis ikke Andet end, at der er altfor meget at bestille. — Her var nylig en Pige som anbefalede sin Frue, det er da Noget, man kan stole paa. — De kan höre herop i Morgen, saa skal jeg se, hvad jeg kan gjöre for Dem, Farvel!

Indiskretion *à discrétion.*

Om Bord paa Damperen var der Fest:
Alle Slags Folk vare budne som Gjæst —
De færreste dog af Noblessen.
Tykke Grosserere var der *en masse*;
Det kneb nok næsten for at faa Plads
Til en Del af de Smaa i »Pressen.»

Men hvor der er Hjærterum, er der Hus,
Det gjælder især ved Sus og Dus;
Det ta'es ej saa nöje med Pladsen,
Naar blot man faar sig et ordenligt Fo'er,
Er Pladsen altid tilstrækkelig stor,
Selv om man faar dygtig — paa Kassen.

Det vidste Værten, den store Tietgen, skjönt han drev sin Viden vel vidt
Mod Enkelte af sine Gjæster.
Han böd Velkommen til dem, der kom,
Men da man rigtig fik sét sig om,
Saa mödte det flere Protester.

Thi hint Velkommen — man saa det lidt sent —
Det var just ikke saa ærlig ment
Trods al Slags smigrende Ödslen,
Han talte om »Pressens» Indiskretion —
Og sligt skal höres fra en Patron,
Der hedder Tietgen fra Födslen! —

Hvis östasiatiske Kabeltov
Og Aktievæsen og övrige Sjov —
Til Skade for mangen en Taabe —
Med halve Öjne er hört og sét
Og sjelden nævnet, men höjst belét
Og dækket med Kjærligheds Kaabe.

Og sligt skal forkyndes af en Profet,
Som dybere end vi Andre har sét
I Lasten paa »H. C. Örsted,»
Som, trods Surtout'ens mangfoldige Plet,
Dog aldrig af »Pressen» er bleven ret
Alvorligen gjennemborstet!

O Utaknemmelighed! Du er stor
Saavel i Syd som i höje Nord,
Det faar man stadig Bevis paa.
Men det er dog vist naturligvis,
At Etatsraad Tietgens sidste Bevis
Bör særlig man sætte Pris paa! —

Hvad angaar »Pressens» Negere smaa,
Som sad troskyldig og hörte derpaa
Og spiste og drak til det sidste:
Generes de ikke af »Indiskretion»
Eǹ Gang — *tant mieux*! — af Indigestion
Vi ville de Herrer miste!

Punch's anatomiske Musæum,

om Onsdagen tilgængeligt for Alle.

Maven

er uden Spörgsmaal et af de vigtigste Organer i den menneskelige Legemsbygning. Mavesygdomme ere altsaa meget almindelige og optræde under de forskjelligste, interessanteste Former. Gift destruerer Maven, og den, der faar den, bliver derfor giftesyg. Et Exempel herpaa haves i

Nr. 26. Her sér man Maven af en Mand, der netop befattede sig med Tillavelsen af Bramavestyrkende Midler. Da de vilde give ham — eller rettere: have ham gift, vilde han ikke, fordi han ikke fik nogen Medgift som Modgift, men foretrak at yde et Slags Afgift, der voldte ham stor Udgift. Han slap dog tilsidst for at tömme den bitre Skaal, han selv havde iskænket.

Nr. 35. Atter en Mavesygdom! Denne Mand, som var Formand og sin Formands Eftermand, gik i lang Tid om med en Minister i Maven. Hans kraftige Nervesystem af 18de November bevirkede dog, at Sygdommen forlöb uden alvorlige Porteföljer.

Nr. 39. fremstiller Maven af en gammel Negerhövding fra Nilens Kilder. Af sine Landsmænd kaldtes han »Stor-Tromme« og var et Slags Zevs, der sad ude paa Olympen og slyngede Tordenkiler til Höjre og Venstre — især til Venstre Ligesom Franklin opfandt Lynaflederen, saaledes opfandt han ogsaa Tordenlederen. Engang kom han imidlertid til at sluge én af sine egne Tordenkiler, der nu paa Figuren sés at have kilet sig ind lige under Kilebenet mellem den höjre Halehvirvel og den venstre Trommehvirvel, hvor den fremkaldter heftige Hvirvelvinde og lave Lufttryk over Nederlandene. Præparatet i Spiritus. Store Guldmedaille i Wien.

Ryggen

angribes især af Gigt, der da kaldes Hold. Af denne Sygdom haves flere Hold:

Nr. 67. En ældre Herre, en Kontormand, som har Kontorhold. Hans Formand (Nr. 65) stod i Forhold, hans Bagmand (Nr. 68) faldt i et Baghold. Paa

Nr. 72 optræder Sygdommen med Maade; derfor kaldes den: Maadehold. Naar den angriber mange Folk, kaldes den Folkehold. Tager den til, kaldes den Tilhold, og naar den holder op, hedder den Ophold. Lykkelig den, som da er i Behold!

Benene

bruges til at gaa paa. For övrigt henvises til Bournonvilles »lyriske Jamber« og Ludv. Aagaards *Osteologi.* — Benenes forskjellige Dele have forskjellige Benævnelser. Særlig udsatte ere Skinnebenene, paa hvilke vore Forfædre bare Benskinner. Som Regel gjælder, at man altid maa söge at sætte det bedste Ben foran.

Nr. 111. En Mand, der altid faldt paa Benene. Han var en kort Tid Minister for det Indre i Bengalen, hvilket han var bleven, fordi han paastod at have Ben i Næsen — idetmindste ude. Han stak Næsen i Vejret og mærkede derved ikke, at hans Fjender spændte Ben for ham; saa faldt han — men heldigvis atter paa Benene, nemlig paa Nöglebenet, tæt ved Halebenet; til Erindring herom og som Plaster bærer han nu en Slöjfe paa dette Sted.

Födderne

ere meget modtagelige for Sygdom, og maa behandles med Ómhed, for at man altid kan staa paa en god Fod med Alverden, især med sin Skomager.

Nr. 90. Hælen, Fodens bageste Del. En farlig Sygdom, kaldes Hælsot; den bekjendte Achilles — Feltherren, ikke Maleren — döde heraf.

Nr. 95. Saalen, Fodens underste Del. Gamle Saalegængere eller Solderister ere som oftest paa Stövlerne, der da mangle Bund som et Sold.

Den mest ömtaalige Del af Foden er Taaen, plur: Tæerne. Disse have hornede Udvæxter, saakaldte Ligtorne, der kunne angribes af den Betændelse, som kaldes Rosen. Undertiden fremkommer da Tornerosen, almindeligvis bliver det kun Gravrosen (sé herom Rosenberg). Man maa vogte sig for at træde paa Folks Ligtorne, da man nemt kan stikke sig.

Nr. 99. Viser os en Ligtorn i Blomst; den har en lille Tornskade paa den ene Side, hvilken længe har været en Torn i Öjet paa Hr. Pelack, der har tilbudt at operere den uden Smerter for ham selv.

Anm. Det bemærkes, at Versfödder meget ofte ere daarlige paa Nationaltheatret Scene ere de undertiden saa mærkelige, at de aldeles ikke kunne mærkes, selv om man anvender et helt *Arbejderliv* dertil.

(sluttes.)

PAA K

Fra Skræntens Böge til Spreens Sand
Gaar Klampenborgs Ry saa vide om Land,
Ja helt ned *„unter den Linden"*
Man *„wunderschön muss es finden."*

AMPENBORG.

„Das Domchor" selv jo her finder op
og giver „der Wand'rer" hos Ginderup!
O Klampenborg, ei er du ilde
som pangermannisk *„Trouville."*

Sommerbilleder fra Kjöbenhavn og Omegn.

XI.

Foruden mindste Hjælp af Vandringsstaven
Med Lynets Fart man henad Jorden glider
Og hvad endogsaa under Vejs man lider,
Man bliver ej den mindste Smule gnaven.

Omsider staa vi ud ved Dyrehaven,
Og sé om Dyr i disse dyre Tider,
Forgjæves spejde vi til alle Sider:
De dy'r sig nok og ta'er os ej ved Kraven.

Dog har man ofte havt Exempler paa,
Her findes Björne, som er meget slemme
Og ej vil lade Godtfolk rolig gaa;

Og ofte *til* sin Skræk man maa fornemme,
At med en Straahat paa man har sig glædet
Og kommer hjem med en af Bly i Stedet.

XII.

Til »Bakkens« Herlighed man ud sig skynder;
Ved »Bakken« man et Valfartssted forstaar,
Hvortil man gjerne drager ud hvert Aar
For der at gjöre Bod for sine Synder.

Af Bayersk Öl man tömmer mange Tönder,
Skjönt mangen bitter Kalk man derved faar;
Af pur Afholdenhed man spiser Blaar,
Et Traktement, som Ingen ellers ynder.

Hvor Kildens Væld »sit Udspring haver taget«
En Flok af *Kirsten Pilegrimme* dvæle
Og styrke deres Legemer og Sjæle.

Naar et vandhelligt Liv de har forsaget,
Man siden rundt i Teltene dem finder
Paa Knæ for Bakkens skjönne Helgeninder.

XIII.

Imellem Österport og Kattegattet,
Langs den besungne Strandvejs-Promenade,
Det kjöbenhavnske Landliv har sit Stade,
Et Liv, som er af alle höjlig skattet.

Med sine Anlæg, smukt af Skov indfattet,
Og sine mange Öresundhedsbade
Det har hvert dybtfölt Savn af Östergade
Og Kongens Nytorv rigelig erstattet.

Man bor i lette, luftige Paladser,
I Fiskerhytter, tjærede Barkasser,
Hist i et Skur, en Kro, her i et Slot.

Her ude snart man ingen Ting bestiller,
Snart Whist og L'hombre og Klavér man spiller,
Snart undertiden ogsaa — Bankerot.

XIV.

Rundt paa Glaciets rolige Terrain
En anden Art af Landliv man fornemmer,
Her hvile nemlig mange trætte »Lemmer«
Og opslaa deres Villa, Bord og Seng.

De ligge spredte rundt omkring i Flæng,
Og lytte kun til deres »Lærkers« Stemmer,
Hvorved det travle Borgerliv de glemmer,
Skjönt Loven, ak, er ubönhörlig streng.

Men snart, naar Græsset visner, Lövet falder,
Og Sommertidens Herlighed er borte,
Forlade de Naturens tavse Haller;

De drage hjemad — stundom uden Skjorte,
Og söge Tröst for svunden Sommervarme
I Ladegaardens ömme Moderarme.

Londons *Lord-Mayor*

gjör som bekjendt i denne Uge et stort Knald i *Guild-Hall* til Ære for Seinepræfekten, og har til den Ende indbudt en hel Del Parykker fra Fastlandets andre Hovedstæder. Vor höjvelbaarne Overpræsident var bedt med til Gildet; men da Kammerherre Rosenörn havde en meget naturlig Fornemmelse af, at hans lyriske Veltalenheds Blomster vilde se altfor kunstige ud, naar de blev omplantede paa godt Engelsk og maaske slet ikke ligne nogen Verdsens Ting, naar de præsenteredes paa daarligt do., meldte han i al Stilhed Forfald, og vor flinke lille Ven, Advokat Henrichsen, der ellers nok havde havt Lyst til at hilse paa vore 2 berömte Landsmænd, *Gog* og *Magog*, fik altfor sent Færten heraf, til at kunne redressere Fadæsen og skaffe sig en Invitation som Stedfortræder til Gildet. Ganske uden Vidnesbyrd vil Kjöbenhavns Kommune dog heldigvis ikke blive end Mödet: det glæder os nemlig at kunne meddele, at vor fortjenstfulde Medborger og Borgermester, Gehejmeetatsraad Fenger har benyttet Lejligheden og tilbudt mod et passende »Honorar« (der efter hans Excellences Formening rigelig vil kunne indvindes ved de Nedsættelser, han nok skal faa gennemfört i de köbenhavnske Almuskolelæreres længe paatænkte Lönningsforbedring) at arrangere, præsentere som Cicerone at fungere i den interkommunale Udstilling af Se- og Mærkværdigheder, der vil blive sat i umiddelbar Forbindelse med Mödet og sikkert gjör Danmarks Hovedstad al mulig Ære. Ved en af de Indiskretioner, som den köbenhavnske Presse jo skylder sin Anseelse og Betydning, have vi faaet Lejlighed til i al Hast at tage en Afskrift af Kataloget, for hvis Paalidelighed vi i værste Fald ville kunne faa Attest fra en af de 18 Herrer der *en bloc* protesterede mod »Oversejlingen« i *Dagbladet*.

Udstillingenstandene falde naturlig i 4 Afdelinger, hver repræsenternede en af Magistratens mest fænomenale Sider.

I 1ste Afdeling fremhæve vi bl. a. 1) Instrux for en *Almueskoledirectör*, der lader sig betale af Staten for jævnlig i Aarets Löb at lade sin kommunale Embedsgjerning skjötte sig selv, som bedst den kan. 2) Toldbodbommen, en paa den vestlige Side af Jordkloden enestaaende Indretning til at hindre Havnens Overfyldning.

Fra 2den Afdeling foreligger 1) Model til et *Koppelasaret*, der gennem Rullekjældere og Grönthandlere holder Forbindelsen med Omverdenen vedlige og forebygger Epidemiens altfor akute Standsning; 2) en saakaldet »*blandet Hospitals Service*«, i hvilken det er lykkedes at drive Dödeligheden op til en ellers uopnaaelig Höjde.

3die Afdeling fremsender Exercerreglementet for en Deling af Kommunens *Triarii*, Elitetroppen fra »Gaarden«.

4de Afdeling er naturligvis fyldigst og bedst repræsenteret. Den omfatter a) en Flaske *Eau de la Rosenaa*, tilvirket efter Konferentsraad Ehlers egen Recept. b og c) Model til de *Fontæner*, der afhjælpe en vis Trang og samtidig forfriske Luften paa vore off. Pladser, og til de *Kandelabrer*, hvormed Kongens Nytorv vil blive oplyst saasnart Etatsraad Meldahl bliver færdig med Indkörselspavillonen paa det kgl. Teater; d) Den Vogn, hvormed Byens Gader vandes, og som i Sommer, da det dog regner en Gang imellem, godt kan undværes; e) lidt af den Makadamisering, som den tekniske Borgermester anvender med saa meget Held mod sine Stensmerter, osv. osv. Endelig foreviser Kjöbenhavns Politi Brystet af en Ordenspoliti-Inspektör *en gala*.

REBUS.

Oplösning paa den sidste Rebus.

»En Mand paa 40, med et net Udvortes og i en fast Stilling, önsker at række sin Haand til en Dame med et vindende Udseende, og som har noget i Ryggen, man kan stötte sig til«.

Moses slaaer Vand af Klippen.

Doré *invenit.* **Punch** *delineavit.*

Tuborgs Fabrikker. 2 Bog. 17 Kap. 1—7: — Og Aktionærerne törstede efter Udbytte, og de knurrede imod Tietgen og sagde: hvorfor lader Du os dö af Törst? — Da slog Tietgen paa Klippen, saa der flöd 7000 Tdr. Export-Öl ud af den, og alt Folket drak og de bleve glædesdrukne, og Aktionærerne finge mange Procenter deraf.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjöbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 31

Onsdagen, den 4de AUGUST 1875.

Feriegjæster i Köbenhavn.

— Her sér Fröknen Kjöbenhavns ny Boulevard.
— Boulevard? Men der er jo hverken Pavillon eller Musik!

Palnatoke

(Frit efter *Oehlenschlæger.*)

(4de Akt 2den Scene)

(Nat. Kongens Hal. En Lampe hænger i Baggrunden og oplyser I. A. Hansens Billed.)

Harald . . . . . . *Kong Berg.*
Skofte, hans Træl . . . *Morgenbladet.*

Berg.

Du havde virkelig da Mod, min Skofte!
Til denne Daad, hvis jeg var Oldingen?

Morgenbladet.

Hvad Mod? Jeg har alt dræbt med denne Pen
Ti Referenter, I. A. Hansens Fjender.

Berg.

Du!

Morgenbladet.

Just jeg, (viser sin Pen)
Og sér Du disse Pletter, Rust
Paa Pennen? Det er Blæsrust, Blæk af
Höjreministre.

Berg.

I en Tvekamp?

Morgenbladet (stikker Pennen til sig)

Nej,
Det var en Enekamp.

Berg.

Tav de da stille
Og lod Dig skrive væk?

Morgenbladet.

Nej men de laa . . .

Berg.

De laa?

Morgenbladet.

Og sov.

Berg.

Ja saa! — Du est saa munter,
Ha jeg misunder Dig din Munterhed!
Sig, est Du aldrig plaget af en Svartalf,
Som man har kaldt Samvittigheden?

Morgenbladet.

Nei,
Jeg kjender lidt til Vittigheden, mindre
Samvittigheden.

Berg.

Lykkelig est du!

— — — — — — — — — —

Sig: har du Brödre?

Morgenbladet.

Én Broder, *Folketidende*, hos Högsbro
Og Björnson. Den er lumsk. Jeg pryglte den,
Derfor har Högsbro skilt os ad og sendt
Mig hid til dig i Skat med Falkene.

Berg.

Jeg takker ham for denne sjeldne Gave.
Er Nöden störst, er ogsaa Hjælpen nærmest:
Et Væsen har jeg netop nödig Skofte
Som dig, thi jeg er Gubben selv, min Sön,
Og Thomas Nielsen — Niddingen.

Morgenbladet.

Han, som skjöd Taburetten bort fra Fonnesbech?

Berg.

Just ham

Morgenbladet.

Det var et dygtigt Skud!

Berg.

Jeg frygter
Et værre, hvis han ikke forekommes,
Da skyder snart han Kronen af mit eget.
— — — — — — Skofte vil du snige
Dig did og stöde Pennen i hans Bryst?

Morgenbladet.

Ifald det la'er sig gjöre, ja!

Berg.

det lader
Sig gjöre. Kroen er mig velbekjendt:
Jeg ejed den i I A. Hansens Tid.
I tvende Stokværk er den bygget. Underst
Er Borgestuen, den er fuld af Bönder,
Foroven er en Svale med et Kammer,
Der sover vist han nogle Timer ene
— — — — — — Hvis det lykkes dig,
Da skalst du faa en sögrön Silkekofte,
Skarlagenshue höj og spids, Transtövler
Med Klöverblad . . .

Morgenbladet.

Jeg iler. Men endnu dog Et, Kong Berg:
Du har saa ofte lovet mig at vise
Dig for mig i din skjönne Kroningsdragt,
Den har jeg aldrig sét. Hvis jeg skal gaae,
Saa maa du först fornöje mig med dette.

Berg

En anden Gang

Morgenbladet

Nej denne Gang, nu strax;
Der kunde ské Forhindringer, maaské jeg
Da fik det ej saa let at sé igjen

Berg.

Selv deri vil jeg föje dig
— — — — bliv her! jeg véd Beskéd

Til höjre ligger Kroningsdragten,
Til venstre Degneklæderne. Bliv her!
Jeg véd at finde, hvad jeg vil, i Mörke.

Morgenbladet.

(alene, drager sin Pen)
Ifald den kun er spids nok denne Pen.
— — — — o. s. v. — —

(Berg kommer ind som Skolelærer.)

Morgenbladet.

Der er han alt. Ha tænkte jeg det ikke nok!
Nu har han grebet fejl, der kommer han
Som Skolelærer. Han sér rædsom ud!

Berg (med stolt Höjtidelighed)

Her er jeg i min egenlige Dragt
Den Dragt, der tyder paa min Slægt, mit Udspring,
Der viser med sin sjeldne Herlighed,
Af hvilken vældig Spire jeg er runden.
Den anden bæres kun af Ydmyghed;
Men denne pryder mig for alle Andre,
Den höjtidsfulde Dag, naar jeg bestiger
Min Throne.

Morgenbladet.

Stolte Konge, du har Ret
Unægtelig est du den störste Mand
Idet firkantet lille Bogö-Rige,
De Andre er kun Madiker mod dig.

Berg (betragter sig)

O Himmel! Hvad er dette?

Morgenbladet.

Du har vidst
At finde, hvad du vilde, vel i Mörke!

Berg (forfærdet)

Jeg tog den Bylt, som laa til höjre Side
Jeg véd det vist, den laa til höjre Side
Min Kroningsdragt! Selv har jeg lagt den hen,
Selv har jeg Nöglen. Ja jeg véd det vist!

Morgenbladet.

Det er vel ikke förste Gang, Kong Berg
At du har taget venstre Haand for höjre.

Berg.

Gaa! Estrup kogler fælt i denne Nat!
Gaa, dyp din Pen i Thomas Nielsens Blod,
Saa skalst du sé mig i min Kroningsdragt
End mange Aar, men skynd dig ufortövet,
Thi jeg er syg om Hjertet — — —
— — — — — — — — skynd dig
Thi jeg er syg. Det hvide Halsbind har'
En hæslig Stank. Jeg véd det vel, det kommer
Af Skolestuen, af beklamret Luft.
Jeg kan ej taale Lugt af Skoledrenge.

Fra meterologisk Institut paa Klampenborg skrives til os: Juli Maaned har været omtrent normal; i Begyndelsen af Maaneden nærmede sig et ikke saa ringe Minimum fra Nordtydskland, hvilket gjorde megen Blæst og truede med at oversvömme hele Badeanstalten, men det regulære Maximum fra Jödeland har dog beholdt Overmagten og opfylder saavel Anstalten som Havet udenfor samme; Havets Udseende er derved blevet en komplet Moses, ja efter nogle Beretninger skal det fuldstændig ligne det döde Hav, ved sin svömmende Ladning minder det mest af Alt om et moderne Koldtvandsmeyeri.

Nedbören har i Taarbæk været ringe, hvorimod Hjulbören oftere er bleven observeret; ligeledes skal der have været meget tört paa Langelinie i denne Maaned, hvorfor Efterretningerne derfra ikke som ellers ere nogenlunde saftige.

Temperaturen er sjelden kommen over 8° Spendrup; efter Middag har den dog oftere været lidt varmere. De hyppigst forekommende Skyer have været Stövskyer, dog meldes fra Restaurationen Makrelskyer, ligesom Skyen dèr ofte har staaet paa Steg. Sammesteds fra meldes det Fænomen, at Mælken er löben sammen. I Koncertsalen har det blæst meget, hvilket som sædvanlig skriver sig fra Ramsöens Nærhed.

Fra Veranda meldes Nattefrost.

Gamle Ordsprog med nye Lempelser.

»Det er Mængden, der skal gjöre det,« sagde unge Alberti, han solgte Jernvitriol under Fabriksprisen.

»Det er vore Venner, vi skal leve af,« sagde Ole Christensen, han smurte Svovlsyreaktier i sine Vælgere.

»I Mangel af Nattergale hjælper man sig med Ugler,« sagde Zahle, han skrev en Vise igjen.

»Man skal passe sit Snit,« tænkte Tietgen og lod Gedalia faa Nordvestbanen at bygge.

»Sparekassen skal fyldes paa Sjælland, men tömmes paa Amager,« sagde gamle Alberti, han laante paa Platinkedelen.

»Uden at rose mig selv,« sagde Gedalia, han skrev en lang Klamamus i *Dagbladet.*

»Ta'en med Ro,« sagde Laurits Petersen, han havde ikke Stunder at svare Gedalia.

Oplösning paa forrige Rebus:

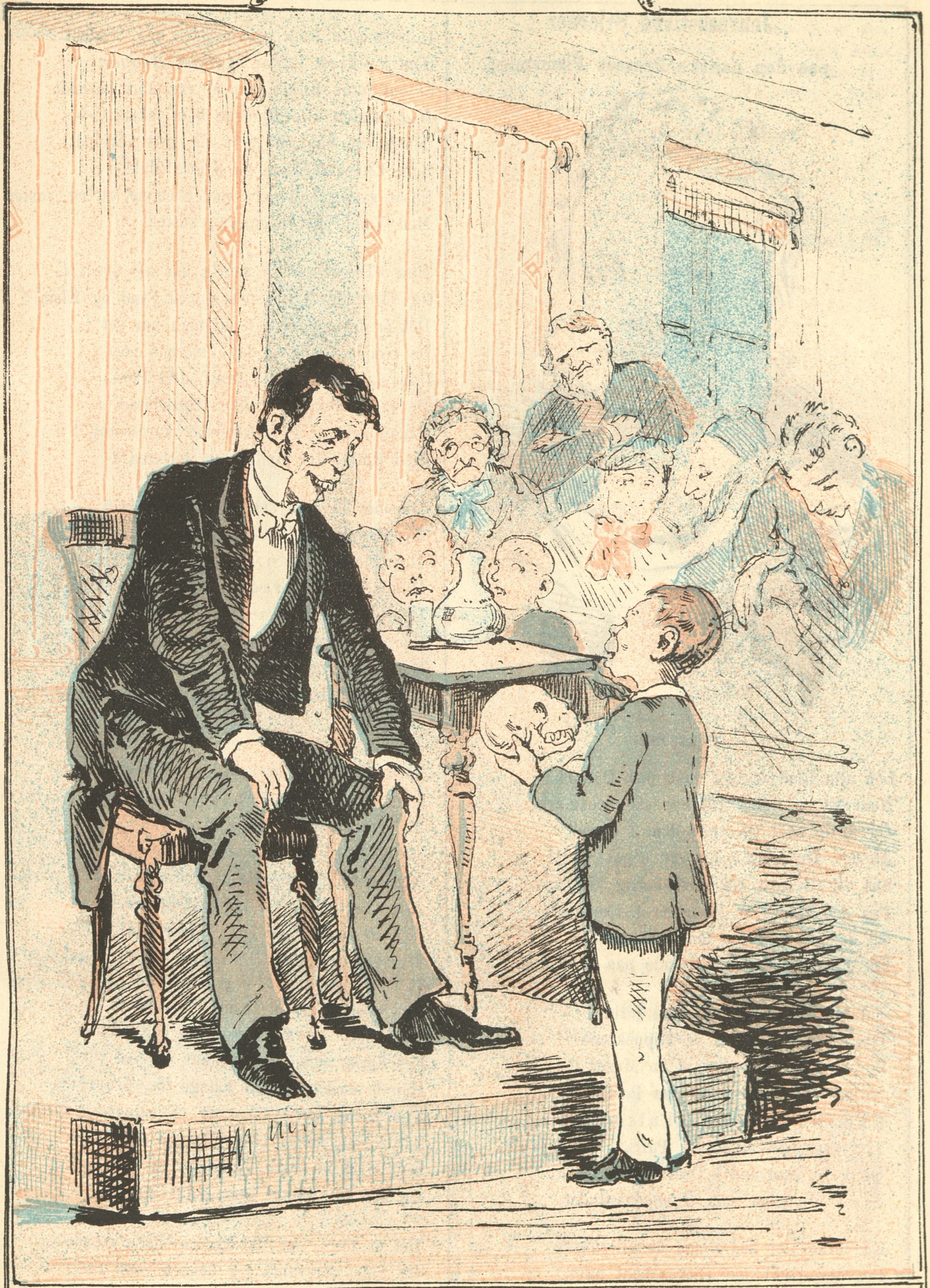
Den ene Ravn hugger ikke Öjet ud paa den anden

Ved Kökkenbordet.

— Men Marie, hvorfor ta'er Du hvide Strömper paa?
— Sa'e Fruen da ikke, jeg skulde polere Vinneverrene te' Gaden?

Fra Examensbordet.

— — — og der er fire Fortænder, siger Du; meget rigtigt! Men hvad er det saa for et Dyr? — — — Naa! kjender Du ingen, som har fire Fortænder? — — — Naa — hvormange Fortænder har jeg for Exempel?

— Fire! Aah! saa maa det være en Abekat!

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Nr. 8.

Löb alle Bladene blot rask paa Dörene,
Naar Et og Andet Du har sammensmurt,
Og flittig skal Du tude dem i Örene,
At det, Du laved,' det var noget Stort!
Saa vil til sidst Du blive herlig kjörende,
Paa den Manér er Mangens Lykke gjort,
Og den, som flittig Renderiet passed',
Fik dog til sidst en Friplads paa Parnasset!

Thi hine Tider er forlængst forbi,
Da Vejen til Parnas og Hippokrene
Blev strengt bevogtet af de Muser ni;
Nu sér man »Negere« paa Post alene.
En S. M., Lundbeck, Falkman, tör vi mene,
Har overtaget Musernes Parti,
Og hvad man end i Örerne Dig tuder,
Saa er de store som Olympens Guder.

En Mand, der bedre end de allerfleste
For den Trafik har Öiet aabent havt,
Og som med Flid benytted', hvad han vidste,
Og overrendte »Negrene« paa Kraft,
Som ind i deres Kridthus kunde liste
Sig ved sin Tale og sit Penneskaft,
Som ej blev træt af Renderi paa Dören,
Se, det er Vilhelm Möller, Redaktören!

Han traadte frem som ganske ung Student
Som kritisk Editor af *Carl Bagger*;
Skjönt hans Kritik just ej var stort bevendt,
Dog næsten alle Bladene ham takker. —
Nu havde han alt gjort sig godt bekjendt
Som Literatus, som en dygtig Makker;
Snart svang han selv med Stemme, ru og rusten
Med Vælde Recensenterfejekosten.

Han »Telegraphen« særlig har sig bredt i
Og »Dagens Nyhedspost« med Fynd og Klem.
Det er forunderligt, hvad man har set i
De tvende Blade af den »store Slem,«
Han skaaned' Ingen, Kreti eller Pleti,
De vaandede sig for hans Spanderem
Skjönt selv af Flöjlshandsker karesseret,
Med Kattepoter Andre han tortered'!

Omsider fik han selv et Maanedsskrift,
Og Bidrag rundtomkring han monne sanke,
Han kjendte ingen Hindring eller Skranke,
Han sögte Monrad op selv i hans Stift:
Det blev hans Livs den lysende Bedrift!
Dér var Organet for »den frie Tanke«!
Men Tankerne trods alle hans Forjættelser
Man fandt dog mest i franske Oversættelser.

Men Skriftet döde hen, og »Tankens Mand
Som »Oversætter-Kunstner« etablered'
Et ganske lille Atelier, hvor han
Os med et russisk ampbad rekreered';
Og sent og tidlig han nu proklamered'
Den stærke Kraft i dette Badevand.
For Resten tydske Fabrikanter sendte det —
Der er saa langt til Rusland for at hente det!

Paa samme Tid de »forflöjne Blade«
Paa andre »Kunstnere«, som dog forstaa
Det Sprog som Digteren har skrevet paa,
Han banked' med sin Klinge lös, den flade:
Kun Dansk og Tydsk skal »Kunstneren« forstaa;
Alt Andet, mener han, vil bare skade.
Imidlertid — hans Tidsskrift er forsvunden,
Og den Vel alende maa holde Munden.

Det er forbi, og »Bladene« til Syvende
Og Sidst forsvandt fra Scenen uden Stöj.
Han havde jo desuden kaldt dem »flyvende«,
Saa det er ganske tydeligt: de flöj!
Kun Skade, at de derhos endte lyvende:
»Indiskretionerne« blev borte — Föj! —
»De kjöbenhavnske«, som han netop loved'
Som gjorde Tietgen kruset i hans Hoved'.

Punch's anatomiske Musæum,

sidste Onsdag tilgængeligt for Alle.

Haanden

tjener til at holde fast med og til at stikke i Vejret, naar man afgiver sin Stemme. Den inddeles i a) Forhaanden, b) Mellemhaanden og c) Baghaanden. Haanden er som alle andre Dele af den menneskelige Organisme udsat for ubehagelige Tilfælde.

Nr. 210. Hænderne sidde löse paa Skaftet. Det fremstillede Individ, en saakaldt Haandlanger, var slem til i en Haandevending at lange en ud, hvor det ikke var nödvendigt. Ligesom visse Rigsdagsmænd holdt han af at „hævde» sine Meninger; men gik som oftest for vidt og gav sig til at haandhævde dem. Han fik derfor Ry paa sig som en fæl Haandrod, men blev tilsidst neglet af en Politibetjent, en saakaldt Neglerod.

Nr. 344. Haandtryk kan undertiden komme meget *à propos*, især fra höjerestaaende Personligheder (saakaldt Höjtryk). En Rigsdagsmand fra Korsör fik forleden et saadant, og en skikkelig Borgermand, der stod hos og saa det, blev saa betuttet, at han udbröd: «Den var jo, ren!» — Hvilket næppe var passende.

Fingrene

bruges af Hunkjönnet til at spille Fortepiano med af Hankjönnet til at spille Kort med. Forskjellige Abnormiteter:

Nr. 392. Lange Fingre. Meget ubehagelig Sygdom for Vedkommende, der enten maa holde stræng Diæt med Vand og Bröd, eller endog for længere Tid indlægges i Kur paa et Hospital eller Forbedringshus. Den fremstillede Figur kan betragtes som en Uhrtype. Sygdommen udviklede sig hos ham i en meget ung Alder og var derfor ikke saa farlig. Patienten behandledes med Ris, hvilket hjalp i Enden, Han blev endogsaa senere — dog dette vedkommer os ikke her, hvor vi ikke have at gjöre med *Dagens Nyheder*, men beskjæftige os med andre menneskelige Skröbeligheder

Nr. 400. En Fingersætning af *Hr. Neupert*, som af *Hr. Anton Rée* paastaas at være et mindre heldigt Præparat. Denne Videnskabsmand lider nemlig, som Flere andre, af den saakaldte Neupert'ske Syge. Hos Nogle skaffer denne sig Udbrud i Form af Nerveknuder, hos *Hr. Rée* derimod i Form af knusende Avisartikler.

Huden eller Skindet

har flere Sygdomme:

Nr. 413. Kronisk Skindsyge.

Nr. 527. Sparlagensfeber.

Nr. 577. Röde Hunde, blive let gale og anfalde især de mindre heldig stillede Samfundsklasser.

Nr. 602. Kopper. Angribe de Manden, kaldes de Mundkopper. Negere faa Mohrenkopper.

Senerne

tjene til at bevæge Musklerne med. De ere naturligvis af stor Betydning for Mennesket og en god Sceneinstruktion er derfor af sær Vigtighed.

Nr. 650 viser os Senerne. Tilhöjre förste Scene, derpaa anden Scene, 3die Scene o. s. v. indtil Slutningsscenen i bengalsk Ild, der paa Kasinos Scene suppleres med Börn i Staaltraade. Den store eller kongelige Scene er noget svækket, hvorimod den politiske Scene — som i visse Organer kaldes «Arena'en» — stadig bevarer sin Spænding.

Indvendige Sygdomme.

Tæring.

Nr. 690. Forhenværende höj Embedsmand. Paa Grund af daarlig Næring fik han Tæring, skrumpede ind og kunde tilsidst ikke tage Næring til sig, maatte sætte Tæring efter Næring og döde, trods alle anvendte styrkende Midler, som haardkogte Til-Æg m. m. Til det sidste önskede han sig fri for Tæring.

Slag.

Nr. 701—20. Disse faar man ofte aldeles uventet, som i Circus (Miss *Austin*) og ved Circus, saakaldte Kanonslag. Desforuden haves Kuskeslag, Söslag, Landslag, Dörslag og Regnslag, hvilke sidste skamfere Figuren, hvorfor den ikke heller her kan fremvises.

Alderdom

er en Sygdom, der tager til med Aarene og kun kan henregnes under Börnesygdomme, naar Patienten allerede gaar i Barndom.

Nr. 570. En Mand, der blev saa gammel, at han tydelig kunde erindre at have set sin Oldefader som ganske lille Dreng.

Blindebuk.

Motto: »Kuk, hvor I er!«

»Hvor er det forenede Venstre?«

Morgenbladet, **den 30te Juli.**

Punch

satirisk politisk Billedblad

udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSEN ske Boglade (*E. S. Tillge*) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn, trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 33. Onsdagen, den 11te August 1875.

I Tivoli.

— Jo ser De, Fru Jensen, vi kommer jo ellers ikke meget ud og ser heller ikke mange hos os, hvor skal saa en ung Pige, som vores Konstance, gjöre Bekjendtskaber? Sé dér er nu Fru Nielsen, hendes Datter blev saamæn forrige Sommer forlovet med saadan et nydeligt ungt Menneske herinde fra, og da her kommer saa mange pæne unge Mennesker, fik jeg min Mand til i Aar at abonnere for os alle Tre.

Strötanker.

Hr. Sörensen.

Nu skal vi nok ha'e nye Kort, den Sag skal være vis.
De gamle, si'er de, duer ikke mere.

Punch.

Naa — saa skal *I. A Hansen* vel males af som »Spids»
Og *Baagö Berg* som »Bruus» paradere?
Og *Alberti* som »Spar-Otte» og *Tauber* som Spar Knægt?

Hr. Sörensen.

Nej stop nu! Talen er om Verdenskortet.
Det er det, der skal forandres, for at faa al Ufred lægt.

Punch.

Saa er det sagtens *Bismarck*, der staar for det?

Hr. Sörensen.

Nej, en Erkehertug ligger i Paris — tag selv og læs!
Han skal det ny Europas Kort besörge.

Punch.

Hvor heldigt, de just har den geografiske Kongres:
Saa kan til Raads han Prof. *Ed. Erslev* spörge!

Hr. Sörensen.

Og Afrika skal miste snart Saharas Örkensand,
Atlanterhavets Vand derind man leder —

Punch.

Ak! vilde *Berg* blot bytte sine Talers Spildevand
Med et Par ganske bitte smaa Sandheder!

Hr. Sörensen.

Ja hör! det var jo *Berg* selv, som havde koncipert
Adressen, der blev baaren om af *Skotte*.

Punch.

Ja, lür den bette Chresten, han er udspekulert
Men »den Gang fanged vi en gammel Rotte!»

Hr. Sörensen.

Ja disse Skolemestere, de kror sig som en Magt.
De trænger til at lære noget Andet —

Punch.

Der var en Gang en Lærer, som hed Skolelærer *Jagd* —

Hr. Sörensen.

Aa! den Gang, Krabbe gik saa grimt i Vandet!
Ja han var nu fra Fyn, men i Jylland — jeg si'er Tak!
Der har vi ellers nogle kjönne Ka'le.
Dér drættes Ungdom op af den gamle *Björnbak* —

Punch.

Som löj sig ud af »Internationale».

Hr. Sörensen.

Og sidst nu denne Skotte — Ja han burde rigtignok ha'e
Den Overhaling, som da ogsaa vanked,
— Skjönt han »tog jo ej mod den» —

Punch.

Just saadan Drengen sa'e,
Da han var bleven dygtig gjennembanket.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Lejrens lystige Liv er endt
Og hele Mandskabet hjemad sendt,
Og Permissionerne
Vælter ned over Bataillonerne
Næsten omkaps med Dekorationerne.
Man kom igjen i de vante Folder
Og spiller ej længere Krigerroller.
De tapre Helte
Spændte forlængst deres Sværd fra Belte;
Paa Klampenborg ligger en Del paa Landet
Og gaar blandt Andet
Dygtig i Vandet,
Hvad Enkelte fik en ganske forbandet
Övelse i derovre i Sandet.
Oppe paa Sjællands nordre Kyst,
Paa Marienlyst,
Finder man andre Badegjæster,
Som svömmer i Fester.
Der er blandt Andet hin Kultusminister,
Preusseren Falck,
Som er saa bister
Mod de stakkels katholske Præster
Og skjænker dem mangen en bitter Kalk,
Naar han rejser omkring især, den Skalk!

Og saa er der ham med de »syv Föd Land«,
Manuteuffel, som er til Alt i Stand —
Nu nöjes han d'g, saavidt man kan
Forstaa, med adskillige Favne Vand.
De færdes der oppe i flot Kompagni
Med et helt Kleresi
Af tydske Turister
Og mangen en herlig Berliner Filister,
Som Maal og Mæle omtrentlig mister,
Naar han, omviftet af Dannebrogsfaner,
Beundrer Naturen fra Slottets Altaner,
Medens han tarvelig Livet frister
Ved Hjælp af Tröfler og stegte Fasaner. —
Hvad angaar os her i Hovedstaden,
Som færdes paa Gaden,
Paa »Routen« derud til Esplanaden,
Saa har vi paa denne sædvanlige Vandring
Nok at glæde os med til Forandring.
Tager man sig en Sporvognstur,
Saa staar en Konduktör der paa Lur,
Som spörger med höflig, men truende Stemme:
»Do er da vaccineret min Herre?«
Og den er værre,
Ifald man uheldigvis skulde glemme
Vaccinationsattesten hjemme;
Saa hjælper der slet ingen Kæremo'er,
Frygten for Kopper er altfor stor —
Saa kommer Du ikke med min Bro'er! —
En Panserfiaade bli'er ekviperet;
Cheferne alt er averteret.
Den skal paa »Vejen til Magt og Ros«
Til Sorg for mangen en »stoppet« Matros.
Löjtnant Olrik har atter funden
En Chefspost ombord paa »Willemoes«. —
Kanonbaaden kjender han jo fra — Grunden,
Grunden i Odense Bys Kanal,
Trods den flinkeste Admiral —
Aa, det er en ren Allerhelvedeskal!
I ham vi har, hvor Bölgerne bruse,
En »Danmarks Vilde« forvist *in nuce*! —
I Staldetaten der var der Löjer:
Det var en Berider, som blev dekoreret!
Til Gjengæld han Majestæten fornöjer, —
Fordi han fölte sig chikanoneret —
Med en Begjæring om Afsked flux,
Og det var nok Scheeles Skyld, den Lux!
Men Majestæten — ja Sagen er vis! —
Maatte saa sé at styre tilfreds,
Tale lidt godt for Manden fra Stalden,
Ham, som var bleven saa »gal i Skralden!«
Og saa blev han god igjen omsider
Og bær nu sit Kors som en pæn Berider. —
Som Du sér, er her megen Snive.
Det er nu Noget, vi vil ikke rive
Just i Næsen paa Docent Bay!
Heldigvis er hverken Du eller jeg
Snivede, kjæreste Jens! saa Manden
Strax kan lade os slaa for Panden —
For Resten! man ved ikke, hvad man kan blive

Freden i Roskilde d. 5te August 1875.

— Saa, nu har vi da faaet Rede paa, hvad Kong Oscar vilde.

— Af hvem?

— Af Vilde. Saa De ikke, hvad han skrev i *Dagbladet* ude fra Roskilde.

— Der har vi för sluttet Fred med Svensken. Bare han ikke er i Vilderede — hvad skrev han for Resten?

— At vi havde Kong Oscar at takke for saa Meget, bl. A. for den tyske Kronprinses Besög, som har gjort vort Forhold til Tydskland fordrageligt.

— Ja saa — Udjagning af danske Undersaatter, Fæstningsarrest i store og smaa Portioner, Bortvisning af danske Lystrejsende, Trakasserier mod hjemvendte Slesvigere, Brutalitet og Trolöshed fra överst til nederst — er det maaské *det*, vi skal takke for? Hvad gaar der af Vilde?

— Det gaar ham vel som flere andre — de er vilde paa Kareten.

— Vilde paa Kareten sa'e De? Saamæn — Danmarks Vilde paa Kong Oscars Karet; ja deri stikker det vel!

En Madkjæreste.

— Det er da underligt Stine, som Du formelig sulter os i den senere Tid.

— Gud Frue — jeg piner det ved Gud i Himlens höjeste Rige saa langt ud, som det er muligt; men naar Slagteren og Amagerkonen saadaa blier ved at ligge paa Alting, saa kan jeg ikke staa mig, uden jeg faar en Krone til om Dagen.

Distraktion.

— Hvad Pokker er det, Siversen? De sidder jo og klöer mig hele Tiden paa det ene Ben.

Ja, det er bestemt en Myg, der har stukket mig.

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Nr. 9.

Blandt Redaktörerne af Maanedsskrifter.
Af hvilke nys vi har behandlet en,
Der staar Hans Peter Holst; og hans
Bedrifter
»Bör billig tegnes an» paa Bavtasten.
Stort var vel ej det Pund, han fik i Lehn,
Men han er som bekjendt den store Stifter
Af Skriftet, som blev Richard Kauffmanns
Glorie:
»For Romantik og for [Röver-] Historie.»

Han tidlig sig et Digternavn fik skabt;
Det Rückert var, som vækked' Appetiten
Og Gellert, thi han tog det ej saa knapt,
Men sagde ugenert: »Jo, jeg skal gi'e den
Som Digter!» — »Fædreland! hvad har Du
tabt?»
Han kvad, men selv gik af han med Profiten.
Thi Fædrelandets Tab man kunde bære,
Men Holst kom som Poet med Et til Ære.

Det vared' ikke længe, förend Hans
For sit og Fædrelandets Tab var tröstet.
I Öjeblikket var han mægtig rystet,
Snart kom han dog til Kræfter udenlands.
Og liflig sang nu Sangeren fra Brystet,
Og villig fletted' man ham Ærens Krans.
»Korsaren» kun ham stadig haane skulde,
For Folk, de er nu altid ondskabsfulde!

Imidlertid han blev til Hove bedt
Og blev feteret stærkt af Standspersoner,
Og han fik Plads som et Slags Hofpoet,
Thi dertil fordres ikke stærke Toner.
Ja, man saamæn har undertiden set
Aldeles tonelöse smaa Canzoner,
Som gjorde Lykke selv i Musers Tempel,
Vinter gav han just os et Exempel.

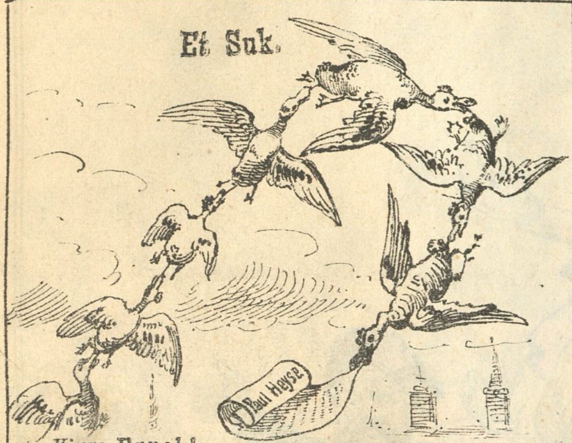
Forskjelligartet var Poetens *vita*,
En Gang han var Theaterdirektör,
Og i Kasino skrev han for Pepita
Ja, med et ganske magelöst Humör.
Men da hans Produktion, den gik saa vidt, a'
Han kategorisk stængede sin Dör
For hver og en ulykkelig Forfatter,
Saa stod han ledig snart paa Torvet atter.

En Fase i hans Liv man ikke glemme:
Han stod en Gang for »Berlings Aftensang»;
Der klang saa godt hans Skydebanestemme,
Som lille Richard arver nok engang.
»Kamelen sprang paa stejle Klippehang»
I Feuilletonen, hvor han selv var fremme —
Endskjønt han gaaer med stærkt konkave
Briller,
Han var en sært behændig Taskenspiller.

At møde med solide Retter, tror je',
Det hörte ikke til hans Livs Ide.
Hans pæne »Romantik» og hans »Historie»
Kan tages bedst som et Slags *Pousse café*,
Hvor Richard Kauffmann tjener som
Cichorie,
Der ikke er saa liflig just at se,
Men som en daarlig Smag dog tror nödvendig,
Naar Kaffetaaren smage skal anstændig.

I disse Dage er han paa Tapetet
Som Sceneinstruktör i Musers Hal;
Man har jo én Gang för som omtalt set det,
Og da var Instruktionen grumme skral,
Imidlertid der bliver höjt profetet
Om et Triumvirat i alle Fald,
Triumviratet af de lyse Stjerner:
En Holst, en Gade og — *sit venia*!
Berner,

Et Suk.

Kjære Punch!

Dersom Du vidste — —, ja det er ikke min Mand, jeg klager over. Madonna bevare mig! Han hverken slaar eller sparker mig, som jeg var saa bange for den Gang, Du véd nok. Nej, det er ganske andre Folk, der ikke kunne lade mig være i Fred og hvis Efterstræbelser han ikke et Öjeblik kan beskytte mig imod. O, de danske Oversættere, det er et ugudeligt Folkefærd, ligesom vor egen *Camorra*: man er aldrig sikker for dem, ikke en Gang i sit eget Hus. For et Par Aar siden — jeg husker ikke selv, naar det var, — fik en af dem, der efter sine Forfædres Vis var ude paa Strandhug i fremmede Lande, Öje paa mig, greb mig og bortförte mig fra Sorrents evigblaa Himmel til Eders taagede Kjöbenhavn, hvor jeg Usalige blev puttet ned i en mörk Kjælderetage i »*Dagbladet*.« Men dèr var nok ikke Mange, der lagde Mærke til mig der, ti kort Tid efter fik en anden literær Husvært Öje paa mig, og uden at spörge om Forlov slæbte han mig bort og indkvarterede mig »unter den Lind« i »*Aftenlæsning*.« Det var heller ikke noget videre behageligt Opholdssted: de andre Husbeboere vare nemlig gyselig kjedsommelige og uomgængelige. Efter kort Tids Forlöb blev jeg imidlertid uden videre antastet af en ældre Herre, der förte mig ind i en meget beskeden Hytte, som han kalder »for Romantik og Historie.« Den var dog slet ikke saa romantisk, som dét löd til, og jeg véd ikke selv, om jeg blev glad eller bedrövet da Hr. Imm. Rée opdagede mig og »mir nichts, dir nichts,« anviste mig Bopæl i sin *Poul Heyse*. Her traf jeg dog Södskende, der rigtignok alle var mere eller mindre medtagne af Rejsens Besværligheder, men jeg vovede dog at haabe, at jeg nu vilde være i Sikkerhed, indtil jeg, ak, en Aften uden videre blev slæbt ind i Baghuset i »Berlingske Tidende«, et stort Pakhus, fyldt med op- og henkogte Handels- og andre Artikler. Du kan vel nok begribe, hvordan jeg her var til Mode. Men mine Lidelser vare endda ikke omme. En ny »Oversætter« paastaar, at jeg er födt i England og anbringer mig i »*Illustreret Tidende*« med den óplysende Forklaring, at det var »frit efter det Engelske.« Jo! det var rigtignok temmelig frit. Og sikken Beboelseslejlighed jeg fik der! Op ad Væggene og ned ad Stolperne siver Vandet saa man faar sit Helbred aldeles ödelagt; det er mærkværdigt, at Sundhedspolitiet aldrig ser den Ejendom efter i Spalterne. Og saa bliver jeg forleden Dag for syvende, men jeg tör vel desværre næppe tilföje: og sidste Gang igjen overfalden af en Literatus. Det var Red. af »*Nær og Fjern*,« hos hvem jeg nu huser, nær ved at fortvivle og fjern fra Haabet om nogensinde at finde Ro.

Kjære Punch! hvad skal jeg gjöre? Klage til Politiet, nytter jo intet, da Loven dog ikke virker med Eftertryk mod Eftertryk, og stole paa mine egne Kræfter vover jeg ikke mere, thi siden jeg bed min kære Antonino, har jeg forlængst vænnet mig af med at gjöre bidende Bemærkninger. Man kan dog gjöre for megen Lykke mærker jeg nu; men hvor er Grænsen og hvor er der et Asyl, et Fristed, et blivende Sted for

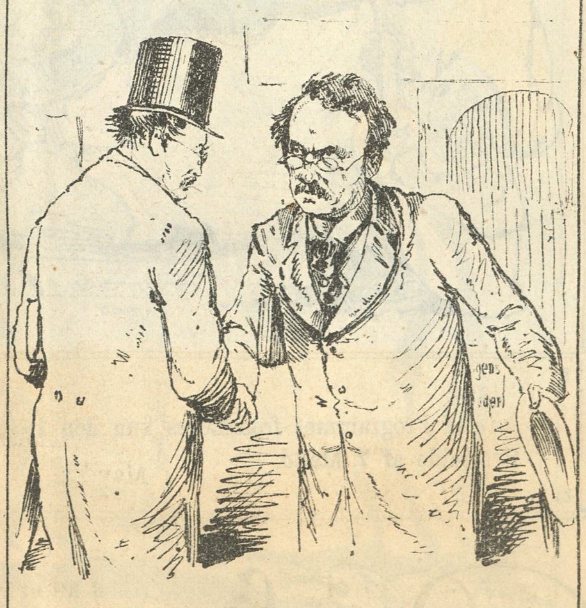
Din efterstræbte
Laurella di l'Arrabiata.

Rien n'est sacré pour un Sapeur.

Opmuntret af Dandseren *Bournonvilles* Held som Ansöger af det Ankerske Digterlegat skal efter sikkert Forlydende en Sangerdirektör ved Navn *Rantzau* i Aar have meldt sig. Som Konkurrenter nævnes Julius Strandberg og Carl Hermann.

»Hvor man saamegen Skjönhed har for Öje,
Der bliver Valget altid vanskeligt!«

Literær Selvhjælp.

— Tak, min egen brave, herlige Ven!

— Tak selv! for hvad for Resten?

— For den velvillige Anmeldelse af *Viben Peter* i »Dagens Nyheder!

— Selv Tak! men »Berlingskes« var ogsaa brillant?

— Jo jeg takker.

— Ingen Aarsag! Selv Tak igjen.

Saharaselskabet De forenede Kabylere.

Af Programmet fremhæves kun den 1848-aarige Sidi-Baltazar, der vil bære en Pyramide af 7 Mand.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 33-b

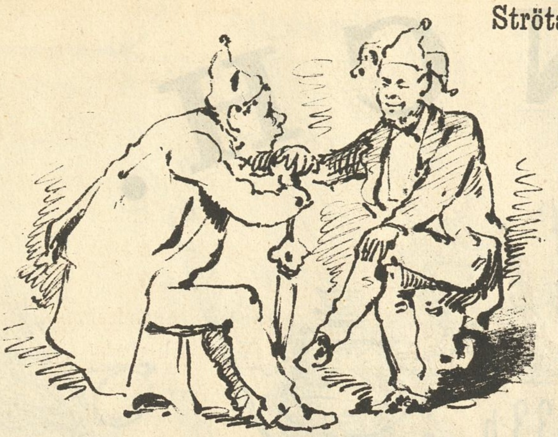
Onsdagen, den 18de August 1875.

Paa Strandvejen.

— Gaar Du i Bad her?
— Ja, gaar Du med!
— Nej det gjör jeg rigtignok ikke, for Emma Sörensen siger, at her gaar man næsten sammen med Herrerne.
— Aa, sikken Snak.
— Da sa'e hun virkelig, at der igaar var helt fuldt af Vandmænd.

Strötanker.

Hr. Sörensen.
Jeg synes *Holstein-Hansenberg* er bleven noget tavs.
Ej længer rundt paa Kroerne han trækker.

Punch.
Ak! siden Kolding-Turen har han været ganske snavs:
Der fik han »sé sig selv«; det Syn, det svækker.

Hr. Sörensen.
Men hvorfor bliver *Berg* og *I. A. Hansen* ikke ved?

Punch.
Ja De kan tro, de mangler ikke Lysten,
Men der maa undes Bönderne en lille Smule Fred,
Avgust, det er jo Maaneden for Hösten.

Hr. Sörensen.
Men naar den er i Hus —

Punch.
Og i Brandforsikringen —

Hr. Sörensen.
Saa skal de ved Höstgilderne forfriskes.

Punch.
Men saa har vi September, Fiskemaaned, og i den
Kan sikkert endnu nogle Sjæle fiskes.

Hr. Sörensen.
Saa kommer da Oktober og til Kristiansborg de gaar,
Og Talmajestæten holder Taler.

Punch.
Oktober, det er Sædemaaned, og i den man saar
Som forhen Frö til alle Slags Skandaler.

Hr. Sörensen.
Saa naa vi til November, til Slagtemaaned, frem

Punch.
Og hvis man saa formoder, det kan magtes,
Saa trækker blank man Kniven —

Hr. Sörensen.
Bevares! Imod hvem?

Punch.
Ih! saa skal Ministeriet slagtes.

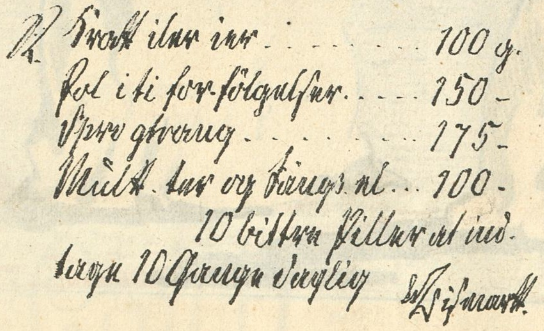
Hr. Sörensen.
Men hvem skal efter dem til Ministre vi saa faa?

Punch.
Decembers Navn »Christmaaned« varsler næsten
Om »Christen« og »Christoffer« og »B. Christensen« . .

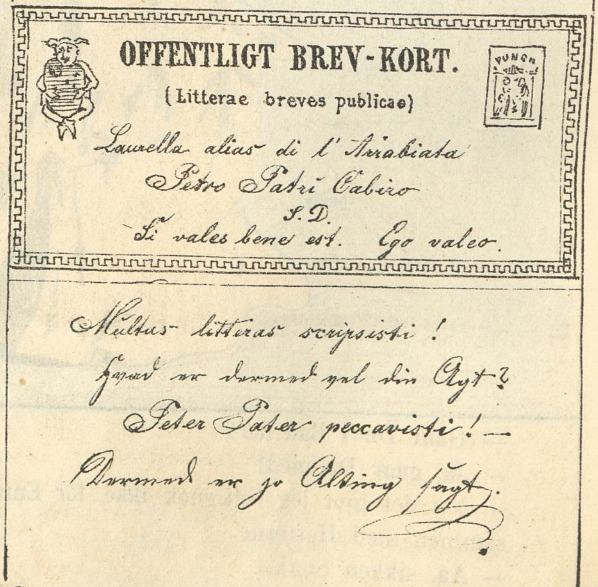
Hr. Sörensen.
Naa! Naa!
Christ fri os fra et Ministerium »Chresten«!

Facsimile.

Dr. Bismarcks Recept mod den i Lothringen, Elsasz, Slesvig og Posen grasserende Udsondringsfeber:

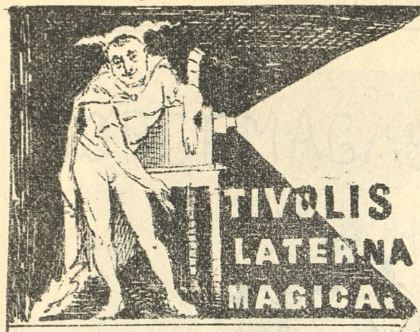
I haardnakkede Tilfælde, hvor Patienten ha nydt for meget af de saakaldte »hellige Traktater« eller endogsaa blot enkelte Paragrafer anvendes hyppige Brækmidler med stor Virkning.

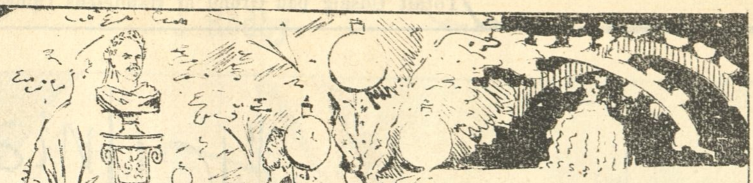

OFFENTLIGT BREV-KORT.
(Litterae breves publicae)

Laurella alias di l'Arrabiata
Petro Patri Cabiro
S. D.
Si vales bene est. Ego valeo.

Multas litteras scripsisti!
Hvad er dermed vel din Agt?
Peter Pater peccavisti! —
Dermed er jo Alting sagt.

Komme hvo, som komme kan!
Kommer Mand og Kvinde!
Skjönne Rariteter man
Her hos mig skal finde.
Her i toogtred've Aar
Lystigt Carrousellen gaar.
Her er prægtigt inde!

For Jer Styrer skal I se,
Hvad I aldrig aner:
En bedaarende Allée
Fuld af Lys og Faner;
Prismer ses i Tusindvis,
Hvorpaa vel bör sætte Pris
Alle brave Daner.

I Alléen kan Du staa,
I dens Skygger svale,
Og Dit Öje kaste paa
En Paafuglehale;
Den er meget nydelig,
Naar den ej fortrydelig
Bli'er af bar Kabale.

Hist i »Dahlens Skjöd« saa fjong
Du ved Vandet finder
Nu en fin Concertsalon,
Der om Lumbye minder.
Lumbye sang sin Svanesang;
Balduin Dahl med stor »Talang«
Os for Savnet linder.

Her er næsten allerbedst.
Hundred' Kupler matte,
Naar der er »Geborsdagsfest«
Lamperne erstatte;
Man som i et Lyshav er
Mellem hundred' Kupler, der
Rigtignok kan batte!

Og paa Höjen kan Du sé
Lumbye smile stille,
Naar han hörer »Numer 3«
I Orchestret spille,
Eller naar de spiller op
Den bedaarende Galop,
Der gjör Ellevilde.

Naar den let og brusende
Som Champagneskummet
Kommer frejdig susende
Til os ud i Rummet,
Er det som en Sjælefest;
Gik end Talen allerbedst,
Alle brat forstummed'.

Rutschebanen höjt tilvejrs
Kan Du se og höre;
Det er ikke just Enhvers
Smag paa den at kjöre.
Uf; det gaar i vild Galop,
Damerne de skriger op
Skjærende i Öre.

Carrousellen bytted Plads
Skade kun for Hesten,
Som er grumme slet tilpas
Særlig under Festen,
Naar i tusind Lampers Skjær
Timevis den Stakkel der
Löber rundt med Næsten.

Hist fra Öens Pavillon
Lyde höje Toner
Og det hörer til *bon-ton*
Mest for Mandspersoner
I en flot Tallerkenvals
At ta'e Del, men allenfals
Uden deres Koner.

Naar vi da vil vende om,
Circus os fornöjer;
Hvis vi til Theatret kom,
Har vi Pjerrots Löjer.
Og naar han til allersidst
Si'er »Godnat«! — det ganske vist
Nydelsen forhöjer.

Saa er der Fyrværkeri
Ude midt paa Pladsen;
Mangt et Aah! og Ah! og Ih!
Hörer man blandt Massen.
En Raketstok siger Av!
Naar et misfornöjet Gnav
Faar sig En paa Kassen. —

Nu i toogtred've Aar
Tivoli florerer,
Og trods onde, gode Kaar
Vi det protegerer.
Som vor Kjæledægge vi
Dette rare Tivoli
Alle gratulerer!

Forsynlighed.

(Totalt Udsalg paa Grund af Handelens Ophævelse).

— Gud, hvor yndigt! Jeg tror nok, det vil klæde mig!
— Vi har kun denne lille Rest, akkurat Maalet til en Kjole.
— Gud! De maa endelig lægge det til Side til mig i en 14 Dages Tid.
— Jeg be'er Frue! Skal jeg ikke sende det hen i Sörgehuset?
— Nej — Tak — min Mand er ikke rigtig död endnu, men han er grumme daarlig — gjem det blot i 14 Dage.

I Rödby.

— Med Forlov? Gik Vandet virkelig saa höjt op?
— Ja ser De, det naaede egenlig ikke længere end som dertil; men de Pokkers Unger her i Gaden gik og smurte mig Stregen over med al Slags, og nu har jeg sat den derop, for der kan de nu ikke naa den, skal jeg sige Dem.

Journalistens Klagesang.

Ak, hvilken ulyksalig Tilstand
Jeg arme Djævel lever i!
Rundt om i Verden er der Stilstand:
Hver Dag gaar uden Spor forbi.
Jeg flagrer som en hungrig Glente
Fra Sted til Sted saa langt omkring;
Men der er intet Nyt at hente,
Thi, ak, der hændes — ingen Ting.

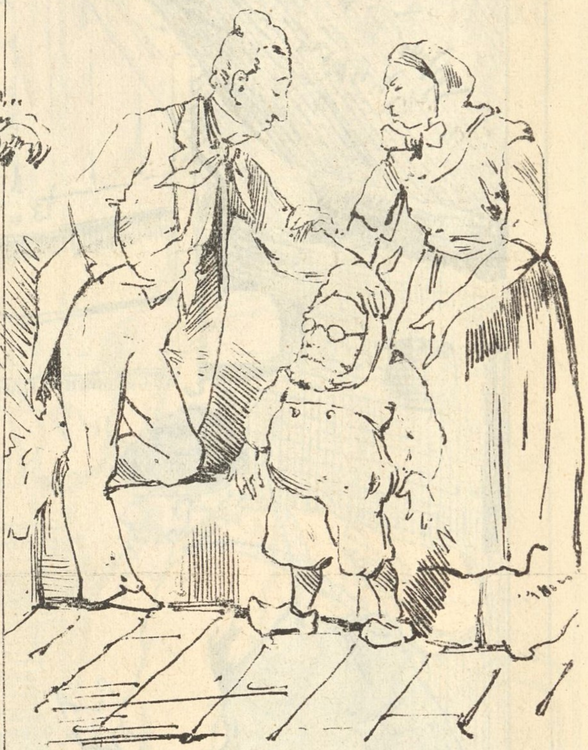
Ved Themsens Bredder, bag ved Rhinen,
Og hist, hvor »Guldorangen gror«,
Man frygter ej for Sværdets Hvinen,
Men bader sig i Hav og Fjord.
Fra Wien vi hörte nys en Stemme;
— Af Glæde gav jeg fast et Spring —
Men dobbelt maa jeg nu mig græmme,
Den sagde nemlig — ingen Ting.

Fra Preussen vented' jeg at höre
Fra Dag til Dag en Smule Nyt;
Dog spidsed' jeg forgæves Öre;
Bestandig har mig Skæbnen snydt.
Vel ligger *Bismarck* nu paa Landet,
At lindres der for Gigt og Sting;
Men ak, den Fryd med Sorg er blandet:
Thi Manden fejler — ingen Ting.

Og rundt omkring i Danmarks Egne,
— Hvor Politikens Roser gror,
Og Præster, Klokkere og Degne
Lovsynge »Venstres« Færd i Kor,
Af Taler har jeg hört en Masse,
Saagar endog med lyrisk Sving;
Men ak — som i *Albertis* Kasse —
Af Indhold var der — ingen Ting.

Naar skal dog denne Tid faa Ende,
Som er paa frugtbar Virken tom?
Og naar vil noget vel sig hænde,
Som værdigt er at skrive om?
Med Længsel ser jeg i min Kikkert
Ud over hele Jordens Ring,
Og ser jeg intet, tror jeg sikkert,
Jeg bliver selv til — ingen Ting.

Faaresyge eller ikke Faaresyge,

Konen: Jæj sku' be'e Dovteren om at skrive nouet op, for vor bette Chresten her er blöven saa löjerlig.

Doktoren: Hvad fejler han da?

Konen: Aa — han ka' inte for aldrig ded staa stille paa sine Bén, men bejser immervæk rundt og immervæk avet om til venstre Si'e, immervæk til venstre — ihhjane dov!

Doktoren (halvt ved sig selv): Det maa jo være Drejesyge; den har jo grasseret stærkt paa Landet i Aar . . Men det er jo en Faare-Sygdom.

Konen: Faaresyge! Næ Kos bevars! Faaresyge kjender jæj rejle nok. Saa ka' man inte lukke Kejen op, og ded kan han, Gyd ske Lov! og ded baade til at ede og til at snakke; den staar inte stille paa ham, hverken Nat eller Dav.

Hvad der er store Ting for Smaafolk er Smaating for store Folk: i sin Fremstilling af »Tilnærmelsens« Historie i »*Aalb. Stiftstid.*« taler Villads Holm om »Pantserskibet og nogle andre Smaating«.

Sommerbilleder fra Kjöbenhavn og Omegn.

XV.

Den 5te Juni, Danmarks Frihedsdag,
Hvis blotte Navn en Samling for os maler
Af smaa Personer og af store Taler,
Den prises bör, det er en afgjort Sag.

Bevares! hvilken Overflod paa Flag,
Paa fuld Musik og lignende Pokaler,
Paa store Fanetog og paa — Skandaler;
— Ja Frihed nyder man i fulde Drag.

Fyrværkerier ses i Luften brænde:
De slutte med vor Grundlov, som symbolsk
Gaar op i Rög og faar en herlig Ende.

Dog bliver Ingen derfor melankolsk;
Thi er vor Frihedsaand ej den fra Rütli
I Kraft, saa er den desto mér gemytlig.

XVI.

Vor Nutids opadstræbende Tendenser
Kan sés, blandt andet af den store Iver,
Hvormed til Vejrs man Luftballoner driver
Op over Jordelivets snævre Grænser.

Man ingen Möje og Bekostning ænser;
De allerbedste Kræfter man forskriver;
Selv Tivolis Entré begejstret bliver
Og gaar til Vejrs i höjere Potenser.

Ballonen fyldes först med det Produkt,
Vor Magistrat med Navn af Gas benævner
— For Resten mindre passende end smukt —

Naar det er skét, til Vejrs den dristig stævner
Og löfter sig fra Jorden op til Flugt,
Hvis ej, hvad stundum skér, Ballonen — revner!

Gamle Ordsprog i nye Læmpelser.

»Ave er god, naar den kommer i Tide«, tænkte *Dagens Nyheder* og gav Tietgen paa Hovedet for Nordvestbanens Skyld.

»Den drukner ej, som hænges skal«, sagde unge *Alberti*, han sejlede til Avstralien.

»De ere ikke alle Venner, som smiler«, tænkte Pio, han læste *Almuevennen* for i Torsdags.

»Frænde er Frænde værst«, sagde Molbech, Dagbladet kom efter ham.

»Jo större Forstand, des kortere Tale«, mente Hartvigsen, han skrev en »Leder« i sit Aftenblad.

»Skomager, bliv ved din Læst«, tænkte Octavius Hansen, han byttede sin Höjesteretsadvocatur med et Borgerskab som Skotöjsfabrikant.

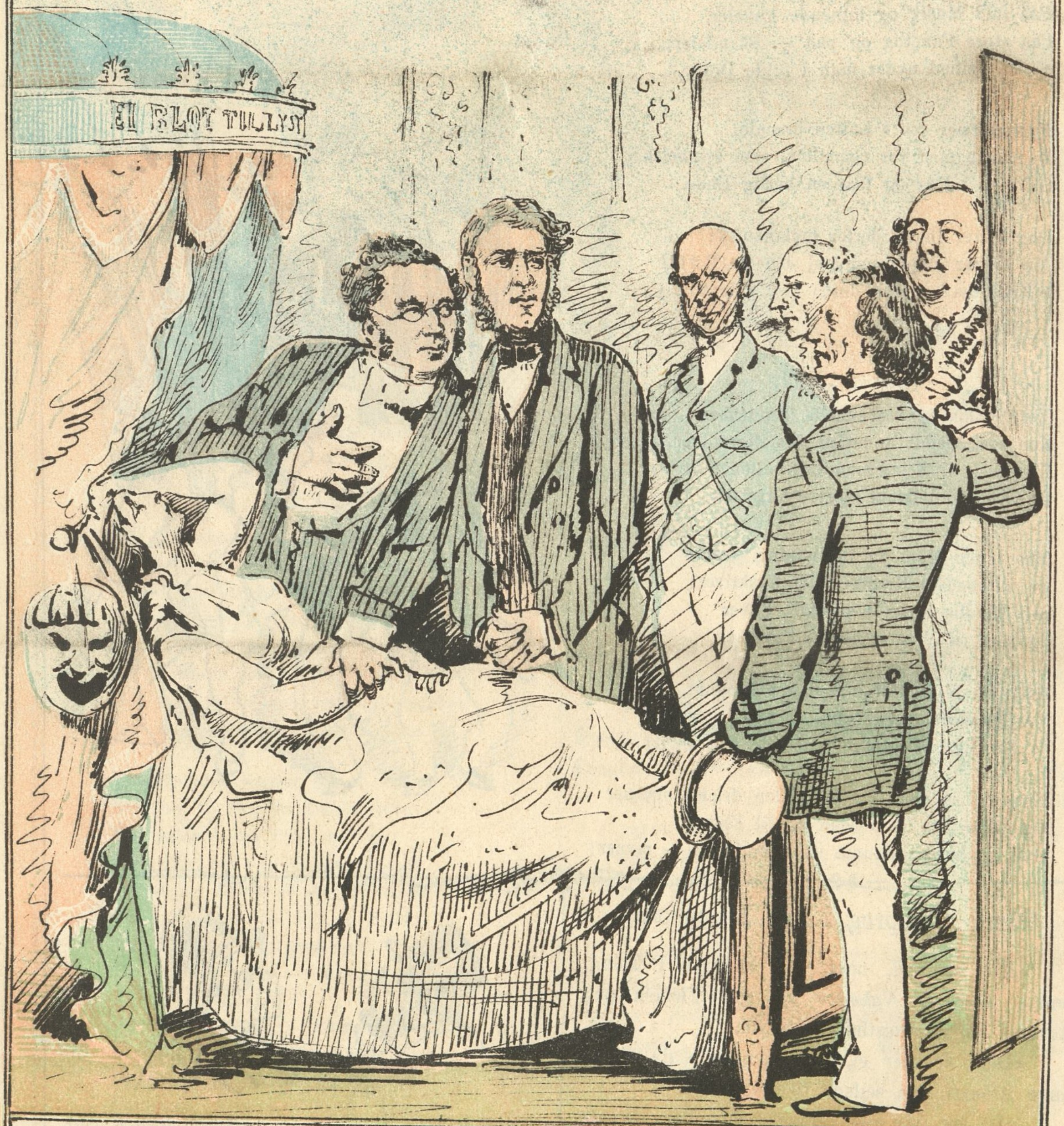

— Saa De den lange Anke i »Dag. Nyh.« over de nye Öresundsdampere, Gefion og Gylfe?
— Nej. Hvad er der i Vejen med dem?
— Ja — Klageren kunde ikke finde det Mindste at hænge sin Hat paa.
— Hvad Pokker var der saa at klage over?
— Det siger jeg Dem jo — at der ikke var Knager, hvorpaa han kunde hænge sin Hat.
— Naah — ja! Man kan jo altid finde Noget at hænge sin Hat paa.

Ved Sottesengen.

Motto: — Hvad skal vi spille i næste Uge?
— Banqverotte.

Den danske *Comoedies* Ligbegængelse. 2. Scene

— De har da ikke rent opgivet Patienten, Professor?
— Det just ikke, Deres Excellence! Men lad nu kun Etatsraaden vise, hvad hans Kunst formaar.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Öre pr. Nummer, 1,50 Öre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Östergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (*E. S. Tillge*) Kjöbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos P. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 25

PUNCH.

No. 34.

Onsdagen, den 25de August 1875.

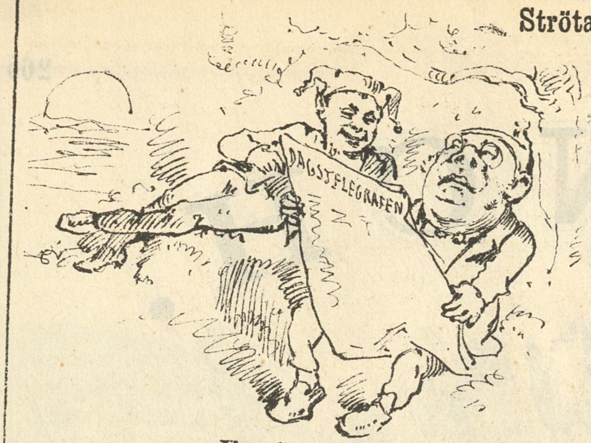
Gisninger.

— Hörte Du, Moder kaldte den Dame Fru Abel? — mon hun er Moder til den Abel, som Moder fortalte os slog sin Broder ihjæl.

Næ — Det er jo saa længe siden, — hvis hun er Noget, saa er det da hans Bedstemoder.

Strötanker.

Hr. Sörensen.

Det Tordenvejr den 13de var dog et grueligt Vejr!
Tænk blot, hvad Lyn og Hagl lagde öde!

Punch.

Kan hænd's sig, den fik travlt vores gamle »Spöjte« her:
Halvhundred »Lynnedslag« til Spalteföde!

Hr. Sörensen.

H. P. Holst's Sang var rigtig rar, men giv mig lidt Besked,
Der er Noget, som gaar over min Forstand der:
A. Bournonville hedder jo August, saavidt jeg véd,
Men Holst kalder ham jo »Alexander«?

Punch.

O, det er just et Stænk fra det rigtige Parnas!
Alexander hedder, husker De, den Store,
Og De véd jo, at de stærkeste Forstörrelsesglas
Dem finder man paa Jubilæumsborde.

Fra Manden i Maanen.

Endskjönt man forsikrer saa höjt, man kan,
At Maanen heroppe er en Klode,
Som det paa ingen Maade gaar an
At regne med iblandt de beboede,
Og skjönt denne Sætning er hört saa tidt
Og fremsat baade paa Sort og Hvidt
Og bliver nu ikke længer bestridt
I denne Oplysningsperiode.
Saa maa jeg dog her i egen Person
I Sandhedens egen Interesse
Beröve Verden én Illusion,
Og Forskningen med en ny Portion
Af rigtig Indsigt og Kundskab belæsse.
Thi da jeg i denne Sag just véd
Af egen Erfaring saa god Besked
Som ingen anden i vore Dage,
Og selv jeg heroppe paa Maanen bor,
Saa skal jeg snart hvert eneste Spor
Af skimlet Uvidenhed herom forjage.
Den Stat, som heroppe paa Maanen bestaar,
Er höjst fortræffelig organiseret;
Dens Grundlov er snart sextusinde Aar
Og er aldrig endnu bleven revideret,
Den bliver holdt for en Helligdom
Af hver en eneste Sjæl iblandt Folket,
Og her har ej været nogen, som
Har dens Bestemmelser galt fortolket.
Her findes den skjönneste Sympathi
Imellem Befolkningens store Masse
Og dem, som endog befinde sig i
Rangforordningens överste Klasse.
— Regeringen har fra Arilds Tid
Aldrig været med Folket i Strid.
— Endogsaa i Trossager findes her Enighed,
Det hele Folk er én eneste Menighed.
Friheden er heroppe saa stor,
Takket være vor frie Forfatning,
Som ingensteds paa den trælbundne Jord. —
Her er man fri for al Slags Beskatning,
Og Grunden hertil er netop, fordi
Her findes hverken Hær eller Flaade,
Her findes ej engang Politi;
Folket har Lov til sig selv at raade.
Og her er en Lighed, som overgaar
Ikke blot min, men enhver Beskrivelse.
Ja, det er slet ingen Overdrivelse,
At her er ej Forskjel paa Stand eller Kaar.
Det, som den ene Beboer faar,
Det faa de allesammen tilhobe;
Fælles er alt, fra den ringeste Draabe
Og til den allerrigeste Skat;
Fælles er Frakke, Stövler og Hat,
Kortsagt, den hele Garderobe
Og Broderskabet! Ja det er mærkeligt!
Men jeg forsikrer, at det er virkeligt,
At her er slet intet Individ,
Som giver sig af med Had eller Nid,
Misundelse og deslige Lyder
Kjender man ikke engang af Navn;
Ingen en eneste Glæde nyder,
Som ikke er til det Heles Gavn.
Men hvordan kan sligt et Samfund tænkes?
Og hvordan kan dets Forfatning bestaa,
At dens Bestemmelser aldrig krænkes? —
Paa Jorden vilde det snart forgaa
Ved et eller andet barbarisk Anfald! —
Ja! sér I dernede, Sagen er denne,
Vort Samfundsliv er baseret paa,
At Folket er stadig i samme Antal.
Hvis blot her kom én Beboer mér,
Saa er jeg vis paa, det vilde sig hænde,
At Statens Forfatning strax fik Ende,
Og alting gik paa jordisk Manér.

Og for at De ret kan Sagen forstaa,
Skal De til Slutning en Oplysning faae,
Som langtfra er af de overflödige;
Vil med Folkets Antal de gjöres bekjendt,
Saa findes her ikkun —
Deres ærbödige
Og höjst sandfærdige Korrespondent.

Den politiske Stokfisk

eller

kort Ledetraad i moderne Chrestendom.

§ 1.

Spörgsmaal: Hvad forstaas ved det danske Folk?
Svar: Derved forstaas det folkelige Vælgerfolk.
Sp. Hvem er det folkelige Vælgerfolk?
Sv. Det er de danske Bönder og Landsbylærere.
Sp. Er der ingen Undtagelser?
Sv. Erfaring lærer, at ikke alle Bönder og Landsbylærere ere saa gode, som de burde være. Somme ere Niddinger.
Sp. Hvem er Niddingerne?
Sv. Det er saadanne Uværdige, om hvilke det er skrevet, at de lade sig bedaare, besnakke, bespise, bedrikke, beklæde og besko af Höjremændene.
Sp. Er der ogsaa Niddinger imellem Landsbylærerne.
Sv. Ja, alle de, som protesterede mod, at Berg havde talt paa deres Vegne i Kjeldernæssagen.

§ 2.

Sp. Hvad vil det sige, at Kongen har Ret til selv at vælge sine Ministre?
Sv. Det vil sige, at det er hans grundlovmæssige Særrettighed, at han har Lov til at vrage alle andre end dem, som Folkethingets Flertal paalægger ham som sin Forvalter og Skriver at vælge.
Sp. Hvis han desuagtet vælger andre — hvad saa?
Sv. Da er Folkethingets Flertal forpligtet til at fordrive dem ved alle mulige Midler, ligesom man fordriver og nedslaar skadelige og fortærende Dyr saasom Springorme og snivede Heste.
Sp. Men hvis dertil kræver Kanoner og man ikke har saadanne?
Sv. Saa skaffer man sig dem.

§ 3.

Sp. Hvad vil det sige, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening?
Sv. Det vil sige, at Folkethingets Flertal skal regjere gamle Danmark.
Sp. Hvad forstaas ved Folkethingets Flertal?
Sv. I Reglen forstaaes derved «den større Halvdel» af Thingets Medlemmer, men undertiden «den mindre Halvdel»
Sp. Naar er det den mindre Halvdel?
Sv. Naar Landets bedste Mænd findes imellem dem.
Sp. Hvem er Landets bedste Mænd?
Sv. Berg, J. A. Hansen og Alberti — at sige den gamle — og de andre, som hörte til de 22.
Sp. Ere de alle 22 lige vigtige?
Sv. Berg er den vigtigste.

§ 4.

Sp. Hvad forstaas ved «livsvarig»?
Sv. Ved «livsvarig» forstaas **enten** Noget, der ikke varer saa længe som Livet **eller** Noget, som er livsvarigt.
Sp. Naar har Ordet den förste Bemærkelse?
Sv. Naar J. A. Hansen er bleven Minister. Da opløser han Landsthinget og giver dets livsvarige Medlemmer Afsked paa graat Papir dog uden at tage Livet af dem og saa ere de ikke livsvarige.
Sp. Men naar har det den anden Bemærkelse?
Sv. Naar t. Ex. en Bestyrer af en Sparekasse eller en Brandassurance af Bestyrelsen har faaet en livsvarig Understöttelse, da maa denne vare hele Livet.

§ 5.

Sp. Hvad vil det sige at Rigsdagsmændene ene ere bundne ved deres Overbevisning?
Sv. I Folkethingssalen levnes kun liden Tid for Folkethingsmanden, der ofte mangler Kundskaber og er af et langtsomt Begreb, til at danne sig selv en Mening; derfor skal hver den, der ikke stemmer saaledes, som det er vedtaget i det forenede Venstres Partimöde, bortskjæres som det **döde** som det **raadne** Kjöd og sættes udenfor, der, hvor der aldrig findes Diæter og Rejsegodtgjörelse.

§ 6.

Sp. Hvad menes der med, at der skal være en Folkethingsmand for hvert 16000 Indbyggere?
Sv. Herved menes, at, hvis der er Udsigt til at faae flere Höjremænd i Thinget ved Deling af Valgkredsene, saa bör disse være og forblive to, tre Gange saa store, som Loven byder.

§ 7.

Sp. Hvad er en provisorisk Finantslov?
Sv. Et sort Spögelse, som er utænkeligt.
Sp. Hvorfor er det utænkeligt?
Sv. Fordi man ikke maa tænke sig, at Kongen vil gjöre sig til Meneder.
Sp. Var **Frederik d. 7de** da Meneder, da han udstedte en provisorisk Finantslov?
Sv. Tys! der er Ting, som man aldrig bringer paa Tale, og naar Andre drage dem frem, lader man, som om de ikke existere. Tys!!!

§ 8.

Sp. Hvad forstaas ved «**Kjærlighed i Alt og til Alle**»?
Sv. At man ikke maa forsömme nogen Lejlighed til at hade og skade det Onde, som er **Höjre** og alt, som dertil hörer.
Sp. Hvad er det Værste af det Onde?
Sv. Levebrödsmænd, den sorte Skole og **Universitetet**, som er det Allerværste, den store Skjöge og idel Ugudelighed, thi det er Kundskabens Træ, som det er forbudet Mennesket at æde af.

Mærkeligt!

— Opvarter! er det Dem?
— Nej, det er ikke mig!

— Ja, har jeg ikke nok hele Dagen mærket, der var Noget i Stövlen!

Paa Livet lös!
eller
Værtshusholderne etc. Drikkehallerne.

Luften var saa trykkende hed
Og alle de brave Daner
Gik med Panden badet i Sved
Og med fortörrede Ganer.

Alle raabte paa bayersk Öl —
Man leved' af Carlsbergs Naade!
Og der blev omsat en Masse Sölv
For slige Varer de vaade.

Da viste der sig en Menneskeven —
Som altid, naar Nöden kalder:
Glæden var stor, da han gik hen
Og byggede »Drikkehaller.«

Men Trudsler fra hver en Værtshusmand
Suser den Gjæve om Öre'ne,
Da Drikkehallerne kom istand,
Især da de viste sig kjörende.

Værtshusholderne, som man véd,
Forstaar i Reglen at sejre;
De har jo til deres Raadighed
En Masse knusende »Bay're«.

Med dem marchered' de o p paastand
Og sagde til Magistraten:
»Det er jo ved Gud det bare Vand,
En Skjændsel for Dannerstaten!«

»Den gamle nordiske Kæmpekraft«,
Saa löd den forbitrede Mumlen,
»Forsvinder for alt dette Vand og Saft;
Nej her, sé her kommer Humlen!« —

Men Politiet, der saa, hvor smukt
At Folk blev gennemskyllet,
At mange »Kæfere« dreves paa Flugt,
Kun Minoniteten var öllet —

Det holdt paa Vandet med stor Forstand,
Men Landets de höje Dommere,
De sagde: væk med det bare Vand!
De staa paa de »gamle Romere«.

Da rejste sig Köhl i sin fulde Kraft
Og rustede sig med Vælde.
En halv Snes Vogne med Vand og Saft
Kan om hans Idræt fortælle.

Med »Odin,« »Loke,« »Tyr« og »Thor«
Og alle de andre Guder
Han slutted' et Fostbroderskab i Nord,
Gud »Hejmdal« i Hornet tuder.

I Kampen drager han kjæk og let
Mod de alle de Herrer af Tönden,
Der sige — i Kraft af Höjesteret —
»Han skal ikke döe i Synden!«

Hele den gamle Gudeslægt
De true med Ödelæggelse:
Vognborgen ville de storme kjækt —
Aa, det ender vist med Forskrækkelse!

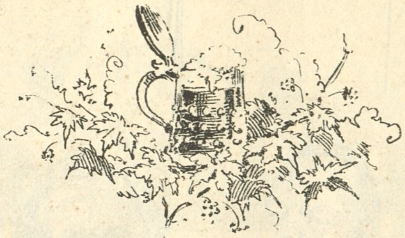
»Odin« og »Loke« og »Tyr« og »Thor«
Skal myrdes — ih, fy for Pokker! —
Da sér man for anden Gang i Nord
Et gyseligt Ragnarokr!

Men »Lyset,« som efter hin Kæmpevals
Skal komme til endelig Sejr,
Det blinker igjennem en Flaskehals
Paa en Brændevinsdunk og en Bayer!

I det endnu ikke nedstyrtede Axelhus forevises daglig To Polihistoria praematura.

Rimesta,
vejer 2000 gammel romerske Sestertier

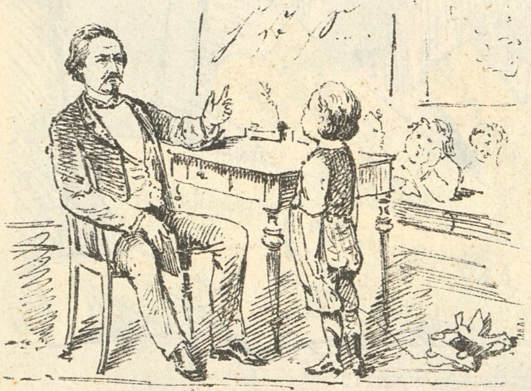
Meya,
fylder flere Spalter.

Disse to Vidundermennesker havde intet Mærkeligt ved sig fra Födslen, men först i en senere Alder blev de oppustede til en saadan Grad, at man nu maa kalde dem for to fede Fyre. Et saadant Fænomen forekommer neppe een Gang hvert 1000de Aar, idetmindste omtaler hverken Herodotos eller Virgilius med Tilnavnet Maro noget Lignende. De ere födte i Gouvernementet Store Kongensgade og staa derfor under Kongens Protektion, Moderen Viktoriapress er selv en svær Maskine, hvorimod Faderen Ferslewski er en ganske almindelig Mand. Den ældste af dem, Rimesta, er temmelig langt fremme, navnlig i Historie og Geografi, den yngste, Meya, er derimod noget tilbage, men begge tilhöre dog den abnorme Skole.

Ærbödigst
Ed. Erslew,
Prof., Ridder af Guldkrandsen, fra Paris.

Lektion i et Par Sprogs Metrik

af S. Schandorph *vide* »Morgenbl.« Nr. 192.

Schandorph: Aah Sludder og Vrövl Dreng! Idealet betegner Personlighedens Stræben, altsaa höjst forskjelligt efter de forskjellige Individualiteter. For en syg Fruentimmernatur er'et Luft, min Fa'er, bare Vind. Hos en djærv og kraftig Natur kan man föle Idealet med Næverne. Ja Idealet kan godt være en Bunke Mög, det har altid det for sig, at det allerede paa Afstand lugter af Realitet. Men hvad er Hiat.

S. M.: Hiat fremkommer, naar to Ord fölge paa hinanden, hvoraf det ene ender og det andet begynder med en Vokal.

Schandorph: Sludder, dit skoldede Kalleho'de. Hiat kommer af Latin og betyder et Gav. Naar man skal gave höjt tilvejrs for at fremsige et Vers, saadan man maa vride Kjæften for at læse det . . . naa hvad er der.

S. M.: Aah, saa er det derfor, man gaber saa frygteligt ved at læse Deres Vers.

Hvor skal jeg sætte min Datter i Skole?

A. Ska' Deres Datter paa Pauline Worms Höjskole i Soer?

B. Næh! Det er da s'oret! Ska' Deres maaske?

A. Gu' ska hun ej! Har De ellers no'en?

B. Næh, det er da s'oret! Har De no'en?

A. Gu' har jeg ej!

Begge (i Munden paa hinanden): Men hvis De nu havde en, vilde De saa sende hende til Soer?

Begge: Gu' vilde jeg ej — det er da s'oret!

I Arbejderkommissionen.

Et Medlem: Jeg mener nu, som jeg allerede udtalte den 17de Juli 1872, at der slet ikke existerer noget Arbejderspörgsmaal som saadant.

Formanden: Og jeg maa bemærke, at naar Hs. Majestæt Kongen i Fölge »Dagstelegrafen« allernaadigst har udset mig til Formand i Arbejderkommissionen, og jeg derfor har renonceret paa 7 Maaneders Permission, saa maa der existere et saadant Spörgsmaal; men Spörgsmaalet er rigtignok om d. æ. Taler er i Stand til at bidrage til dets Lösning, og det skal Ingen være villigere til at betvivle end jeg.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn.
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 35

Onsdagen, den 1ste September 1875.

Korrekt Udtale.

— Er det din Oldefaders Portræt?

— Man maa ikke sige Olle, siger Mama, det hedder Olie.

Hermannslaget.

Dernede i Teutoburgerwald
Var der Jubel i disse Dage;
Det halve Tyskland var sammenkaldt
Herhid, hvor de romerske Stridsmænd faldt
For mange Tider tilbage.

Man har her s t a t u e r t et Exempel paa,
At naar Tyskerne lave en Glorie,
De simpleste Midler de ikke forsmaar
Men stolte Triumfer de ud kunne faa
Endog af en Röverhistorie.

Det var en »Kulturkamp«. Ja, ganske vist,
Den Ting kan man ikke nægte.
Men hvor var Kulturen? Ak ja, det er trist,
Men hjælpe en Smule paa Fakta med List
Kan selv ej Tyskerne mægte.

Thi Sagas Beretning er dem lidt sur,
Den har nemlig ikke fortiet,
At de kæmpede den Gang i m o d Kultur
Og stode som en kinesisk Mur
Og værned' om Barbariet.

Dog lader Tysken sig ikke gaa paa
Af slige Inkonsekvenser.
Vil ikke den r e n e Sandhed forslaa,
Saa se vi dem aldrig en Sandhed forsmaa
Af b l a n d e d e Ingredienser.

Vi véd da herhjemme fra vort Asyl,
At Tysken ej ta'er det saa nöje;
Han ofte har löjet sig fra en Dragt Prygl
Og istemt et jublende Sejershyl
Tiltrods for sin bankede Tröje.

Hvo af os Danske vel glemme kan,
At de praled' af Laurbærkransen
Og raabte Hurra for »*Rolf Krakes*« Brand,
For »Sejren« derude ved *Helgoland*
Og »*Erstürmung der Düppeler Schanzen!*«

Maaske, hvis om attenhundrede Aar
Forsvundet er hvert et Fristed
Og Værn imod pangermanistiske »Blaar«,
At i Sönderjylland et Minde staar
Om T y s k e r n e s Sejer ved *Isted.*

Og derfor det meget muligt kan hænd's,
At Tysken i Sange og Taler
Beviser med ægte tysk Konsekvens
At d e var Oldtidens Intelligens
Men R o m e r n e rene Vandaler.

Strötanker.

Hr. Sörensen.

Teatrets Loger, de gik op! Med den Auktion jeg véd,
Bestyrelsen kan være vel fornöjet.

Punch.

Men det, som skulde löfte o s, det synker stadig ned
Og derfor har P a r t e r r e t de »f o r h ö j e t«.

Hr. Sörensen.

Ja d e t er sgu en Skam! Skal vi ikke pröve paa
At flöjte, til de kommer med Gongonen?

Punch.

Ja men Andre faar det billigt —

Hr. Sörensen.

Hvem da?

Punch.

De söde smaa
Baldronninger som gabe paa Balkongen.

Hr. Sörensen.

Nu önske ogsaa Doktor'ne at faa en större Lön.

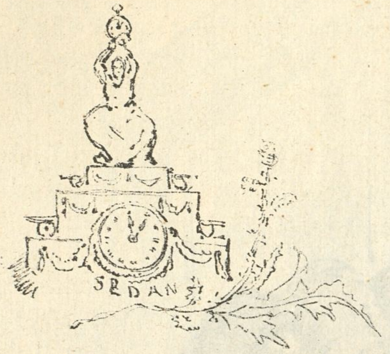
Punch.

For Önsker er jo Intet til Hinder!

Hr. Sörensen.

Men somme af dem sidder paa en Gren, som er grön —
Hvad siger De om D o k t o r Gert Winther?

Sedan.

Ved Spréen histnede en Kejser bor,
Som over Tyskland befaler;
Hans Retfærdsfölelse er saa stor,
At aldrig han bryder sit givne Ord,
— Naar ikke det sig betaler.

Omkring i hans Riger og Lande staar Vagt
En Hær af forsvarligt Mandtal;
Saa snart den öjner en fjendtlig Magt,
Saa stormer den fremad i Dödsforagt,
— Hvis Fjenden er færre i Antal.

Den sendte han over den skjönne Rhin
Med dejlige krupp'ske Kanoner.
Den frygted' ej Mitrailleusernes Hvin;
Dens Styrke bestod i god Disciplin
— Og særlig i gode Spioner.

Dog förend han selv til Striden drog frem,
Saa bad han sit *Paternoster*:
»Ifald jeg kommer med Sejr hjem,
Saa skal jeg tænke paa § 5
— Og paa mine »hittede« Koster.

Naar en Fyrste saa from er stedt i Nöd,
Saa opnaar han gjerne Bönhörelse.
At tænde hundrede Stæder i Glöd,
Og sætte en Kejser paa Vand og Bröd,
— »Hvilken Vending ved Himlens Förelse?«

Det var hin 2den Septemberdag,
Da knuste han Arvefjenden.
»*Der Greise*« slog med sit vældige Slag
Med Lethed den franske Trone i Kvag,
— Som nok var raadden forinden.

Ved denne Lejlighed fik man at se,
Hvad Preusserne ere for Gutter;
De sloges i Dage, de sloges i tre
Og fangede hele den franske Arme
— Som mest bestod af Rekruter.

Og da Frankrig omsider strakte Gevær
Bag nedskudte Fæstningsmure,
Saa vendte den sejrende Preusserhær
Tilbage med mange stolte Trofær
— Og Masser af Taffelure.

Og hele det höjst mærkværdige Aar,
Da Frankrig fik paa Planeten,
Som et uudsletteligt Minde staar
Om, hvad det enige Tyskland formaar
— I Brud paa Humaniteten.

Punch.

Ha, ha! Ja han har valgt sig en Specialitet,
Og det gi'er altid glimrende Intrader.

Hr. Sörensen.

— En Speci — — Hva' beha'er?

Punch.

Har De nogensinde set
Ham læge anden Sot end »brændte Skader«?

Hr. Sörensen.

Hvordan mon Berg og Hansen dog faar Tiden til at gaa
Nu, Ingen gider höre deres Taler?

Punch.

Aa — naar min gamle Bedstemoer ej snakke kan —

Hr. Sörensen.

Hvad saa?

Punch.

Saa sidder hun og lægger Kabaler.

Der har vi det.

— Læste De i Bladene om den store »Höjtidelighed« der for nylig har været i Roskilde?
— Nej! hvad var det for en Höjtidelighed?
— Jo, de lagde Grundstenen til en ny Gæstgivergaard.
— Det maa have været meget höjtideligt! Hvem er det ellers, der bygger den?
— Sikken et Spörgsmaal! Hvor Vorherre har en Kirke, der bygger Fanden sig gerne en Kro — det véd De da nok.

I Lænestolen.

Manden: — og Du sér nok, Mathilde, det er af en af vore förste Konstnere.

Konen: Gud, hvor det er södt af Dig Julius! Vi trængte netop til Noget at hænge op i Spisestuen til venstre — — og hör — hvad om vi fik det kopieret *en miniature* til en Brosche! Tror Du ikke, det vilde klæde mig godt? Tanté Thea véd En, som gjör det saa ganske allerkærreste!

I Bedestolen.

Omviseren. — — og Dören her har kostet 2300 Rd. nogle Mark og 4 Skilling. —

1ste Besögende: 2300 Rd nogle Mark og 4! Det er dog storartet! Hva' si'er Du, Poserup, ska' vi bygge os et Hus mod saadanne Dörre — men hvad ska' vi saa ha'e i Leje af de Lejligheder?

Omviseren: — og alle disse Malerier ere skjænkede af Kaptajn Jacobsen, Bajerskbryggeren i Kjöbenhavn til 800 Rd. Stykket. —

2den Besögende: Ja det er dog storartet! Hör Du Sækkenberg, skal vi saa over til Leidersdorfs og ha'e os en Carlsberger?

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Uvejrsskyer i broget Vrimmel
Samler sig paa den politiske Himmel,
Som Du vel, Jens, forlængst har sét,
Telegrafen bringer en Stimmel
Depecher, saa selv den store Profet
I »Dagstelegrafen« er ganske svimmel.
Stormen, der la'e sig i Japan og China,
Truer nu nede fra Herzegowina —
Men det skal man slet ikke gjöre Grin a'
Thi Noget forvist af det mest Infernalske
I Verden er dog det orientalske
Spörgsmaal, naar det en Gang skal löses.
Da maa der nödig snövles og döses,
Da vil der komme Alvor i Tingene!
Islams Börn, paa Hesten svingende
Sablen, har vi jo sét en Gang
Under en hylende Sejrssang
Næsten en Verden undertvingende.
Derfor ville vi heller være
Fri for at röre ved dette svære
Spörgsmaal, thi vi magte det ej;
Derimod vil vi fortælle Dig
Noget om vor egen Misère. —
Her kan vi glæde os trygt ved Freden
Og Fyrværkerier ude paa Rheden,
Som Havnbestyrelsen stærkt har i Sinde
At give *da capo* i Havnen inde.
Nede ved Langebro forsynder
Man sig med store Petroleumstönder —
Uh ja, Hille den gloende Syge!
At ryge Cigar er aldeles forbudt,
Hvor der er Petroleum eller Krudt —
Dampmöllens Skorsten ene maa ryge,
Men derfor kan der jo nok blive Fut!

Sundsejladsen, den er saa munter,
At man er nærved at gaa herunter.
Langsmed Kysten de propper Skuden
Baade forinden og foruden,
Saa man er nærved at miste Vejret;
Aandedrættet bliver besværet,
Og Overlæ'ret
Paa Stövlerne bliver infamt læderet,
Naar man paa den Vis bliver torteret.
Ovre hist ved den svenske Kyst
Gaar det ogsaa med Liv og Lyst.
Der var der nylig en Kjedel, der sprang;
»Dagstelegrafen« kom med Sigtelser,
Som den har gjort saa mangen en Gang
Efterfulgt af en Række Berigtigelser.
Ja, Maneren kjender Du vel?
Længe Bladet drev den med Held:
Först debiterer man Noget kækt
For den undrende Slægt;
Dagen derpaa gaar man rask væk hen
Og tager Historien i sig igjen —
Saa faar Læseren dobbelt Konfekt.
Ja, det geraader just ikke til Ære,
Men maaske kan det praktisk være. —
For Resten man lever politisk sober;
Men vent bare lidt! — snart har vi Oktober,
Da kan vi vente alle Rögterne
Ude fra Landet — rent figurligt:
Grundlovsrögterne — ja, naturligt!
Selv om vi nu er sobre og nögterne,
Vil til den Tid hverandre spinkel
Skolelærer fra hver en Krinkel-
Krog paa Landet
Traktere blandt Andet
Med den velsignede B e r g s k e F i n k e l.

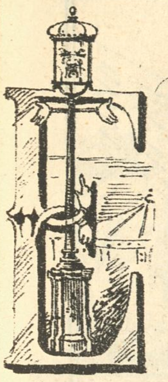
* * *

»E n P r o f e t e r s j e l d e n a g t e t i s i t F ö d e l a n d «, tænkte Pr.of. Ed. E r s l e w, han tog til Paris for at plukke Palmer.

* * *

»Fy Dig an, saa sort Du est,« sa'e Assurancebestyrer I. A. H a n s e n til Assurancebestyrer G e r t W i n t h e r.

Lygtepælen fortæller.

Et Sted i England blev jeg stöbt,
Der blev jeg »Kandelaber« döbt,
Og för jeg havde været tændt,
Til Kjöbenhavn jeg bort blev sendt,
Til Öresundets Dronning, som
Jeg havde hört saa meget om,
Og troede derved, at jeg kom
Fra Sengehalmen op i Dynen:
Jeg blev foræret til Kommunen.
Hen foran Slottet blev jeg sat
Og lyste mangen bælmörk Nat
Til Fryd for Store, som for Smaa,
Der over Pladsen monne gaa.
— Men da en Tid var svunden hen,
Saa blev jeg reven ned igjen,
Og slængt ved Byens Gasværk ud
Blandt Skramleri og gammelt Jern,
Foruden allermindste Værn
Mod Vintersne og Regn og Slud,
Og hvorfor sligt jeg maatte lide,
Maa Gud og Hr. Bormest'ren vide —
Her ligger jeg og venter paa,
Hvad Endeligt jeg vel skal faa,
— Om det Hr. Ehlers er tilpas
At give mig en anden Plads,
Paa Kongens Nytorv for Exempel,
Paa Pladsen foran Kunstens Tempel,
Hvor der i Vinteraft'nen lang
Til mig vist findes dybtfölt Trang,
— Hvad heller om vel Smelteessen
Mig ansér for »gefund'nes Fressen«;
Ja hvilken Medfart jeg skal lide,
Maa Gud og Hr. Bormest'ren vide.
— Saa er der Et, jeg grunder paa
Og aldrig kan i Ho'det faa:
— Om dette rædselsfulde Sted,
Hvor alskens Skramleri har hjemme,
Er Magistratens rette Gjemme
For Gaver, den beæres med?
— Om det kan kaldes nobelt just,
At kaste bort til fri Fortæring
For Tidens Tand og Möl og Rust
Hvad man har faaet til Foræring?
Sligt aldrig jeg begribe kan;
Det gaar langt over min Forstand.
— Maaske Forklaringen er denne:
At naar man en Bormester har,
Hvis Viisdom er saa lys og klar,
At som et Gasblus den kan brænde,
Det sikkert overflödigt var
At lade flere Lygter tænde.
— Men om man herpaa just tör lide,
Maa Gud og Hr. Bormest'ren vide.

Et Livsbillede.

Tanten: Velkommen min egen lille Mathilde! Smukt af Dig at komme ind at besöge gamle Tante Alma. Pöh! Naa — I har det vel derude som Blommen i et Æg, Du og din Gemal? Hvorfor tog Du ham ikke med?

Niecen: Han er med herinde kjære Tante.

Tanten: Og kommer ikke strax til mig?

Niecen: Han maatte strax ud i Forretninger. Jeg skal sige Dig, vi fik al vor Hvede ödelagt forleden Dag i Haglvejret. Den stod saa magelöst og nu ligger den paa Jorden altsammen. Det er et stort Tab for os, siger Johannes, og jeg er bange for at det er större end han vil tilstaa mig.

Tanten: Aah! det var vel i det horrible Herrens Vejr i Fredags, jeg kan tænke mig det. Pöh! Ja jeg fik sandelig ogsaa mit Smæk den Dag. Du kan tænke Dig, jeg havde som sædvanlig sendt Florentine ud at promenere med Bijou, det söde Dyr, men hvorledes nu det Best — jeg mener Florentine — comporterer sig eller ikke, nok er det, det stakkels Dyr kommer hjem aldeles gennemblödt, og saa sort som en Skorstensfejer og saa — attention, lille Mathilde! — saa har hun Gud hjælpe mig ladet den komme ind her i Kabinetet — jeg var ikke visibel endnu, pöh! og der gaar den hen og spolerer aldeles det nye Tæppe, som jeg selv havde broderet paa i to Aar og foræret den paa dens sidste Geburtsdag. Det saa ud som den værste Karklud. Pöh! Ja det var en usalig Dag, den Dag!

Repertoiret. Foruden »den politiske Kandestöber«, der skal genoptages, vil der paa Folketingsteatret blive opfört »De Bergtagne« Farce-Operette, Musiken arrangeret af P. C. Zahle og »Klokkespillet« eller »det döve Öre«, tragikomisk Intermezzo af Christoffer.

En sjelden Treenighed
eller
„Morgenbladet" i Klemme.

Motto: Som man reder, saa ligger man.

Sofus Högsbro: Han har »udæsket og forhaanet politiske Meningsfæller«
Carl Ploug: og »han er kommen forsætlig Forvanskning og Bagvaskelse saa nær, som det er muligt« . . .
Thomas Nielsen: »Bladet har desuden i Sommer indeholdt saa mange Usandheder og forvanskede Beretninger, at det i den Henseende kan maale sig med enhversomhelst Avis.«

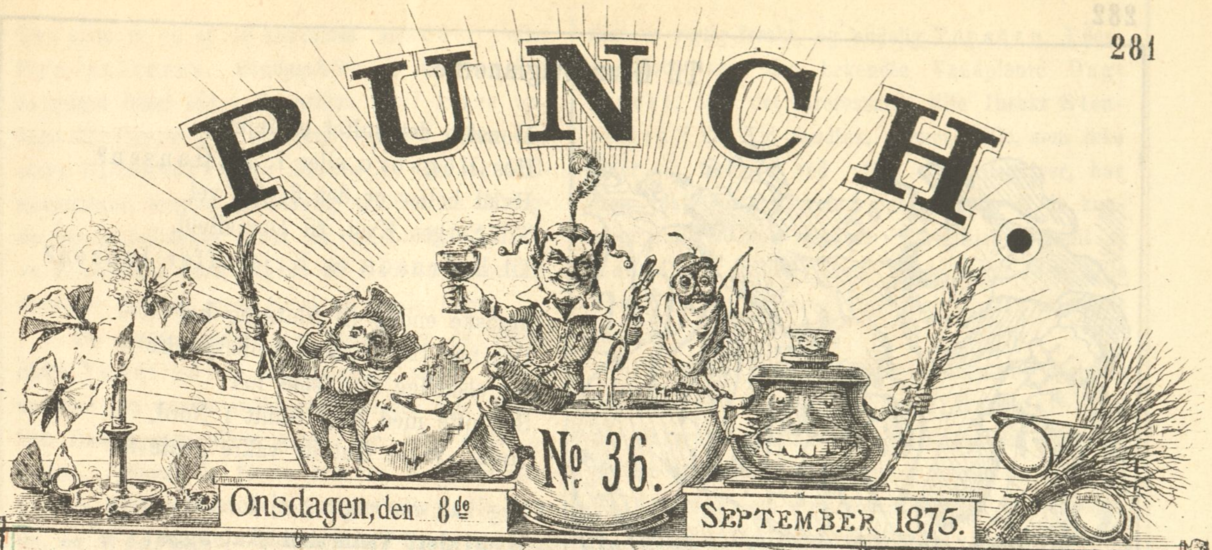
Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 36.

Onsdagen, den 8de September 1875.

Ikke forknyt.

Ta'en, ta'en, min söde Pige! Den gjör Dig slet ingen Fortræd.

Til Grundtvigianerne.

Fra en Dödbider.

I gode, brave Dannemænd,
Som samles nu til »Vennemöder«
Og se, om ikke snart igjen
Til. störste Fryd for hver en »Ven«:
»En nyfödt Sol i Östen glöder«!

Som ikke snakker blot, men slaar
Til Lyd i hele Danmarks Rige,
Som græsk og romersk Visdom flaar,
Og som trakterer Troens Faar
Med brændte Bibler og deslige!

Jeg beder Jer, bliv ikke vred,
Hvis I forstyrres af min Stemme;
Jeg önsked' gjerne lidt Besked
Paa Noget, som I sikkert véd:
Hvor har vel Eders Venskab hjemme?

Monstro det sultet er ihjel
Hos Högsbro eller I. A. Hansen?
Hvad heller er det flygtet vel
Til Norges Kyst, til Dovrefjeld,
Til Björnson og Kristoffer Jansen?

Maaske endog til Slutning bor
Det hos Hr, Jansens velbekjendte
Og elskelige Par, som fo'r
Saa ofte med ham rundt i Nord,
Hans »vakre Gut og vakre Jente«!

Jeg kan nu engang ej forstaa,
Hvori Jert Vennesind skal ligge;
Er det maaske begrundet paa,
At den, man elsker, skal man slaa?
For ellers fatter jeg det ikke.

Thi, ved Proteten Grundtvigs Skæg!
I give Eders Vennemöder
Et altfor gammelnordisk Præg,
Som minder om hin Asa-Leg,
Da Balder »myret« blev af Höder.

Hvis ikke »Kjönnet« sagde nej,
Fortrolig jeg for Jer bekjender,
Forstod ved »Vennemöde« jeg
Den Möde, som paa Livets Vej
Forvoldes Jer af Eders Venner.

Nu ser jeg, at i Aar I strængt
Har adskilt Bukkene fra Faarene;
Og det er saare velbetænkt,
Thi var de ikke udestængt,
De paa hinanden kom i Haarene.

Men hvis I atter denne Gang
Imod Forventning skulde kriges,
Forbyd da Taler, selv ved Tvang,
Og klem alene paa med Sang;
— Saa længe kan I nok forliges. —

Kongeriget Danmark.

statistisk-topografisk Beskrivelse

af

Trip, Trap, Træsko.

(Tilkendt Guldpalmen af Prof. *E. Ersle w*).

Kongeriget **Danmark** hænger mod Syd sammen med Tyskland, men ligger for Resten i Vandet, omgivet mod Vest af Nordsöen, mod Syd af Östersöen. Regeringsformen er indskrænket monarkisk, men trues stærkt med at blive uindskrænket seminaristisk. Den förste indskrænkede Konge var Frederik den Syvende. Landet er i det sidste Aarhundrede blevet betydelig formindsket, men er dog desværre stort nok endnu til at kunne blive endnu mindre.

Naturforhold: Bjerge findes ikke, men kun Bakker; dog benævnes disse sidste ofte Bjerge f. Ex. Carlsberg, hvorigennem der gaar en Öltunnel, Frederiksberg og Chresten Berg.

Den siste er en af de saakaldte Mudder- eller Dyndvulkaner. Söndagsbörn o. de, som kan se meget langt ind i Fremtiden, skal kunne opdage Holberg paa Kongens Nytorv. Paa den store Björnbakke ved Aarhus er der en Gödningsfabrik, hvorfra der daglig udföres en Mængde Skarnfjerdingkar rundt om til Landet. I selve Kjöbenhavn findes ogsaa en Bakke, hvor Arkæologer jævnlig gjöre Fund af gamle Böger.

De eneste Floder, som findes, ere de sporadiske Vandfloder, der indbringe uhyre Pengesummer (den eneste indbragte saaledes over 1 Million Daler), men ellers gives der kun Aaer og Bække. Blandt de förste mærkes Rosenaaen, hvorfra Kjöbenhavnerne faa deres vellugtende Vande, og Worsaaen. Denne sidste havde man en Gang paa en kunstig Maade sögt at lede bort fra dens sædvanlige Löb og sætte i Forbindelse med Fonnesbækken, hvilket dog ikke ret vilde lykkes. Holbækken giver især Vand paa Friseminariernes Möller. Molbækken udmundede för i Amaliegade ved *Monte Casino*, men har nu forlænget sit Löb til Kongens Nytorv, hvor dens stærkt nedadgaaende Ström driver en Fabrik til at vende gamle Klæder paa, saa de blive som ny; Arbejderlivet der skal næsten være uudholdeligt. Endelig som udenlandske Bække, der har faaet dansk Borgerret, nævnes der Weilbach, som omflyder en lille historisk bekjendt Holm, hvor den italienske saakaldte Cantusse (*rana castrata*) findes; og den ellers ubetydelige Holger T. Foss, der er ret nyttig for Guanotransporten. Som en kemisk Natursjældenhed kan omtales Docentfjord, der geraader i kogende Bevægelse, naar man kommer Hö i den. Blandt andre Vandlöb kan bemærkes Grundtvigen, foreviget ved en Mængde Digte, Rördammen, som der slet intet mærkeligt er ved, Bergsöen, hvor Vandet ikke er rigtig ferskt, og endelig Topsöen. I denne sidste voxer den bekendte Vandplante Dagbladet, hvor det interessante lille Insekt Stenbillen i sin Tid fandtes. Denne Bille, som ikke lader sig fordrive ved stödt Benzonspulver, har især vakt Opmærksomhed paa Grund af de kunstige Boliger den bygger. Evropæisk berömt er Madvigen. Ved dens Bred ligger den lille Siesby, som ernærer sig af at tilvirke Gammelromere.

Af Moser findes 1) Tværmose, opstaaet ved en Bögh formation og 2) Gammelholm, der sikkert er enestaaende i sit Slags. Om Vinteren er den et moradsigt Uföre og kaldes da »Store Vildmose«, om Sommeren derimod et Sandhav.

Blandt Dalene fremhæves 1) Birkedal, hvoraf der er löbet saa meget Vand, at den nu er helt udtörret. 2) Balduin Dahl, meget besögt formedelst et velklingende obligat Ekko og 3) Greisdalen, saaledes kaldet, fordi den stöder nær op til den gamle, fromme, tydske Kejsers Lande.

Blandt de mærkeligste Öer ere Vallö, Kalö (der er en Hal' ö) og Sorö. Paa denne sidste opdagedes et lille Snyltedyr for kort siden, der vakte megen Forfærdelse, da man antog den for Colorado-Billen, men ved nærmere Eftersyn viste det sig kun at være Larven af »Pantserbillen« den saakaldte Paulinevorm (*rabaldera grundtvigiana*), der mange Gange för er iagttaget her i »Fædrelandet«.

Skove findes i Overflödighed. Hyppigst forekommer El-Skov; ellers er det mest Lunde: 1) Kongelund. 2) Kronprinsens Lund, (meget mörk). 3) Grönlund, hvor Mange foretage botaniske Undersögelser. 4) Dyrlund, der gerne giver Tatere og Natmænd et Tilhold. Af Haver nævnes Dyrehaven og Sofus von Haven. (Fortsættes).

Gamle danske Minder i Folkemunde.

*Vuggevise**)

(synges saaledes paa Feyö og Samsö samt i Kallundborgegnen).

Visselulle mit lille Barn!
Moder böder paa sine Garn,
(Sophus) lister i Kornet,
(Chresten) tuder i Hornet.
(Fido) gaar i Vandet
Og fisker efter alle Torskene
Til lillebitte (Christoffer).

*) Jfr. Sv. Grundtvig: Gl. d. Minder, 1. Bd. S. 30.

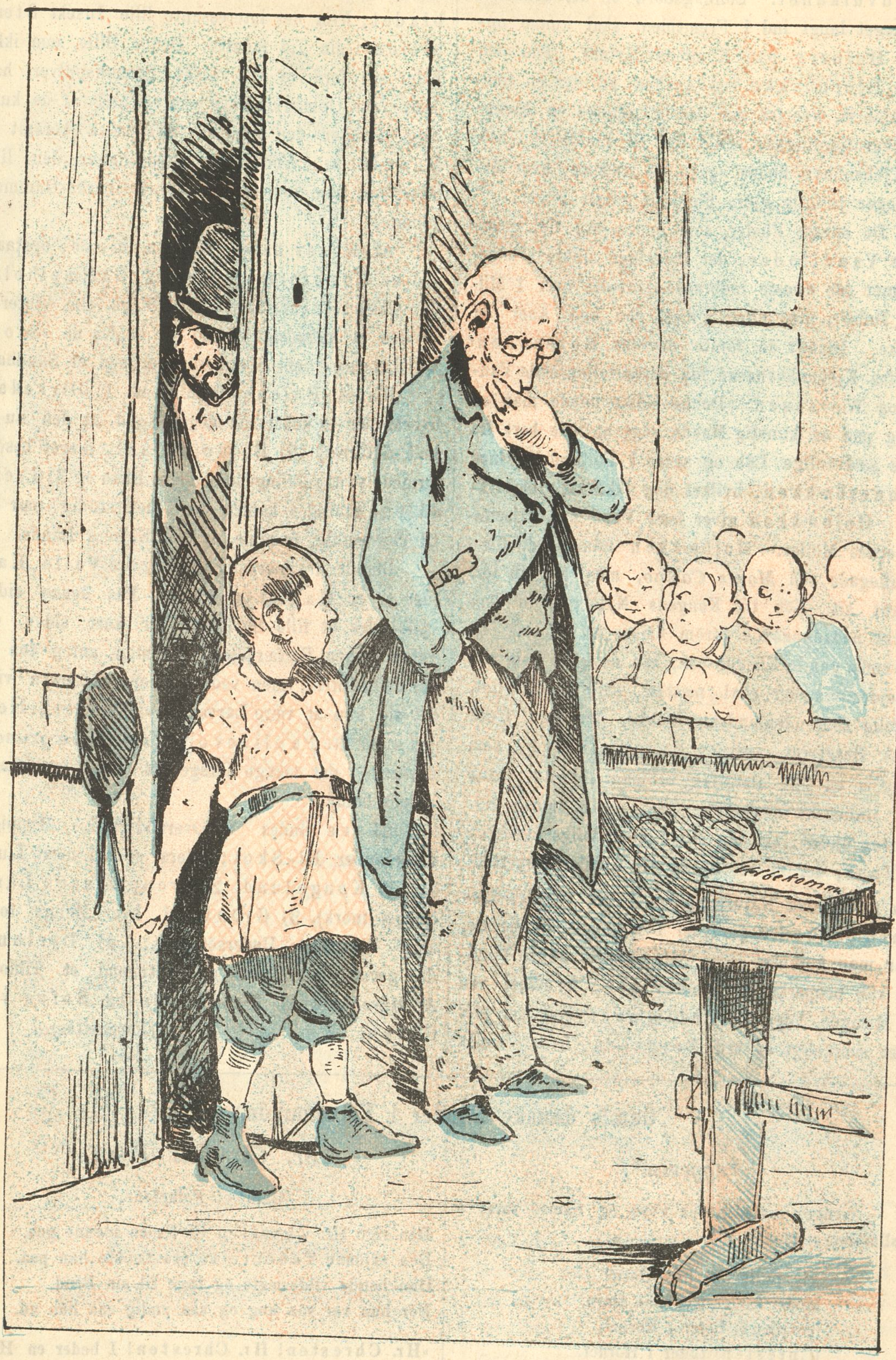
Hr. Chrestens Frieri.

Gammel Folketone.

Den rige Hr. Chresten til Kroen monne gaa,
Den skjönne Tabourette saa tænkte han paa,
Han hende vilde ægte og tage til sin Brud,
For hun var saa ung og saa yndig saa hun ud.

»Hr. Chresten! Hr. Chresten! I beder en Hind,
»Men fremmede Skytter har jaget den ind.
»Taburette er trolovet, hun er en Herremands Brud
»For Du er saa grov og saa hoven ser Du ud!«

Paa Friskolen.

— Se, hvem det er, der banker, Peter!
— Hr. Lere, det er en Forælder, som staar der udenfor.

Bag Kulisserne. I.

Koret: »Bort fra den dejlige Ö, dens Lunde, dens grönnende Skove,
Glider nu Ridderens Skib, vuggende let som en Fjer,
Ud paa Neptunuses Dyb, den blaa, den blinkende Vove,
Bort til det fremmede Land, fört af Zefyrernes Hær«.

De Assisterende: Gid Fanden havde den Kasse! saa tung den er. Vi maa sgu ha'e os en Hivert, naar den vel er i Land.

Journalistiske Stjernebilleder.

Nr. 10.

Hr. Alfred Flinck, den store Banebryder
For alle Tidens nyere Ideer,
For förste Gang os i Teatret fryder,
Den Gang man ham som Kæmpens Hagbarth ser.

Han kæmpemæssig sig just ikke ter;
Men indirekte han sit Bidrag yder,
Da det ved ham os klart for Öje stilles,
Hvordan en nordisk Kæmpe ej skal spilles!

Saa havde han nok tænkt paa *Marquis Posa* —
Det Störste var den Flincke ej for Stort!
Men trods den store Flid, som der blev gjort
Af Venners Flok saavel i Vers som Prosa,
Han maatte nöjes med i »*Preciosa*«
At stænge for sig selv Teatrets Port.
Hin Riddersmand, trods al hans anden Dulighed,
Var ligefrem en kolossal Umulighed.

Nu tog han paa det Literære fat:
Vi saa' »*Kong Kroisos*« styrte fra sin Trone;
Vi saa ham vandre ensom og forladt,
Mens Alfred Flinck stod stolt med Sejrens Krone.
Med Mod i Brystet styrtede han brat
Frem med *Boccacios* »Decamerone«;
Og Pressen fandt desaarsag det nödvendig'
At sige ham, at det var — uanstændig.

Man sagde ham, han havde gjort Skandale,
Han, Alfred Flinck, en ren Ideens Mand!
Han tænkte: de Filistre — de er gale!
Og saadan Folk vil lyse mig i Ban!
Nu blev han vred, som man begribe kan;
Med Lyst han slog sig til de Radikale:
I »*Morgenbladets*« Spalter han husered'
Og sine nye Dogmer propagered'.

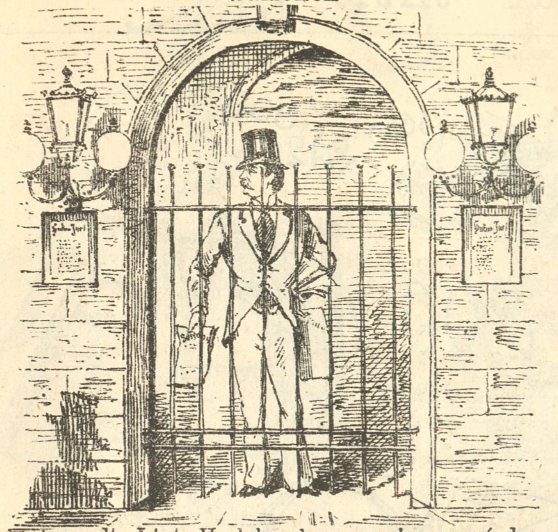
Der ser man nu et ganske lille »*y*«,
Som Kunstens nye Æra os forkynder;
Og naar det lillebitte »*y*« begynder,
Saa er der nok slet Ingen, som tör kny.
Han sige kan Besked saa trygt i Ly
Af Danmarks *Berg* og andre tomme Tönder,
Og Skuespillerkunstens gyldne Alder,
Den er forbi: han siger — Alt forfalder!

Ja, havde han blot faaet Lov at blive,
Ved ham vi skulde sikkert have set,
At Kunsten atter vaktes stolt til Live;
Men ham det gik jo som enhver Profet:
Hvad der er deres, vil man sjeldent give
Dem uden Vægring. Derfor som Asket
Han trak sig helt tilbage — jo, jeg takker! —
Og lever af at — »trykke Almanakker«.

Herzegowiniana.

Naar man for en Maanedstid siden havde spurgt en Mand: »Hvor ligger Herzegowina?« eller »Er Trebinji befæstet?« vilde han vistnok i 999 af 1000 Tilfælde være bleven os Svar skyldig. Nu derimod kan man ikke tage nogen Avis i Haanden (med Undtagelse af Adresseavisen) uden at den er fuld af direkte Telegrammer, indirekte Telegrammer, Korrespondance-artikler, ledende Artikler, oversatte Artikler fra fremmede Blade samt Opkog af fremmede Blades Artikler efter andre fremmede Blade. — Altsammen om Herzegowina. Vi tör derfor nok forudsætte, at vore Læsere ere saa temmelig inde i Oprörets Historie, og de ville da ogsaa vide, at hvad der navnlig mangler er en Anförer, der med sin kraftige Haand kan lede Kampen. En saadan trode man, at have fundet i Fyrsten af Montenegro, men da han nu har nægtet at modtage Posten, har man maattet söge lidt længere borte, for at finde en passende Mand. Man havde vel allerede tidligere tænkt paa Lars Björnbak, der har vist sig som en meget kamplysten Partiförer, men man frygtede stadig for et Afslag fra hans Side. Men nu, da han har erklæret, at det er ham ligemeget under hvilken Fane han kjæmper, har man kastet alle Betænkeligheder overbord, og anmodet ham om hans Assistance, og det viste sig, at man der havde fundet den rette Mand, thi Björnbak svarede öjeblikkelig pr. Telegraf: »Ich komme morgen mit Viggo«. Da »Punch« ikke er noget politisk Blad, ville vi ikke nærmere udtale os herom, men kun nævne det nögne Faktum, og iövrigt overlade vore Koleger i Dagspressen nærmere at debattere denne Begivenhed, der vistnok maa kunne give Stof til megen Spaltefóde i denne sure Agurketid.

Saisonen

er begyndt. Ltnt. Hohlenberg er kommen indenfor Dören og »Teaterbladet« maa staa udenfor blandt Bybudene og Berners (NB. »Gyngehövdingens«) andre Sjovere; men Du, min gode Sörensen, skal ikke derfor blive skuffet i dit Haab om at spörge Nyt gjennem »*Punch*« fra Kongens Nytorv. Det har nu skikket sig saa heldigt, skal jeg sige Dig, at min Ven Overlampepudseren samtidig med Danseren Gades betydningsfulde Udnævnelse for Operaen blev Kulisse-Dirigent. Han er en meget paalidelig Mand og ligesaa vel anset paa Loftet, som i Kælderen og bag Kulisserne. Fra sin 56aarige Virksomhed kjender han alle Forholdene heroppe, og da han derhos er en Mand med Smag og hvad man saadan i daglig Tale kalder et gevaldigt Mundlæ'r (alle Kældermændene kalde ham »Professoren«), er det slet ikke saa sjeldent, at de Höjerestillede hörer hans Mening om Et og Andet, der ligger udenfor hans Ressort, men som de takket være hans Hukommelse og særlige Begavelse tidt have Nytte af at rette sig efter. I Sommer talte man endogsaa om en Forfremmelse for ham, men da han har den slemme Vane bestandig at klö sig i Nakken, og hans Öjne staa hver til sin Side, en Övelse, han er kommen i, fordi han paa én Gang maa se efter flere Signaler, opgav man dog den Tanke. Denne Mand förer hver Nat en Dagbog, som han kalder det, og som han nu lader mig gjöre mine Optegnelser efter. Du kan derfor stole paa Alt, hvad jeg fremtidig sender Dig af

Overlampepudserens Dagbog.

Den 1ste September 1875. Hakon Jarl. Det var en lang Tur i Aftes: forbi Kl. $11^1/_4$. Aftensmad Kl. 12. I Ryges Tid en halv Time hurtigere, men det var ogsaa Hastværksarbejde den Gang. Gudbevares! jeg glemmer aldrig, da Nielsen kom ind og tog Ryge i Armen, sikken en Fart der var i dem! den ene fra min Kulisse og den anden fra Petersens; og saa traadte de i Gulvet saa jeg trode, at det skulde revne. Iaftes gik det dog meget manerligere til, Jerndorff er ogsaa mere dannet og meget mere forekommende. Naa! inte for det, at jeg vil tale ilde om de Gamle, for Ryge var dygtig og det var ogsaa Nielsen og hans Kone og Carl Winslöv og Michael Wiehe og Holst, men jeg siger bare ligesom Sine Möller, at hver kan være god paa sin Manér; nu er Maskineriet i Orden, kan vi bare sörge for Dekorationerne og Dragterne, skal jeg nok passe paa Belysningen, og det er det vigtigste.

Den 2den fik vi Henrik og Pernille og Liden Kirsten, det gik ogsaa meget godt, skönt jeg saa nok paa Pröverne, at Berner og Linde var temmelig alvorlige. Jeg lod som jeg ikke mærkede det og det samme gjorde Holst og Gade, og saa gik det, som det var smurt om Aftenen. O. Poulsen var dygtig, og da jeg saa Frk. Jensen sagde jeg til Petersen, »lad hende gaa, hun er god nok,« skönt Petersen mente, at hun skulde guide sig mer i Hænderne ligesom Fru Phister. Med Hensyn til »Snut« eller »Tös« er jeg af samme Mening som Sine Möller. Frk. Andersen var brav, rigtig brav. Hun er ikke Fru Södring, det er sandt, men nu vi dog ikke længer har Fru. Södring, er hun Frk. Andersen, og det er meget godt. Og saa gik Liden Lirsten med Fornöjelse og

Den 3die Tandhöjser ogsaa med Fornöjelse. Naar Schram gi'er Landgreven, er det ikke fordi han ingen Selvkritik har, som *Dagstelegrafen* siger, det skulde han bare la' ham om, der maa stikke noget andet under det; men hvad kommer det ham ved?

Den 4de. Hakon Jarl, igjen forbi $11^1/_4$, mon det ikke skulde komme af, at de har længere Vej at gaa paa det store Gulv?

Den 6te. Var nede i Parterret for at paa de ny Kulisser. Det var ikke rigtigt at forhöje Prisen til Parterret. — Berner er forresten en rar Mand.

En sjælden Naturmærkværdighed.

Der er ikke mange Byer paa Kjöbenhavns Störrelse, der saa ofte blive besögte af fremmede Kunstnere, fremmede Naturmærkværdigheder og deslige, som Kjöbenhavn, men i Reglen er, som f. Ex. med Pepita, Flöden först skummet af, naar de komme hertil. Dette ser man nu i denne Tid med de to *à la poulette* fedede russiske Börn, thi efter Dr. Hermanns Erklæring i Dagbladet har han rejst med dem i $2^1/_2$ Aar, og da den ene, efter Plakaten, kun er 2 Aar gammel, har han altsaa forevist hende $^1/_2$ Aar, för hun blev födt. — Se saadant Noget faa vi aldrig at se i Kjöbenhavn.

Kortfattet Rejsebskrivelse.

— Men fortæl mig saa Noget om din Kjöbenhavnsrejse. Hvem traf Du derinde?

— Höjre, Venstre — Tyskere, Svenskere — Höjre, Venstre — Tyskere, Svenskere!

Et Mareridt eller:

Hr. Sörensen i „de sidste Trækninger."

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 37.

Onsdagen, den 15de September 1875.

Forlovet.

— Jeg gratulerer Dig, min egen söde Emilie.

— Tak, Du kjære! Ja jeg er ogsaa saa magelös usigelig glad, og tænk Dig — han har sit eget Kjöretöj!

Kvindesagen.

(Bindegalsk belyst af Pouline Worm).

Det var sig den ædle *Pouline Worm*,
I Leding hun lyster at gange,
Först træder hun ind i den Pigeskole,
At höre de grundtvigske Sange.

Der sadde de unge Dannekvinder,
Deres Hoved de fast monne böje;
Loftet det var nu saa meget lavt,
Og Chignon'erne vare saa höje.

Lærdommen var baade muggen og grön,
Den havde baade Rift og Revne.
— Slog hun da vældig paa Tidsaanden lös,
Saa lidt hun monne den levne.

»Og hörer I gode Dannemænd,
Og I Dannekvinder saa pure!
Ej sömmer det sig for Eder at læse
I slige bröstfældige Skure.

Jeg lover Eder med Haand og Mund,
At jeg Kvindesagen skal fremme;
Thi jeg besidder den Stærkeres Ret,
Det faar selv *Peter Hansen* fornemme.

I Kjöbenhavn, jeg siger forsand,
Man Sagen ej löse mægter;
Kvinden maa der blandt Studenter bo
Og lignende raa Subjekter.

Men nede i Soer vi rejse skal
Til Glæde for alle Daner
En Forlovelsesanstalt for Præstedötre
Og söde smaa Kapellaner.

Staten betaler den hele Sag,
Saa tænker jeg nok, det gaar.
— De Lærestole besættes billig
Og stoppes med *Tang* og med »Blaar«.

Kvinden skal læse det islandske Sprog
Saa godt som sit Modersmaal
Og fjernes fra slige prosaiske Sysler
Som at tillave Suppe og Kaal,

Og kan en Husmoder ret til Gavns
Den store Grundtvig forstaa,
Saa nemmer hun nok den rigtige Maade
At lave Bolledejg paa.«

Hil være hin ædle Dannekvinde,
Hendes Tale var snild og stærk!
Vi ville faa store Ting at skue,
Naar hun faar udfört sit Værk.

Saa anstilles rundt i Danmarks Land
Af dannede »opvakte« Koner
Igjennem Mændenes hullede Strömper
Astronomiske Observationer.

Saa gaar hun til Bunds i de mange Slag,
Der findes hos Sagafortællerne,
Saa rent hun glemmer sit Kökkenbord
Og »Slag'et i Frikadellerne«.

Christ signe hver ædelig Dannemand,
Som hungrig fra Arbeidet farer
Og finder paa Bordet islandsk Lekture
I Stedet for Spisevarer.

Bekjendtgjörelse.

Da Kjöbenhavns teknisks Borgmester paa Grund af længere Tids Svagelighed agter at tage sin Afsked, bliver saaledes en Seng at belægge i den kommunale Stiftelse paa Nytorv. De, der formene at kunne komme i Betragtning ved Belæggelsen af denne Seng, hvormed er forbundet en Understöttelse af 21 Kroner 91⁵⁷/₇₃ Öre daglig med Adgang til Alderstillæg, kunne indgive deres Begæringer forsynede med *testimonium paupertatis animi* til Kommunalbestyrelsen, hvorefter Andragerne have at fremstille sig personlig for enhver af de 36 Borgerrepræsentanter, de 4 Raadmænd, de 3 Borgmestre og den ene Overpræsident. Det bemærkes, at Medlemmer af Familien Fenger denne Gang have Fortrinsret ved Belæggelsen.

* * *

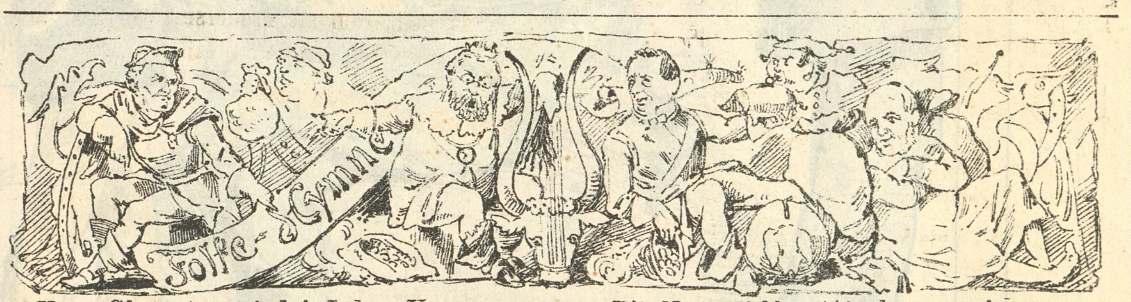
«Vi gjör Alt, hvad vi kan» sagde Heymann, Efterspörgselen om Tuborg-Guanoen var i Tiltagende.

* * *

»Den kan da heller aldrig holde tæt«, sagde Manden, han havde brugt »Dagstelegrafen« til at pakke ind i.

»Der er mange, og store ere de alle«, sagde *Berg*, han saa paa de Bukke, han havde begaaet.

Det har i de senere Aar været særdeles glædeligt for os Danske at sé, hvorledes dansk Kunst og Industri har vundet Anerkjendelse i Udlandet, hvorom de mange Medailler, som vore Udstillere have modtaget paa de forskjellige internationale Udstillinger, noksom vidne. At den danske Architektur nu ogsaa begynder at vække Udlandets Opmærksomhed, have vi i disse Dage faaet Bevis paa, idet Bygmesteren ved det nye kongelig-böhmiske Theater i Prag, der nu nærmer sig sin Fuldendelse, har sendt en af sine Architekter hertil for at tage en nöjagtig Tegning af den sirlige Udbygning, der pryder det kongelige Theaters Hotel du Nord-Side, da han har i Sinde at anbringe en lignende paa Theatret i Prag. Architekten agter, efter Forlydende, ved samme Lejlighed at gjöre sig nöjere bekjendt med de Udenomsbekvemmeligheder, som Konferentsraad *Ehlers* har ladet opstille ved Theatret, da disse have det store Fortrin for alle andre hidtil kjendte Konstruktioner, at de aldeles ikke ere iöjenfaldende.

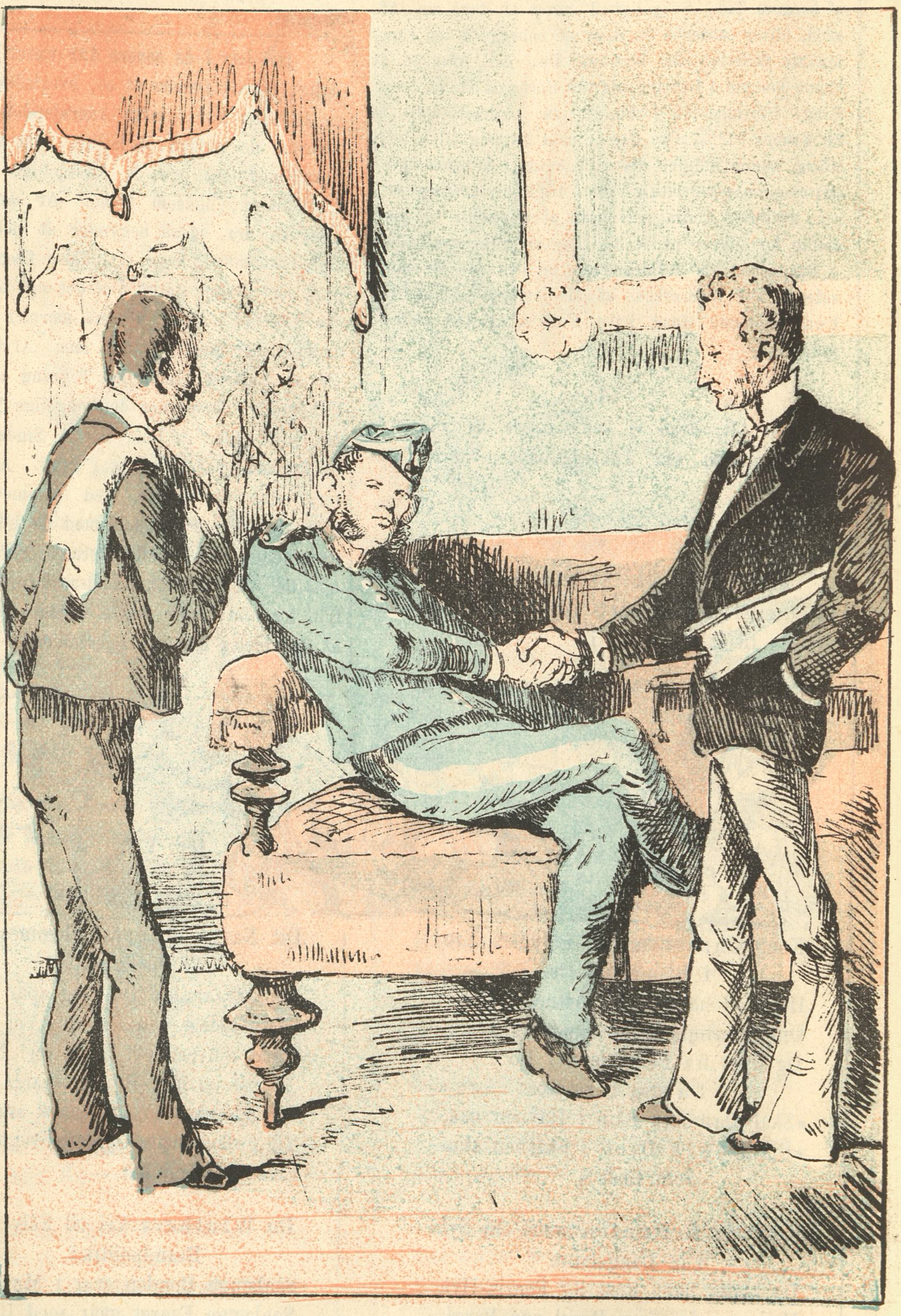

Kong Chresten stod i Jyders Kro
I Blaamands Os.
Höjt löd hans Ord i Aftnens Ro
Om Kjærlighed, om Haab og Tro,
Og dybt fra Folkehjertets Bo
Da steg hans Ros:
»Skal Danmark Skib i Havnen naa,
»Bör Bogös Drot i Stavnen staa
»Som Lods!«

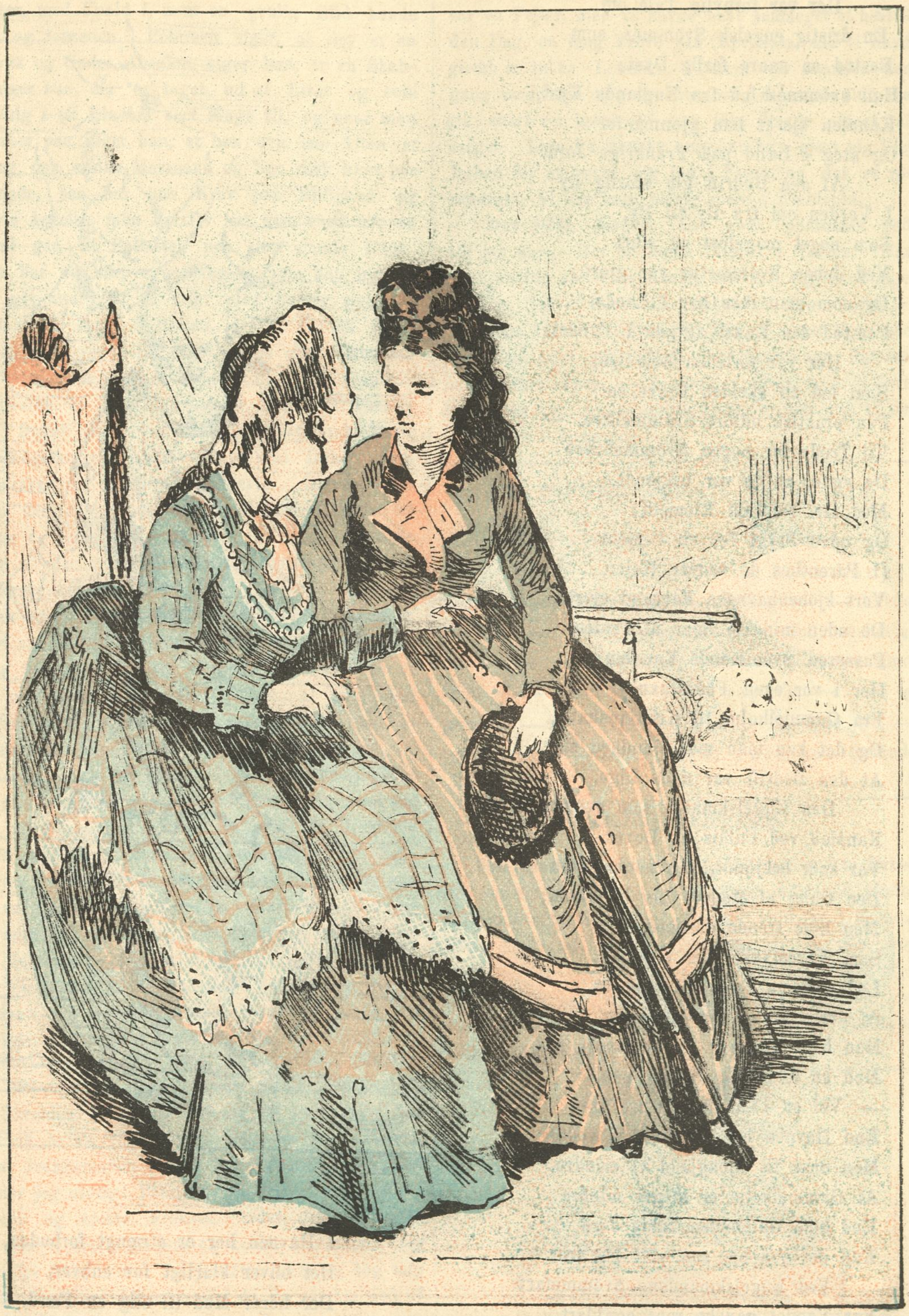
Kjækt I. A. Hansen smed sin Syl
Paa Langeland.
Da klang hans Röst lig Fenris-Hyl,
Han gav de Store Prygl paa Prygl
Og sanked atter Syl paa Syl
Ved Baal og Brand.
Han slog — paa Sagas Skjold der staar:
»Hvo kan i Danmark klöve Haar
»Som han?«

Dit Navn, Alberti! glemmes ej
Af Sjællandsfar!
»Spar!« raabte Du, »og spar hos mig!
»Kun aldrig den forkerte Vej.
»Med Sölvertöjet! Nej! Nej! Nej!
»Spar Bonde, spar!«
Og Sparekassen blomstred smukt,
Til Folkegavens Gylden-Frugt
Den bar.

Du Winthers Vej til Sölv og Guld
Brandpolitik!
Saalænge Bonden saar i Muld,
Saalænge Faaret gaar med Uld,
Hos Dig min Pose faar jeg fuld,
Brandpolitik!
Lad plöje hver, som plöje gad!
Skjænk Du mig Klæder, Sko og Mad
Og Drik!

— Hvad, gamle Dreng! Er det Dig? Hvad Pokker har Du at bestille i det Kostyme?
— Hvad jeg har at bestille? Det skal Du strax faa at se. Aa Opvarter! To Greve-Toddyer!
— Strax Hr. Grosserer!

— Hvor det var yndigt, Du kommer, söde Dine! Jeg har saa meget, jeg skal ha'e bestilt i Dag, og Du er saa magelös — — —

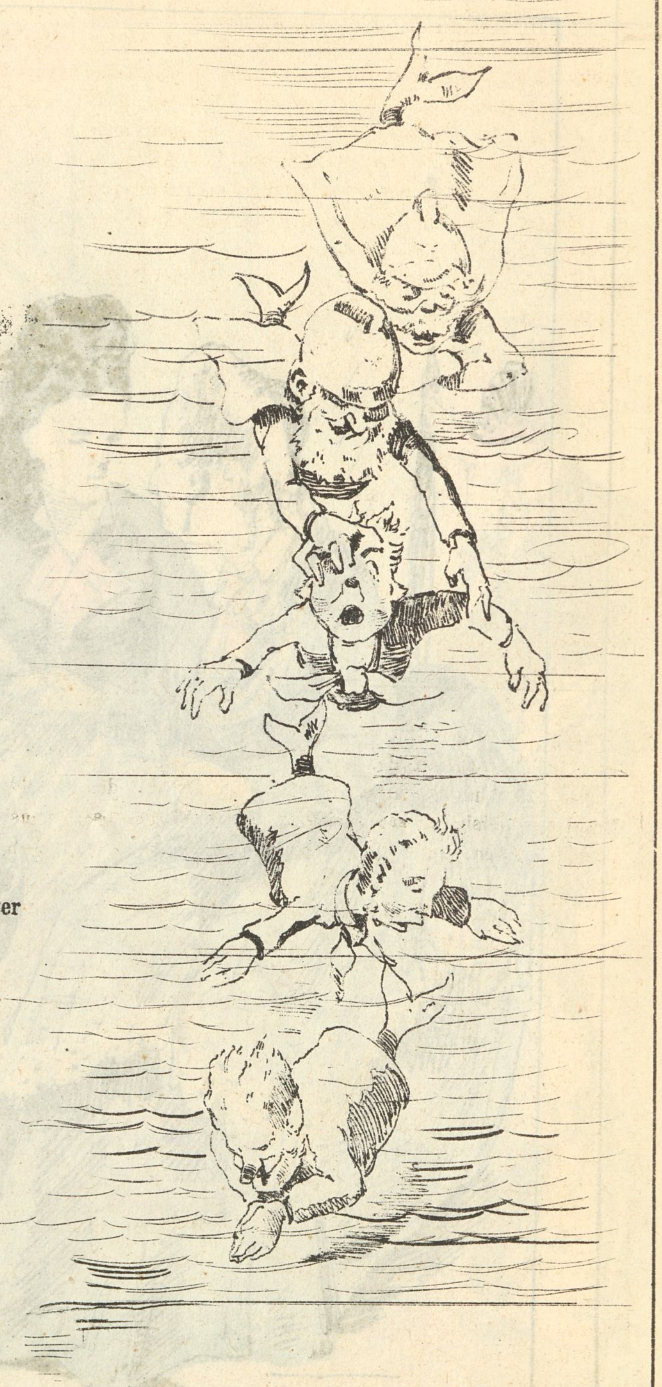
— Ja megen Tid har jeg ikke i Dag, söde Fie; jeg skal endnu tre Steder inden Middag. Men hvad er det?

— Ja gjæt — jeg skal op og ha'e bestilt baade Kjole og Efteraarsstykke hos Börre & Lorentzen. Troer Du, at Du har Tid — — —?

— Ja det har jeg rigtignok, min egen Unge! Det var desuden netop et af de tre Steder.

I Vandet.

Her var fornylig Tale om
En dristig engelsk Svömmer, som
Bestod en saare farlig Dyst;
Han svömmed ud fra Englands Kyst,
Kanalen kjækt han gjennemfor
Og steg i Land paa Frankrigs Jord.
Af den Bedrift gik storlig Ry
I Verden om fra By til By,
Som noget magelöst og stort
Ved denne Svömmetur var gjort,
Og som man ikke her i Landet
Forstod den Kunst at gaa i Vandet.
Her var forleden hele tre,
Som lod en sjælden Pröve se
Paa praktisk udfört Svömmelære. —
Til Trods for nogen Svömmeblære
De viste, at de var bekjendt
Med Hr. Neptuni Element;
Og uden Frygt for en Betjent
(I Parenthes de værste Hajer,
Vort kjöbenhavnske Farvand ejer)
De uden mindste Spor af Pralen
Passered' svömmende Kanalen
Her i vor egen Födestavn
Fra Gammelholm til Kristianshavn.
Og det kan man med Sandhed sige,
At den Bedrift var uden Lige.
Den Engelskmand, som svömmed' over
Kanaleu ved Calais og Dover,
Var som bekjendt, saa nögen, som
Den Gang af Moders Liv han kom;
Men hine trende derimod,
Som Vovestykket her bestod,
Lod sig paa deres Tur genere
Af deres Dragt, og ydermere
Man hver af disse »Vandmænd« saa
Med en forsvarlig Blyhat paa.
— Vel er «Kanalen» mere bred
End Havnen her, det nok vi ved;
Men naar til Gjengjæld vi erindre,
At Gammelholm er meget mindre
End hele Gammelenglands Jord,
Kan det gaa op, saa vidt jeg tror.
Ved Engelskmandens Svömmefart
Var Vandet ganske rent og klart,
Men Vandet her — Gud bedre det!
Er ganske umanerlig slet,
Opfyldt med Mudder og Kloakvand
Og værre end det værste Brakvand.
— Og naar nu Svömning desforuden

I Havnen her er strængt forbuden,
Det bliver klarligt for enhver,
Der hörer Mod til slig en Færd,
Langt mer end til at svömme over
Imellem Frankrigs Kyst og Dover;
Saa for en upartisk Bedömmelse
Fortjener disses »Oversvömmelse«
Vel ubeting et störst Berömmelse.

Af Overlampepudserens Dagbog.

Den 7de. Arcona. Det var en smuk Opfindelse af Mester, med Knald i, men en grulig Slid baade foroven og forneden. Petersen siger, at det er en Majblomst og Gades Absalon, siger han, er en Skabning, siger han, der er taget ud af Livet og som han aldrig i sit Liv har seet Mage til, og naar man saa husker paa, siger han, at han den ene Aften er Bibst og den anden Havmand og lige rask hver paa sin Maade, saa har han Krav paa Billighed og Theatrets Agtelse, men Ferslev har han ondt af, at han skal gaa til Balletten paa sine gamle Dage. Petersen har nu sine egne Tanker, som han holder for sig selv undtagen til mig. Jeg holder mest af Eckardt og Döker i Balletten, der er saadan noget rigtigt böjeligt ved dem, noget rundt eller afrundet, hvad det er, som jeg nok holder af. Det er underligt forresten, at Folk ikke lægger Mærke til saadan noget. Denne Gang var Eckardt Feldtmarskalk og Döker Kögemester, næste Gang skal Döker være Feldtmarskalk og Eckardt Kögemester. Der er ingen af dem, der danser, det er mest med Hensyn til Holdning og Gang. Forresten er det uvist, naar de kommer til det igen, for Svantehvidstemplet fik et Hul i förste Afdeling.

Den 9de. Hakon Jarl, fuldt Hus, gik udmærket. Naar vi spiller det Stykke, tænker jeg paa Doktoren. Det var besynderligt nok, at Ryge vilde ha'e, at vi skulde kalde ham Doktoren. Gudbevares! hvor den Mand var hidsig og saa snakkede han altid paa Latinsk, naar den gamle Chef mukkede paa Pröverne, og saa saa Ryge op til Loftet. Först troede jeg, at han sagde noget til mig, der laa deroppe, og engang raabte jeg ogsaa ned: »hvad behager Hr. Doktor,« men da saa Ryge svarede, »hold Mund, dit Fæ,« kunde jeg da begribe, at det ikke var til mig, og saa kom han igjen med sit: »*Ne sutor, ultra crepidam,*« som han havde sagt, da Chefen mukkede. Jeg husker det saa godt, men det kom ogsaa saa tidt, og til Flere end Chefen alene. Sommetider sagde han ogsaa »*Æ rare humanum æst*« Det kunde jeg bedre lide, for saa var han ikke saa vred, naar han sagde det. Jeg havde faaet det Latin i Munden baade Nat og Dag, saa Petersen mange Gange blev gal i Skralden. Engang, ja det er nu mange Aar siden, og længe efter Ryges Död, da Ingen tænkte paa, at Justitsraaden skulde blive Justitsraaden; det glemmer jeg aldrig! Petersen og jeg vi sad nede i Kælderen og spiste Frokost, under den midterste Lem, som vi siden mellem os kaldte Benraden. Jeg havde lige faaet vores Ansjosbötte frem og tog mig en ordentlig Formiddagshivert, da En styrter ned af Hullet med den ene Fod i Bötten og den anden paa min Mave. Jeg kunde hverken see eller höre for Ansjossovs, men siger for at fatte mig idetsamme »*æ rare humanum æst,*« og saa kom Petersen med sit: »Du er et prægtigt Bæst,« som han altid möder med, naar jeg snakker Latinsk. Det er en af Petersens Vittigheder, men det gik snart over med vores Lystighed, da vi saa den unge Berner staa og törre Ansjoserne af sig og skælde ud, fordi Lemmen var aaben. Det var nu ganske rigtigt af ham, at det var en Fejler, men vi havde havt saameget at bestille den Dag, en lang Pröve paa Capriciosa, saa vi havde glemt at lukke Lemmen. Berner var saamæn dengang meget rar og godmodig, han brummede lidt, men gik snart op igen, da han ikke havde slaaet sig meget. Lige fra ganske ung har han gjort sig Ulejlighed for at sætte sig ind i Faget, og det er rosværdigt. Vi saa ham aldrig mere i Kælderen.

Den 10de. Napoli. Gik godt, udmærket godt tör jeg sige. Der er ingen Slinger i Valsen. Naar Bournonville sér dem danse, kan han rigtignok sige: »Det er Bén af mine Bén! Sikken et Sammanspil!«

Den 11te. Tandhoiser. Der er ingen Mennesker som kan göre sig Begreb om, hvordanne Petersen har snorket iaften. — Jeg holder ogsaa mere af Sovedrikken og vore andre gamle Operaer, men jeg vil dog ikke sove i Tjenesten. —

Det politiske Möde i Vejlby Kro.

(Fra «Punch's» specielle Referent).

B e r g omtalte — — og önskede. L a r s L a r s e n troede — — delte ikke den Mening — — havde god Tro — — og ventede — — var overbevist om — — og kunde love — —. B e r g hævdede — — haabede — — nægtede — — og paastod — —. L a r s L a r s e n hævdede — — og betvivlede — —. L æ r e r P e t e r s e n önskede — — —

Handels-Telegram.

San Francisko d. 14. Septbr. Tilstanden har forbedret sig og en roligere Stemning er indtraadt, efterat det har stadfæstet sig, at «Forskudsbanken» i Kjöbenhavn har sendt sin Viceformand, Hr. *S. Schreiber* hertil for at tilbyde *California-Bank* et större Forskud. Man har Haab om, at han i Forening med *Gedalia* og unge *Alberti* vil indtræde i California Banks Bestyrelse.

Den nye Mönt

har sejret paa gl. Mönt.

Kor af Pæreprangere: Tyve möre for otte Öre!

Den politiske Fotograf
eller
i Rembrandtsk Belysning.

Berg: Saadan, sid nu bare stille og sæt et rigtig kristeligt Ansigt op; saadan, blot lidt venligere Udtryk. Ja, det er godt. Nu har jeg Dem.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommis. sionen C.C. IVERSENske Boglade (E.S. Tillge) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 38.

Onsdagen, den 22de September 1875.

En lille Diplomat.

— Moer! Faar jeg et Stykke Sukker?
— Nej, i Dag er Du ingen söd Pige.
— Jamen Moder! Naar jeg nu faaer et Stykke Sukker, saa bliver jeg netop söd.

Strötanker.

Hr. Sörensen.

Kong Chresten, seer jeg, lægger ned —

Punch.

— sit Sværd med Heltesmil
Paa Lavrbærkrandsen? Det har ingen Fare!

Hr. Sörensen.

Det staar i »Morgenbladet« —

Punch.

Han vil narre Dem April,
Den kjære Chresten-Sjæl, han »lader bare«.

Hr. Sörensen.

Han skriver om det Arbejd, Slid og Möje som det er —

Punch.

Med Tungen Danmarks Land at skulle styre!
Det skriver han nu bare for at indbilde Jer,
At han og hans er nogle fede Fyre.

Hr. Sörensen.

De fede Börn i Axelhus, hvad siger De om dem?
Det er et Fedeskue — hvor det deller!

Punch.

Hvis Börnene var Deres, skulde de saa vises frem?

Hr. Sörensen.

Hvem? Börnene? Jeg? Mutter? Pokker heller!

Punch.

Men hvis — hvad saa?

Hr. Sörensen.

Ja saa — ja saa skulde de i Kur —

Punch.

Og hvis »en Doktor« frem dem vise vilde
For Penge?

Hr. Sörensen.

Vilde jeg be'e ham gaa sig en Tur,
En Sundhedstur til Vridslöselille.

Punch.

Se, se! Det synes jeg nu, at Krone skulde sagt.

Hr. Sörensen.

Af Helbredshensyn var han ej i Landet —

Punch.

Saa kunde jo Ministeren i Orden ha'e det bragt —

Hr. Sörensen.

Nej han var i Stockholm for noget Andet.

Punch.

Hvad kjöbte De deroppe paa Grevindens Auktion?

Hr. Sörensen.

Nej, De kan s'gu tro Nej, De! Mine Kroner
Jeg sætter ej i Perler. Jeg faar nok min »Portion«:
Nu skal Staden laane ti Millioner.

Punch.

Ja sig mig Skatteborger! naar faar vi dem betalt?

Hr. Sörensen.

»Betale« bruger man vist ikke længer.
»Först om en rum Tid trænger vi til Laan igjen« — var Alt,
Hvad jeg fik ud af Borgermester Fenger.

Kongeriget Danmark

statistisk-topografisk Beskrivelse

af

Trip, Trap, Træsko.

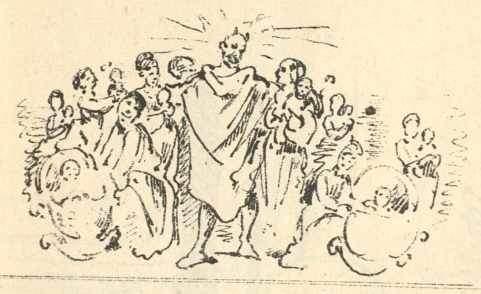
(Tilkendt Guldpalmen af Prof. *E. Erslew.*

(Fortsat.)

Dyre- og Planteriget. I den zoologiske Have findes en stor Mængde udenlandske Dyr, der ikke kan komme i Betragtning, naar Talen er om de indenlandske. Af disse sidste mærkes: Löver findes paa Östergade, ere som oftest godmodige, men kan dog undertiden tage et lille Lam. Björne forekomme kun som et Slags Bybude, der fölge ædru Folk hjem fra Jubilæer og andre hyppig forekommende Selskaber. Om Vinteren sés paa Sköjtelöberbanen de saakaldte Isbjörne, i Sommermaanederne bemærkes ofte henad Eftermiddagen paa Klampenborg Badeanstalt den interessante Vadskebjörn. Ulve i Faareklæder haves paa Ordrup og Ledreborg, medens Faar i Ulveklæder kan observeres paa Dagstelegrafens Redaktionskontor. Cohen er et ikke ualmindeligt Husdyr i Danmark; Racen indfört fra Jerusalem (stort Meyeri paa Klampenborg). Svanen ruger i sin Rede paa Östergade, hvorfra den ikke kan fordrives (sammenlign Kong Frederik den 3die). Ænder findes i Masse; Hartvigsen jager dem paa sin Rosinante, hvorfor de under Hjembringelsen forvandles til Krikænder. I Ministeriet fandtes der forhen en Ravn, som Folketinget ikke kunde tæmme. Af de saakaldte lede Dyr gives Krabben, et yndet Næringsmiddel navnlig for Bönder, hvorimod Krebs er mere afholdt af de höjrestillede. I de hyppigt forekommende smaa Hummere lever et Slags Infusionsdyr, de saakaldte Logerende.

Det almindeligste Træ er Öltræet. Af Bögen findes flere Afarter: Rödbög, Hvidbög og Erik Bögh. Fyr gives paa Trekroner og Nakkehoved, Birk i Metropolitanskolen. En bekendt næsten hundredaarig Lind voxer i Regensens Gaard, en anden i Aalborg Bispegaard; denne sidste, der er plantet paa et Sted, hvor der för havdes Kirkegaard, er dog ikke slet saa gammel som den förstnævnte.

Et Mormonumentalt Foretagende.

Det bliver nu ikke mere bestridt,
At »Eventyrdigteren« Josef Smith
Fortjener höjlig at hædres;
Og derfor vi herved anmode vil
Om alle Mödres Bistand hertil
Og alle værdige Fædres.

Vi arbejde netop med Fynd og Klem
For at faa oprettet et »Börnehjem«,
Til Minde om »Digterens« Færden;
Hans »Digten« og Tragten var viet de Smaa:
Derfor skal hans Navn i Tiderne staa
Som et Lys for den nye Verden.

Og derfor kommer til os enhver,
Som har den berömte Digter kjær
Og gjerne hans Minde vil ære;
Smaa Bidrag modtages, som De véd,
Med allerstörste Taknemmelighed;
— Dog levende maa de være.

I Mödre! kommer kun med Eders Smaa,
Om ogsaa de ikke endnu kunne gaa,
Men ligge fortöjret i Svöbet:
Derved I befries fra mangen Dravat
Og faa en Velsignelse, rigtig krabat,
Og Penge oven i Kjöbet.

Tak ske den humane Övrighed,
Kan vi uanfægtet i Ro og Fred
Vor Tanke realisere,
Saa vi tör haabe, der kommer en Dag,
Da »Börnehjemmet« er bragt under Tag
Og ikke kan rumme flere.

Den Dag vil vi fejre en prægtig Fest
Og indbyde dertil som Æresgjæst
Saa mangen en dansk Borgmester,
Og takke for den Humanitet,
Og det fordomsfri Blik, hvormed han har set
Paa vore Apostler og Præster.

Pædagogisk Opraab

i den hellige Josefs Navn.

Nu kommer kun herhid, I Smaa,
Som ej det franske Sprog forstaa,
Det skal vi Eder lære!
En god Vejledning faa I her:
Vi letter Eder hver Besvær
Til hellig Josefs Ære.

Paa Honoraret sé vi ej,
Det faa vi nok ad anden Vej,
Naar I er informeret,
Og alle Synder, I begaa
Imod det franske Sprog, dem faa
I gratis absolveret.

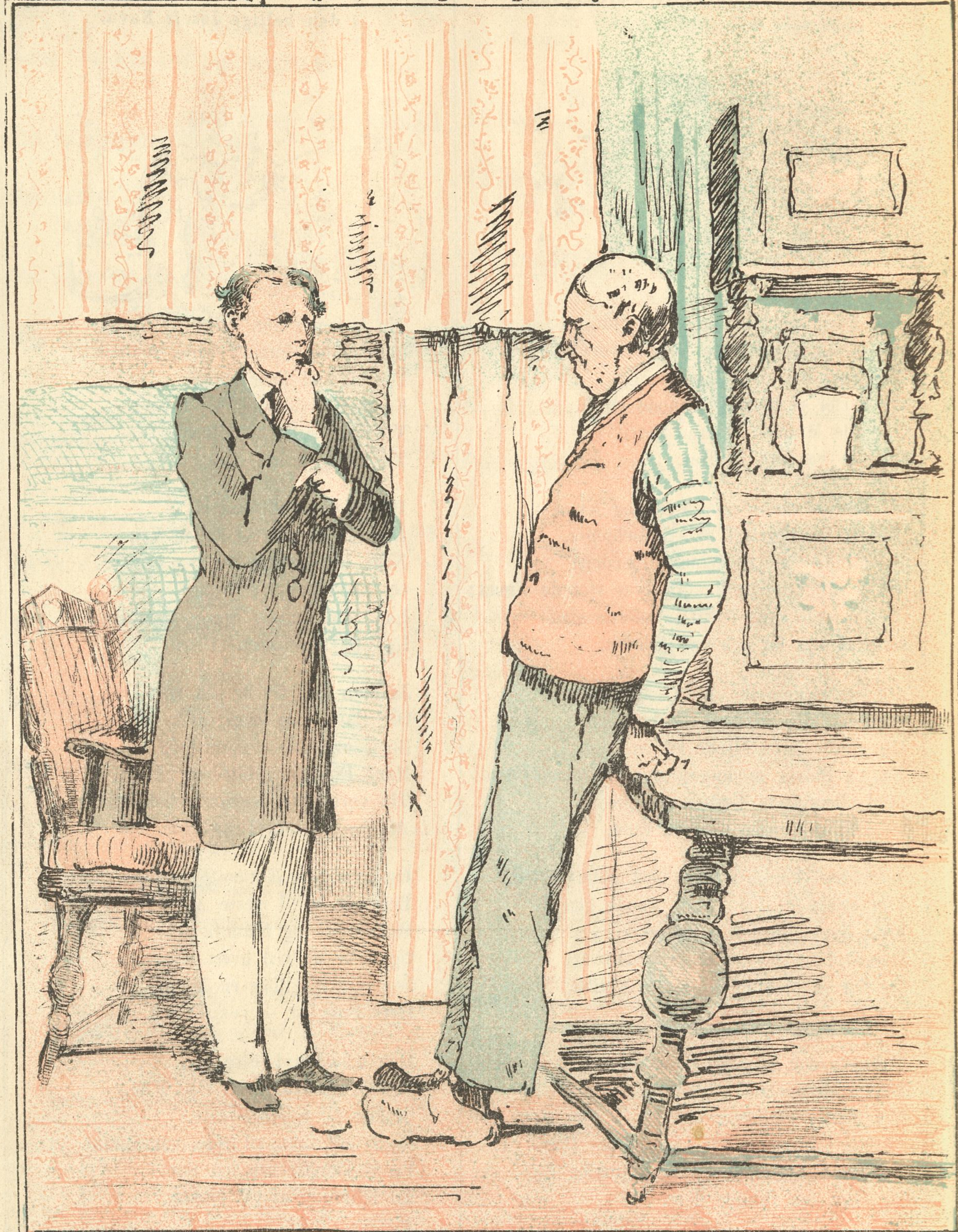
Ja man kan tro os paa vort Ord,
Det Barn, som man til os betror,
Bli'er undervist forsvarligt;
Hans Fremgang bliver excellent;
Thi vort System er som bekjendt
Aldeles — ufejlbarligt.

Og hvis vort Kursus Fremgang faar,
Begynde vi til næste Aar
Paa Græsk og Elamitisk,
Og deler ud ved hvert Kvartal
Som gratis Tillæg en Moral,
Hvis Præg er — jesuitisk.

Den ubesmittede Idé,
Vi har undfanget, skal I sé,
Er kun til Eders Bedste,
— Skjönt man vil vide, vor Syntax
Vil vi benytte som en Sax
Til Klipning af vor Næste.

Men lad dem sige kun, at vi
Ernære os af — Fiskeri,
Det bör vi ikke dölge.
I sligt er der jo intet ondt:
At fiske var St. Peters Dont,
Og ham vi efterfölge.

„Den forrige Læges Skyld".

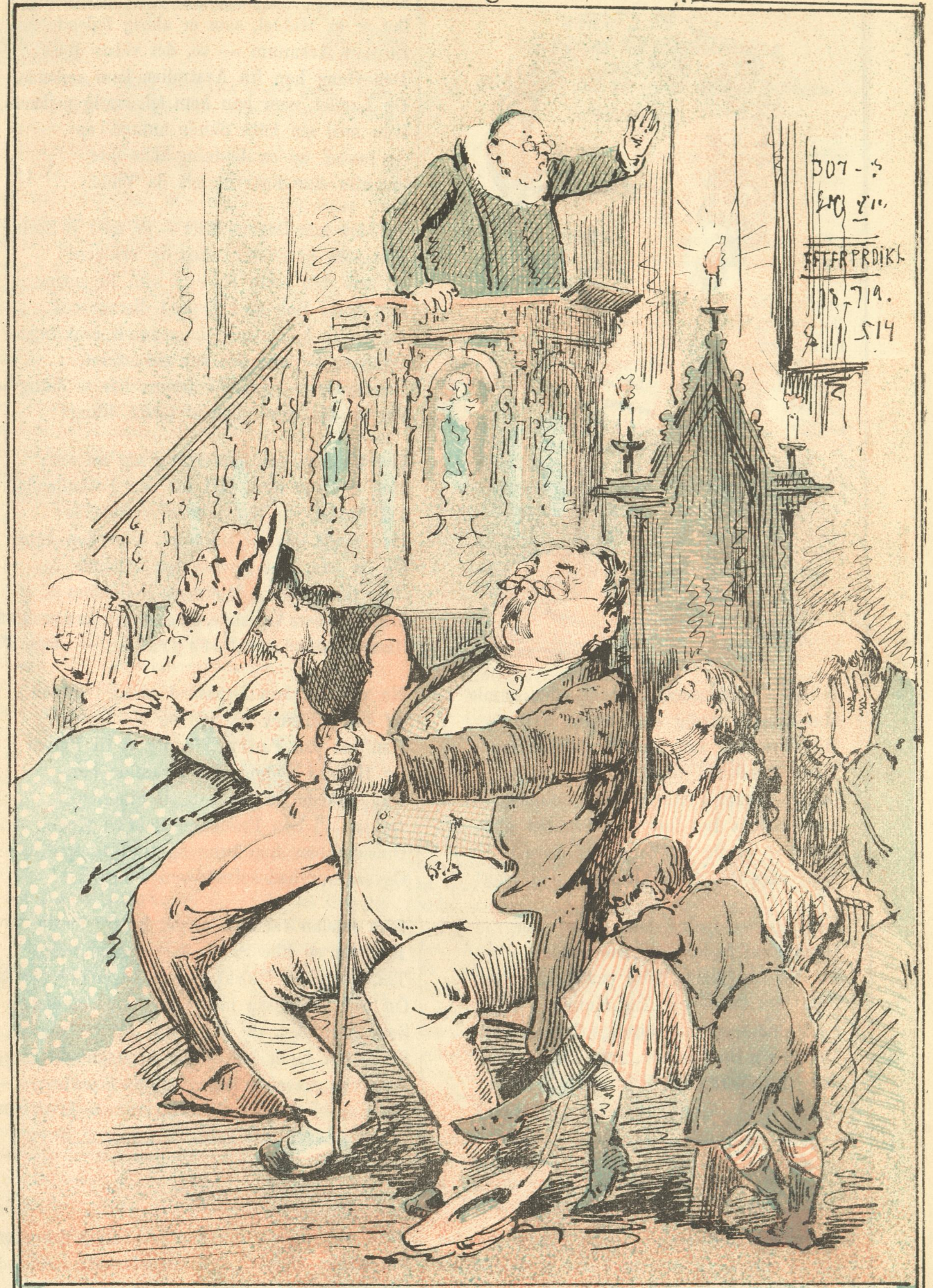

— Ja de tou da en Forannering mæ Pier, sien Doutoren kam te ham egoer, faa idaw æ han döed,

— Naa er han det. Ja! — han var jo simpel og det var kjedeligt, at man Intet kunde gjöre derved,

— Ja — Doutoren ska saamæn et wæ kjeed a ed, faa han döed da et a Deres Medicin, den wa han et begön aa brug a enno, sas Di ka et gör ve'et.

Aftensang.

— »Vaager og beder!« — — —

Journalistiske Stjerner

paa den danske Presses Firmament.

Nr. 11.

I denne Verdensdel, saakaldt »den gamle«
Man længes stadig efter noget Nyt.
Hil være den, som sligt fortaar at samle,
Hans Samlerflid vil ikke blive snydt.
Det er pikant i Mörke selv at famle,
Hvor Solens Lys har sine Straaler gydt —
Det Nye særlig Lykke gjör i Norden,
Naar bare det vil holde sig ved Jorden!

Kom ej med metafysiske Opdagelser,
I saa Fald finder ikke Du Gehör —
Jo! Du kan faa at höre paa Beklagelser,
Fordi Du ödelægger Ens Humör —
Nej! kom med viderværdige Tildragelser!
Möd, hvis Du kan det, som Magnetisör,
Som Guttaperkamand, hvad eller Boxer,
Og se, hvor Din Berömmelse den voxer!

Det gjælder om en god Portion af »Snob«;
Det er et Middel, som er aldrig fejlende!
Et rent Arkanum — se, det vidste Bob,
Den Gang han fra Avstralien kom sejlende.
Og Landet, som han kom til, rigtig pejlende,
Han med sin lette Skude ankred' op
Og lossed' ud en Ladning ikke ilde
Om alle sine Fata blandt de Vilde.

Nu blev han Dagens Helt — ja, med et Spring!
Han som en Stjerne steg og brillered',
Ja, selv den store Höedt som Ingenting
Den flotte Bob med Lethed distancered'.
Og Lose kjörte med ham rundt omkring,
Og hans Berömmelse var garanteret,
Da Manden — ja, thi derpaa har vi Trang —
Var en Elskværdighed af förste Rang!

Her hjemme saa han dygtig sig nu om;
Men her var intet Nyt for den Fortællende.
Thi Stoffet var just ikke overvældende;
Han fandt det vel traineret, hvor han kom.
Og da han, sine Egenskaber tællende,
Just ikke fandt i Hjernens Helligdom
Hin »Kvasers Vædske«, Digteren kan smage a',
Han maatte ud som Fotograf og — »tage a'«,

Nu var det, han forbavsed os med Serien
Af sine Billeder fra Syd og Nord.
Han var paa Farten, kjendte ej til Ferien
Og Hvilens Södme, der i samme bor.
Han piskede fra Moskou til Siberien
Og saa til San Francisco, som vi tror.
Omsider blev han tung og træt og trist,
Og saa var han selvskreven Journalist!

Som saadan var han meget hurtig færdig.
Han var en lille Smule for ungdommelig.
Thi, Cobden Carstensen var mere værdig,
Og han var ogsaa meget mer kjedsommelig.
Som Journalist var Bob lidt for elskværdig,
Se, derfor fandt han Vejen ufremkommelig,
Og derfor gaaer han flot og »spiller Solenberg«. —
Nu kan vi spare »Journalisten Hohlenberg«!

* * *

»Lögn er dog en Videnskab« sagde Fanden, han tog Bergs »Breve til Högsbro« for 2den Dél af »Breve fra Helvede«.

* * *

»Ded' ve' voreses Skolelæ'er ha',« sagde Rekrutten: han raabte »Bravo«, da Lieutnanten kommanderede »Se til Venstre«. —

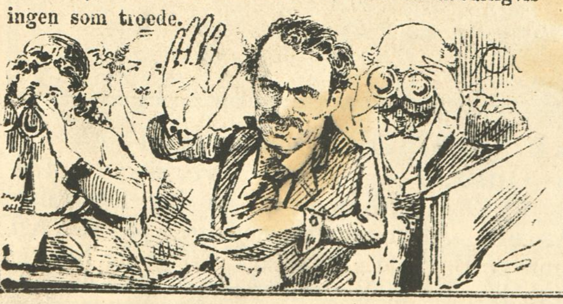
Overlampepudserens Dagbog.

Den 13de. Hans Heiling meget godt. Kammersanger Hansen synger ikke mere i Hans Heiling, nu synger han i Tivoli.

Den 14de. En Kurmetode og Advokat Pathelin. Nu faar vi Hohlenbergs Avis ned i Kælderen. Jeg kan ikke begribe, hvordanne han faar den derned, men det er meget behageligt for mig, at jeg kan have den at notere efter, naar jeg skriver i min Dagbog. Det er et rart Blad og det er altid muntert bag i, men hvorfor mon han ingen Datum sætter paa? — det maa jeg nu gjöre, ellers kan jeg ikke hitte Rede i det siden efter. Det er dog underligt, at han har faaet Eneberettigelse til saadan en Taabelighed, hvad mon det skal sige? En Plakat uden Datum! *anyfæng!* det var dog en god Idé af ham med de Lamper. Petersen passer dem, han siger, at Hohlenberg er et Jern, og det kan jo ogsaa gjerne være, for jeg kjender ham inte.

Den 17de. Hakon Jarl. ***Ne sutor, ultra crepidam.***

Den 18de. En Kurmethode og Advokat Pathelin. Det begynder at knibe for os. Nu kan vi ikke faa *hvide Dame* for Liebes Skyld, det er kjedeligt nok — jeg havde glædet mig til at sé Fru Liebe igjen. Förste Gang hun spillede hvide Dame, blev min Sön Rodemesteren konfirmeret. Hu! ha, naar jeg begynder at tænke, render det rundt for mig. Dersom nu V. Wiehe blev upasselig, og det kan jo let ske han er dog svagelig og saa — nej! jeg tör ikke tænke paa det, jeg siger immervæk at, vi maa love, at vi fik Povlsenerne, dersom de nu var gaaet en anden Vej paa Kunstens Bane, jeg vil sige f. Ex. dersom de var blevne Billedhuggere eller Landskabsmalere eller Borgermestre, hvad saa? — Med alt det er her dog muntert herovre. Der er Liv i Publikum, det maa jeg sige; men det tror jeg, vi kan takke Brosböl for, den Sjæl. Man skal da ikke sige forresten, at han tærsker for Langbalm. Det er jo ganske rart at have fri Plads i 1ste Parket hver Aften, og det er muntert for os i Kælderen at han aldrig forsömmer. Sommetider, naar Petersen bliver sövnig, muntrer det ham op, naar han hörer Brosböl daske i Næverne, og saa raaber han: »Bravo, 34!« for de har staaet sammen i Garden, men der er ingen af dem, som har lugtet Krudt. Petersen siger nok, at Brosböl i Tjenesten bandte paa, at han havde opfundet det, men det var der da naturligvis ingen som troede.

Indbydelse til Aktietegning

i „Selskabet for at gjöre Noget i Store Vildmose".

Ærede Medborgere indbydes herved til Aktietegning i et Foretagende, som ej engang Englænderne have kunnet realisere, og som gaar ud paa „at gjöre Noget" i Vildmosen i Jylland.

Man har tænkt sig to Maader, paa hvilke Planen kunde fuldendes, og Mosen gjöres frugtbringende, nemlig:

1. Ved „at brænde den a'," i hvilken Anledning der alt for nogen Tid siden er paabegyndt Ildspaasættelse paa flere Punkter. I saa Fald kjöber man alle omliggende Ejendomme, hvilke sandsynligvis ville brænde med, og assurerer disse höjst muligt i Udlandet. Dette Forslag har den store Fortjeneste, at Omkostningerne ville blive meget ringe og saasnart, man kun har faaet ét udenlandsk Assurance-Selskab til at gaa i Vandet, ere Aktionærerne sikre paa et Udbytte af mindst 33%. Skulde Procesomkostninger samt Bestyrelsens Lön overstige Assurancebelöbene, saa ville Aktionærerne i hvert Fald faa fri Trækul for deres Levetid, da Mosebunden skjuler store Skove fra Forverdenen.

2. At slukke den igjen.

To forskjellige Maader ere under Overvejelse til Realisering af dette Maal:

a. Enten afventes et ösende Regnvejr, eller
b. Man lader foretage Pröver med den ny Exstincteur, som i Löbet af ¼ Time slukker hele Branden.

Naar nu Branden er slukket, gaar man frem paa fölgende Maade:

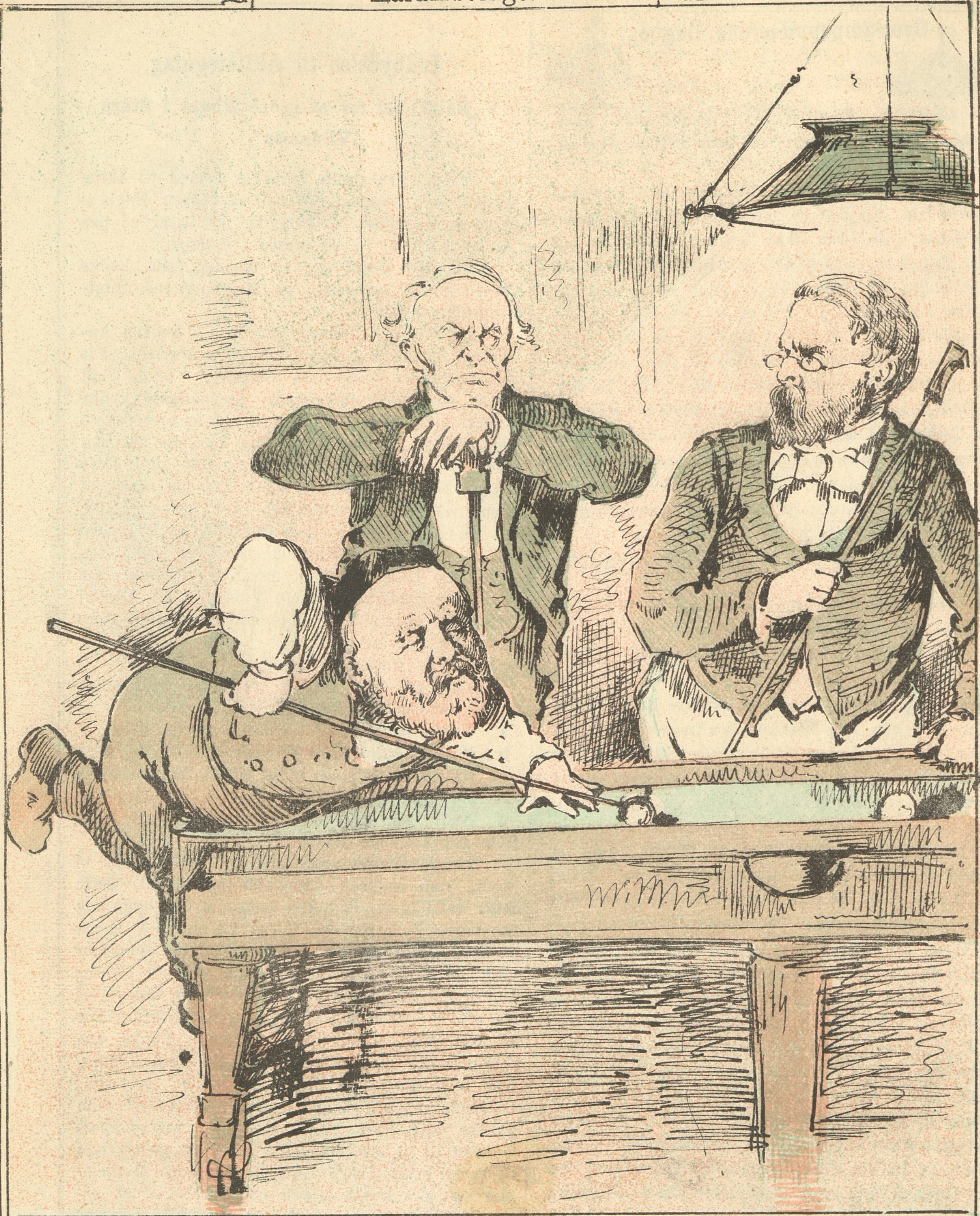
Hænge-Dyndet anvendes til Fabrikation af Smör, som sælges i England og skjönt, dette Smör selvfölgelig ikke kan ventes at ville indbringe saa meget som Græssmör, saa vil det let indsés at Omkostningerne ved Fabrikationen af Dyndsmör ville blive betydelig mindre, da Köerne aldeles kunne undværes. Aktionærerne erholde Ret til at faa »Smör« af Selskabet til *en gros* Prisen. For de ved Salg af Smörret indvundne Penge anskaffes nogle Dykkerklokker til at hente Törven, som först findes i ɔ: 50 Alens Dybde, op. Omkostningerne ved dette Dykker-Foretagende ville ganske vist blive store, da man sandsynligvis kommer til at arbejde under mange og ubehagelige Affærers Tryk, men saasom Bestyrelsens Medlemmer selv ere Dykkere, kan man paaregne et udmærket Udbytte, saa meget mere som Bestyrelsen allerede har stukket sine Fingre ned i Mosen og mærket, hvorledes Törven skal tages. —

Aktietegningen finder Sted i Löbet af 2 Dage.

Naar Foretagendet er realiseret, ville Aktionærerne blive indbudte til en Mosetur paa Stylter for at besé Bestyrelsens Boliger og övrige Anstalter.

Ærbödigst paa
Viby, i Septbr. 1875. Bestyrelsens Vegne.
Lars Vildmand.

Karambolage.

— Hvordan staar Partiet, Markör?
— 30 mod 22. Han er svært i Stödet, og De har gjort saa Pokkers mange Forlöbere. Og sikken en Kiks, den sidste!

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen C.C. IVERSENske Boglade (E. S. Tillge) Kjöbenhavn
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 39.

Onsdagen, den 29de September 1875.

Den sidste Söndag i Taarbæk.

— Gaar Du saa med i Kapellet, Emmy?

— Nej jeg kan ved Gud ikke! Min Sommerhat ser saa grusom ud.

Slaget paa Reden.

(*Frit efter* ***Henrik Hertz***)

Vel elsker jeg höjt, o Danmark! din Hær
Ved Hald og paa Nörrefælled,
Din Jens, naar han raaber: »Vagt i Gevær!«
Saasnart en Befalingsmand kommer ham nær,
Og din Hovedvagt i Kastellet.
Dog tykkes mig fast, dine Sögutters Trop,
Som altid kan Ærterne klare,
Har snart slugt mer af min Yndest op,
End selv dine »Trandunkes« Skare.

Vel ærer jeg hver, som til tappert at gaa
I Vandet föler sig kaldet,
Hvad enten det sker med Klæderne paa,
Hvad eller han ej vil en Dragt forsmaa
Som Adams för Syndefaldet;
Dog tykkes mig fast, den Mand, som kjæk
Den uvisse Skæbne tör friste
Ombord paa »*Gorms*« elller »*Lindermens*« Dæk,
Han vover lidt mer end de fleste.

Vel véd jeg, at storlig Hæder og Ry
Vil times de mange Brave,
Der stode paa Fælleden til Revue
I Uniformer, gamle og ny
Og med stive Halsbind og Krave.
Jeg véd, at Stadsgravens mudrede Vand
Vil blive opfyldt, forinden
Vi vore Lieutenanter glemme kan
Og deres Sejr over — Kvinden.

— Og dog, — imedens saa godt jeg formaar,
Jeg samler her mine Tanker, —
Fast uvilkaarlig min Tanke gaar
Og dvæler ved alle de Plader man slaar
— Paa Panserskibenes Planker.
Naar Kongen sejler i kongelig Pragt
Hen over Kongedybs Bölger,
Mér frydes vi, end naar til kongelig Jagt
Han i Kongelunden sig dölger.

Og naar man til Sös et Slag monne slaa,
Da driver det mig til at sjunge
Om Maskinerier, som ikke vil gaa,
Om alle de Ofre, Neptunus mon faa
Af baade Gamle og Unge.
Og Rigsdagens tre Aars lange Debat,
Hvor man Panserskibsforslaget vraged'
Og Aggersö-Planen, saa tavs og forladt
Begejstrer mig höjt for Slaget.

Hvad trænger et Landslag i denne Tid
Til Mindet i Digterens Sange?
Der ser man som Minder om fordums Strid
Saa mangen enarmet Invalid
Med Lirekasser at prange.
Og Krigsmedaljerne, som de faar Lov
At bære paa deres Bryster
Og alle de mange Artikler af Ploug
Er tusind fortællende Röster.

Men Havet er tavst. Der, hvor Slagets Ild
Nys raste paa Sundets Vover,
Der svömme nu Hornfisk, Makrel og Sild,
Og en And, som oven i Kjöbet er vild,
Saa ensom svæver derover;
Og da nu ingen af dem i et Digt
Kan tolke Kampen forleden,
Saa synes jeg næsten, det er min Pligt
At synge om Slaget paa Reden.

— Det var sig om Hösten heroppe i Nord,
En raakold Dag i September,
Da henover Kongedybs Bölger for
Den danske Flaade med Sommer ombord,
Og bemandet af djærve Kæmper.
Trekroners Volde blev slemt beskudt
Af Flaadens tjærede Drenge;
Her brugte de alt det gamle Krudt,
Som man havde sparet saa længe.

Her fik man at se, hvad i Farens Stund
Den danske Marine formaa'de,
Den sejlede ud i Öresund
Og satte dog ikke et Fartöj paa Grund
Af hele den stolte Flaade.
Og hvilket elektrisk Lys fik man tændt,
Skjönt nær det til Bunds var gaaet!
Og hvilket forfærdeligt Bombardement
Vi over Byen har faaet!

Nej aldrig vi Danske vil glemme igen
Hin Torsdag og Fredag Morgen;
Og Vandet, som flyder i Bladene hen,
Fortæller om mangen tapper Svend
Som dekoreres paa Borgen.
Skjönt vistnok Havet er daarligt tjent
Med Minder for Evigheden,
Saa haabe vi Rigsdagen som Monument
Vil bygge et Söfort paa Reden.

Kongeriget Danmark

statistisk-topografisk Beskrivelse

af

Trip, Trap, Træsko.

(Tilkendt Guldpalmen af Prof. *E. Erslew.*

(Sluttet.)

Næringsveje, Ind- og Udförsel. Thisted Amt udmærker sig ved Jagd, Kultusministeriet ved Fischeri og Folketinget har vigtig Studeopdrætning. Andre Næringsveje gives i Overflödighed, men Næringen, hvortil de före, er som oftest alt andet end overflödig. Dog maa herfra undtages Udstedelsen af Interimsbeviser for *Götheborgs Handelsbank,* hvilket er ret lönnende. Blandt industrielle Foretagender ere de vigtigste 1) Bestyrelsen af det kongelige Theater. 2) Redaktionen af Dagstelegrafen. 3) Brandkassepolitik Der indföres stadig franske Moder og tydske Under samt svenske Lommetyve; ligeledes en Mængde hamborgske Lotteriprospekter. Indförslen af Svovlsyre var meget betydelig, saalænge Albertis Fabrikker existerede, siden disses Ophör er den næsten ganske ophört. Af Udförselsgjenstande mærkes Prinsesser, der ere meget efterspurgte paa Evropas Markeder; Aarhus driver specielt Handel med smaa Börn, og i Krigstider gaa som oftest vore gode jydske Heste af til preussiske Prangere, de saakaldte Uhlaner.

Forsvarsvæsenet. Der bedes hver Söndag i Kirkerne for Hæren og Flaaden. Transportvæsenet er organiseret paa en fortrinlig Maade, der er meget vildledende for Fjenden. Naar nemlig Tropperne föres over, lader man de Kæder springe, som forbinde Bugserdamperne med Transportbaadene. Disse drive selvfölgelig om snart i Öst og snart i Vest, saa det er en komplet Umulighed for Fjenden at beregne, naar og hvor de ville lande.

Oplysningen er mindre god i Köbenhavn, undtagen naar Arbejderne paa Gasværket gjöre Skrue, saa at de Handlende selv maa sörge for den, thi da er den upaaklagelig. Velunderrettede ville vide, at *Ehlers* holder Byen i dette kaotiske Mörke, forat man vanskeligere skal kunne opdage hans mange andre Synder. Til nyttige Kundskabers Udbredelse og til mörk Vankundigheds Adspredelse findes paa Gader og Stræder Læsning i *Söndags-* og *Aftenposterne.* De fleste Kjöbenhavnere kunne skrive deres eget Navn, mange kunne endogsaa skrive Andres. Paa Landet er Oplysningen bedre, hvilket man navnlig kan takke Förerne af det „forenede" Venstre for. Disse holde nemlig stadig Böndernes Skrivefærdighed vedlige, idet de lade dem öve sig i at tegne deres Bomærker paa Brand- og Sparekasseobligationer. Derimod har de til Dato ikke undervist Bönderne i Regning. Dog var der et desværre nedlagt Kursus i dobbelt Bogholderi i *Albertis* Svovlsyreværker.

Störrelse og Folkemængde. Danmark udgjör crk. 700 □ Mil, men naar Island og Grönland medregnes, bliver Störrelsen 3[illegible],500 □ Mil, det vil sige over tre Gange saa stort som Frankrig. Folkemængden er henved 2 Millioner foruden de Afdöde og Ufödte; regnes disse med, bliver Tallet imidlertid betydelig foröget. I Gjennemsnit kommer der 2,500 Mennesker paa Kvadratmilen, men en hel Del kommer ogsaa paa Vridslöselille og Bidstrup.

En Kommission.

Sat sapienti!

Man vidste ikke rigtig, hvorlun
Man skulde tage den fjerde St[illegible]nd:
Den var saa umaadelig »essig«.
Saa sagde Skeel bare: »Top min Fa'er!
Kom bare til mig! en Idé jeg har,
Og den er sg'u hensigtsmæssig. —
En Kommission af prövede Mænd
Man nedsætte skal, og ser De i den
Skal Arbejdersagen dröftes.
Og er end Opgaven nok saa svær,
Naar vi ta'er'en med Ro, saa sværger jeg her,
Saa skal vi den magelig löfte!«
De andre Ministre blev rigtig glad,
De tænkte jo: C. V. Rimestad,
Det er en Mand, som forstaar det.
Paa ham kan man stole uden Frygt,
Og ham vil vi fölge i Tyndt og i Tykt,
For saa skal vi se, saa gaar det.
Oppe i Departementet fik
Man travlt i det samme Öjeblik
Med at dröfte Sagen lidt nöjere.
Og derpaa sendte man frejdig ud
Baade til Höjre og Venstre Bud, —
Men rigtignok nærmest til »Höjre«.
Man skrev saa mangt et smigrende Brev,
Hvori man meget nöje beskrev
Samfundets fortvivlede Status.
Man talte om Alt, hvad der stod paa Spil,
Og Brevene adresseredes til
Herodes og til Pilatus.
De allermærkværdigste Störrelser har
Man ment, kunde gjöre Sagen klar —
Man Bille endogsaa forskrækker.
Men skjönt han forstaar sig paa Meget og Mangt
Saa sa'e dog den lille Pave Saa langt
Mit Pavedömme ej rækker!
Men der var Andre, man kunde faa —
Som Maler Schönning og saa den smaa
Hr. Lazarus, hvis man vilde.
For det kan man jo saa godt forstaa,
At de vilde gerne bide paa
Og nok være med til Gilde.
Til dem man vilde nu ikke gaa,
Og Bille man kunde som sagt ej faa;
For han er grulig bister.
Og tænk Dem nu ogsaa i Mandens Sted!
Han kan slet ikke forsone sig med,
At han ikke selv er Minister.
Hvordan det nu gik eller ikke gik!
En Kommission vi til Slutning fik,
Og den er nydelig lavet.
Og nu kan man være umaadelig glad,
Thi med Kommissionen og Rimestad
Tror man Sagen död og begravet!

Katzenjammer?

Og jeg sku' ha' mödt paa Nikkelaj i Morges. Der ka' Du jo selv se, Didriksen, at under de Omstændigheder var der inte Noet at stille an. Den gik begribeligvis inte min Fa'er!

Bag Kulisserne. II.

— Je synes, Potten knager. Nu sku de vel osse snart ku være nok, hva'?
— Bare tre Slag til, og saa kimer vi af.

Ogsaa et Spörgsmaal:

I hvilket Forhold staar *Kolling* og *O. Poulsen* egenlig til *Phister?*

Ogsaa et Svar:

De har jo taget »*Arv*« efter ham!

Overlampepudserens Dagbog.

De Uadskillelige. Naar vi har spillet et nyt Stykke, eller et gammelt, som ikke har gaaet i mange Aar, holder jeg nok af, först at se, hvad de siger i Bladene. Ikke fordi, at jeg vil vide, hvad jeg skal sige, for jeg har min egen Mening om de Dele, men det renser Smagen, naar man kjender Kritikkerne. Der er Ingen af dem, jeg holder saa meget af som Sine Möller. Han bryder sig ikke en smule om hvad han siger, han snakker fra Leveren, uden at se til Höjre eller Venstre, og saadan er det, det skal være, han er Frimurer, som Klatterup siger. *Berlingske* sagde nu at det var en udmærket Forestilling, men hvad sagde Sine? han sagde, at det var skidt, sagde han, og saa sagde han en hel Dél om Holberglatter og Heiberglatter, som Petersen grinte saa skrækkelig af, at jeg troede, han havde faaet sit Tilfælde. »Det er jo noget Vrövl« siger jeg saa, for jeg blev gal i Hodet, »jo Gu er et saa«, siger jeg« sa'e Petersen, men det er sku godt skrevet, »siger han, og saa læste han det nok engang. »*Dagens Nyheder*« der bekjendtgjör nu at det er ligesaa stort et B[illegible] (der skal staa Blad, men Pennen spruttede) som Berlingske, siger mellem andre træffende Bemærkninger: »Adolf Rosenkildes Humeur er en udmærket Kopi af Faderens.« Naar jeg nu föjer til disse Bekjendelser den foruroligende Begivenhed, at *Dagstelegrafen* blev ganske tavs ligesom Graven, at *Fædrelandet* er misfornöjet og at *Folkets Avis* mener, at vi ikke længer kan magte Heibergs Vaudeviller, saa tror jeg nok, at det kan være paa Tide og at det aldeles ikke kan være upassende, at jeg kommer med mit Forslag, om en ganske anden Besættelse. Under Tavshed Maske har jeg betroet Petersen, at jeg vil redde Theatret, og imorgen, naar jeg har vasket mig, gaar jeg til Chefen, der er saadan en behagelig Mand. Naar vi to saa privat har dröftet Sagen og han gaaer ind paa min »Tanke«, saa bliver det noget andet og saa skal Bögh . faa at sé, at vi kan spille Vaudeviller! saa skal Phister spille Burman og Fru Södring Madame Burman, Höedt Klister og Fru Heiberg Malle. Det synes jeg nok kunde blive »en classisk Forestilling«. Då Petersen hörte det, kom han strax med noget Vrövl om, at jeg ligesaa godt kunde foreslaa *Bille* og *Pouline Vorm* til at spille Komedie, men den Snak forledede mig dog ikke til at indvie ham nærmere i min Plan. »Bille!« siger jeg, »som nu er saa glad over sin Direktörbestilling, han gaaer sku ikke til Theatret, siger jeg og Pouline er gaaet til Höjskolen, saa hende kan vi ikke faa fat i. Nej! siger jeg, lad Du bare Chefen og mig om det, Petersen! — Höedt, siger jeg saa, han kan sku være meget glad ved at begynde igjen, han er led og kjed af den Instrueren, siger jeg, og han har jo heller ingen Elever, og hvad vil det saa sige at have en Elev-Instruktör? Lad Eleverne gaa til de gamle Skuespillere i Faget, for at de kan vejlede Talentet, om der er noget — har de ikke noget, kan Höedt dog ikke skaffe dem det — Phister sér Du, Petersen, siger jeg, han gjör det nok, han har saamæn ogsaa Lyst til at komme paa Bræderne igjen, ifjor gav han med Pröver og det hele »Abekatten« over de 40 Gange, saa det gaar nok. Jeg var nu lige ved at forsnakke mig og röbe det Hele, men saa kom der heldigvis Bud efter Petersen fra Maskinmesteren. Nu faar jeg sé, hvad Chefen siger.

* * *

„*Det Bedste er ikke for godt*", sagde Berg, han læste sine egne Taler.

„*Man kan ogsaa faa for meget af det Gode*", sagde Holstein-Ledreborg, Lars Dinesen gav ham Folketingstidenden over Hovedet.

„*Kunde det interessere Dig at lugte til denne Tulipan?*" sagde Sören Kjær, han holdt „Buketten fra 1866" under Næsen af I. A. Hansen.

„*Kjær-Lighed i Alt*" sagde Berg, Sören Kjær gav ham den ene Grovhed efter den anden.

„*Mon han skulde være af Familien?*" sagde Högsbro, han saa, at den belgiske General de Rènard var kommen hertil.

„*Det har man for sin Villighed*", tænkte Holstein Ledreborg, *Katholicus Danicus* (Grüder?) sagde, han var ikke saa loyal som för.

Forelöbig Bekjendtgjörelse.

Da den af mig arangerede Forestilling

Slaget paa Reden

har vundet saa almindelig Bifald, agter jeg paa Fleres Opfordring, at gjentage den i næste Uge.

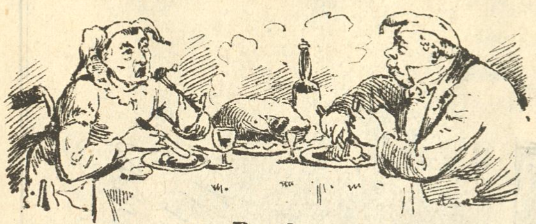
Der vil, saavel ved denne som den tidligere Forestilling ikke blive sparet nogen Bekostning for at gjöre Forestillingen saa interessant som muligt, og forventer jeg derfor et talrigt Besög.

Billetter faas, til forhöjet Priis, hos de respektive Skatteopkrævere

ærbödigst
Haffner.

Det udförlige Program findes kun i „*Dags-Telegrafen*", der faaes ved Indgangen.
„*Dags-Telegrafen*" sælger ikke paa Gaden.

Mikkels-Aften-Tanker.

Punch.
Nu ved St. Högsbro! Brun og fed! Jeg siger
Tak for Mad!

Hr. Sörensen.
En rigtig Mikkels-Gaas, det maa man sande!

Punch.
Hr. Mikkel selv ej hugger sig en federe Brad
Fra gamle Bojsens egen Stege-Pande.

Hr. Sörensen.
I Florens ser jeg, at de ogsaa Mikkels-Fest
har holdt —

Punch.
Med Taler, som var lange og mange.

Hr. Sörensen.
Og vi med vores Thorvaldsen gav Möde nok
saa stolt —

Punch.
Ved Meldahl og Julius Lange.

Hr. Sörensen.
I Hilleröd de tog Entrée til det Komediespil!
Mig kostede det fem og tyve Öre.

Punch.
Aa Hilledöd! Men husk, at man maa lægge Øre til,
Naar man som De kun kommer for at höre.
Var De til Sömanövren?

Hr. Sörensen.
Ja, man maatte jo derud

Punch.
At höre lidt paa sine Kanoner?

Hr. Sörensen.
Lidt Övelse maa til — men det var ellers mange
Skud,
Tre Kroner maa ha'e kostet mange Kroner.

Punch.
Men Tænderne maa skærpes — der gives Folk,
der véd,
At Danmark er en lækker Artikel.
Vil De med Björnbak glide uden videre ned?

Hr. Sörensen.
Nej fy for den gamle grejse Mikkel!
Forstaar De al den Negersnak om alt det Tyrkepak
I dette hersens Herzegowina?

Punch.
Nej, jeg forstaaer kun, at vi snart faar mér end
nok af Snak,
Nu samler jo vor egen Skuptschina.

Hr. Sörensen.
Den Berg og Högsbro — sikket Slid! det gjör
mig næsten ondt!

Punch.
De leger blot!

Hr. Sörensen.
De leger? Det var Fandens!

Punch.
Hver af dem «svinger sine Höns to tre Gange
rundt»
Og pröver saa at snappe den Andens.

Hr. Sörensen.
Ja I. A. Hansen hævdede, at Venstre kan
og vil
Et Ministerium danne —

Punch.
Villig er de!

Hr. Sörensen.
Og nu morer de sig bare, indtil Kongen si'er dem
til?

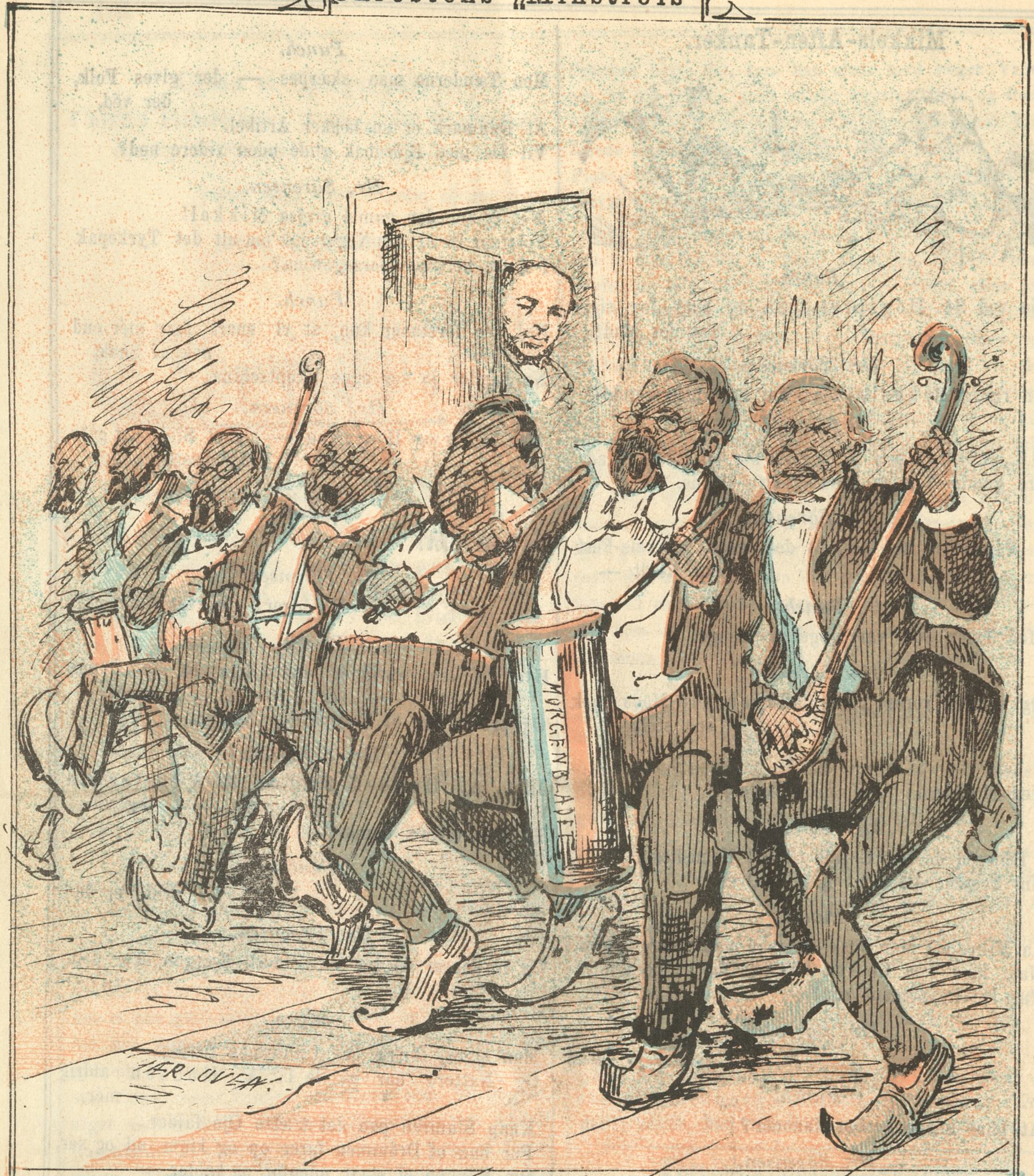
Punch.
Man siger, Berg har Uniformen færdig,
Og Nattero har gamle I. A. Hansen aldrig
mér.
Knap Slumren paa det trætte Öje falder,
För han af Drömmen farer op og kiger ud og sér,
Om Kongen ej staar udenfor og kalder.

☞ Til et höjstæret Publikum!

Det er dog omsider lykkedes Punch at forny Engagementet for Vintersæsonen af det famöse og yndede Jongleur- og Sangerselskab »L. f. V.«, der i Sommer med saa mangestemmigt Bifald er optraadt paa Tribunerne trindt om paa alle de politiske Kvæg- og Krammarkeder mellem Hilleröd og Skagen. For at dække de hermed forbundne betydelige Omkostninger (6 Kr. daglig pro persona, ***Reiseudgifter m. m. m.) indbydes herved til fast Abonnement. Lister henligge til Paategning paa alle Postkontorer og i enhver Boglade i hele Norden, samt paa Östergade 26 St. o. G.***

Af Programmet, der ligesom ifjor omfatter Deklamation og Prostitution (både i kombinerede- og Solo-Numre), Brandpolitik og Komik (saavel ejendommelig som ufrivillig), skulle vi særlig fremhæve omstaaende Bravurnumer, der paa Forlangende kan ventes gjentaget.

Chrestens „Minstrels"

L. Dinesen *invenit.* Punch *delineavit.*

Naar Hærudvalget holdt Möde.

Chor: »Hvi sjunges altid om Spartaner?«

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

Fra Oktober udkommer Bladet hver Onsdag Middag Kl. 12.

PUNCH.
№ 40.
Onsdagen, den 6te October 1875.

Motiveret Andragende.

— Vil Du ikke ogsaa konfirmere mig?
— Hvorfor vil Du saa gjerne konfirmeres?
— Jo for Moder siger, at man ikke maa komme paa Bal, förend man er konfirmeret.

Hilsen og Farvel!

Det hedder: andre Tider, andre Sæder!
Men ej om »det Forenede» det gjaldt.
Med Tran- og Træsko stadig frem de træder,
Med grove Næver ta'er de fat paa Alt.
I Længden höste de dog næppe Hæder
Paa denne Vis; man vil med attisk Salt
Ved förste givne Lejlighed min Sandten
Til Pressesylte lave hele Banden.

De möder atter frejdig frem paa Valen,
Vi hilser atter Landets kaarne Mænd.
Vi sé den Menige med Generalen
Gaa sammen nok saa kvikt igjen i Spænd
Og Sommerferiens den bitre Talen,
Der mer end én Gang skilte Ven fra Ven,
Den har man glemt, og man tör sikkert haabe,
Alt dækkes til med Kjærlighedens Kaabe!

Ja, skjönt som sagt man gamle Venner saa
I Haaret paa hverandre vildt at flyve,
Endskjönt i Skjænderi de stadig laa,
Imens de baade skælder ud og lyve,
Saa sér man nu dog kjönt de Toogtyve
Sagtmodig med de Tred've sammen gaa.
«Vi gaar vist ellers», blev der sagt af Aanderne,
De ledende, «tilsidst totalt i Spaanerne»!

Thi sluttede de sammen sig som sagt.
De lagde sig, de stærke Vredens Bölger.
Ja, selv Kong Berg gav Afkald paa sin Magt
Og valgte Högsbro til sin Efterfölger.
Saa blev fornyet da den gamle Pagt;
Men denne Mening vi dog ej fordölger,
At skjöndt den som Fugl Fönix steg af Asken,
Den gaar dog uden Tvivl igjen i Vasken.

Von Esbech var saa söd og blöd og föjelig,
En rigtig rar Ministerpræsident!
Og »det Forenede» fik helt fornöjelig
Ham mer end én Gang næsten endevendt.
Hr. Estrup er vist mere ufordöjelig;
Og hele dette Kragske Parlement,
Som trives i Fortunens lille Stræde,
Skal ej for stærkt paa Tæerne ham træde.

Og Du, Kong Berg — ja, bliv nu ikke bös!
Men hvad vi sige vil, det hör til *facta* —
Du er i visse Maader magelös,
Men dog vi sige, som vi tidt har sagt, a'
Du Portefeuillejagten smukt *ad acta*
Bör lægge, da den dog er örkeslös.
Saalidt ved Bondeleflen som Petroleum
Du nogensinde naar til Kapitolium! —

Velkommen da, I gode, gamle Venner!
Det gjör os ondt, vi skilles skal saa snart;
Thi ærligt talt vi ganske frit bekjender,
At »Punch» har altid fundet det saa rart
At sé Jer »ælte Bly med vrede Tænder»,
Naar en Minister gav Jer Spidsrodsfart —
At snart I komme hid igjen, vi venter,
Til Fryd for os og vore Abonnenter!

„Holbergs Rejse til det filosofiske Land".

Dramatisk Situation.

(Pladsen udenfor Studenterforeningen).

Holberg (kommer ind). Jeg tilstaar udi levende Live at have gjort adskillige Rejser, men denne er den angenehmste, jeg hidindtil mig haver foretaget. Jeg haver ikke været i mit Fædreneland siden 1754, men, eftersom jeg igaar fik den politiske Mercurius »*Dagbladet*« ihænde og læste derudi noget forvirret Töjeri af en vis **S. M.**, anbelangendes min »Jeppe paa Bjerget«, og saasom jeg allerede tidligere har set samme min Jeppe ilde trakteret af en vis Filosofus udi egen Indbildning, Hr. Rudolph Schmidt, — saa jeg indser, at han nu med Rette kaldes den *forvandlede* Bonde —, har jeg styret mine Fjed herhid til dette filosofiske Land for at komme disse tvende Filosofi udi Tale. — Hillemænt! hvor her ser opstadset ud. Staden er jo ganske ikke til at kjende; men der ser jeg en ung Mand at komme; Visdommen staar afmalet paa hans Pande; maaske jeg af ham kunde faa nogen Oplysning. Med Forlov *Monsieur*, hvad kaldes den Bygning?

Studenten. Det er Studenterforeningen.

Holberg. Ej, Ej; I harcelerer vist, det maa være en eller anden distingveret private Bolig, hvorledes kan *Studiosi* der habitere i saa lidet et Rum?

Studenten. Det gjör de ikke heller, det er kun et Selskabslokale.

Holberg. Ah! hvor der holdes Assamblixer og Maskverader.

Studenten. Nej, man kommer der sammen, passiarer, læser Aviser, hörer undertiden et Foredrag, er stundom til et gemytligt Sold, sjeldnere til en egentlig Fest.

Holberg Maaské jeg da der kunde bekomme en Oplysning om, hvor Hr. Rudolph Schmidt og Hr. S. M. have Herberge.

Studenten. Der kommer just Rudoph Schmidt gaaende.

Holberg. Det var jo rart; jeg takker Eder for god Instruktion. (hilser; Studenten gaar).

Rudolph Schmidt (kommer ind). Hvad er I for en Anachronisme?

Holberg. Jeres Maal röber Jer, Hr. Baccalaureus!

Rudolph Schmidt. Kommer De fra et Karneval?

Holberg. Mener I et saadant har været, fordi jeg möder Harlekiner paa Gaden?

Strötanker.

Hr. Sörensen
(læsende halv höjt.)

— — «Forgængeren han var berömt», for
hans var »brillant«
Og «udmærke « maatte det være.
— — »en hidtil ukjendt Höjde af Fuld-
endthed« — galant!
— — «Fortrinlighed» —

Punch.

Hvad læser Du Kjære?

Hr. Sörensen.

Om *Boulevardens* Smörrebröd — det prises
Pinedöd!
Ja det kan man kalde for at rose!

Punch.

Hvem smörer paa saa tykt paa Boulevardens
Smörrebröd?

Hr. Sörensen.

See her — den «*Illustrerte*» —

Punch.

Ja, ved Lose!

Hr. Sörensen.

Nu tvivler Holsteins Egne om hans Loyalitet,
Det har han for den Trækken om paa Landet.

Punch.

Han lér i Skægget blot. Han véd, «*loyal*» det
er Et,
Men «*Loyola*» er noget ganske Andet.

Hr. Sörensen.

Kom nu og sig, at «*Telegrafen*» ej kan holde tæt,

Punch.

Dens Spalter er jo bare, bare Sprækker!

Hr. Sörensen.

Men sé, om der slap Noget ud om Rimestads
Retræt
För samme Dag, han sig tilbage trækker?
Nu *Tivoli* har lukket. For allersidste Gang
I Söndags hörte jeg, der ud blev ringet.

Punch.

Saa aabnes der paa *Kristiansborg*, og der ved
Klokkens Klang
De kan jo fryde Dem i Folketinget.

Hr. Sörensen.

Men der blev lige strax ringet ud — hvad mon
de vil?
Hvorfor begynder de ej strax at nappes?

Punch.

Ministrene har noget Nyt, de skal ha'e lavet til
Og Venstre meget Gammelt, som skal lappes.

Hr. Sörensen.

Men naar saa Slusen aabnes i November, vil vi faa
En ganske forfærdelig Byge
Af Taler og af Tidender — det svimler for mig,
Aah?

Punch.

Fy for den slemme Mund- og Klove-Syge!

Rudolph Schmidt. Ved Ide og Virkelighed! jeg synes, De ligner Holberg.

Holberg. Jeg har altid været mig selv lig.

Rudolph Schmidt. Men, er jeg gal eller fuld? Det er virkelig Dem Hr. Baron, hvorledes kommer De her?

Holberg. Blandt andre curiöse Materier haver jeg læst Jeres Foredrag om Jeppe paa Bjerget og kommer nu at opsöge Forfatteren til samme Curiosum.

Rudolph Schmidt. Undskyld Hr. Baron, at jeg ikke sendte Dem et Exemplar, men jeg vidste ikke Deres Adresse.

Holberg. Jeg kan endelig ikke sige, at det vilde have delekteret mig særdeles, synderlig da Jeppe derudi hudflettes.

Rudolph Schmidt. Det er en Misforstaaelse; jeg ser just i ham, hvad ingen Anden ser.

Holberg. Jeg nægter ikke, at det gjör I jo; men, samme Jeppe har profekto ligesaalidet en Trubadurharpe i sit Bryst som I *Monsieur*. Men, hvorfor bliver I saa urolig?

Rudolph Schmidt. Der ser jeg *S. M.* at komme, jeg vilde nödig, han skulde se mig tale med Dem; jeg vil gaa til en Side. (skyder hastig om Hjörnet.)

S. M. (kommer ind, læsende i Dagbladet, löber lige mod Holberg) Ej, for alle Ulykker, hvad er det for en Dillettantmaner, han gaar paa (ser op) Men, hvad ser jeg, er det ikke Ludvig Holberg?

Holberg. Jo! Og jeg vilde være Holberg, selv om I aldrig havde skrevet noget forbandet Sammensurium om mig.

S. M. Ak! Hr. Baronen har læst min Kritik.

Holberg. Hvis I har skrevet nogen Kritik og ladet en saadan publicere, da er det samme dog ej kommet til min Kundskab; jeg haver kun læst en Persifflage af Jer og kan ej tilbageholde, at 1 sjunes mig komisk saavel efter Position som efter Væsen. I taler med saa liden *Æstime* om Kunst og slige Materier, at man skulde tro, I var en æsthetisk Kandestöber.

S. M. Hör nu, lille Holberg, hvad er nu det for Noget — *Nonsens inæstheticus.*

Holberg. Skal det være Latin?

S. M. I min Tid var det godt Latin.

Holberg. Var det da godt Latin, maa det endnu være saaledes. Men det har aldrig været andet end Dillettant-Latin, for at bruge Eders eget Kragemaal.

S. M. Men hvad er det for en forbandet Lugt her er af forlorne Digte?

Rudolph Schmidt. (træder frem.) Det er mig, Hr. Hanswurst.

S. M. Gaa hort Skygge! (De trække hinanden efter Haarene og gaar.)

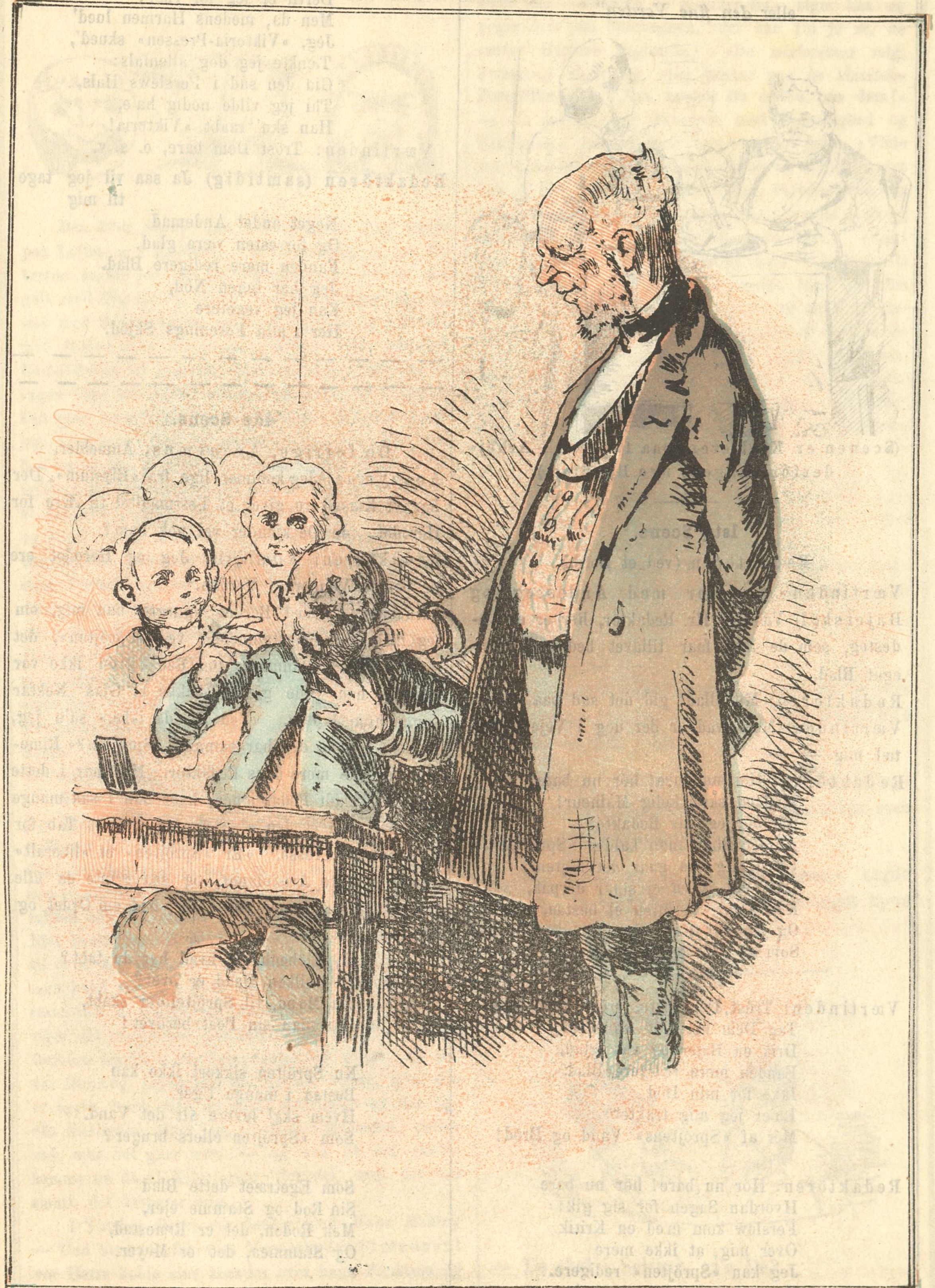
Holberg. Jeg mærker, at Folk er lige galne endnu herhjemme; det var jo lutter Pölse-Snak. Der vil min Tro blive Lystighed, naar jeg kommer op til Parnas og fortæller om de 2 Philosophi uden Hoved og Hale. (Drejer om ad Holbergsgade og forsvinder.)

Det har ingen Fare.

— Vil De ikke, ligesom flere andre Blade, holde op med at bringe Selvmord til Torvs?
— Hvorfor sku' vi la'e være med det?
— Man vil vide, at der er noget smitsomt ved det: Den Slags Efterretninger fremkalder nye Selvmord. Derfor bör De holde op med det.
— Næh! De kan s'gu tro Nej! Tror De maaske, at vi vil begaa Selvmord?

Fra Skolen.

— Naa Du véd altsaa ikke, hvad »vi dö« er for en Tid; hvad er da det for en Tid, Du nu lever i, dumme Dreng?

— Av, av, aa! de' — de' er Da-da-Tiden!

Fra „Stegekjælderen

eller *den fine Verden*".

(Scenen er Kjælderen paa 1ste Sal i Arbejderforeningens nye Bygning.)

1ste Scene.

Redaktören (ved et Bord.)

Værtinden (kommer med Andesteg og Bajerskől) Værs'go Hr. Redaktör, her er en Andesteg, som de ikke faar tillavet bedre i Deres eget Blad.

Redaktören: Mit Blad! gid det sad paa —

Værtinden: Men hvad er der dog i Vejen? fortæl mig — —

Redaktören: Hör nu bare! hör nu bare
Hvilken skrækkelig Malheur!
Sér de, jeg var Redaktör
Af det Blad, man kalder »Spröjten«.
Uden mig saa gaar det flöjten.
Hvis mit Navn ej staar derpaa,
Kan s'gu »Spröjten ej bestaa,
Og jeg har fört «Spröjten» an
Som en »förste-Spröjte-Mand«.

Værtinden: Tröst Dem bare, tröst Dem bare!
Tag Dem her lidt Andemad;
Drik en Bajer og vær glad,
Fanden mere redigere Blad.
Ikke for min Död
La'er jeg mig traktere
Mér af «Spröjtens» Vand og Bröd!

Redaktören: Hör nu bare! hör nu bare
Hvordan Sagen for sig gik:
Ferslew kom med en Kritik
Over mig, at ikke mere
Jeg kan «Spröjten» redigere.
Han vil ikke mer mig ha'e,
Og jeg skulde sættes a',
Min Pension, jeg skulde faa,
Og med den jeg maatte gaa.

Værtinden: Tröst Dem bare, o. s. v.

Redaktören: Ej jeg vilde önske ilde
Over nogen Moders Sjæl,
Dertil er jeg for ræl;
Men da, medens Harmen lued'
Jeg, »Viktoria-Pressen» skued',
Tænkte jeg dog allenfals:
Gid den sad i Ferslews Hals,
Thi jeg vilde nödig ha'e,
Han sku' raabt »Viktoria!

Værtinden: Tröst Dem bare, o. s. v.

Redaktören (samtidig) Ja saa vil jeg tage til mig
Noget andet Andemad
Og forresten være glad.
Fanden mere redigere Blad.
Jeg har ingen Nöd,
Kan jeg vegetere
Her i min Forenings Skjöd.

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

4de Scene.

De forrige, Anonymus, Anmelder.

Anonymus: Jeg kommer lige fra »Elysium«. Der har vi Klassikere givet et Festmaaltid til Ære for Herodot. Ja De kjender vel nok ham?

Redaktören: Naturligvis! Jeg og Herodot ere de bedste Venner af Verden.

Anonymus: Ved Bordet spurgte han mig, om jeg ikke var Kunstanmelder ved »Spröjten«, det störste Blad i Danmark, om Redaktören ikke var tilstede, han vilde gjerne drikke et Glas Nektar sammen med ham. »Véd De da ikke,» sa'e jeg, hvilken Ulykke der har rammet »Spröjten?» Rimestad er ikke mere dens Redaktör. Han har i dette Öjeblik forladt Redaktionen, hvor han i saa mange Aar har »siddet den a'»; det er et stort Tab for den liberale Presse. »Er »Spröjten» et »liberalt» Blad? spurgte Aristofanes, og saa grinte de alle sammen; men Homer rejste sig, bad om Ordet og deklamerede:

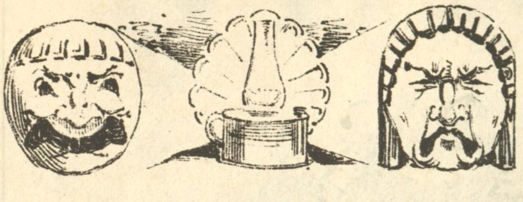
O, Kjöbenhavn, hvad har du tabt?
O, hvilken Daad er övet?
En Mand, til Spröjteförer skabt,
Har man sin Post berövet!

Nu Spröjten sikkert ikke kan
Bestaa i mange Uger.
Hvem skal levere alt det Vand.
Som »Spröjten ellers bruger?

Som Egetræet dette Blad
Sin Rod og Stamme ejer,
Men Roden, det er Rimestad,
Og Stammen, det er Meyer.

Men nu af Sorg og Kummer knapt
Jeg kan min Tunge röre.
O, Kjöbenhavn, hvad har du tabt!
Hvem skal nu «Spröjten» före?

Overlampepudserens Dagbog.

Den 27de Septbr. Det var en varm Dag baade paa Loftet og i Kælderen. 4 Forandringer! — Petersen, raabte jeg op ad Formiddagen, nu er det galt med Fru L e v y, adiös *Tandhoiser* siger jeg, og væk med Sætstykkerne, og saadan gik vi og tumlede med *Hakon Jarl*, Tandhoiser, *Efteraarssol*, *Skatten*, *Uadskillelige*, til Petersen blev rent borte, for der er ingen Ting han taaler saa daarlig, som röde Plakater. Det gjör ham frygterlig melankolsk. Tilsidst fandt jeg ham oppe paa en af vores Tronstole, der sad han og gjorde gevaltige Grimasser med Benene og brölte i et Væk paa, at det var nedrigt af Balletten, at den aldrig kunde hjælpe os ud af en Forlegenhed og bare engang imellem ta' en lille Rolle, vi hjalp dog den saa tidt. Petersen har nyligt haft Kopperne, store Kopper, og han er altid meget glindsende og hed i Ho'det, naar han ærger sig. Som han sad der oppe tæt ved en Lampe, lignede han en af vores röde Plakater — saa er han meget vanskelig at styre og maa gribes an med Alvor og Akkuratesse, og saa siger jeg *angfæng!* og ganske höjtidelig: Clemens Petersen! siger jeg, fat Dig, og la' vos ta' vos en Snaps. Saa blev han skikkelig og kom ned fra Tronen uden videre Vrövl.

Klassiske Forestillinger. I hele denne Uge har jeg ikke tænkt paa andet end de klassiske Forestillinger for Ubemidlede. Du Store! — stakkels Chef, hvordan skal vi bære os ad med Uddelingen? der er allerede kommet Ansögninger fra en hel Bataillon ude i Kastellet og 13,000 andre Ubemidlede. Blot Indtægten af de 4 Forestillinger blev delt ud til dem, det kunde der da blive noget godt ud af, men hvad skal det blive til, at agere Höire Dannelsesanstalt 4 Gange om Aaret, det er for galt, jeg siger det rungenerer vos totalemang. — Da P l o u g forleden knaldede for Intendanten og sagde, at det var Humbug sagde jeg, det er det ogsaa, men det er ogsaa dumt, rent ud sagt, natyrligvis er der ogsaa Kærlighed, siger jeg, til Mellemklasserne, polisk nok, men det gaar inte, — og saa at det skulde komme nu da al Ting gaar for vos, som det var smurt, det kreperer mig.

I Tirsdag da vi var færdig med *Hans Heiling* — Gud bevares sikken et Menneske den S i m o n s e n! vor Herre holde sine Hænder over ham, Punktum og Petersen og jeg gaar hjem, siger jeg til ham paa Kongens Nytorv, la' vos sætte vos, siger jeg, under desse Lövspring og saa satte vi vos paa Bænken at sige ved Hesten. »Clemens,« siger jeg, naar jeg er alvorlig stemt, taler jeg ham til ved Fornavn, saa kjender han mig, »hvordan tror Du det spænder a'?« siger jeg. »Hvordan de spænder fra,« siger han og peger over paa Sporvognen, »det kan Du jo se, de sætter Hestene baglænds.« »Du misforstaar mig, Petersen,« siger jeg, »jeg tænker paa de klassiske Forestillinger.« »Naa, tænker Du endnu paa dem!« — »Ja det gjör jeg Petersen, med Vemodighed og Bekymrelse, for det gaar inte,« siger jeg. »Vilde den höiærværdige Ægselense blot strax forvandle det hele og gi'e vos det gamle billige Parterre saa var vi ræddede. Gud! jeg tænker paa, dersom Heiberg vidste det, han vilde vende sig i sin Grav.« »Naa! skal Du nu ogsaa til at vende ham, den stakkels Mand,« siger han saa, Sine vendte ham forleden Dag, men saa kommer han maaske til at ligge rigtig igjen. — Naar Petersen begynder at blive spids saa bli'r jeg kold og rolig, derfor sagde jeg sindig »bliv inte vittig Petersen,« sagde jeg, »la' vos heller i en Fællesovervejelse se at bringe Sagen i en anden Furc, ser Du, jeg har et Forslag, som jeg vil betro Dig, Petersen,« siger jeg, men saa sagde jeg det inte, for nu kom der flere af Personalet, som ogsaa skulde med Svorvognen, og de snakkede bare om Vandet, som rendte ned gjennem Taget. Det skal dog ikke være noget at snakke om.

Den 2den Oktbr. Henrik og Pernille — Uadskillelige — Smæk fuldt, Brosböl kunde neppe komme til, — daskede dog.

* * *

»Bid mig ikke kjære Djævel! Jeg er selv et Gespenst!« sagde Berg, da H ö g s b r o huggede en Klo i ham.

»Aa ja, Gu' ja,« sagde Generalstabskaptajnen, da Politidirektören sang Halleluja over *Tietgen* paa Skydebanen.

»Der laa vi igjen uden Dyne,« sagde *P u n c h*, da E s t r u p sendte Folketinget hjem i 6 Uger.

Sandsynligt nok.

— De skal i Selskab, sa'e De?

— Ja i et Aktieselskab.

— Godt Selskab, haaber jeg?

— Nej, b l a n d e t Selskab, det kan De bande paa.

Fata Morgana i Örkenen.

»Atter det Skilte böjer sig sammen«?

Punch

satirisk politisk Billedblad
udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 Hovedkommisionair: Dr Hr: Bergmann & Hansen Kongens-Nytorv 34 Hôtel d'Angleterre..
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 41.

Onsdagen, den 13de October 1875.

Olietryk.

— nej jeg vil ikke, jeg vil ikke ha'e den ækle Olie!
— Du vil ikke? Du vil ikke? Hvad vil det sige? Mo'er vil!
— Aa, vil Du söde Mo'er! Saa ta'e den bare — ta'e den bare — ta'e hele Flasken!
Du maa saa gjerne!

Strötanker.

Hr. Sörensen.

De Smaa, De véd, som peb saa rask, hvor vilde de dog hen?
Jeg kan ej rigtig Mening deri finde.

Punch.

Der var dem ej Oplysning nok i disse «Lygtemænd»,
Saa lod de deres egne Praase skinne.

Hr. Sörensen.

Men Overlampepudseren, han spilled' dem et Puds.
Og satte Kraft paa Kronen —

Punch.

Ikke ilde!
Saa blev de vel lidt blegere?

Hr. Sörensen.

Ja den Gang der kom Blus,
Saa kneb det for de smaa —

Punch.

Ti bare stille!

Hr. Sörensen.

Men «Sjoverne» de tjener jo forskrækkelig. Mon ej
De nu med Flöjten har lidt Haand i Hanke?

Punch.

Ha — hvem tör tro og tale saa?

Hr. Sörensen.

Aa, det tör saagu jeg!
Det er jo kun en fri Mands «frie Tanke»!
Men nu det voxne «Venstre», dets Sommer er forbi,
Da rundt omkring paa Kroen de sig gotted',
Nu sidder de smækvrede —

Punch.

For der blev smækket i,
Just da de skulde kro sig paa Slottet.

Hr. Sörensen.

Men hör — «Bundtmagerloftet», hvad menes vel dermed?

Punch.

Saaledes jo af «Venstre» kaldet bliver
Lokalet, hvor de trommes sammen for at »tales ved»,
Og hvor dem Chresten Berg Parolen giver.

Hr. Sörensen.

Men hvorfor det skal hedde saa, jeg ikke fatte kan.

Punch.

Et bedre Navn de kunde ikke vælge.
Hvad finder man paa Bundtma'rens Loft min gode Mand?

Hr. Sörensen.

Hvad finder man? — Ja Peltse og Bælge. —
Aah! — ved St. Anti-Chresten! Ja nu forstaar jeg Dem. —
I den Slags Sager Stöv og Möl der sankes —

Punch.

Og derfor maa de ogsaa stadig væk tages frem
Og efterses —

Hr. Sörensen.

Og börstes —

Punch.

Og bankes!

«Lygtemænd.»

Motto: Vi flöjtede for Eder, og I vilde ikke dandse»!
(Literaturselskabet).
»Vi sang Klagesange for Eder, og I vilde ikke græde».
(Social-Demokraten).

Det var just paa den Tid omtrent,
Da Gaslanternerne bli'er tændt
I hver en Gade, hvert et Stræde
For med Oplysning Folk at glæde,
— Thi her i Nordens fri Athen,
Oplysning fordrer hver og en
Saavel for Hoved som for Ben. —
Som sagt, paa denne Tid man saa'
Paa Scenen «*Lygtemænd*» at gaa;
Det skulde lyse op med Glands
For Folkets aabne Sind og Sands
Og trække ordenlig til Vands
Den frie Tanke og dens Dyrkere,
Der i Moralen ligne Tyrkere.
Men just den samme Aften saa'
Man ind i Kunstens Tempel gaa
Iblandt de andre Kunstens Nydere
En Flok af unge »Banebrydere»,
Der alle vare komfirmerte,
Og denne Aften debuterte
Med en Trop brave Socialister
Som »de foren'de Flöjtenister».
De vilde ej, at «*Lygtemænd*»
Uænset skulde sove hen
Og gaa til Bunds i Glemsels Hav,
Derfor de ædelmodig gav
Til Trods for deres Standpunkts Höjde
En yndefuld Koncert paa Flöjte.
Musiken gik særdeles net

Saavel i Loger, som Parket,
Mens Muserne fra Loftet saa'
I tavs Beundring ned derpaa —
Endog den store Lysekrone
Blev greben af den höje Tone,
Den glemte ganske at forsvinde
Og lod sit Lys for Mængden skinne.
En «klassisk Forestillings» Skjær
Blev tydelig bemærket her,
Og Hyrdelivets skjönne Dage,
Ved disse Toner kom tilbage,
Da Ynglingen ved Bækkens Bred
I dyb idyllisk Ro og Fred
Gav Flöjtenum're frit til Bedste
For Köer og Faar og deres Næste.
— Men hvordan det endogsaa gaar,
Saa lider Kunsten ilde Kaar;
Om man er nok saa klassisk dannet,
Erfarer man vist aldrig andet.
Thi hvis man ogsaa Vejen fandt
Til Musers Hjem som Debutant,
Saa véd man aldrig dér sig sikker
For ondskabsfulde Bladkritikker,
Som være om den gode Smag
Ved flot paa Alt at kaste Vrag.
Det viser sig fra Dag til Dag
Og saas just her ved denne Sag,
Thi ak, de stakkels Dillettanter,
De unge Flöjtemusikanter
Bli'er ramte af Kritikkens Ris:
I hver en eneste Avis
Man sætter deres Flöjteskjaldskab
I Rang med «Ungdom» og med «Galskab».
— Endog i «*Telegrafens*» Spalter
En æret Recensent gestalter
Sig som en ægte Dydsherold
Og som Urbanitetens Skjold,
Endskjönt han selv en Gang forvist
Har debuteret som Flöjtenist;
Men sligt, — hvorved de smaa sig vaander, —
Generer ikke store Aander.
Dog tröster Eder, unge Mænd!
Af Eders Færd I har igjen,
Tiltrods for Eders Skjæbnes Tristhed,
I Jeres Sind en god Bevidsthed.
— Forfatteren til Skuespillet,
Som Jer saa skammelig har drillet,
Og rigtig Jer til Livs har villet,
Har I, — hvem skulde sligt formode?
Betalt det Onde med det Gode,
Og for de Hib, som til Jer vanked',
Har I paa Avtors Hoved sanket
En Hoben gloende Kul, som han
Den Dag i Dag fornemme kan;
I har bevirket, at hans Stykke
Har gjort en uforventet Lykke
Og denne Daad vil nok paaskjönnes
Og tidlig eller sent belönnes.
I Tidens Löb vist nok I faar
En Tröst for disse Dages Jammer.

Moral:
Naar man blandt en Flok Hunde slaar,
Saa *piber* altid den, man rammer.

Scene af „*Intriguerne paa Kristiansborg*".

Et Mindeblad tilegnet Hærudvalget samme Steds.

Formanden.
Nu begynder Mödet da.
Ingen vil vel Ordet ha'e? (Pause)
— Ingen af den hele Klynge?
Ska' vi synge?

Hele Udvalget.
La' vos, ja!

Formanden.
Hvad skal vi med Militær?

Berg og Bojsen.
Dannemænd kan döve Sværd!

Hele Udvalget.
Ja det ka' vi. Kommer Pröjsen
Træder Bojsen
I Gevær.
Frede sin Vrede da vil ikke dæmpe,
Sangens Kæmpe skal vort Hjem beskytte trods en Hær!

Formanden.
Men hvis Bojsen synker ned?

Berg.
Rykker frem et nyt Geled.

I. A. Hansen.
Tauber være skal dets Förer,
Thi ham rörer
Ingen ved!

Hele Udvalget.
I Monduren blank og stram
Fjenden flygte vil med Skam —

Zahle.
Hvis ej strax vor lille Zahle
Med en Tale
Gjör ham tam

Hele Udvalget.
Pröjsen! Af dine vi frejdig kan grine
(Det banker. Dören aabnes).

Formanden (dæmpet).
Död og Pine! Fy for Dinesen! Der har vi ham!

Ved Tre og en halv

eller

»Hvis jeg vaagner imorgen«.

Förste: Ja ser Du Stoffer, hvis jeg nu vaagner imorgen — — og, at si'e jeg inte drömmer — — ser Du, saa har jeg ikke saa meget som en Trevl af en Öre. Hvad si'er Du til saadan en Portemonnix?

Anden: »Den var jo ren«, Nikkelaj! Men ser Du min Dreng, hvis jeg nu vaagner imorgen, saa har jeg 20 Kroner, som jeg sku' op og bedröves for i »den Offenlige« for den Ballade, som Du ved nok fra forgangen Fredag fjorten Dage, og dem har jeg inte — hvad tror I, at Sessoren vil si'e til det?

Tredie: »Den var værre«, La's La'sen! Men hvis at jeg vaagner imorgen, saa har jeg en Fitation til en bedre Middag med min bedste Ven, som er mig selv, deroppe, hvor Kristine Berg bager Stegen og Vandinspektören laverer baade Suppen og Vinen. Hvad sie'r I til det?

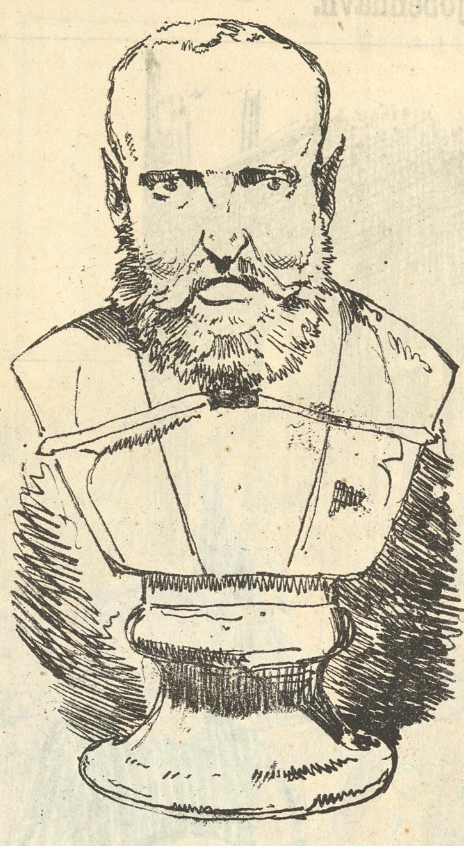
Förste og Anden: »Den var svovlsur!«

Det unge Kjöbenhavn.

»— lammelugte, ommakalugte, aduharojed?«

Journalistiske Stjernebilleder.

Nr. 12.

„Iblandt de ikke allersagtest Mælende
I Penneheltes Flok er En, som vidt
Og bredt æstetisk vævede saa tidt,
Imedens i sit Væv han fanged' Sjælene —
Er En, der »*starter*« i et eget Trit,
Halvt trippende, skjönt trampende paa Hælene,
En liden En, hvori det Store bo'de,
Ifald man tro'de paa hans Kæmpehó'de.

En Tid i »*Fædrelandet*« holdt han Hus,
Hvor han fungered' som et Slags dramatisk-
Æstetisk Undernegar, der »*fanatisk*«
Tilsidst sig viste mer og mer »*konfus*«.
Da tilmed han aldeles herostratisk
Med Piben i Teatret rendte bus
Imod den gode Tone iblandt Andet,
Saa fik han Rejsepas fra »Fædrelandet«.

Tilbage i et mörkt Privatliv træder
Den lille Wille, men hans Eftermand,
Den store Clemens, höster Ros og Hæder
Ved sin hyperæstetiske Forstand.
Paa anden Vis dog denne stöder an
Mod, hvad man kalde kan de »gode Sæder«,
Og medens Clemens maa forlade Byen,
Rumsterer liden Wille hist paa Fyen.

Som Redaktör han majestætisk troner;
Men Bladet synger paa det sidste Vers.
Skjönt han forbavser baade Mænd og Koner
Alt ved sin journalistiske Kommers,
Han kommer dog formeget dem paatvers —
Til Stadens »förste Vrövl« de Fyren kroner,
Men siger Bladet af, og en af Grundene
Det bliver til, at — Bladet gaar i Hundene!

Nu stod han atter ledig i det Fri'.
»*Dagstelegrafen*« netop som Kometen
Var dukket frem, og liden Wille i
Sin Kikkert havde jo naturlig set'en.
Nu fik han Plads paa Ferslews Hönsesti
Som et Slags Liggehöne hos Profeten.
Han ruger Ænder ud, og de er fede,
Og hele Spröjten er en — »Willerede«.

Hans Kaglen blev vist ofte fulgt af Anger —
Som naar en Skuespiller, der var raa,
Ham, som man siger, »En paa Kassen langer« —
Og Sligt er vederfaredes den Smaa!
Hans hele Færd var ofte skjæbnesvanger,
Som af det Foregaaende vi saa.
Det grove Skyts har tidt har kjört paa Pletten,
Men ingen Sinde stöttet af — Fleuretten!

Teatret har han stadig valgt til Forum
Og Intendanten til sin Syndebuk;
Og man har hört saa mangt et Hjertesuk,
Naar denne kostelige *custos morum*
Fandt Berner stridende imod *decorum*.
Men der var ikke En, som bröd et Muk
Sig om hans Krudt og Kugler. — Som en Ildmand
Stod Berner fast trods denne lille Will'mand.

Overlampepudserens Dagbog.

Den Stumme i Portici. Der var, hvad jeg vil kalde noget höjtideligt forestillingsfriskt ved den Aften. Vi smurte os jo nok lidt paa de nymalede Kulisset, mer hvad gjorde det til en saadan Forestilling og det Fyrværkeri, vi fik i Enden. Nyrop igjen Masaniello, 3die Stadium, det var glimrende. Aa hvor det gik! »En nyfödt Sol paa Vesten glöder« — det er Petersens röde Vest, jeg gjör Löjer med, »forsamler Jer i Fiskermænd« — naar Petersen hörer den, kommer han altid farende hen til mig, og saa synger vi med i Kor — det er derfor, det altid gaar saa godt med Koret — ha! ha! naar saa Brosböl har klappet

a', stikker vi hinanden paa Næven og takker, — jeg be'r, jeg be'r, og bukker og er behavelige. Saadan Smaafernöjelser ta'r vi os af og til for at holde Humöret oppe. Fröken Schow *sjarmangt* — det var akkurat, som jeg hörte Jfr. Zirsa i Nattens Dronning. Fru Stilman var udholdende i sin anstrængende Rolle — nydelig — men godt er det, vi har Frk. Schnell, om det skulde knive og naar saa Nyrop gaar til Tragedien, kunde Erhard gaa fra'na' og ta' Masaniellio. — Syngestykker! det er nu mit Liv — men der er Ingen som skulde tro eller tænke, hvor fortröllendes der er nede hos vos i Kjælderen, naar Musiken tar fat forant. Det er et Tonehav som rumler om Örerne paa os uden Forlig. »Sikken et Kapel,« siger Petersen, og det siger jeg ogsaa; »det skal man ha ondt ved at finde Magen til,« siger han, og det siger jeg ogsaa, men sommetider hörer jeg i Krogene en underlig Mislyd, det hvisler saa besynderlig skærende mellem Alt det Smukke, og jeg kan ikke begribe, hvor det kommer fra. Petersen siger, at det er Flöjten. Men det tror jeg inte.

Lygtemænd. Saadan en Forestilling har jeg ikke oplevet siden vi spillede »*Farens Dage.*« Da de peb af Höedt, var jeg med, det vil da sige, jeg peb inte, men jeg var nede i Kjælderen og hörte det Hele, men det var det bare Vand imod dette hersens. Gudbevares! hvor de var nervöse herovre: mens Scene-Instruktörerne konfererede, rendte Elev-Instruktören rundt med Chefen, som blev rent tummelumsk, da han hörte, at Höedt vilde ha'e »en Hest, — en Hest« — for det er nu hans Kæphest. — Da jeg hörer den Snak, siger jeg til mig selv, det er sku' da en löjerlig Historie, siger jeg, at han, som kjender Rumlen og selv er peben ud mindst de fem Gange, inte véd, hvad der skal gjöres, og saa raaber jeg natyrligvis straks: »Op med Gassen!« og saa kom der Beroligelse over Folket. — Og vi, som troede, at vi sku' faa rigtig Glæde af de Lygtemænd, noget rigtig lysende, som kunde friske vos op. Jo! Godmorgen! Og at Politiet ikke engang arresterer Flöjterne. Hu! naar jeg tænker saa mange Fribilletter, som vi dog havde gi'et dem og ikke engang da *Wille* raabte: »Smid dem ud, smid dem ud!« men se, om de gjorde det. — Dersom jeg havde været *Krone*, skulde jeg nok ha' vist dem, hvor David köfte Öllet. — Jeg maa sige, det var en nedtrykkendes Beskuffelse, og en voldsom Overraskelse for Petersen. Stakkels Petersen! Det var i 2den Akt, da Sjouen begyndte, at jeg ser hen paa ham. Sikken han saa ud! Hans buskede Haar stod om det Mahonitræsansigt til alle fire Hjörner og saa gav han en Lyd fra sig som en Hvalfisk, der skal til at kælle og knyttede Næverne. Jeg blev ærgerlig ved det Syn; nu jeg havde faaet Orden paa Dækket, glædede jeg mig til Petersen. »Lad mig bare faa fat i den Skorpion,« siger han, »jeg skal mase ham.« »Naa,« siger jeg, »skaver Du Dig nu ogsaa, hvad gaar der a' Dig?« »Det skal du snart faa at se,« siger han, og saa slar han i en Bjælke, saa det rongede i Kælderen. Nu var det min Pligt at styre ham og saa siger jeg: »Petersen Du er min Ven, Du bli'r mulkteret,« siger jeg, »forstaar Du?« — »Jeg blæser Dig et Stykke,« siger han, »for Du er ikke Fa'er!« — »Er jeg ikke Fa'er?« siger jeg, »det var en god Sludder!« — »Ja,« siger han, »men inte te en Blækkensla'r,« siger han, og saa fik jeg hele Historien. — Hans Sön Blækkensla'ren var nu fyrig og havde inte vaaret hos Mesteren i 8 Dage for at lave Flöjter til Studenterforeningen, Petersen trode, at det var til et lille Sol, men da han nu huskede, at han hjemme havde set en Galleribillet, vidste han Beske'en, for han kjendte Flöjterne, sagde han. »Jeg vil gi' mit Hoved paa, at Peter er med, det Bæst, og nu kommer jeg til at blöde igjen for hans gale Strafer.« — Derfor var det, at Ingen kunde höre Gongonen, for Petersen, som skulde sla'en, var stukket opi Galleriet efter Peter.

Den 7de og 9de hujus. Nu har vi det herliggaaende, de piver hver Aften — Brix og Geleff i Nummer Parketttet — og Studenterne i Galeriet, men nu er der dog Orden i det. Petersen slaar Gorgonen og Krone skriver Plakaterne; naar bare han vilde gjöre dem noget tydeligere og lidt billigere, for 100 Kroner synes mig er lovlig meget. Petersen er bleen mig lidt urolig: Förste Aften fik Peter ham med paa Sol med ***Cantoren*** og han Kordrenge, henne fra Slavekirken. De var omme i ***Krumkagen*** til Kl. 2 og drak og snák. op a Vægen og ned a Stolper om den frie Tanke og Ægteskabene, men det bryder jeg mig inte om, for Petersen svarer jeg for imorgen, han er en Dannemand, han kommer sig nok. — Stykket gaar rigtig godt, det er lidt löst i Fugerne, og vi vidste jo nok, at der vilde blive Spektakkel, men det gi'er Penge i Kassen, og det er det vigtigste, saadan som vi vist sætter til paa de klassiske Forestillinger. Gud ved hvad Ægselensen sa'e til mit Forslag om Parterret — et 4 Marks Parterre, det kunde redde os ud a hele Suppedasen, men natyrligvis! Gud bevares! hvorfor skulde man höre paa en simpel Mands Tankeideer, *alabonör!* mig ka det være ligemeget, det er inte mig som trækker paa fön, Naa! sikken en fö, hvem der havde noget a' den. Inte for det, at jeg er misundelig, men ved denne Lejlighed synes jeg dog nok, at vi, som passer Gongonen, skulde ha lidt ægstra.

Ved Kaffen.

— Puh! Det kalder jeg en bedre Middag. Sikke Östers hvad!

— Ja, de var gode.

— Gode? Udmærket var de. Er der Noget, jeg forstaaer mig paa, saa er det Östers, det kan De være vis paa. — Nu skal Kaffen smage. (Aabner et Par Vesteknapper.)

— Men, medens jeg husker det, De glemmer vel ikke Sagen om Lærernes Lönningsforbedring. De trænger jo haardt . . .

— Aa, saa haardt trænger vi da heller ikke. Sér De, jeg nægter mig sgu ingen Ting, og jeg faar dog i al Magelighed mine Penge til at slaa til. Men jeg skal nok tænke nærmere over Sagen. Vil De ikke have en lille Maraschino til. Kaffen er udmærket. Puh!

I det parlamentariske Frikvartér.

(Fra 4de Oktober til 29de November.)

Kor: *(Finans)* Lov! *(Finans)* Lov! Vi vil ha'e *(Finans)* Lov!
»Ellers gjör vi dygtig Sjov!

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26.

PUNCH.

No 42.

Onsdagen, den 20de October 1875.

De kjære Tanter.

Barnet: Söde Mo'er, jeg har kun faaet ni Kager og Otto har faaet elleve.

Moderen: Vær nu fornöjet med det for i Dag min Stump.

Tanten: Aah! hun kunde da nok faa et Par til det söde Puds, der er jo da næsten en halv Time, til vi skal spise til Middag.

Glycerin eller Benzin?

(Et brændende Spörgsmaal).

»I Samfundets venlige Moderskjöd
Man lider ingen Uret og og Nöd!
Paa det kan rolig man bygge,
Det straffer Alt, som er ondt og slet,
Det skaffer endog den Svageste Ret
Og vil ham mod Faren betrygge.

Det dömmer Ingen til Baal og Brand,
Som stöder imod dets Love an,
Det frikjender meget heller;
Thi, förend det én Uskyldig traf,
Maa hundrede Skyldige slippe for Straf,
Saa human er Dommen, det fælder. —«

Dog, hvad er det vel for et blodrödt Skjær,
Som spredes ud over Samfundet her
Og dets »betryggende« Love?
— Kun et Skib, der med levende Sjæle ombord
I Flammer og Rög mod Himlen fo'r
Hist ude paa Sundets Vove.

— Kun Mennesker var det, som troede fast,
At Loven dem værned mod Overlast,
Naar mest dens Hjælp var fornöden;
Og derfor til Lön man dem Valget gav
Imellem at dö i det brusende Hav
Eller martres i Flammedöden.

Du lovbygte Samfund, saa sig, hvad stort
Og virksomt har Du i Grunden gjort
For at hindre al denne Jammer?
Kan i denne Sag dine Hænder Du to
Og slaa Dig med den Bevidsthed til Ro,
At Skylden Dig ikke rammer?

Du skulde jo vaaget, at Ingen bröd
Din Lov, og bragte Fordærv og Död
Over hin ulyksalige Skare.
Havde Du ej lukket Dit Öje til,
Var aldrig hændet hint Rædselspil;
Hvordan kan Sligt Du forsvare?

Var denne Rædselsscene maaske
Et Offer for Samfundslivets Ide
Paa Humanitetens Alter?
Var Baalet, der steg fra Damperens Dæk,
En Bavn, der var tændt for at slaa med Skræk
Anarkiets röde Gestalter?

Du stevner selv paa en Snekke prud
Over Tidens skummende Vover ud,
Med vajende Flag fra Masten.
Din Tillid til Rejsens Held er stor,
Men aner Du selv, hvad Du har om Bord
Og förer med Dig i Lasten?

Du saa maaske ikke, at man har Dig bragt
Af ulmende Brande en dödsvanger Fragt,
Der skjuler sig dybt under Dækket.
Du skuer vist ikke den dunkle Glöd,
Der truer Din Rejse med Fare og Död,
Naar Stormen har Luerne vækket.

Ja, hvis der maaske vil komme en Dag,
Da Du flyder selv som et brændende Vrag
Paa Tidens brusende Bölger,
Vil slig en Rædselsscene kun ske,
Fordi Du letsindig ikke vil se
De Farer, Du under Dig dölger.

Den 25de i Maaneden Aban, Aar 1245 efter Jezdegerd.

Hilsen til min Broder i Islam, Selim, Musas Sön!

Mashallah! Gud er retfærdig! Jeg skriver dig atter til fra denne de vantros By for at melde dig, hvad jeg her har oplevet. Ved Profetens Sværd, jeg ser og hörer flere mærkværdige Ting hos disse Giaurer paa én Dag end hjemme i Persien i ét Aar. Her har været en stor Krig mellem Schahen i denne By og hans Fjender, hvem Allah straffe. Der blev holdt et Söslag ude ved Trekroner, og Oprörerne sejrede, og der blev sluttet Fred paa den Betingelse, at Schahen skulde sætte Oprörernes Kapudan Pascha og deres fornemste Hövedsmænd ved sit Bord og bespise dem med alskens lækre Retter.

I dette Land begaas der mange Misgjerninger, men Kadierne ere meget milde og faderlige mod nogle af dem, som synde mod Lovene. Naar en Synd er bleven begaaet, blader Kadien i sin Koran i 7 Dage og 7 Nætter for at se, om Synderen er ringe nok til at kunne fængsles og straffes. En mægtig Mand her i Staden, ved Muhameds Skæg, og en stor Kjöbmand tillige hed *Schmuel-Gedalia Effendi*. Han brugte sit store Liggendefæ til at skaffe sig Stjerner og Kors, hvormed han plejede at behænge sit Legeme. Men denne Giaur var en Menneskeæder og opaad Bolagsaktionærer, Enker og faderlöse. Da sligt kom Kadien for Öre, varede det mange Dage, inden han kunde komme sig af sin Forfærdelse over denne Jödes Ondskab, og imidlertid forsvandt Hæbræeren. Maatte Allah straffe ham! — En anden Synder hed *Sidi Alberti den Unge*. Han var en Sön af sin Fader, en for sin Snedighed bekjendt Uglema, *Abu-Nej-Alberti*. Han lavede en Drik, som hedder Svovlsyre, som jeg ikke har smagt, — thi for Öjeblikket har jeg kun Smag for Tuborg Öl, — og som blev kogt paa Bonde-Sparepenge. Han havde en stor Kjedel af kosteligt Metal, og den gamle Uglema, hans Fader, förte Bönderne til Kjedlen, at de kunde kaste Penge deri og siden faa Svovlsyre for Pengene. Men Kjedlen maa have havt en Revne, thi först forsvandt Pengene, derefter Svovlsyren og endelig Sidi Alberti den Unge selv, og der blev ikke andet tilbage end den gamle snedige Uglema siddende i den revnede Kjedel og omgiven af grædende Bönder. Kadien var saa forfærdet over det skete, at han först, da Sidi Alberti den Unge forlængst var forsvundet, fölte Styrke nok til at forlange ham fængslet. — En vandrende Derwisch tændte sin Tschibuk og kastede det brændende Tönder ud paa Taget af et Hus, som hedder »Stalden«. Der opstod en stor Ildebrand, men Staldens sædvanlige Höveder var heldigvis ikke tilstede, og Schahens Sön kom til og slukkede Ilden. Efter megen Grublen fandt Kadien, at den nævnte Derwisch ikke alene ingen Straf fortjente, men endog havde gjort sig fortjent af Fædrelandet. — En Daglönner udi den By Aalborg tændte iligemaade sin Hotka og foranledigede derved en stor Ildvaade. Der brændte for over 1000 Punge af en vis kostelig Læskedrik. Kadien var strax paa det rene med, at Daglönneren var en stor Synder, og dömte ham til at erstatte Skaden. Ved Muhameds Skygge, denne elendige Giaur ejer ikke en Karub til at kjöbe Henna for; hvorledes skal han da kunne erstatte Skaden?

En af de lærdeste Mænd blandt disse Giaurer er *Ceve-Rimestad-Effendi*, som nedstammer fra Herodot. Han har i mange Aar hver Dag skrevet et stort Blad fuldt af Visdom, men nu har en Voldsmand taget Pennen fra ham og overantvordet den til en vis *Abu-Meyer-Mirza*. Allah Akbar! Gud være os naadig! Mine Öjne have set denne Mand; ingen af Hourierne i Profetens Paradis naar ham i Fedme; de maa have Arme som Girafben for at kunne omfavne ham; hans Haar er som Ravnens Vinge, hans Hage som en Dyne, hans Hals som et Taarn, hans Bug som en Flodhests, hans Ryg som en Gonggong, hans Ben som Gazellens, hans Tale som Honning fra Schiras, hans Haand som en Bedekölle; den holder nu Rimestads Pen — saa længe det varer.

Tvende Gange om Aaret fejre disse Giaurer en Nationalfest, som hedder Flyttedag. Allah-il-Allah, Gud er Gud! Disse vantro fortjente at være rettroende Musselmænd, thi deres gode Hjerte og Föjelighed viser sig ret paa disse Festdage. Da tage de deres Gods og Liggendefæ, — ved Patriarkernes Grave, mange haver ikke meget, — og flytte dermed ind i andre Folks Boliger, og de, som saaledes se deres Huse optagne, drage rolig ud og forsvare ikke deres Hjem med Sværdet, som vi Muhameds Sönner vilde gjöre, men söge sig Bolig andensteds. De, som ikke finde ledigt Hus, blive optagne i tvende Karavanseraier, som hedde Fattiggaarden og Ladegaarden. Ved Profetens Skygge paa Jorden, her före disse husvilde Giaurer nu et lystigt Liv med Ildvand og Rumfordsuppe; denne sidste er saa kraftig, at mange af Frygt for at blive altfor kæmpestærke nöjes med at lugte til den. Paa Flyttedagene blive Gaderne festlig beströede med Halm, og i Halmen hopper Smaadyr og Mennesker mellem hverandre, jublende og syngende deres Nationalsang, der begynder saaledes: Sengé-Sengé-Halem!

Som jeg tidligere har tilmeldt dig, er der her et stort, nyt Theater, som har Overflod paa alt, kun ikke paa Skuespillere. I denne Tid maa man endog lade en Del Lygtemænd spille Komedie. Jeg var tilstede den förste Aften, man kunde intet forstaa deraf. Derimod syntes jeg hel vel om en Musik, som udförtes ved samme Lejlighed. Der var en hel Del Mænd, der spillede saare smukt paa Flöjte, medens andre sloge Takten med Hænder og Födder, og en Mand som tærskede paa en Tamtam eller Gonggong, opmuntrede dem, der gjorde Musik, til at flöjte og klappe endnu stærkere. Nogle af dem vare unge Mennesker og Elever af en nys oprettet Skole for Takt og god Smag. Kyndige Mænd med Hjælme paa Hovederne gik omkring og opskrev de spillendes Navne, og man har sagt mig, at de dygtigste af de flöjtende kort efter blev nævnede med stor Ros for Offentligheden og modtog en Belönning for deres Duelighed.

Jeg har været paa et Sted, som hedder *Café Boulevard*. Inshallah! Gud er stor! der har jeg set mange mærkværdige Ting, saasom Danserinder, der synes at bestaa af lutter Ben, en Kvinde, som synger smukt, men ser ud som en Mand, og en Mand, der kan gjöre sig selv til en Kone. Blandt Tilskuerne var der mange Koner, der arbejdede paa at gjöre sig selv til Mænd, idet de trolig holdt ud i Tobaksrögen, stak ærligt paa Varerne og delte Mændenes Henrykkelse over Danserindernes Krumspring. De opförte en Dans, som hedder Kokong, og som forekom mig lidet hövisk. Der blev ogsaa gjort Musik, men ikke nær saa kjön, som i Theatret, navnlig savnede jeg Flöjterne, men deres Nærværelse var formodentlig nödvendig andensteds.

Nu vil jeg slutte mit Brev ærede Broder i Islam; Selah! Gid din Skygge aldrig maa aftage og dine Hustruer tiltage i Fedme. Jeg er ved Allahs Naade

din trofaste Ven og Broder
Jakub Ben Musa Nasreddin.

Vel gift er Livets Lyst!

— Gud *Bro'er Peter!* hvad er det dog Du har der?

— Det er mit Lomme — aah nej! Nn har den kjære *Fröja* igjen i Hastværket — hun skulde op til Generalforsamling i den kvindelige — lagt en af *lille Palnatokes* Skjorter ud til mig.

Distingvendum est.

— En fin Pibe? Jo saa gjerne; De skal maaske hen og se »Lygtemænd.«
— Jeg sagde ikke en Pive, jeg sagde en Pibe.

En Redaktör söges.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

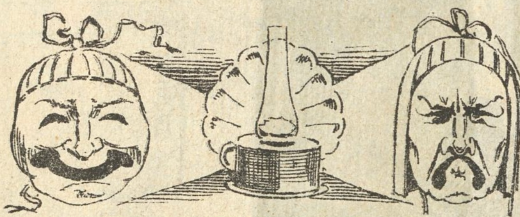

Kommer Redaktörer
Hid til mig og hörer!
Eder jeg lokker
Til et Kald hos mig,
Vel har vi Klokker
Men Præsten har vi ej.
O svar, men svar mig ikke med et Nej.

Kan han ikke mere
End kun bogstavere,
Vil jeg ham raade:
Gjerne taaler jeg
Hver Skrivemaade,
Naar kun han skriver ej
Et Ja, naar jeg vil ha'e, han skriver Nej.

»Journalisten« glad jeg
Sögte og fra Gad jeg
Skyndsomst til Monrad
Styrede min Vej.
Hver var en ond Rad,
Thi alle svared mig
Med »N« og »e« og »j« som siger »Nej«.

Vore Abonnenter
Længselsfulde venter;
Kommer I ikke,
Gaa de deres Vej,
Slig Kalk at drikke
Kun slet betaler sig
— O svar med »J« og »a« men ej med »nej«.

Overlampepudserens Dagbog.

Den 10de Oktbr. Henrik og Pernille og De Uadskillelige. ***1ste klassiske Forestilling for Ubemidlede.*** Det var fornöjelige Mennesker, vi spillede for i Aften, de morede sig, og saa kom vi andre jo ogsaa snart i Humör. — Saadan maa det være, naar det Hele skal hænge rigtig sammen. Jeg holder ellers ikke af at snakke med Petersen om vores Forestillinger, för de er gaaede et Par Gange, saa kommer den rolige Betragtnings Anskulighed frem, og saa fæller vi Dommen. Natyrligvis er vi sæl plæseret i det, men vi har da ogsaa gaaet saalænge paa Studigaarden, at vores Dömmekraft nok, tror jeg, maa være det antagelige, ***ne sutor ultra crepidam***, sa'e Ryge og det holder jeg mig til. Sommetider kommer Petersen og vil spörge mig ud i Utide, men saa la'r jeg, som jeg inte hörer. Saadan bær' vi os altid ad herovre, vi kan da inte svare til al det, vi har med at göre. Forleden var der en i ***Dagbladet***, som spör vos 2 Gange, jeg saa det nok, om no'en Billetter til forhöjet Pris ved Kassen. »Linde ska svare,« siger han, »nej gu' gjör vi ej nej. — Petersen blev flov, da jeg sagde ham i Aften, at ***Höedt*** nu inte kunde ta Klister, som jeg havde tænkt paa, ved det at han var bleven Billedhugger. »Hva er han?« siger han, »ja gu' er han saa,« siger jeg. »og gaar og modelerer og begribeligvis ryr saa min Ide med hele Besætningen.« — For Resten sad jeg i Kælderen og tænkte paa et gruligt Bums, da de gyngede ***Hummer*** for nogle og 30 Aar siden. Gudbevares! sikken en Forskrækkelse vi fik, da Fru ***Heiberg*** og ***Svartsen*** kastede gamle ***Rosenkilde*** ud a' Gyngen med Flasken. Naturligvis var det en Misforstaaelse, for der var ingen, som var saadan elsket af vos Allesammen som han, men de trak skæft i Tovet, og saa gik det galt, men det gik godt illigeveller. — Det kan nok være, at dêt var klassiske Forestillinger dengang, men der var heller ingen, som kom og snakkede om, at vi gik paa Pumperne. For Resten er det noget underligt Snak at komme med, at vi arbejder paa Pumperne. Ja, natyrligvis er vi nödt til at ta fat i Pumperne, saa vaadt som her er ovre, men ellers tror jeg da nok, naar vi tar Alting i Betragtning, at man kan sige, at vi har vore Sager paa det töre. Det er ingen Hemmelighed, at jeg elsker Theatret og den sande Kunst i alle Retninger, enten jeg træffer paa en i Flöjl eller Sejldu, og naturligvis læser jeg Alting, som kommer ud om de Dele, men det maa jeg sige, det som jeg har læst i den senere Tid har kreperet mig gruligt. — Forleden siger jeg til Petersen: »Petersen siger jeg, kalder Du det at tilfredsstille de Ubemidledes retfærdige Krav at vi spiller om Eftermiddagen,« siger jeg. — »Naa, det var jo rart,« siger han. »2 Forestillinger! det vilde de ogsaa ha' paa Tivoli forleden; Bestyrelsen og Borgerpræsenterne at Linedanseren skulde gaa to Gange, men det gik inte, for Danseren blev borte, sér Du,« siger han, »og saadan kom'et nok ogsaa til at gaa her. Plakaterne faar de nok istand, ser Du, men Klassikerne, siger han, er jeg bange for bli'r borte.« See derfor er det saa behageligt at tale med Petersen om saadan noget, han er en praktisk Mand, som træffer paa Ho'det; men saadan er det ikke med ***Vle*** og ***Ploug***. ***Vle*** kjender jeg inte; til ham vilde jeg ellers bare sige: »***Laube***, ser De arbe'der paa en anden Manér end vi, det ved jeg fra jeg var i Wien paa Kunsten, han har hverken Opera eller Ballet, men mange flere

Aktörer, og naar han saa inte kan længere, ser De, saa gaar han fallit, som han plejer — og det vil vi nu inte. Men træffer jeg en Gang Ploug, som er en af mine Folk, saa vilde jeg sige til ham: »Hr. Ploug, vilde jeg sige, De er en Stasmand, ser De, en dygtig Teretiker men De har ingen Praksis forstaar. De, og vil De nu være saa beleven og höre paa, hvad jeg siger Dem,« siger jeg, »og sætte det i Pennen, for det er De Mand for,« siger jeg saa, »jeg inte, saa kan der komme noget ud, for De har Terrien og jeg Blikket for'et. Ser De Hr. Ploug De er en gudelig Mand, og saa synes jeg er'et kreperligt at höre, at De kommer og foreslaar Eftermiddagstjeneste fra 2—5 — er det rigtig? Synes De inte, at det er galt nok, at vi skal slide i'et hver Söndagformiddag og ikke have Lov til at gaa i Kirke som andre kristne Mennesker? Vi har Love, ser De, men vi holder dem inte. Vil De ha', at vi Theaterfolk skal opgi alt hvad der hedder Helligdagsanordning og Hviledag og lægge det paa Hylden til de 6 Uger Sommerferie, som De er saa venlig at foreslaa for os. Synes De ikke der er Komers nok rundtomkring? Ja! men, siger De vel, billige, forædlende og belærende Nydelser, ska vi ha! — Nej gu ska vi ej nej Hr. Ploug, for saa havde de inte ta'et den eneste, smukke, uskadelige Nydelse fra os, som inte kostede Penge, — Vagtparademusikken paa Kongens Nytorv, seer De, som Folk af alle Klasser fornöjede sig over i mange Aar. — De skal ha Tak Höjstærede, fordi De omtalte det forleden i Deres respektive. Blad, men De skulle ha taet anderledens fat paa'et seer De, De skulde ha gjort det til et Kropstykke, som vi siger hernede, for der er saamæn Synder nok ved den Historie; — det grimme Skilderhus, som vi har faaet i Stedet for den pæne Hovedvagt og vores gamle Musik, maa jeg spörge skal det være Erstatning? — — Ubemidledes retfærdige Krav! Hr. Ploug, jo Godmorgen! bare Humbug!

Den 15de og 18de. Lygtemænd. Nu lyser de ikke saa stærkt, som da der blev blæst til dem.

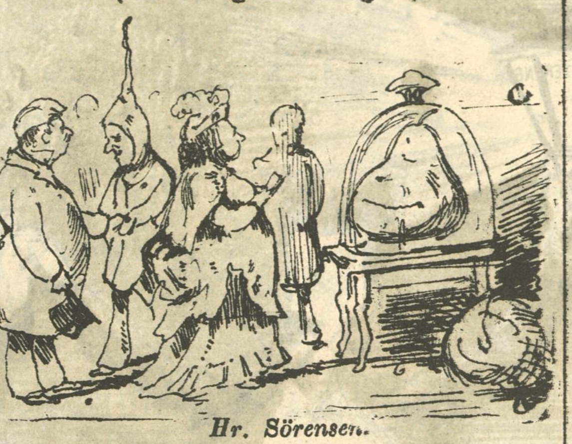
Paa Hjörnet af Ny-Östergade.

— Men hvad er det dog for en Stil, hvori Svaneapothekeren har restavreret sin Endegavl.
— Stil? Det er jo den Engelske-Hæfteplaster-Stil.

Strötanker.

(Paa Frugtudstillingen.)

Hr. Sörensen.

Ja sikke Æbler!

Punch.

Hvad? De her!

Hr. Sörensen.

Ja med min hele Flok.
Se der — der ligger Mutter nu for Anker
Ved Hoffmann-Bangs den store Pære —

Punch.

Ja jeg ser det nok!
Jeg tror, at jeg kan gjætte hendes Tanker.
— — God Aften Fru Hr. Sörensen!

Fru Sörensen.

Hr. Punch! Nej det var rart,
Naa, De er ogsaa *Pompolog.* Men Kjære,
Hvad si'er De om den Pære-der?

Punch.

Jeg ser og fatter klart,
At Eva ikke kunde lade være.

Hr. Sörensen.

Og tænk Dem, at de Træer, de er ganske bitte smaa,
Som saadan nogle Kæmpe-Æbler bærer.

Punch.

Tro mig, de gi'er ej Æblerne med mindre, at de faa
Til Gjengjæld först en god Skjæppe »Pærer«.

Hr. Sörensen.

Men det er ellers Skade, at her kommer kun saa Faa,
Det ligger vel i Vejret for Resten.

Punch.

I Dag saa er det Æblerne, som lunt er ovenpaa,
Og os, som bliver pidsket ned af Blæsten.

Hr. Sörensen.

Ja, Blæsten den var rigtig slem. Den napped för min Hat,
Og Mutter flöj i Armen paa en Herre.

Punch.

Ja selv om Folketinget var den 4de bleven sat,
Saa kunde Chresten Berg ej gjort en værre!

„Lygtemænd."

—Ça ira?—

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Öre pr. Nummer, 1,50 Öre Kvartalet, 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen Bergmann & Hansen (Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsen's Konst og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 43.

Onsdagen, den 27de October 1875.

En lille Misforstaaelse.

— Men vil Du ingen Blommer ha' i Dag?

— Nej Tak, söde Moder, for Karoline siger, at man skal ta' sit Skind af, naar man spiser Blommer.

Punch.
Saa tankefuld Hr. Sörensen? De ligner fast en Död!
Hvad fattes?

Hr. Sörensen.
Majestæten — han er borte!

Punch.
Saa har vi jo Tronfölgeren —

Hr. Sörensen.
Han faar vist sin Nöd
Med Politiken. Splittergalt jo gaar det!
Vi trode nu, vi skulde haft saa fredelig en Stund,
Mens »det forbundne Venstre« læged sammen,
Men næppe er man falden i et lille bitte Blund,
Saa slaar fra klare Himmel Lynildsflammen.

Punch.
Hov Vægter! Hvor er Ilden? Jeg har just en Cigar,
Som jeg saa grumme gjerne vilde tænde.

Hr. Sörensen.
Hr. Punch! De er nok vittig? De vil nok gjöre Nar?

Punch.
Naa, naa! Lad mig nu Deres Sorger kjende!

Hr. Sörensen.
Der er den svenske »Frue«, Madame — hvad hun hed?

Punch.
Den svenske, hun, som ikke havde stjaalet?

Hr. Sörensen.
Ja selv om Diplomaterne kan mægle frem en Fred,
Hvem borger for, at Björnson han vil taale't?

Punch.
Det jævnes vel!

Hr. Sörensen.
Men hvem maa betale det, min Fa'er?
Og sig mig saa, hvad siger De om Holland?

Punch.
Det ligger tæt ved Belgien — men apropos, nu har
Nok Stormen jævnet Digerne om Lolland.

Hr. Sörensen.
Tror De, at han gjör Landgang der?

Punch.
Han — hvem?

Hr. Sörensen.
Naturligvis
Hollænderen, naar nu til Krig'det kommer.

Punch.
Aa, De og jeg vi slipper nok for mere billig Pris,
Men det svier til »det Forenedes« Lommer

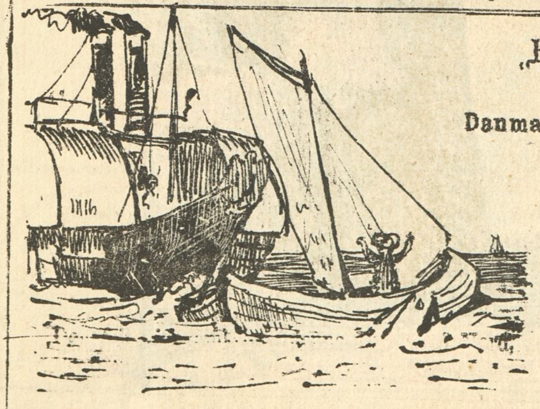
Hr. Sörensen.
Det svier til »det Forened«? Aa nej da, er det sandt!

Punch.
Han kræver Sikkerhed, den maa man gi'e ham,
Og Chresten Berg og alle hans skal sendes bort som Pant
Til Holland —

Hr. Sörensen.
Ja, lad Chresten fare i ham!
Hr. Punch! Hvad maa jeg byde Dem? En lille hollandsk Sild?
Og en Spendrup? Maaske heller en Genever?

Punch.
Tak, tak!

Hr. Sörensen.
Genever altsaa? Aldeles som De vil!
Det er, som fra de Döde op jeg lever.

„Phoenix“
og
Danmarks Phoeniciere.

Den fo'r vide omkring, denne Damper i Nord,
Da den mödte en Hollændertjalk.
Der blev Sorg og en grusom Elende ombord!
Vil Du höre dens Vikingebalk?

Ha! gyser, I Danske, og er der et Stænk
Af Fölelse i Eders Bryst, saa tænk
Lidt over, hvad nylig man meldte:
En Hollænderskude er sejlet i Sænk
Og det midt ude paa Schelde.

Skipperen laa i sin Köje saa trygt
Og glædede sig foruden Frygt
Ved Drag af en hyggelig Mukkert;
Saa maa det nu ogsaa være lidt stygt
At faa sig saadan en Dukkert!

Thi det var »Phoenix«, der kom fra Nord
Og rendte paa, men Skipperen svor:
»Jeg siger, saasandt jeg lever,
Han dyrt skal betale mig Skaden stor
Og al den spildte Genever!«

Og skjönt det Hele var grulig galt,
Og skjönt der blev skrevet, og skjönt der blev talt
Om *Danmark* og »*something rotten*,«
Blev ikke en eneste Skilling betalt;
Og saa blev man gal i Kalotten.

Nu vilde man hævne den sænkede Tjalk,
Og derfor Kanonbaaden skjöd som en Falk
Og greb Fugl »Phoenix« i Kraven,
Og derfor jeg skriver en Vikingebalk,
Endskjönt jeg er gyselig gnaven.

Det kom fra den rolige Himmel som Lyn,
Der blænder vort Öje, formörker vort Syn;
Thi hvis man kan stole paa Fama,
Der löber fra Börsen omkring her i Byen,
Saa bli'er det en ny »Alabama«.

Thi Börsen, som ellers er sindig og jevn,
Forbitret raaber nu höjt om Hævn —
Hör blot Grosserernes Grynten!
Pansereskadren bör gaa over Stævn
Til Ære for Flaget og — Mönten!

Den evropæiske Fred som en Sok
Er brat forstyrret — det tror vi nok —
Jo, det er en nydelig Suppe!
Men den er nu ogsaa lavet af Koch,
Som saadan lod »Phoenix« snuppe.

Bismarck — ja, vilde man spörge ham ad,
Saa sagde han vist, han var saare glad,
Man Vejen for ham bereder.
Danmarks berömte Rimestad
Skriver forvist paa en »Leder«.

Hvordan det nu gaar, saa er det os kjært,
At »det forenede Selskab« har lært,
At: spiller ved Danmarks Strande
Det förste Spröjte, det er dog lidt svært
At spille'n i fremmede Lande!

Ved Afslöringen paa Söndag.

Stort Holbergs Tableau.

(Ideen efter *Bournonville*)

I Midten: den nye Statue, omgiven af Holbergske Figurer. For at indbringe Teatret de utrolige Masser af Penge, der savnes saa haardt til dets kunsteriske Udstyrelse, har Punch endelig formaaet efternævnte bekjendte Mænd og Kvinder til at stille sig i Tableau; thi hvem vil ikke betale tredobbelt forhöjede Priser for at se Figurerne besatte saaledes:

Jeronimus . . . . Etatsr. *Ehlers.*
Magdelone . . . . . . — *Crone.*
Leander . . . . Hr. *Jul. Chr. Gerson.*
Leonore. . . . . Frk. *Nikoline Bögh.*
Pernille . . . . — *Pauline Vorm.*
Henrik . . . . Hr. *Punch.*
Arv . . . . — *Zahle.*
Jean de France . . . . . — *Rob. Watt.*
Pierre . . . . — *Rich. Kauffmann.*
Erasm. Montanus . . . . . — *Falkman Petersen.*
Lisbet . . . . Frk. *Sine Möller.*
Peer Degn . . . . Prof. *R. Nielsen.*
Vielgeschrey . . . . . . — *Erslew.*
Oldfux . . . . Hr. *S. Högsbro.*
Herman von Bremenfeldt. — *Chr. Berg.*
Jakob v. Tybo . . . . . . — *C. V. Rimestad.*
Jesper Snyltegjæst . . . . — *Cabiro.*
Jeppe . . . . en af de 22.
Jakob Skomager . . . . . Hr. *I. A. Hansen.*
Nille . . . . — *Erik Bögh.*
Diderick v. Menschenschreck — *C. Etlar.*
Christoffer Mauerbrecher . Hr. *M. Gjörup.*
Ulysses v. Ithacia . . . . — *H. Drachmann.*
Holofernes . . . . — Dr. *Rosenberg.*
Marcolfus . . . . — *Björnbak.*
Magister Rosiflængius . Etsr. *H. P. Holst.*
Barselkonen. Forfatterinden til «*Lygtemænd*».
Gedske Klokkers . . . . Justr. *Berner.*
Else Skolemesters . . . Prof. *C. K. F. Molbech.*
Anne Signekjælling . . . Prok. *Balz. Christensen.*
Jens Olsen . . . . Hr. *Mantzius.*
Plutus . . . . Etatsr. *Tietgen.*
Baron Leerbeutel . . . . Bar. *Gedalia.*
Msr. Godtrop . . . . . . Grev *Holstein (Ledre).*
Mrs. Glaubfresser . . . . Dr. *Brandes.*
En Jöde . . . . Hr. *C. P. A. Koch.*
En Lakai . . . . — *Carstensen.*

Det unge Kjöbenhavn.

Jalavosgaaner aatejnedemuj.

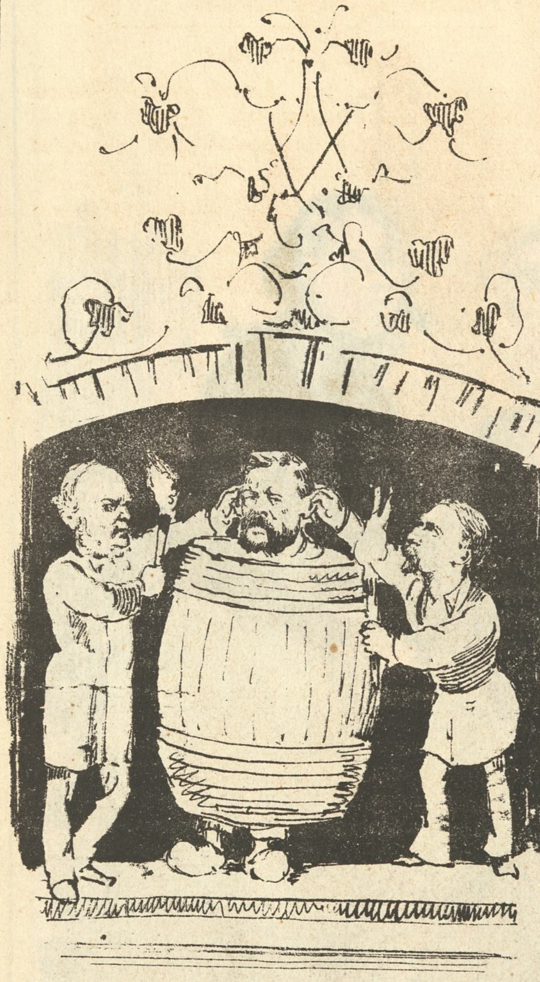
En Gjæst fra Landet.

— De har nok havt megen Sygdom hjemme i Aar?
— Ja föst död' vor hjelmet Ku, saa tou vor Harr' fem Gries', aa saa himled' vor Faa'r.
— Herre Gud, saa har Karen ikke havt megen Fornöjelse i denne Höst.
— Aa jou, dæ ka Di trou! De var rigti Plasier den Dau, vi fik vor Faa'r i æ Jord.

Parlemantariske Stjernebilleder,

sete i et *Punch*-Glas og ikke i *Zodiakallys*.

Nr. 5.

Iblandt de store Stjerner, som vi saa
Belyse Himlen snart fra alle Kanter,
Der er dog ogsaa flere af de smaa,
Der straale, omend ej som Diamanter.
Blandt disse mindre lysende »Drabanter«
Vi just i Dag har faaet Öje paa
En, som har trængt sig frem til stor Beklagelse
For Fyren selv: Hr. Tauber udaf Slagelse!

I sin Tid havde han som Neger Plads
Ved Plougs og siden Berlings Bladplantage.
Der fölte han sig ganske vel tilpas
Og dyrked' Billard med stor Kurage.
Især var stiv han i »Quarrambolage«;
Han var en Matador, og det en hvas.
Saa fik han Plads i Tinget, hvor han sporen-
-stregs ogsaa vilde give Matadoren.

Men der bröd Ingen sig om hans Blokader.
Man ændsed' i det Hele ham kun lidt.
Höjst lo man ad hans svulstige Tirader
Med deres hele radikale Snit.
Men saa blev Fyren vred, og se: med Et
Midt ud i Mudderpölen flot han vader —
At Snavset spröjted', tænkte han for sent paa.
Men saa gav Hall ham, hvad man kalder:
Rent paa!

Som sagt: »Quarrambolage« var hans bedste,
Hans allerbedste Tidsfordriv for vist.
Han stadig laa paa Krigsfod med sin Næste,
Og derved tabte gerne selv han mest.
Ti hvilket Sted og hvem han monne gæste,
Saa blev dog næsten altid Enden trist.
I Slagelse blandt Andet han af Kræmmerne
Fik nok til Slutning dygtig over Lemmerne.

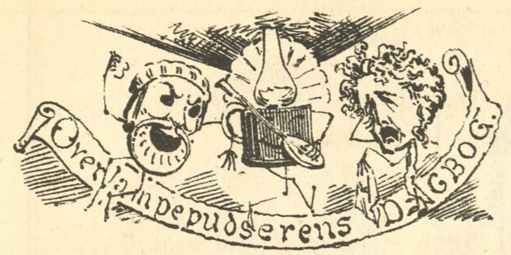
Udi Skjelskör der blev han pebet ud;
I Tinget nöjes de dog med at hysse,
Naar paa den gode Tone han gjör Brud;
I Reglen han i Sövn dem monne dysse.
Han stundom vrides som en »Karreklud«,
Som den Gang Hall figurlig bad ham kysse
Elskværdigt sine *Po-posteriores*
Og lærte denne Menschenfresser *mores*.

Se, Redaktören i hans Nabolag,
Hr. Zahle og saa han kan sammen trække;
Thi de er jo vort Tings »*enfants perdus*«,
Og de er lige gruelige begge.
Ja, stundom kan det lykkes dog at stække
Hr. Tauber, saa han vover ej at kny,
Men glemmer al sin Pukken og sin Mukken,
Naar blot en Snedker dunker ham i Krukken.

Trods al den Snapstings-Nektar, som han skyller
I Halsen, bli'er han ej spirituel;
Trods alle hans rhetorisk skjönne Kröller
Han er kjedsommelig alligevel,
Kjedsommelig som selve S(igurd) M(üller),
Som Gerson kan man sige — ja, minsæl!
Han skraaler op og prises höjt af Bönder —
Naa! de har altid Brug for tomme
Tönder!

Var disse Tönders Tomhed altfor stor,
Saa har den undertiden dog generet.
Naar de fra Slagelse med Toget fo'r,
Det var lidt dyrt at faa dem transporteret.
Paa Grund af Overvægt*), saa vidt vi tror,
Blev stundom Regningen en Del forceret.
Naar slige tomme Tönder fyldes skulle,
For 20 Kroner knap de blive fulde!

*) Som forstyrrerLigevægten.

Den 21de Octbr. Pontemolle eller Pottemaalet, som Olufsen kalder det. Gik særdeles godt, og jeg si'er kun, at havde Gade eller Krum haft en ordenlig Tenorstemme, vilde det have været en udmærket Gevinst for Operaen. — Balletten tar jeg mig forresten ikke meget af, men det intreserer mig, naar den gaar, at kikke lidt i Bornevilles Skrifter og saa, jeg si'er lisom han, Direktör vil jeg ikke være, desformedelst jeg ikke duer til det, men jeg vil heller ikke være skjult Raadgiver, som Somme, men jeg vil være Direktör for mine egne Dele, og talt fra, hvad jeg rent ud sagt vil kalde Leveren, naar det gjælder Huset, som jeg elsker og Renomeen. Derfor fortryder jeg heller ikke paa, at jeg maatte ha en Ballade i Aften med Olufsen, For med al det, at han er en vittig Hund, som render paa, saa er han dog flink i Faget, og det kan gjerne være, at han kan faa min Post, naar han arter sig. Nu er han saa rask paa'et, efter jeg har sat ham ved de forreste Kulisser og paa *fö* med Petersen, men derfor skal han alligevel putte Fingeren i Jorden, sagde jeg ham, og ta Hatten a, for Ansjenniteten. Men istedetfor det gjorde han Grin med Petersen, som inte ka taale det, og iaften vilde han fure ham ud af Kulissen. Dersom jeg nu havde sagt til ham: »Kære Olufsen lad mig se, at Du kommer godt ud af det med Hr. Petersen, det er saa ubehageligt for mig at ha' Ufred herovre, De maa virkelig gjöre mig den Tjeneste«, og saadan noget Snak, saa vilde han sku ha grint af mig med. Nej! Tak, Disiplinen skal jeg dog nok holde paa; — naturligvis skal man i Kunstens Hjem være beleven og beligge sine Ord, men Fasthed maa dertil og en kraftig Optræden, — derfor sae jeg til ham: Dersom din Rad en anden Gang kommer med de Historier forstaaer Du, ka Du stikke a! Du er en dygtig Fyr i dit Fag, Gubevares og jeg tar Hatten a for Dig, sier jeg, men Guld ka man ogsaa kjöbe for dyrt, först og fremmest Disiplin og dermed Basta Olufsen! sa jeg. Saa kom han med en Snak om, at det var hans Broder, som vilde fure Petersen, men det lod jeg som jeg inte hörte. Nu kan han jo probere paa at komme saadan en anden Gang. —

Den 22de Octbr. Elskovsdrikken. Idag fik vi en Meddelelse fra Bogholderen, som leverer Theaternyt, om Fru Södrings Afsked. Det var en beklagelig Meddelelse. Hende har jeg saamæn kjendt som ung Pige, da hun var en gammel Jomfru med Phister i *sorte Domino.* — Naar de To tog dem en Pris sammen, saa lo hele Huset saa det var en Fornöjelse at höre. — Sikken et Par Kunstnersjæle! Man kan inte faa det i Hodet, naar man ser dem, at man har mistet dem, og saa glemmes det dog saa snart. Ja! det er dog mærkeligt, — hvor lidt Folk tænker paa, mens de eje de store Kunstnere, at de snart kan faa den Sorg at miste dem. Og hvordanne skjönner de saa paa dem, mens de har dem? — — — See nu i Aften Schram, — han synger og spiller ligesaa godt og fornöjelig nu for os som i 1841, da han förste Gang traadte frem paa Brædderne. Og hva har han haft for'et? Han er saamæn ikke kommet saavidt som Brygger Jespersen eller Smörhandleren derhenne; de tjener ved Alle og han fornöjer dem Alle og naar saa Fornöjelsen er forbi — saa kjörer Smörhandleren hjem paa sine Flöjlspuder, mens Schram spaserer a, hvordanne Vejret er, for han har ikke Raad til at kjöre — men natyrligvis — de betaler deres Kroner for at se ham — og ka' han inte mere, saa kommer der nok en anden Göjler, naar bare de betaler Kronerne. Naar de saa endda viste, at de var fornöjede, men det er de nok blevne for fornemme til. Derfor siger jeg osse: la vos faa det gamle Parterre igen, for kommer der ikke Liv i Publikum, saa dör Skuespillerne.

»Spröjteprӧve.«

— — — »Vore paa Literaturanmeldelsernes Omraade ikke altfor respektable Presseforhold — — svare godt til den forlorne Glands af Aand og Stemning, der karakteriser dem — — — (!)«

(*Dagstelegrafens* Anmeldelse af Thomas Lange: »De lyse Nætter«.)

Fortids Ord i Nutids Munde.

»Saadan skal en Madpose skæres,« sagde Tauber, han satte sig paa en Todages-Diæt til en Tyvekroner.

»Det er Mængden der skal gjöre det,« tænkte »Maglemølle Papirfabrik,« de lavede Papir for 70,000 Kr. og solgte det for 67,000 Kr.

»Det ser sort ud,« sagde Peder Madsen til Alfred Benzon.

En Streg i Regningen.

— Den Gang gjorde Tauber Regning uden Vært — Hva' beha'r?

— Men hvor i Alverden har Manden kunnet faa Plads? Saadan et ugudeligt Kvantum Mad i saa kort Tid! Det kan jeg ikke faa i mit Hoved. Kan De?

— Hverken i mit Ho'de eller min Mave — ikke Fjerdeparten, paa Ære! Men der falder mig Noget ind —

— Hvad er det?

— Om han og somme af de andre ikke skulde ha'e fire Maver —

— Ligesom Köerne? De siger Noget — men saa var det i Grunden Synd af Formanden at prutte med ham, det Skind, for saadant noget kan man sgu'nte gjöre ved.

Efter Holmgangen.

Lars Björnbak: Saa J, hvor jeg stod mig?"
Lucianus Kofod: „Kuli, staa op! Jntet Fejler Dig!"

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen Bergmann & Hansen (Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 44.

Onsdagen, den 3die November 1875.

En ferm Enepige önsker Kondition.

— Her faar De jo 10 Kroner om Maaneden, men jeg giver 12.
— Ja, jeg byder 14.
— Og jeg vil give 16.
— Ja, hvis Ingen byder höjere? . . . Saa . . . . antager jeg Dem.

Ved Afslöringen

af

Ludvig Holberg.

Hvad han har virket for det danske Folk,
Vi regne bör til vore förste Goder.
Som Modersmaalets Vogter og dets Tolk
I ham vi hilse kan vor bedste Broder.
Vel svang han ikke Melpomenes Dolk,
Men dræbte dog med Kraft de vælske Noder.
Tragediens Dolk med Fynd og Klem erstatter
Vor Ludvig Holberg med en Storm af Latter!

Og derfor fejred' vi en Söndagsfest
Med Sang og Klang og med en dejlig Tale.
Kun Skade! han ej selv var med til Gjæst,
Især ved Aftenstid i Kunstens Sale.
Han vilde selv sig moret allerbedst —
O, kunde man saa hans Forundring male
Ved Synet af sin Samtids Kontrafej'er,
Ved Synet af sig selv ved Hjælp af — Meyer.

Vor Hilsen til det danske Lystspils Fader!
Han langt om længe kom dog paa sin Plads.
I Lænestolen sidder han og bader
Sig yppig i den Hohlenbergske Gas.
Han sidder der og vogter sit Palads,
Som aldrig, haabe vi hans Aand forlader,
Men som til sene Tider den vil frede om,
Hvad de Udödelige vi vil bede om!

Hans rige Lune, der saa tidt har vidsket
Os Sorgens Furer bort fra Pandens Hvælv,
Hans Humor, der saa mangen Gang forfrisked'
Saa solskinsspillende som Klippens Elv,
Selv naar han med Satirens Svöbe pidsked',
Saa vi os lærte bedre kjende selv,
Han var bestandig den, som vi saa' op til,
Selv om vi ogsaa maatte lægge Krop til.

Hvor vilde han ej leet ad disse Sjæle,
Ad hele dette Dandsergjögl og Tant,
Ad disse Folk foruden Maal og Mæle
Og saa sig selv at skue deriblandt!
Men havde han saa hört, hvordan vi kjæle
For dette Gjögl, han vilde ganske sandt
Bedrövet skjult sit Aasyn dybt i Kappen —
»Gud være lovet, at Du staar paa Trappen!«

Saa staa Du stöt! — Dit blotte Aasyn kvæger
Enhver, som ret er dansk i Sind og Skind,
Den stærke Vin, Du skænked' i vort Bæger,
Har tidt os hjulpet frem i Modgangs Vind.
Vi skylde Dig saa mangt et Smil paa Kind.
Saalænge Du og Adam Oehlenschläger
Staa stöt paa Vagt for Kunstens Tabernakel,
Vi frygter ingen Dandsemester Jakel!

Brev til en Ven i Odder.

Kjære Wolle!

Du vil höre lidt om Björnbaks Proces i Höjesteret? — lad gaa.

Jeg mödte d. 25de Kl. 9. I Forsalen hörte jeg 3 Gange et Udraab paa Trappen, om bortbleven Skygge contra et Kloster, saa »antiparteret Sag Nr. 21 contra Grev Danneskjold og saa igjen, «bortbleven Skygge!» Da jeg lidt efter kom ind i Salen, saa jeg til min Beroligelse at det ikke var Björnbak, som var bleven borte, og han var ogsaa langt fra at ligne en Skygge. Kraftig Mand, brillant Foredrag, men lidt jydsk, glimrende Veltalenhed, overbevisende i sin Kraft, uskyldig som et Lam, derhos saa indsmigrende som ingen Degn i Verden — og sikken Viggo er voxet —. Saa havde jeg været Höjesteret, havde jeg ladet mig bedaare. Advokat Brock, lidende, men juridisk knusende, tumlede fortumlende med Vidneforklaringerne, saa det rumlede om Örene paa Degnen, der dog, med Forventning herom ikke tabte Kontenancen. 3die Gang kom jeg ikke længere end i Forstuen. Værelset op til Salen stod tomt, rimeligvis paa Grund af det fungerende Politis höjröstede Tilstedeværelse. Parterne vare paa deres udmærkede Evners Höjdepunkt. Paa

Punch.

Min kjære lille Sörensen, hvad er der arrivert?
Har De nu fundet nye Ufreds-Spirer?

Hr. Sörensen.

Jeg spekulerer —

Punch.

Hu! De har vel aldrig spekulert
Usalige! i tyrkiske Papirer?

Hr. Sörensen.

Nej Tak! Den sölle Sultan, hvorledes skal han dog
Faa skaffet alle disse Billioner?

Punch.

Gedalia skal nok være hans Finansminister, og
Saa sælger han en Del af sine Koner.

Hr. Sörensen.

Aa nej da! Den Auktion gad jeg ellers gjerne sé,
For det skal være nogle kjönne Glutter
Med Öjne, uh, saa sorte —

Punch.

Det var en lys Idé,
Men tror De, at De Orlov faar af Mutter?

Hr. Sörensen.

Ti stille!

Punch.

Men hvad blev det med Flytteriet, hvad?

Hr. Sörensen.

Det blev: vi blev, og derved det bliver!

Punch.

Saa var min Ven Fru Sörensen vist ikke rigtig glad?
For hun nok ikke ganske let sig giver.

Hr. Sörensen.

Det blev en varm Bataille, men Kampen endte godt —

Punch.

Og Fruen maatte blive paa Pladsen?

Hr. Sörensen.

Ja jeg sa'e kort og godt: Du kan kalde mig Per Tot,
Ifald jeg flytter ind til Per Madsen!

Punch.

Hvad svarede hun dertil?

Hr. Sörensen.

Saa stak hun jo i Graad.
Saa sa'e jeg bare: hvorfor, maa jeg spör'e,
Skal vores gamle Lejlighed nu gjöres lig'saa vaad
Som den ny', Du vilde ha'e, vi skulde törre?

Punch.

Og saa?

Hr. Sörensen.

Udmalte hun, at der var Alting saa bekvemt
Just efter hendes Sind til Punkt og Prikke.
Saa sa'e jeg: det er meget godt, men det er meget slemt.
For Fanden flytte mig! jeg flytter ikke!

Punch.

Tillad — hvad kosted Freden dem?

Hr. Sörensen.

Min kjære Punch, De véd,
Jeg taaler ej bedrövede Miner,
Saa bad jeg hende sé, hvis hun kom ud ved Lejlighed
Paa Töj til Dagligstuegardiner.
Dem havde hun just önsket sig, för Flyttevrövlet kom

Punch.

Og saa var hun vel ikke længer bister?

Hr. Sörensen.

Saa blev hun sgu saa mild og saa venlig som — som — som

Punch.

Som Chresten Berg, ifald han blev Minister!

---

den 4de Dag faldt Dommen, som ganske vist imod min Forventning gik Björnbak imod, men hans Procedure vil komme til at staa som et lysende Tegn paa hans Begavelse: de Viby Drenge vil bekrandse ham, Aktierne i Aarhus Amtstidendes folkelige Forsamlingsbygning vil stige med Abonnenttallet, og kommer Björnbak en anden Gang til Kjöbenhavn for at holde Foredrag, vil han underhaanden kunne sælge 600 Billetter til de höjeste Priser. Ja! dersom Björnbak vil indlade sig derpaa, vil jeg være Björnetrækker og rejse rundt i Landet med ham, yde ham et godt Vederlag for hvert Foredrag samt Kostpenge efter Taubers Opskrift.

Din osv.

Punch.

„Un barbier rase l'autre".

Folketingsmand Tauber, der nok for Öjeblikke skal ligge betænkelig syg af en Forstoppelse, han paadrog sig ved Rigsdagens Aabning, agter, efter Forlydende, atter iaar at indbringe sin Toldlov, ved hvilken han dog skal have foretaget forskjellige Ændringer. Blandt Andet skal der være tilföjet fölgende Paragraf:

»Hvis Nogen, ved Udförsel fra Credit-Oplag, ved forsætlig fejlagtige Opgivelser söger at faa en större Sum refunderet, end der der tilkommer ham, da skal saadant ikke ansés for Forsög paa at besvige Statskassen, men Vedkommende bliver kun gjort opmærksom paa sin Fejltagelse, uden at det iövrigt kan komme ham til Skade paa gode Navn og Rygte.«

Casus mixtus.

— Saa, nu er her igjen kommet et Spejlæg ind, som er löbet ud!

Altid en Tröst.

Det gjör slet ingen Ting, gode Herre. Den skal dog stryges en Gang endnu!

Manden med Perspektivkassen.

Frit efter »St. Hans Aftens Spil«.

I.

Kommer hid, höjtærede Publikum,
Og giver kun Eders Videlyst Rum!
Her kan I betragte i Perspektiv
Optrin af Nutidens brogede Liv,
Prospekter af Verdens Underværker,
Af Kunstens berömteste Mindesmærker,
Særdeles gode Portrætter De finder
Af Tidens berömteste Mænd og Kvinder,
Kommer herhen, thi höjt jeg forkynder,
At Forevisningen flux begynder.

Paa dette Billed I skue vil
Et saare lysteligt Ridderspil.
For Skrankerne staar en Ridder saa bold,
Han förer en »sölle Degn« i sit Skjold.
Hr. *Lars v. Björnbak* er Ridderens Navn,
I Jylland findes hans Födestavn.
For Skranken træder han frem som hus-
vant;
Hin ædle Ridder af »Sandt og Usandt«.
Saa höjt han Sandheden elske maa,
At aldrig han nok den pyntet kan faa,
Men til Usandhed har han saa stort et Had,
At han sætter den ind i sit eget Blad.
Nu skal han kæmpe med Ridder *Kofod*,
Med hvem han just ikke staar paa en go' Fod.
Han tænker frejdig: »Jeg fælder ham nok
Med samt hans Vaabendrager Hr. *Brock*.
Nu lyder Lurens gjaldende Röst
Den kalder de bolde Kæmper til Dyst,
De hugge drabelig lös paa hinanden
Paa Lemmer og Krop, paa Halsen og Panden;
Og Landserne splintres og Brynjerne brage.
Saa varer den Strid i trende Dage.
Da segner Hr. Björnbak — o Rædsel og
Kval! —
Dybt saaret om paa den blodige Val;
Hans Værge er brudt, hans Skjold er revnet,
Kun liden Ære har Striden ham levnet.
Og Dommen falder ved Lurens Toner:
»Hr. Lars v. Björnbak skal gjöre Bod,
Skal tvætte sin Ære i Glemsels Flod,
Og böde til Retten en halv Snes Kroner.«
Nu stander Hr. Björnbak i Hu saa mod;
Den Bodsgerning monne besværlig ham falde,
Hvis han til nögen Slags Bod sig lod kalde,
Da var det vist heller til Brock'ens Bod.
— Med Kronernes Tab vil han let sig forsone:
Dem smelter han om til en Martyrkrone.

Overlampepudserens Dagbog.

Den 29de Oktbr. Sandt og Usandt. Naar Petersen stryr Bagsiden af Haanden omkring i det Mahonitræsansigt og snyfter, bereder han sig til at sige noget grundigt. Det kjender jeg, men jeg lader, som jeg inte mærker det, for ellers æder han'et i sig igjen, og jeg holder meget af at höre han dröfter Forretningerne. Vi satte Kulisserne op til Stykket, og Petersen havde nok engang giet sin Næse en Tilgift, för han begyndte paa sin *prommorie*. »Sandt og Usandt«, sier han saa endelig, »det er en underlig Tittel for vos paa disse Höjder.« — Da Petersen har været til Sös bruger han den Slags Talemaader. Der var noget høitidelig ved den Begyndelse, og saa saa jeg op i Loftet, for at la ham gaa videre. »Hos vos,« sier han saa igjen, »skulde bare det sande komme frem, det rene Væsen klart som Spendrups Akkahvit — men Mudder, Gamle! bare Mudder!« — For at holde ham i Aanden tog jeg mig nu en Pris. »Jeg veed nok,« begyndte han saa igjen, »at vi er alle Mennesker, og her er meget usandt omkring i Krogene. men det raver ikke Samfundet uden-for Kulisserne, forstaar Du? Naar Dækket gaar op, maa alting være röddeligt og Samvittigheden maa være et Spejl, man ka ta paa og se sig i med Fornöjelse, ser Du! Derfor kreperer det mig, at vi inte herovre ka staa som det nögne Barn i sin Uskyldighed.« — »*Alabonör*,« siger jeg saa, »Petersen! Du forekommer mig i dette Öieblik ikke saa klar, men om jeg saa maa sige det uden Venskabsbekliffelse, dunkel!« — »Det er rigtigt,« si'r han, »der halede Du stöt til, dunkel! det er de, vi er herovre, dunkel! ubegribelig som Havsens Bund, og nu kjender Du mine Resolutioner med den svenske Sangerinde Fru Willmann, som jeg havde glædet mig til. Kalder Du maaske det for Behavelighed at smække Dören i for Næsen af hende? — Artighed? Jo, I styrer sku Skuden, saa vi nok snart gaar nejen om.« — Da han nu begyndte at bli mere og mere krasbrystet og han heller inte vilde tro, at der var noget i Vejen med Kulisserne, saa sier jeg til ham i fortrolig Höitidelighed: »Sæt Dig, jeg skal fortælle Dig et Eventyr Petersen! For Du holder jo af Eventyr? — Ser Du Petersen, der var engang en Kommandör, som aldrig havde vaaren Kommandör, men da han mere elskede fredelige Bestillinger og holdt af Kunst og Fiskeri og en god Middag, gik han til Postvæsenet. Det var en Mand med herlige Evner, vældigt Snakketöj med bare Vrövl og en Veltalenhed med Sangstemme. Paa sine Reiser rundt om havde han gjort Bekjendt-

skab med mange Fyrster og kloge Mænd, og med de fleste drak kan Dus. Engang kom han hjem fra en lang Tur betynget af kongelige Tanker paa Prosa og Vers og skjönne Sange. — Sandt nok Petersen, det kunde Kommandören ha holdt Mund med, men naar han inte maatte snakke om det, havde han jo ingen Fornöjelse af det, og saa snakkede han væk og forsnakkede han sig — han skrev væk og forskrev sig — rejste væk og kom igjen, fortumlet af Knæfald, Haandkys, kongelig Naade og var som rent *förtjusat* i den kongelige ***Bergtagne***; og midt i den Tummel glemte han ikke tidlig og silde at komme til vos — og hva tror Du Petersen, han havde til os? — en Nattergal, som man kan höre fire Mile borte, men mer end én Nattergal faar vi ikke Plads til. — Ser Du Petersen nu er Eventyret sluttet for dengang, og nu ska Du la Dig nöje. Du ska faa mer en anden Gang.' Petersen törrede sit Mahognitræs og sa'e bare: — »dunkel! meget dunkel!«

Den 31te Oktbr. Festforestilling. Kl. 12 Formiddag blev Holbergs Figur afslöret — Sang og Tale af Ploug, ikke sex Ord, som lovet, men kraftig, beaandet. Prægtig Mand den Ploug! Nu har vi Bille tilgode, til Uhret paa Skilderhuset skal afslöres. —

Det Kjöbenhavn. der oprinder.

(Ny Östergade. Soliman-Rosenörn og Aladdin-Benzon beskuende den sidstes Palads.)

Soliman-Rosenörn.

— — Men sig mig elskte Sön! da alting dog
Er fuldfört med saa megen Flid og Kunst,
Hvi er den ene Gavl da ikke færdig
Her ud mod Gaden?

Aladdin-Benzon.

Til et svagt Bevis
Paa min Ærbödighed og Kjærlighed
Saa lod jeg denne Gavl staa ufuldendt,
At I, min Fader! kunde lade lægge
Den sidste Haand derpaa, saa Bygningen
Var nödt til ligesom at takke Eder
For sin Fuldendelse.

Soliman-Rosenörn.

En udtænkt Artighed!
Aladdin, Du henrykker mig.

Extrakt af Ludvig Holberg:

Niels Klims underjordiske Rejse*) Kap. 10.

(Opholdet i Martinia, Abekattenes Land).

Den Anseelse, Projektmagere her staa i, gaar over al Forestilling, og jo urimeligere og umuligere et Forslag er, jo sikrere er det paa almindeligt Bifald. — — — — Der blev i kort Tid oprettet et overjordisk Handels-Kompagni, som Indbyggerne strömmede til i Hobetal og kappedes om at kjöbe sig Actier i. Men da alting kom i Uorden ved disse Bevægelser og adskillige Familier ved Actierne geraadede i yderste Armod, indsaa man omsider, at Forslaget var daarligt, og stod af fra dette Foretagende Imidlertid trods al den Skade, denne Plan havde tilföjet Landet, fik dog Projektmageren ikke alene ingen Straf for samme men blev endog for dens Storheds og Dristigheds Skyld overalt overvældet med Berömmelse; thi Martinianerne pleje at sige ved slige Lejligheder:

Blev end Udfaldet slet,
Var dog Indfaldet net.«

Ligesaa hos os! kunne vi udbryde — ikke sandt Hr. P. Chr. Zahle?

Et pirrende Spörgsmaal.

I *Morgenbladets* Kjælder
Der findes et Börnehjem,
Hvor tusinde Smaadyr spræller
I skiden Sengéhalém

Man siger den er fra ***Hörup***,
Men det kan jeg aldrig tro,
Nej, den er sikkert fra Sörup,
Thi Sör er Flertal af So.

For Dyrene er den lækker,
Ti Smagen er «subjektiv»,
Men «Döden» jeg foretrækker
For den Slags «folkeligt Liv».

Man hörer en Stöj dernede,
Det ligner — jeg véd ej hvad,
Men dog faar jeg Lyst til at bede
En Bön om et Styrtebad.

Hr. Punch! Deres Klogskab rost er.
Maaske jeg spörge Dem tör,
Om det er en ***Flinch***, som hoster.
Hvad heller en ***Drachmann***, som gör.

KORRESPONDANCE: *Indsendere af Bidrag bedes hente Svar under de opgivne Mærker paa Bladets Kontor Östergade 26.*

(* Oversat af J. Baggesen, Udg. af J. Levin 1867.)

Den sidste Scene af „Don Juan".

Don Juan: *Hr. Tauber.* Leporello: *Hr. Krabbe.* Kommandanten: *Hr. Topsöe.*

Leporello:

Bare han dog ikke revner!
Bare han dog ikke revner!
— — —

Don Juan.

Altid Rigsdagen har mig henrevet,
Did jeg iler i Syvmilespring.
Nægt Dig Intet! Blot Regningen skrevet!
Ej der tinges i Folkenes Ting!

Leporello:

Alting, Alt kan man sig vente
Af en saadan Appetit!
— —
En saadan Appetit.
— — (det banker).

Kommandanten:

Ha! Don Juan! — — —

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 45.

Onsdagen, den 10de November 1875.

Det förste Hjemmearbejde.

— Je sku hilse fra Mo'er a aa h, om Fröknen v c, om d e æ rigtig?
— D r t Ug!

Det lykkeligste Land.

Der er et Land et Steds i Nord,
Hvori *Humaniteten* bor,
Hvor den har taget stadigt Sæde
Til Folkets störste Gavn og Glæde,
Og har med uindskrænket Magt
Det hele Land sig underlagt,
Saa hver en Krog deri er vorden
Det bedste Opholdssted paa Jorden.

För kendtes Jordskjælv kun af Navn,
Derved man led et dybtfölt Savn.
Nu har man vidst paa rette Maade
Paa denne Mangel Bod at raade.

Man bygger Huse, dygtig höje,
Med dette Fænomen for Öje,
Og naar paa Husets Tag en Kat
Har lidt for yderlig sig sat,
— Saalunde Saga tro fortæller —
Det styrter om fra Kvist til Kjælder.
Og fanger Nogen derved Mén
Og brækker Arme eller Bén,
Hvad eller om han mister Livet,
Bli'er der ham rig Erstatning givet.
Thi har han Lyst, han sit Forlis
Beklage kan i en Avis,
Og naar han blot ej giver Möde
Med Ord, der mulig kunde stöde,
Saa kan han være ganske sikker,
At Ingen en Proces ham skikker,
Og kan han bare undgaa det,
Behöver han ej mere Ret.

Og Hovedstaden er en sand
Kopi af et Slaraffenland;
— Om hvilket Land jo Sagnet gaar,
At för derind man Foden faar
Og nyder godt af Landets Glæde,
Man gjennem Volden sig maa æde —
En slig heroisk Gjerning, ser
Man ogsaa, her i Landet sker.
Ja, det utroligt er, men sandt!
En »folkelig« Repræsentant
Fornylig med en stor Ihærdighed
Og med en sjælden Spisefærdighed
Foruden mindste Ro og Hvile
Har ædt sig frem en halv Snese Mile,
Og han er sluppen godt derfra,
Hvorfor han megen Ros skal ha'e.
At man ej andet Steds har set,
At Idrætsmænd saa vidt det dreve,
Det skyldes kun *Humanitet*;
Derfor Humaniteten leve!

Köbenhavnsk Ethnografi.

Indledning.

»Under de i vore Dage stærkt fremtrædende folkelige Bevægelse«, som Gravkammerherren siger i Forordet til det ethnografiske Musæums Katalog, har »*Punch*« med fordoblet Iver henvendt sin Opmærksomhed paa de vigtige Spörgsmaal om Köbenhavneriets og saaledes ogsaa om de enkelte specifike Köbenhavnertypers förste Oprindelse, senere Udvikling og indbyrdes Forhold i Fortid og Nutid — »Fremtiden« ufortalt, endskönt Komikeren Rudolf Schmidt nok ogsaa har i Sinde at holde et Foredrag der »om Vittigheden«!

Et af de förste Forsög paa at danne og ordne et köbenhavnsk *Musæum ethnographicum* skyldes den af sin Samtid saa höjt fortjente, men altfor tidlig hedengangne Vittighedsraad »*Sværmere*«. Med utrættelig Virksomhed havde han samlet mangfoldige spredte Træk til Köbenhavnernes Karakteristik, men hans tidlige Död forhindrede den endelige Ordning af det forhaandenværende, særdeles rige Materiale. Imellem hans Efterladenskaber fandtes dog et Udkast til en Plan for en systematisk Ordning af de ovenomtalte Stoffer og vi mene ikke paa en bedre Maade at kunne hædre den Afdödes Minde end ved at fölge denne.

»*Sværmeres*« Plan gik ud paa at inddele Köbenhavnerne i tre Hovedafdelinger:

1) De Köbenhavnere, der i Almindelighed forarbejde Smaasnapse med Öl til og fölgelig maa betragtes som staaende paa det laveste Trin af Civilisation;

2) De Köbenhavnere, der vel forarbejde Smaasnapse med Öl til, men som dog under Tiden udöve denne Virksomhed i Forbindelse med Konsumtion af faste Bestanddele, saasom: »To belagt!« »Et flækket Surbröd!« o. dsl.

3) De Köbenhavnere, der aldrig forarbeide Smaasnapse med Öl til undtagen i Forbindelse med Konsumtion af faste Bestanddele, det være sig nu »gule Ærter«, »grön Söbekaal«, »Sulevælling«, el. L.

Denne Ordning, som i hvert Tilfælde den Gang var et meget stort Fremskridt fra den tidligere kaotiske Tilstand, har ogsaa for vor Tid en ikke ringe Betydning, og da vi i dette Öjeblik ikke se os i Stand til at opstille nogen bedre, ville vi forelöbig lade os nöje med den.

Inden vi imidlertid gaa over til at behandle de specifike köbenhavnske Typer: Droskekudsken, Lirekassemanden, Frugtprangeren, Politibetjenten, »Ham fra Gaarden« o. s. v., rent *in abstracto*, ville vi först fremstille et Par enkelte konkrete Exempler paa *Köbenhavneriet, som det staar og gaar*, og vi ville idag begynde med

Musiktegnene og deres Betydning.

En populær Vejledning

for Saadanne, som aspirere til Stillingen som ordinære extraordinære Medlemmer af Musik- og andre Foreninger.

I.

Ad^{o} = *adagio*: langsomt, som Udgivelsen af Ussings Lovsamling.

All ott = *all ottawa*: i Partituret at et Instrument skal fölge det andet i Oktaver, Rimestad gik 8 Aar efter «Ottawa»-Historien.

All^{o} = *allegro*: munter, hurtig, som Indsamlingen til «H. C. Andersens Börnehjem».

All^{tto} = *allegretto*: med modereret Hurtighed som det kjöbenhavnske Almueskolevæsens Reform.

And^{te} = *andante*: i langsom Bevægelse, som Langebros Ombygning.

And^{no} = *andantino*: langsommere end *andante*, som Gammelholms Brolægning.

Arc eller *c. a.* = *arco, coll'arco*: med Buen, betegner, at Amor er der med Fingeren igjen.

Arp^{o} = *arpeggio*: Betegnelse for, at en *Accords* Toner ikke skulle anslaas samtidig, men efter hinanden. Ved *Accorderen* maa man derfor gaa Rækken af Kreditorere rundt, men ikke anslaa dem alle paa én Gang.

Ad lib = *ad libitum*: efter Forgodtbefindende, som I. A. Hansens Fortolkning af Grundloven.

A. t. = *a tempo*: nöje efter Takt, som naar Meyer inspicerer sine «Skildvagter» i «Peder Skramsgade».

C. D. = *colla destra*: med Höjre! «De 30» den 14 Maj.

C. L. = *col legno*: med Buens Stok, naar Politiet spiller Bas (gammel Stil).

C. S. = *colla sinistra*: med Venstre! De «30» den 4 Octbr.

Cal = *calando*: hendöende, Landsbyskolelærernes Haab om Lönningsforbedring.

Cresc. = *crescendo*: tiltagende i Styrke, som Vinduespillerne i «Petersens Passage».

D. C. = *da capo*: forfra, frugteslös Opfordring til romanlæsende Damer.

D. S. = *dal segno*: fra Tegnet at gjentage, som naar Kuglen bliver siddende paa Nikolaj Taarn.

Decresc. = *decrescendo*: aftagende i Kraft, som Troen paa Gasbelysningens Forbedring i Ehlers Levetid.

Dim. = *diminuendo*: aftagende i Styrke, »Lygtemændenes« röde Skin.

Dol. = *dolce*: blödt, med Ömhed, Damernes Dom om Simonsen som »Mestersanger«.

Expr. = *expressivo*: med Udtryk, som Overpræsidentens Velkomsttale til Kong Oscar II. paa Kjöbenhavns Toldbod.

F. = *forte*: stærkt, som Cementpudsen paa den nye Theaterbygning.

Ff. = *fortissimo*: saa stærkt som mulig. «Prof.» Edv. Erslews Anbefalinger for sine geografiske Læreböger i alle Formater.

Fz. = *forzando*: pludselig stærk. Ynglingsstadium efter Nydelsen af et Par »Tuborgere«.

Fp. = *fortepiano*: maadeholden stærk, som den indre Tillid, de «22» nærer til de «30».

(Sluttes).

Et Vink til Havnevæsenet.

„Hvorfor lejer man ikke den engelske Damper, som rev Knippelsbro af Led, og lader den sejle paa, fra den anden Side?_Saa kom 'Broen sgu nok i Lave igjen.

I. Flöjtekarl.

Hans Herkomst fortaber sig i Tidernes Mörke. Som syv Byer stredes om Æren for at have fostret Homer, have vi forgæves efterspurgt ham i syv Gader og Stræder; men *enfin*, som Gasen sagde, det er ogsaa ens Bier. Om hans Ungdom vides Intet. Det turde i det Hele være tvivlsomt, om han overhovedet nogensinde har været yngre, end han er. I alt Fald fristes man til — ligesom man gjör det ligeoverfor de udödelige Guder, hvem man tillægger en evig Ungdom — at tillægge Flöjtekarl en evig Alderdom. Under alle Omstændigheder vides Ingen nogensinde at have set ham fremtræde under anden Form end den nærværende: lang, tynd, forpjusket og forreven, med stort, graat, forvitret Skæg, lang Frakke og i Reglen med en gammel Straahat om Vinteren og med en laaden Kabus om Sommeren. Grunden til dette mærkelige Fænomen turde maaske söges i, at hans Hattemagerbutik kun holdes aaben hver Flyttedag, og som bekjendt er dette Lager ved April Flyttetid kun forsynet med kasserede Vinterhatte og ved Michaelis med dito Sommer-dito. Assortimentet er rigt, men dog begrændset, og derfor viser vor Ven Flöjtekarl sig om Sommeren med Vinterhat og om Vinteren med Sommerhat; men de blide Flöjtetoner lide Intet ved dette *Qvi pro qvo*. Dag ud og Dag ind gaar han fra Gaard til Gaard i stille Melankoli, men er Humöret ogsaa flöjten, saa er der dog Humör i Flöjten:

»Jeg er en Fuglefænger — ja!
Hej, lystig, lystig, Hopsasa!«

Tonerne er ikke altid ganske rene, men naar bare Hjertet er rent, saa gör det — reverenter talt — ikke noget til Sagen, om der ogsaa er Sk . . . i Flöjten! — Vor Kunstner er forövrigt paa en Maade nobiliteret som historisk Person, idet hans Portrait har været paa »Udstillingen«, malet af vor störste Historiemaler. Men han er ogsaa det sidste Minde fra en svunden Tid, den sidste Levning af disse omvankende Trubadurer, der henrykkede vore Fædres Kokkepiger, lod dem glemme Alt, og som havde Bjerge af sveden Risengröd paa deres Samvittighed. Med Flöjtekarl forsvinder »*den sista Athenaren*«! Forinden vi slutte, ville vi dog berigtige en Misforstaaelse. — Flöjtekarl har, som næsten alle ældre Folk, ikke noget godt Syn, men naar en enkelt Videnskabsmand derfor har villet antage, at Poul Möller i sin »Glæde over Danmark« har sigtet til den alderstegne Virtuos med Verset:

»Liflig flöjter vist den sorte Stær,«

Da maa dette betragtes som aldeles ugrundet: han er nu en Gang den graa.

Kjöbenhavnsk Etnografi.

I.

Om denne Marsyas var i Strid
Med Apollon i den forgangne Tid,
Det ligger ej klart for Dagen.
Men om han end ikke saa vidt er naaet,
Som Marsyas er han dog bleven flaaet —
Ja, her har De Syn for Sagen!

Aandsnærværelse.

(Förste Aften i den nye Kondition).

— Men Stine forsikrede mig jo höjt og helligt, at hun ingen Kjærester havde, og dér staar jo alligevel et Mandfolk bag Kjökkendören!

— Ja saa maa det være En, som den forrige Pige har glemt.

Månden med Perspektivkassen.

Nu skifte vi Billed, og *én--to-tre* —
Et lystigt Höstgilde faar de at see.
Iblandt de Indbudne man bemærker
Molière med samt hans samlede Værker.
Han er her kommen med til det lystige Knald,
Introduceret af *Arnesen Kall.*
Dog synes han ikke, trods alle Forjættelser
Om ny og forbedrede Oversættelser,
At være tilstrækkelig »oplagt« endnu;
Derfor er ved Gildet han mörk i Hu,
Og allermest har det Pine ham voldt,
At han véd hverken, om han er kjöbt elller solgt.
— »En Boghandler« har saa opmærksom været,
At han har »Belysning« til Gildet foræret;
Dog faar man af Udbyttet ingen Tröst;
Deraf man sig venter en daarlig Höst;
Og Entreprenören bli'er ikke formildet,
Hvis Publikum ikke betaler Gildet.

Overlampepudserens Dagbog.

Den 5te Novbr. *3die Gang Festforestilling!* Renteskriveren, Pernilles korte Frökenstand og! Fra det forrige Aarhundrede. Dersom Petersen ikke havde det Mahonitræs med de blaa Striver om Næsen og han vilde forklare sin Fremstilling belevendes, istedetfor at sparke det ud i Spidser og sarkaspiske Bemærkninger, var han en behavelig Omgang og belærendes for Samtiden. Men som han var ved Frokosten i Dag, er han immervæk, — han lar sig ikke rokke og maa behandles med Varsomhed paa den ene Side og med Skarpsigtighed paa den anden. — Naar han paa de Tider tar sig sine Runtenommer, kan jeg strax sé paa Belægningen, hvordanne det staar sig. — »Du kunde vel inte være saa behavelig at sige mig« begyndte han, »hvorlænge den Molbækker ska bli ved med sine Studier? Tror Du han bli'r færdig i denne Uge? der er dog saa meget andet dejligt af ham: »Enken« og saadan noget af de Slags, som han havde paa Lager ifjor, saa ingen andre ku komme til, för han havde læsset a. Tror du det er sundt at bli'e ved med en Festforestilling hele Maanen ud?« Da han blev stoppet i sit Nommer af et Sildeben, som gik paa tværs, si'er jeg: »Bare du intetaver Været Petersen,« si'er jeg, »du kunde maaské ha Vanskelighed med at hitte det igjen, og saa synes mig ogsaa, naar du faar Hast paa Hosten, at du skulde respektere Dannelsen og Studien, naar du træffer paa'en.« — »Det vil jeg osse, sier han, naar jeg inte talte af Erfaring, sér du,« sier han, »og jeg vil bare lade dig vide, at jeg har osse studeret de Dele — jo! jeg gjore paa Torvet igaar, sér du, en Studie af Holberg og en af Ölenslæger, og den blev jeg færdig med med det samme, og det vil jeg sie dig, det er sku skidt med dem begge To.« »Saa?« sier jeg, »du sku dog betænke dig lidt, för du snakker Petersen,« sier jeg, »og læse Bladene.« »Jeg blæser a Bladene«, sier han og hans Mahonitræs blev aldeles Pukkenholdt. — »Naa det gjör du? men naar de saa begynder at blæse igjen, hvor blier du saa a, tror du?« — »Det er mig det samme, sier han, »Sandheden og Naturen, det sa'e Overskov, det er min Opgave, og det ogsaa min, og den ska frem, og skidt er det med dem begge to. Kalder du det Konstværk med Aand? inte mere end bag paa min Haand! Stenhuggerarbejde Gamle, inte andet — Gallionsfigurer, forstaar du — en Mand med en Stok — Holberg — en Mand med en Segar — Ölenslæger — Gomorgan! — og sikke fire Ben. Jeg skal kundgjöre Dig min Tanke«, sier han. »Naar Du vil ulejlige Dig ned paa deu Trœnstol der, saa stiller jeg mig op qaa Dennerhersens, saadan ser Du,« sier han, »nu er Du Ölenslæger og jeg er Holberg. Nu kommer Du denne Vej med Gesigtet, saadan, Næsen til Höjre og lidt mere Gejst Du — saadan, halvvejs smilendes, forstaar Du — saadan med Benene, saa tar jeg'en saadán« — og saadan blev han ved at tumle med Arme og Ben, til han blev aldeles bronceret af Iver og Transperering. Da jeg nu tænkte,

som vi sad der, hver paa sin Stol og agerede og han begyndte at tilfredsstilles, at vi sku'ta vos en Povse, saa sier jeg: »hvad var ellers Din Formening om Festforestillingen!« Saa röstede han betænkelig paa Hodet. Da jeg nok vidste, hvad der trykkede ham,

saa sier jeg: »Jeg ka nok tænke, sier jeg, at Du, som elskede Holberg, maa savne *Phister*,« — ryster han igjen paa Hodet og ligesom temmelig höjtidelig letter han paa Hatten og sier — »ja, Gamle! jeg elskede Holberg og jeg ka ham udenad, men *Phister* ka jeg osse udenad, og *Olaf Poulsen*, ser Du, som jeg havde ventet mig noget af, han ka ham osse udenad, og det paa hva Ben han staar, og det er det værste af det Hele, ser Du, for at faa Phister igjen paa den Maner, holder jeg inte af. Tiderne skifte, Gamle! og Folk er en Besynderlighed; sommetider sier de d e t og sommetider det — *Wulff* kunde man inte taale, for han lignede *Michael Wiehe*, men Poulsen ka man netop li, fordi han ligner Phister — ka Du forstaa det? — Hva Dansen anbelanger« — sa han til sidst — »saa kjender Du mine Fornemmelser, jeg elsker *Borneville* — men jeg holdt mere a ham forleden i Illustreret Tidende, det glædede mig at læse, hvad han sa'e der om at gaa i Teatret og til Teatret; naar han bare havde talt ordenlig fra Leveren om Parterret, for han mener da osse, at det maa vi ha igjen i den gamle Skabelon«

Indbydelse.

I Kveld **St. Mortens Aften** holdes Fest
I Land og By med Sang og Klang om Gaasen,
Man æder, drikker, som man kan det bedst
sætter under Skæppen ikke Praasen,
Idet man snakker lös med Vrövl og Vaasen
Og gjör ved Glasset som sædvanlig Blæst
Og förer frem Enhver sin vante Kæphest,
Der burde være sat i Tavsheds-Baasen,
Kortsagt: fra alle Munde rives Laasen
I festlig Drikken og i festlig Fraadsen.
Saaledes ogsaa *Punch* sig more vil,
Indbydende Enhver, i hvem der Fut er,
Thi her ved Lunets aldrig slukte Ild
En Gaas vi stege, som af Fedme sprutter,
Som Svedsker lette Indfald ind vi putter,
Saa bliver Smagen mere fin og mild,
Og hvert et Stridens Æble föjes til,
Som ud af Hverdagslivets Hænder smutter,
Kom, skal De se, hvor Gaasens Mave strutter
Og nyd vor Punch og vore Knald-Cerutter.
Men spörger De maaske, hvad menes vel
Ved Gaasen? Ja, det er jo netop Sagen:
Oh! denne Gaas, hvoraf vi gjöre Spræl
Er et Produkt fra Næbet og til Bagen
Af Alt, hvad Tiden bringer frem for Dagen,
Af Tidens Plager og af Tidens Held.
I grumset Mudder eller solklart Væld,
Fra Øresund til Vesterhav og Skagen
Ja meget længer Gaasen rundt var dragen,
För den blev stegt for lystne Tænders Bragen.
Se Næbet, hvormed höjt den snadre kan,
Er *det Forenede*, hvis Talegaver
Er velbekendt i hele Danmarks Land,
Og Benene, hvorpaa den fremad raver,
Usikkert vaklende paa sit Kadaver,
Er Aktiekompagnierne forsand,
Der ofte fik den til at gaa i Vand;
Den fede Kro, Fryd for Gourmanders Maver,
Et Billed er paa dem, der Intet haver,
Naar ej de fange »folkelige Gaver«.
De magre Vinger, som, trods hver en Fjer,
Den fede Fugl mod Himlen ej dog löfter,
Det er *Skandalepressen* her og der,
Som alle Ting med magert Held kun dröfter,
Men basker helst i mudderfulde Gröfter,
Og som, trods hver en Pennefjer og hver
En Pennehelt, dens fede Corpus bær',
Dog aldrig holder Prövenumrets Löfter,
— Men, Gaasen nöje undersögt og pröv't er,
Med plukket Vinge her den derfor snöfter.
Saa kom Godtfolk, I faar ej Gaasevin,
Ifald I bringe med den rette Tone,
Nej, tvertimod, ifald I have *Plien*,
I skal faa Vin, som Festen först kan krone,
Ja T a u b e r skal faa *Monte-Fiascone*,
For B j ö r n b a k, som ej agter Gaasesti'n,
— Skönt han som Ræven tidt har lusket i'en —
Skal her er B r o k f u g l höjt paa Bordet throne;
Naar efter Bordet han sin Sorg vil drone
En halv K o f o d s-Historie skal ham sone.
For »Morgenbladets« Kældermand *en bloc*
Serveres her en Torsk med dejligt Ho'de,
Den er fra Gammelstrand, saa den vil nok
Dem stramme op og bringe dem paa Fode,
— Ja, saa Farvel da, til I veltilmode
Er sluttet sammen her som Festens Stok,
Hvori af Liv og Lystighed er nok; —
Men, hvis I ej med Politi vil rode,
Gaa til og fra vor Fest som Gæster gode
Og ej i Gaasegangen *à la mode.*

Avertissementer.

Licitation.

Til Montering af den kgl. Malerisamlings Lokaler, der i Vinter-Halvaaret agtes indrettede til Boliger for Folketingets Medlemmer, behöves:
100 Senge med Tilbehör,
100 Servanter med do,
100 Sofaer,
100 Spilleborde,
600 Stole,
100 Lænestole,
hvorover nærmere Fortegnelse er henlagt i Formandens Lejlighed paa Kristiansborg Slot, hvor tillige Pröver af de forskjellige Genstande ere henstillede. Forseglet Billet mrk. »*l'appétit vient en mangeant*« med Tilbud om hele Leverancen eller en Del deraf indleveres paa ovennævnte Sted inden den 29de dennes.

NB. Angaaende en paatænkt Forandring af Höjesterets Lokaler til en romersk Badeanstalt for Tingets Medlemmer vil nærmere Bekendtgjörelse udgaa.

Par-tout Udsalg

til cirka halv Pris

fra Fallitboet: Mistemad & Komp.

Paris—London—New-York

er der tilsendt vort verdensberömte Firma, for at realiseres her paa Pladsen i Löbet af 14 Dage,

123,000,000 Stk. Humbugs

Pris 5 à 6 Mrk., har kostet 9 à 10 Mk.

Da Partiet par-tout skal sælges i Löbet af 14 Dage maa Publikum selv tilskrive sig Fölgerne, naar det ikke indfinder sig.

Vielgeschrei & Komp.

Hjörnet af Skvaldergade og Trompetergangen.

Heute mir — morgen Dir.

O Kristiansborg! Dine Sale
Har mangen Forandring set,
Det kan ej Ministre husvale
Hvad inden i Dig er sket.

Hvordan har Du ej dem torteret,
— Du store kinesiske Gud!
Hér Struense blev arresteret,
Og nu bli'er Tobiesen smidt ud!

Og Klokkeren i Rigsdagens Menighed,
— Den ringende, kimende, klemtende, —
Skal nu bo der i broderlig Enighed
— Ja tænk! — med »Systemet af 15de!«

Punch

satirisk politisk Billedblad
udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen Bergmann & Hansen (Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsen's Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No. 46.

Onsdagen, den 17de November 1875.

Diplomatisk.

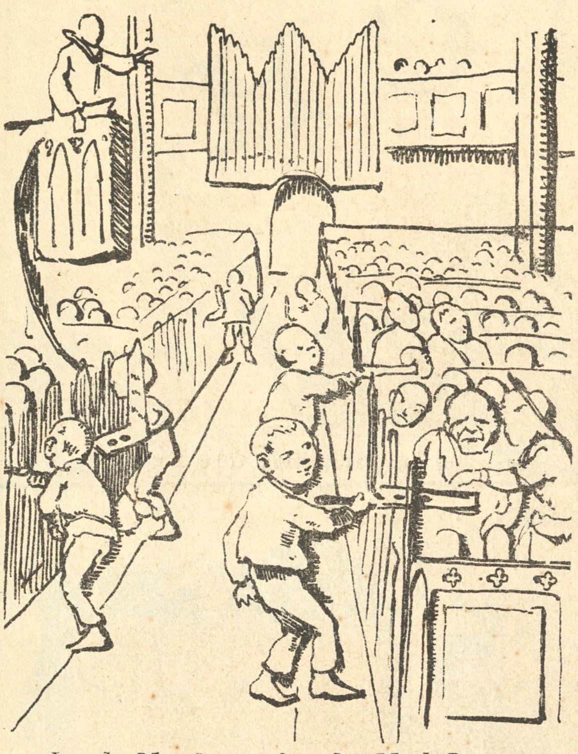
— Hör söde Tante, holder Du meget af Godter?

— Nej Tak, mit Lam!

— Ja, vil Du saa holde mit Kræmmerhus, mens jeg danser.

Til *Dagbladets* Reformatorer

af *»de kirkelige Forhold i Kjöbenhavn«.*

I gode Mænd, som har det Maal Jer sat
At ordne Kirkevæsenet her hjemme,
Og dette gjort til Gjenstand for Debat,

Som gjennem Pressen löfter Eders Stemme,
Og klimprer paa Veltalenhedens Strænge,
Der er en Ting, som I bör ikke glemme;

En Ordning nytter næppe stort, saalænge
At Kirkens höjtidsfulde Orgelklang
Akkompagneres skal med Klang af Penge.

Kast Eders Blik i Kirken ind en Gang!
Her samles Menigheden for at höre
Paa et alvorligt Ord, en hellig Sang;

Hvordan skal man paa én Gang have Öre
For Præstens Ord, der Tavshed anbefaler.
Og Tavlerne, som rundt man monne före?

Og for en ringe Sum — maaske en Daler
Skal Folkets Andagt sættes over Styr.
Jo, det er herlig vundne Kapitaler!

Det minder om hint gamle Eventyr,
At man for Sölv fik Plads i Himmerige,
— En Lærdom, som blev Romerkirken dyr.

Og höre til, véd I, hvad det vil sige
For Almuesmanden, som kun lidt har lært?
Tror I, han löber dertil just saa lige?

At fölge Traaden falder tidt ham svært;
Sin hele Sjælekraft han maa anvende,
Skal ham en Tales Indhold vorde kjært;

Nu kommer her tre, fire Ungersvende,
I sluttet Række de omkring marscherer;
Saa faar Opmærksomheden snarlig Ende.

Enhver af dem ham höflig præsenterer
En Bösse, hvori han partout skal spytte,
Derved de rent hans Andagt ruinerer!

Hvortil skal slig en Kirkegang vel nytte?
Til en forstyrret Tale ej vi trænge,
Den kan vi gratis gjöre os til Bytte,

Men Sjælefred, den faar man ej for Penge.

Fra Værkstedet.

Morgengnavet

(kommer ind gnidende sine Hænder).
Folk siger, det er Lördag. Ha, ved Loke!
Lad dem kun kalde den for Skiden-Lördag!
Ha! Ha! Ha! Ha! Jeg siger, det er Söndag!
Den hele Uge har vi maattet vaske
Om vore Smaa-Folk, vore Folke-Smaa,
Om Björnbak, Tauber og den pæne Krabbé,
Saa Huden skuret er af vore Fingre —
Endnu en saadan Vask, og Hænderne
Blev sikkert helt slidt bort af Armens Skaft! —
Men Alt er glemt! O sikken Svir! Nu skal
Vi vaske Kjöbenhavneriets Örer!
Velkommmen Ole Bull, du gamle Ole,
Du Ven af Carl Ploug og hans Konsorter!
Velkommen Din Koncert i Ridehuset! —
— Hvis Berg vil la'e sit Repeter-Uhr spille,
Hvis I. A. Hansen kvæde vil en Vise,
Vil Zahle spille paa sit Hakkebrædt
Til Glæde for det ægte danske Folk:
En Söndag, kommer strax jo en Borgmester,
En Herredsfog'd og standser den Musik,
Som dog er den, hvorefter Folket længes.
Men kommer fra Amerika en Spiller,
Som kildre kan de kjöbenhavnske Örer
Strax smækker Estrup Slottets Döre op —
Det Slots, hvor Folkets Röst nu burde lyde.
Hav Tak min Estrup lad kun Ole spille!
Jeg — jeg skal lave Dig saa bedsk en Pille!
(kalder)
Halöj! Kom ind, i Estrups Skind og Ben!

Folke-Polereren

(kommer ind)
Hvad faller? Jeg synes Mester kaldte?

Morgengnavet.

Er Artiklen færdig, den om »Ole Bull og Helligdagsanordningen»?

Folke-Polereren.

Om den er, Mester? Den er kradsbörstig kan Mester tro. Vil Mester se — her er Noget om «Hellig-Ole og Helligdagsbulder,» og sé her Mester! hvor Crone er bleven kronraget og Justitsminister Nellemann er bleven pidsket med sine egne Nælder, og saa er der noget om Vicepolitidirektörens Visdom og om Höjre-Ret, som ikke er Venstre-Ret, og Höjeste-Ret, som ikke er Ret for de Laveste, ganske som Mester vilde ha'e det, som det stod i Sjosalisten om Kæltringerne, men det Ord er vi nu for dannede til at bruge, og saa kommer Knaldperlen om Kjöbenhavns Ret som er Et og Land-og Kjöbstad-Ret, som er noget andet —

Det var den berömte Ole Bull,
Der samler sig baade Ære og Guld
Alt ved Violinens Tone,
Han sagde: »Paa Söndag jeg giver Koncert,
En »bedre Middag«, og hver Kouvert
Den koster ikkun en Krone.

Men Ole Bull er en farlig Person,
Han har ej saamegen Religion
Engang som en Tyrk eller Jöde.
I Fald vi hans fagre Ord havde hört
Han havde os vistnok alle forfört
— O Rædsel! — til Helligbröde.

Vi vare faldne i Satans Klör,
Hvis ikke vor Politidirektör
Havde rejst sig fra sine Hynder.
Lig en Ypperstepræst i den gamle Pagt
At ofre en Buk det var hans Agt
For egne og Folkets Synder.

Og da han flittig omkring sig saa,
Men ikke en eneste Buk kunde faa,
Saa maatte han selv den gjöre.
Han fik nu Offeret bragt i Stand.
Og skulde ej Himlen saa from en Mand
Og saa smukt et Offer bönhöre?

Pris være vor fromme Övrighed,
Som arbejder i sit Ansigts Sved
Og sætter sit Ideal i,
At hvad der til daglig Brug end sker,
Saa skal dog enhver paa rigtig Maner
Om Söndagen vorde — salig.

Men Salighed förer kun én Vej til,
Og vor liberale Övrighed vil
Dog aabne os tô, — det er Tingen.
— Derfor kan vi vente om nogle Aar
At for Folket om Söndagen aaben staar
Kun Kirken og — »Beverdingen«.

Tænk, hvilken Klogskab og sjælden Takt
Har Övrigheden for Dagen ej lagt
Ved denne »Folkeforlystelse!«
Hvem kunde af os vel i Forvejen tro,
At der i Violinen kan bo
Et Stof til en Samfundsrystelse.

Men tvi Dig, vanartige Ole Bull,
Du maaler os vistnok Skjæppen fuld,
Naar Du færdes i fremmed Zone,
Og siger, vi stoppede Örerne til,
Og Ingen kom for at höre Dit Spil
Og det ikkun for — en Crone.

Moral.

Naar man letsindig og frækt gjör Brud
Paa Söndagsanordningens strænge Bud,
Saa kommer i Helvedes Ild man;
Og derfor vogt Eder, Kvinder og Mænd,
Og gaa blot aldrig en Söndag hen
Til Ole Bull og Fru Willmann.

Morgengnavet.

Godt Slave! Sig mig blot hvordan den ender?

Folke-Polereren.

Jo Mester! Den ender meget moralsk med de Ord: »Der maa dog engang blive Orden heri Landet.«

Morgengnavet.

Naar Enden blot er god er Alt —
(det banker)
Kom ind!

En Politibetjent kommer ind med et Brev fra Crone. Gaar. Morgengnavet læser).

Morgengnavet

(bidende sine Negle).
Min stolte Bygning styrtet ned i Gruset,
Som hist i Petersens Passage Huset!
Forræderi og Lumskhed! List og Svig!
Ha Crone! Sligt den Onde lærte dig!

Folke-Polereren.

Faar Mester ondt? Jeg synes han gi'er sig — Skal jeg löbe efter Doktoren?

Morgengnavet.

Du hjelmede, som bragte mig det Bud!
Ha kunde jeg dit Hjerte gnave ud!

Folke-Polereren.

Ja enten nu Mester er gnaven eller ikke, saa vilde jeg gjerne ha'e Besked, om vi saa kan begynde at trykke Artiklen?

Morgengnavet.

Du Torsk! Det hele gaaet er i Fisk!
Læs Crones Bud! Vorherre ham tilgive!
Han har forbudet Ole Bull at spille.
Og det, som de formente os paa Landet,
Er og i Kjöbenhavn forbudt — forbandet!

Folke-Polereren.

Der laa vi den Nat uden Dyne! Saa ved jeg ikke bedre end, at Mester la'er Bladet gaar ud med et Par blanke Spalter; det er Söndag imorgen, og saa meget des bedre er det til Smörrebrödspapir.

Morgengnavet.

Nej töv! Det lysner i mig Du. Det gaar
Alligevel. Du skriver den blot om:
Hvad der er Ret for Lumby i Tivoli
Bör det ej være Ret for Ole Bull?
Hvor mangen Söndag har ej gamle Lumby
Med sine Svende spillet i Tivoli?

Folke-Polereren.

Ja men Mester — gamle Lumby er jo död for mange Aar siden.

Morgengnavet.

Saa er det Balduin, hans Efterfölger.
Ustraffet spiller han jo paa Tivoli.

Folke-Polereren.

Jeg synes ogsaa, det var Synd at straffe ham for det, for der kan ba ikke komme Nogen og höre paa det, for der er jo lukket for længe siden.

Morgengnavet.

Hvorledes Træl, jeg tror Du ræsonnerer!
Fort ind og nedskriv Alt, hvad jeg har sagt.
Du roser Ole Bull, Du ham forsvarer,
Ham som det Andet skal Du endevende.
Behold blot Titlen og Din gamle Ende
Brug og det sidste Gran af Klögt, Du ejer!
Endnu kan Nederlaget vorde Sejer!

(Tæppet falder.)

Her lades Haabet ude.

Skuespilleren: **Sku mine Smertens Miner, Sorgens Maske skæmmer mig; Sandhedens Mönsterskriver, stöt mine svage Midler!**

Maleren: **Styrk mit synkende Mod, Smagens Muse-unge, stadig min Skræk, min Sövns Morder!**

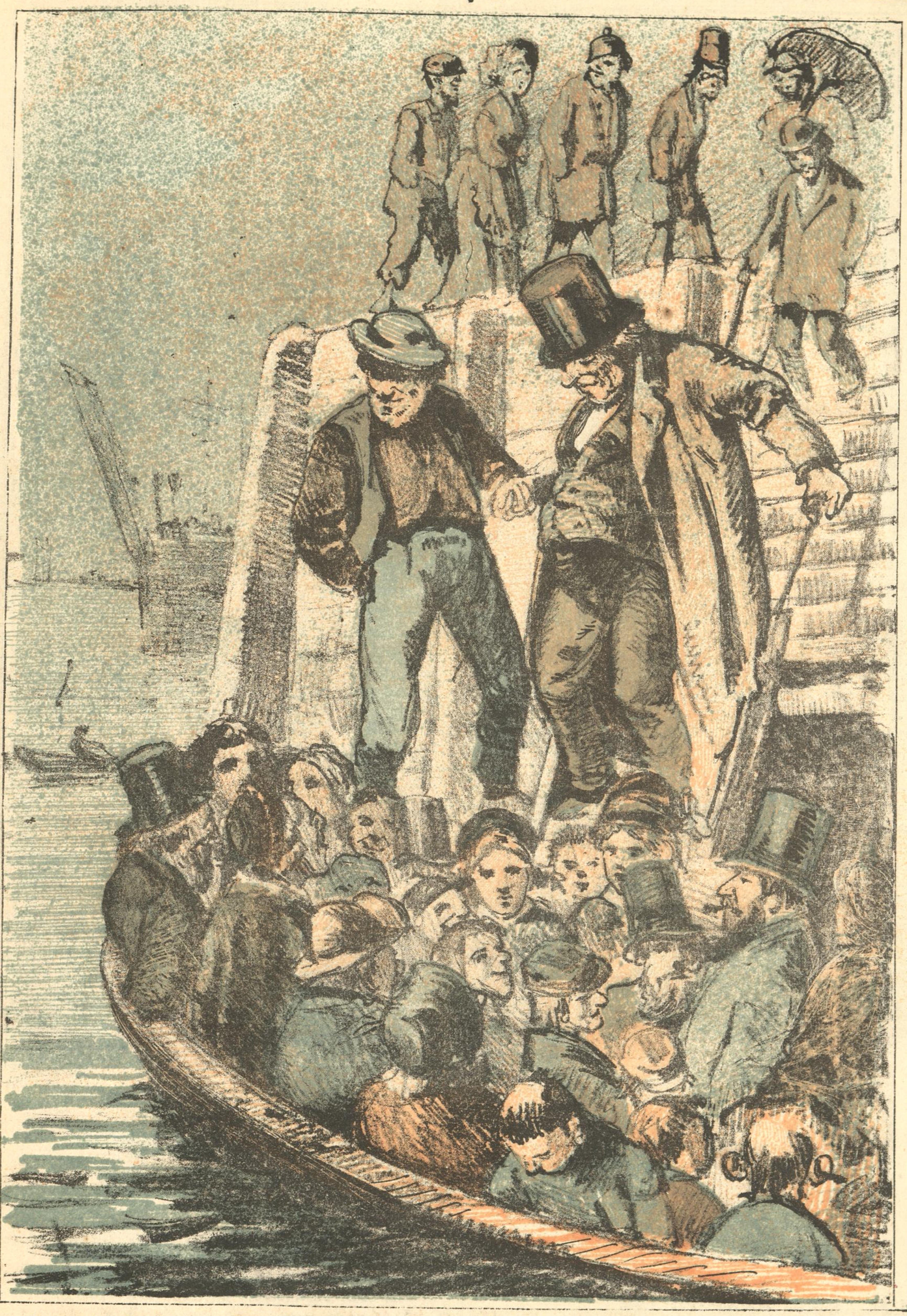
Literær Dame: **Spar mig, strænge Mand, — smil mildt, sö—öde Müller!**

Schandorff: **Spolere mine Sange med saadant metrisk Smörsammen! Sikken Malice! Sligt Makværk skal, min Salighed, mases!**

S. M. Det nytter altsammen ikke, Godtfolk', — for meget Dilettanteri. — Hvor ere Eders Idealer? — Har I nu f. Ex. en ret indgaaende Fornemmelse af Energien hos ham der — gamle Jens Thaarup, og den utæmmelige Lidenskab hos hende, hans Kone?

Holberg: ***Sanste molitor, sterne mediocritatem! Spes Musarum, — salutem!***

Höjst betryggende.

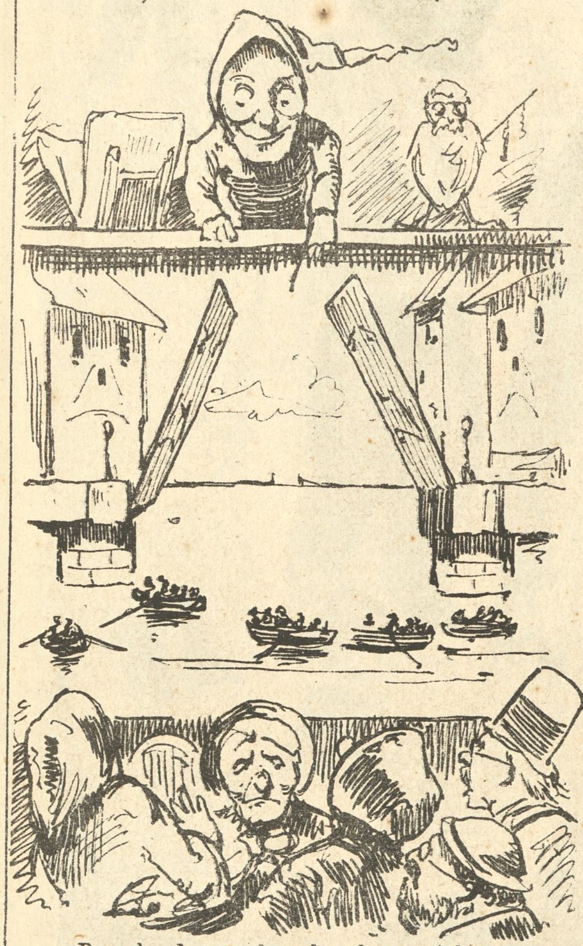
Gammel Fröken: Hör Færgemand! Er De aldrig bange, naar De tager saadan en Mængde Passagerer i Baaden?

Færgemand: Aa nej lille Jomfru. Jeg skal nu sige os, jeg har altid et Redningsbælte paa.

Manden med Perspektivkassen.

III.

Nu viser jeg Dem en splinterny Bro,
Som er bygget forsvarlig, det kan De tro;
Dog kan det hændes den under Tiden,
At bliver den stödt en Smule i Siden,
Saa bliver den stödt, den sprækker af Harm,
Og gaar i Stykker med Bulder og Larm.
Den ter sig da, som den var af Lave,
Vil slet ingen Færdsel over sig have,
Og hvo, som vil over, maa uden Naade
Betro sin Skjæbne til smaabitte Baade,
Til liden Baade og stort Besvær
For dem, som ofte maa færdes her.

— Dog, hvad man derved endogsaa taber,
Saa maa man alligevel takke sin Skaber,
At Broen dog ikke er mindre solid,
End hvad ellers man bygger i denne Tid.
Det havde dog været en værre Hændelse,
Om den var gaa't flöjten för sin Fuldendelse.

IV.

En Espisode jeg nu förer frem
Hist nede fra Halenegrenes Hjem.
— To indfödte Negerhövedsmænd
Traktere hinanden med Hug og med Skjænd.
Hvorfor de monne saa drabelig stride,
Skal ufortövet De faa at vide.

För leved' de sammen paa kjærlig Vis,
Ret ligesom i et Paradis.
— Men deres Paradis fik sin Slange,
Kun én, — men det var dog én for mange.

En Boaslange fik fat paa en Stud
Og slugte den hel med Haar og Hud,
Og derpaa — hvad disse Dyr jo pleje —
Den lagde sig rolig til Borgeleje
For at fordöje den Mundfuld Mad,
Som dennem paa tværs i Halsen sad.
— Det er jo bekjendt, at Boaslangen
Ta'er Foder ind for en Maaned ad Gangen.

Men Hulen, hvori den sig lagde til Ro,
Der monne den ene Hövding just bo,
Og da nu det kom den anden for Øje,
Da kunde han ikke saadant fordöje.
Det var jo en Skam, om Bæstet fik Lov
I Ro og Mag at fordöje sit Rov,
Saa gjorde han Vrövl med sin gode Ven
Og fik naturligvis Vrövl igjen;
Deraf kom der Strid imellem Kollegerne
Til stor Forundring for alle Negerne.
De strede begge med mandigt Mod,
Dog gik det nok af foruden Blod.

— Imens den «uskyldige» Aarsag til Striden
Laa og «fordöjede» hele Tiden.

Overlampepudserens

Den 13de Novbr. *Renteskriveren, Sandt og Usandt* og *Holberybaletten.* Fuldt Hus med Livlighed og Fornöjelse. Nede hos vos var Telstanden mere beplumrende, og jeg var betrænkt af Længsel efter Petersens Forklaringer om Permissionen i Aftes til *Ole Bulls* Koncert og Fru *Willmann,* som han hadde faat Billet for at höre, hvad hun dude til. Lige fra Aftningens Begyndelse observerede jeg strax det pukkenholtede gaa rundt paa ham, og saa staar han og stirrer op i et kasseret Piletræ, hvor jeg fandt ham, da han var gaaet mig af Synet Kl. 8. Saa sier jeg, ganske gedulgt: »hvordanne morede Du Dig i Aftes Petersen?« sier jeg, og det maatte jeg sie et Par Gange, för han vender sig, men saa tilsidst belægger han Haanden paa Skulleren a mig og sier med Bekymrelse: »Du er paa gal Bov Gamle,« sier han, »naar Du plöjer det Begrev, a jeg morede mig paa den Udflugt; jeg er endnu i desse hellige Öjeblik fra i Aftes, lisom de Piletræ der, — ugaaet! aldeles ugaaet! söndersparket og mör i det indvendige forstaar Du?« — »Ja vel forstaar jeg det,« sier jeg, »Du kunde vel inte holde ud aa staa Petersen?« — »Nej! det kunde jeg heller inte, og derfor satte jeg osse hele Aftningen paa föste Bænk mellem bare Blomster og Lavbærkranse, som Damerne ga mig i Komission aa hive paa Bull; ser Du!« — »Naa det var jo meget hensigsmæssing,« sier jeg saa, for at oplive ham lidt, »meget behaveligt Petersen.« — »Nej! det var inte behaveligt forstaar Du — for för sku jeg ha ædt dem allesammen, aa inte saameget som en Tollepan sku der ha kommet paa ham, naar jeg maatte raade — du forbarmendes! sikken en Beværtning.« — Da jeg nu mærkede, at det pukkenholtede var i Stigning, tav jeg stille og pillede lidt paa Piletræet og saa blev der en Povse, til jeg fölte Petersen igen belægge mig paa Skulleren, og saa sier han med Værdighed og Belevenhed: »Gamle!« sier han, »naar jeg aabenbarede Dig mine Observasioner, saa veed Du, at mit Grundlag er riæl, Sandhed er min Stræven til enhver Tid, og hvor Du tar mig, ka Du sidde mig og stole paa mig, men det sier jeg Dig — hellere vil jeg trælle gratis til 10 klassiske Forestillinger end saadan en Tur til! — Vel er jeg musikalsk, sier han men jeg er inte sjalu — og det sier jeg Dig, vores egne Fioliner vilde jeg sætte paa Pidestaler, men saadan et Spil har jeg aldrig hört i mine Livsens Dage, hverken her eller i den anden Verden. Jeg gik derud med Fornöjelsen, men jeg kom hjem med Bedrövelsen, og jeg var lie ved at gaa i Stykker i mit Hode. Du ska gaa ud, tænkte jeg, og höre hvad han ska gi paa Pyramiderne, naar han telegraferer hjem til Kong Oskar, at han har gjort'et, og saa vilde jeg osse höre Fruen synge, som vi inte vilde ha herovre. Og det maa jeg sige, det knuste mig, at vi ska gaa Glip a saadan en Kunstnerinde — det var da et lille Hvil, man fik, naar hun sang, uden Humbuk og Skaveri, derfor tænkte jeg osse, hun ska sku ha Blomsterne, og saa værfede jeg hele Klumpen ned til hende og lo som jeg inte hörte paa Damerne, som brummede baved. Der var en söd Jödedame ved Siden a mig, som sier: »De er en Engel,« sier hun, og saa trode jeg först, det var mig, hun mente, men det var Bull og saa sier jeg: »Ja deres Naade! saa maa det nok være en falden Engel,« sier jeg »men jeg er inte vis paa'et,« sier jeg, »for da han var her sidst, var jeg i den anden Verden, seer De en lille Smule nede i Kina, deres Naade,« og saa nøs hun mig lie ind i Ansigtet den Sjœl, saa det ordenlig friskede op. Og vil Du nu Gamle,« sa saa Petersen tilsidst, »høre mit Ultematum, saa sier jeg, han gör Kunster, men det gör hun inte — hun gör Kunst, men det gör han inte, og derfor tar jeg hellere Fruen seer Du,« sa han og saa gik han ned i Kælderen. —

Den 15de Novbr. Idag har jeg betroet Petersen, at jeg har gjort Skridt hos Chefen for at faa en Forbedring med Plakaten, for jeg ka hverken hitte ud eller ind, naar jeg ska til at skrive min Dagbog bagetter. «Jeg ska sie Dig Petersen,» sier jeg «vi staar paa en venskabelig Fod og jeg har nok mærket, at han interesserer sig for det jovialske og saa sier jeg til ham i den Dur forleden: «Jeg vil be' Deres Höjærværdighed,» sier jeg, «ta dem lidt af Plakaten, thi vel er Belysningen uanklavelig, men saadan gaar 'et inte med *Saisonen* sier jeg, for den ka man ikke læse desformedelst, at *Hohlenberg* kniver paa Bogstaverne, det er inte de gamle obligate Plakater, sier jeg med store Bogstaver, der gjör godt i Öjnene og forfrisker, sier jeg, men noget Humbuk garneret med Kjöd og Flesk og Lamperög paa begge Sider, der ikke kommer Forestillingen ved, sier jeg, der er ingen Dato, maa Deres Höiærværdighed behagelig bemærke, og der er ingen Priser, sier jeg, bare for at knive paa Papiret, og dersom min höje Faaresatte vilde opmuntre mig som en gammel tro Tjener og Fungsionist, saa kunde de la mig trykke Plakaten og bare la Hohlenberg passe sine Lamper,» sier jeg — «og det forsikrer jeg vilde anfægte Publikum paa en behavelig Maade. — Man smilede med Elskværdighed og sae »Tak! maa jeg takke Dem,» og tog Hatten a, men nu ska vi se hvad det bli'er til. —

Avertissementer.

Stor Folkekoncert.

Den berömte Virtuos *John Bull* agter i denne Tid i Forbindelse med Fru *Vildmand* at give en Strygekoncert paa Malakka. Pris en Krone (**N. B.** en engelsk).

Sagsanlæggelse.

At vi agte at anlægge Sag imod Hr. Gasværksbestyrer Howitz i Anledning af de i hans Artikel i Adresseavisen mod os fremsatte ugrundede Beskyldninger for Smudsighed, bekjendtgjöres herved.

Samtlige kjöbenhavnske Stikrör.

1ste Detailhus i Norden

(Næst efter »*Grand Magazin de Louvre*« i Paris dét förste i Evropa).

Vandkunsten 109.

(5te Kjælder fra Gaasegade).

anbefaler Nouveautés fra Saisonen 1875—76 for det Halve af Værdien.

Pröver forsendes til hele Verden, dog kun frankerede til Evropa og de forenede Stater i Nordamerika.

Den gordiske Knude.

En gordisk Knudes Lösning man bebuder
Ad Alexanders velbekjendte Vej;
— Men Knuden er, at Knuden her gjör Knuder,
Om man den hugger over eller ej.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger: 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen Bergmann & Hansen (Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn, trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 47.

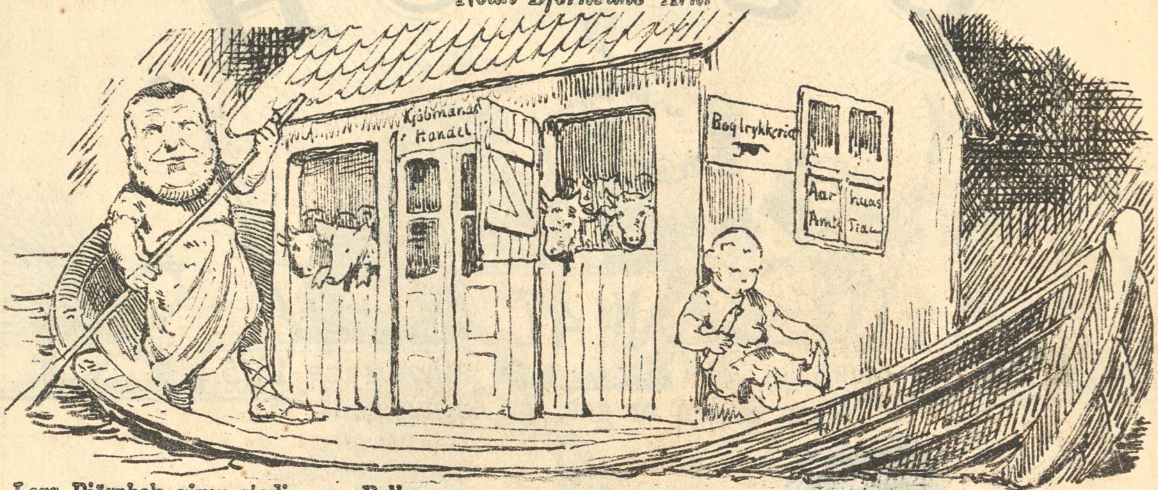
Onsdagen, den 24de November 1875.

Naar Enden er god, er Alting godt.

— Kjære bedste Jomfru! Vil De nu se et Syn, den nye Kjole, jeg fik igaar, er rent ud sagt revnet lige over Tournuren, den förste Gang, jeg satte mig i den.
— Ja undskyld Fröken, men en Spadserekjole er kun til at gaa og staa i. Stærk Bevægelse og ren Hvile kan den sandelig ikke taale.

Noah-Björnbaks Ark.

Lars Björnbak giver stadig nye Roller,
Snart Kristiansborg udi sin Löngangs Stoa
Ham finder travende paa sine Saaler,
Snart smidig, lumsk og grusom som en Boa
Han Advokaterne Fortræd kun volder,
Snart ud han skjælder, saa man fast kan tro, a'
Hans jydske Aande ved sin Varme skolder,
Snar tér den sölle Degn sig som en Tolder,
Og allersenest staar han frem som Noah.

I Aarhus har han rejst sin Ark, den flotte,
Hvor Böndersjælene, naar de bli'r trætt' a'
Forretningssyndflodsströmmen, han sig gotte
Og höre Talerne af Lars Gambetta,
Som her med sine Venner kan sig flotte, —
Naa, der vil blive drukket ja og ædt a'
De mange Ho'der, som sig sammen rotte,
Mens ængstlig de til det Lokale skotte,
Hvori han trykker rask sin Folke-Edda.

Al Verdens Kjöbmænd der vil bo og bygge,
Og der vil blive Sögning, ja bevar's,
I Rejsestalden fede Skimler tygge
Björnbakkelse, tillavet af Hr. Lars,
Man söge vil et Hjörne af hans Skygge
Og flokkes om den nörrejydske Mars,
Ja i hans Nærhed föle Folk sig trygge,
Og alle Kvaler vil i denne Hygge
Gaa væk som Rög, ja vist som hans Cigars.

O! hvilket Sammensurium af Bönder
Og glade Borgersjæle, helt *pêle — mêle*,
Og hvilken Rumlen som af tomme Tönder,
Ej tomme dog paa Randersöl og Ale,
Og hvilken Raaben fra de blöde Hynder
Og hvilken Trampen à la Træskohæl,
Hvis Nogen sig mod Reglerne forsynder,
Strax Mængden gribe vil den stakkels Flynder
Og ham i Livet gi'e en kraftig Pæg'l.

Og, at ej Nogen sige skal, at Æren
For dette alt tilkomme skal Hr. Björnbak,
Saa la'r han Bönderne levere Tjæren,
Hvormed han smörer sine Hjul og Bör'n. — Tak!
I dyre Domme de betale Læren,
Hvorpaa vist mange sig som paa en Tjörn stak,
Det bliver dyrt at komme ind i Hæren,
Som selv sig lönner og faar neppe mer end
Den Slags af Sold, hvorfra man med en Björn trak.

Ja, saa til Lykke Aarhus med Paladset
For Gubben Noah Björnbak og for Viggo,
Blot ikke Arken bliver i Moradset,
Mens Tonen bliver bondevenlig — bigot,
Trang Plads der bliver sikkert paa Parnasset,
De Vadmel skifte maa vistnok med Trikot,
Maaske det ogsaa bedre vilde passet,
De drak af Næverne og ej af Glasset,
Kornbrændevin med Fusel, men ej Clicquot.

Gammelt Mund-Uheld.

«Det er Lyv Lars!» sagde Höjeste; han havde sagt, at han kun havde disponeret over to Billetter.

Tant va la cruche à l'eau qu'à la fin elle se brise.

Speditör Weiss i Stettin skal i disse Dage have modtaget en Skrivelse fra samtlige Speditörer i de tyske Östersö-Havne, hvori disse, paa Standens Vegne, udtrykke deres höjeste Grad af Indignation over, at han har havt den Frækhed at sende farlige Sager under det uskyldige Navn Glycerin — saa kort Tid efter *L. I. Bager*-Affairen.

Værtens Börn.

— Er det sandt Marie, at jeg er sort i Ansigtet?

Fortids Ord i Nutids Munde.

»Forholdet bliver uforandret!« sagde **Fischer** til *Dagens Nyheder*, han var bleven Kultusminister.

»Gud fri mig for mine Venner«, tænkte **Holger Drachmann**, han blev rost i »Almuevennen«.

»Intet Svar er ogsaa et Svar«, sagde **Laurits Petersen**, han lod dem spörge væk i Dagbladet.

»Man skal passe sit Snit«, sagde **Kalko**, han skrev Love til 500 Rd. for *Albertis Svovlsyrefabrikker*.

»Skæmt med Din Ligemand«, sagde *Dagbladet* til *Morgenbladet*.

»Söen tærer«, sagde Klein, han skulde have flere Penge til *Kolindsunds* Udtörring.

Vort oldnordiske Museum har siden sidste Beretning modtaget fölgende nye Numre:

1. Af Herr. *I. A. Hansen*, en Kasse af Egetræ, som er funden i en af de saakaldte Brandpletter ved Holbæk, og som viser tydelige Spor af Ildens Paavirkning; det er saaledes vistnok den ældste Brandkasse, der er funden her i Landet; den var desværre tom, og har enten aldrig været fyldt, eller ogsaa er det, der har været i den, hensmuldret i Tidernes Löb.

2. Af Herr. *Lucianus Kofod* modtoges en vældig Plade, der af ham er opdaget i den »famöse« **Viby Mose**, og som det med megen Möje er lykkedes ham at bringe for Dagen; den udmærker sig ikke alene ved sin usædvanlige Störrelse, men ogsaa ved at være af mere end almindeligt drevent Arbejde; ved Udgravningen skete det Uheld, at Mosemanden fik en slem **Brock**skade.

3. Et overordentlig interessant Fund, der af Herr. *Tauber* er gjort ved Udgravningen af et gammelt Thingsted i Nærheden af Slagelse, indsendtes af Finderen; det bestaar nemlig i et Exemplar, det eneste, der existerer i hele Verden, af *Vitherlagsretten* (Vederlagsretten), nedskreven paa Pergament i mösagothiske Chifre; som bekjendt blev denne Lov udgiven af Knud den Store, og var navnlig beregnet paa *Thingmannalied*, en Korporation, der havde sit Navn af den Sang (*lied*), hvormed Thingmændene forlystede sig, naar de samledes i Hær-Udvalg; endvidere indleveredes ved Herr Tauber en lille Paalstav med en flad Knap i den ene Ende, og som rimeligvis i Oltiden har været benyttet til at stoppe Kapuner med, hvortil den, efter Indsenderens Erklæring, endnu med Held skal kunde anvendes.

4. Af Herr Græve *Holstein Leihreborg* indsendtes et adeligt Skjold fra den seneste Middelalder; desværre er det blevet stærkt plettet ved saalænge at henligge i den Mödding, hvor det blev fundet, paa en Mark ved Blæsenborg Kro; dog har man ikke opgivet Haabet om at faa det nogenlunde restavreret. —

Tordenskjold i Marstrand.

Paany opfört i November 1875.
Tordenskjold: Hr. *Sörensen*. Kommandanten: Hr. *Fischer*.

»Naa hvad Dævlen nöler I efter? Véd I ikke, at Höjesteretsdommen er falden? Skal jeg lade mine Börn oplære af en Mand, der er dömt dummere end den dummeste? Skal jeg lade dem opdrage af en Person, der har faret med vitterlig Usandshed?»

Ved Rampen.

— Hvorfor blev nu ikke ogsaa Neptuns Statue afslöret?

— Han kan dog ikke godt taale at være mere afslöret, end han er. —

Den Undvegne.

— Ih, men Gud bevares, Arrestforvarer! Ole Sengelöse er jo brudt ud i Nat.
— Ja Hr. Cancelliraad! Det ser jo rigtignok næsten saadan ud; men han kan dog næppe være langt borte, for hans Hat staar jo der paa Bordet.

Kjöbenhavnsk Ethnogrefi.

Paa *Sommerlyst* hörte vi mangen Gang
De ægte Tyroleres jodlende Sang,
Der saa vi dem knejse med Nakken.
Men til Trods for de dejlige Lægge, vi saa,
Trods Fjeren i Hatten vi holder dog paa
Den danske Tyroler «paa Bakken».
Han er nu vel ikke fra Rütli,
men er desto mere gemytlig.

yrolerferdinand! Ja sikken Duft af Rystetoddy og varme Vafler der omsvæver det unge Kjöbenhavns Erindring ved Klangen af *Tyrolerferdinands* Navn. Hvad er Charlottenlunds Böge, hvad er Kragelunds Rhytmer mod dette, det Bedste, der endnu serveres »paa Bakken«. Den Gang, den rigtige gamle Mester Jakel paa én Gang omskiftede Livets store Skueplads og sin egen meget mindre Scene derude i Teltet med det store Mysterium, for hvilket Tæppet kun gaar en Gang op hernede, da sörgede det glade Kjöbenhavn, men Gudskelov ikke længe. Tyrolerferdinand er en god Sjæl med Hjertet paa det rigtige Sted. »Mester Jakel er död!« sagde han til sig selv, »Mester Jakel leve!« og saa flyttede han ind i Teltet ved Siden af med hele sit »Habundgut« og sin »lille brunöjede Datter« i Tilgift: ligesom den ene *Dalaj Lama* fölger efter den anden i Kraft af Sjælevandringen, saaledes levede gamle Jakel op i den evigunge Ferdinand. Og nu var der ingen Nöd længere paa Bakken: naar man blot gav lidt »paa Talerkningen«, blev »Hoho, min rare Dreng!« atter trakteret med Krukkeærter og Sursteg med Lavendelsauce i 5 Akter. Men i de musikalske Mellemakter klang endnu hans »Huldidelalala!« som Tyroler-Refrænet til hans berömte Kvad: »Paa Livets B-a-ne«, naar han sin »Gvitar henter« og »Alt det Andet bli'r til Ingenting«. Og gaar det saa ned ad Bakken med Dyrehavstiden og Kirstenpilegrimene vende det grönne Tempel Ryggen, saa drager Ferdinand ud som den sidste Repræsensant for den klassiske Oldtids *Attellaner*. Med alle sine Pakkenelliker joller han Landet rundt, ligefra »Tre Hjorter« paa Nörrebro til selve Snoldelev Marked, om det skal være, paa en lille Enspænder — »Selvejerkram! — Er Di tossi?« — det eneste moderne Sidestykke til den antike Thespiskærre. Og dog, som han saaledes kommer kjörende, vilde man nærmest holde ham for en jævn Hönsekræmmer; hele Forskjellen er kun den, at han ikke förer Hönsene med sig, men nöjes med at plukke dem paa Markedet. Naar han der retter det inkvisitoriske Spörgsmaal til den nærmest gabende Bondefredrik: »Inteskulledevilleværsartiminbraveungelandmandérmedsölvknapperneitröjenaasiemej:

»Var'et nu dej, der myrede Tönder»,

saa falder Örene altid med liflig Sölverklang og taber han ogsaa Vejret en Gang imellem, saa tager Lirekasse og Triangel fat, hvor Stemmen svigter den Gamle; for Tyrolerferdinand er ikke længer en Yngling i sine Dages Vaar; men naar bare Hjertet er ungt, saa spörger Ingen efter Döbesedlen, og endnu har han ikke svigtet sit Valgsprog: »Immer gemytlig».

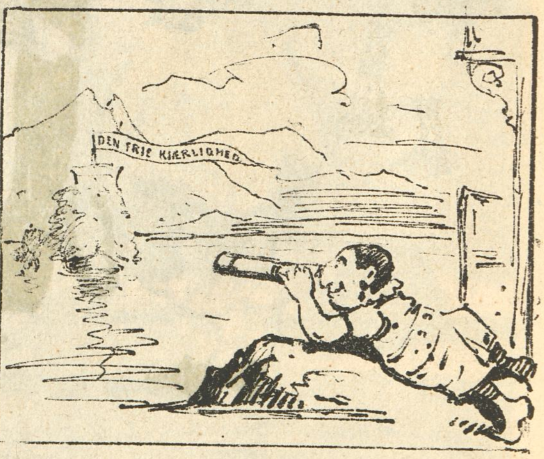
Manden med Perspektivkassen.

Her sés et Prospekt fra de syriske Egne.
— En Karavane har her maattet segne
Under Vægten af alle de mange Procent.
Som den har paa Rejsen saa svovlsurt fortjent.
Men Ulykken skyldes for störste Delen
At Föreren stadig har tyret Kamelen
Saa længe, til den paa Knæerne kom
Og segnede halvdöd i Örkenen om.

Selv slap han derfra vidunderlig nok;
Men værre gik det den övrige Flok.
Den bukkede under for Rejsens Kvaler
Og blev til Bytte for sultne Schakaler,
Og Gribbene — disse graadige Gjæster —
De slaas om de sidste afpillede Rester.

Nu fører jeg Dem til et schweitzisk Fjeld,
I Forgrunden ser De et pænt Hotel.
— En Kritikus saare berömt i Nord,
For Tiden i Keller-Etagen bor;
Med synlig Tilfredshed han retter sit Blik
Paa Noget, der passer for hans Æsthetik.
Et Bryllup hen ser paa den frie Sö
Ombord i et Fartöj, »höjt ladet med Hö«.
Det Fartöj er kommet til Ære og Herlighed,
Og blevet indviet »den frie Kjærlighed«.

Alt dette begejstret han stirrer paa
Og skuer dem begge i Vandet at gaa.
Saa staar de for hans æsthetiske Sans
I Romeos og i Julies Glans
Han fisker dem op og bringer dem hjem,
Og viser dem saa for sit Publikum frem.
Og derfor han haaber naturligvis,
At Folket vil nok paa hans Takt sætte Pris,
Og at man ret snart vil skue vor Doktor
Som nordisk Kvindeblufærdigheds Vogter.

Den 20de November. *Væringerne i Mikle-gard. Sine Möller* ka' for mig sie, hvad han vil, saa vajer mine Anskuelser om de Dele, tror jeg nok, lige saameget som hans, og jeg sier, at Stykket gik saadan, som vi ka' være det bekjendt og lidt til; men lige meget derom, nu ka' han gaa for det, han er, sier jeg, men Petersen Du sku dog, sier jeg, være forsigtig med din Udtale, for du blir dog engang opdaget, sier jeg. Du kan betro dig til mig, sier jeg; at du er misfornöiet med Styrelsen raver ikke Almindeligheden, og Dig tar de dog ikke til Direktör, ser du, alligevel. Alabonör, sir jeg, Petersen, kunde du belægge dine Ord saadan, som du kan belægge dit Smörrebröd, var det en anden Sag, saa kunde du værke paa Samfundet, men som det forholder sig nu med dit Mundlær, tror jeg betragtende Stillingen, som den er, at du burde, betænkende din Familie med fri Bolig, holde, og det er min Hjertens Mening, din Mund, forstaar du. Ikke desmindre sir jeg, veed du, at du har min Fortrolighed, og jeg sir dig, jeg ka være den Barm, du ka stikke i, hvad det ska være, uden at det kommer over mine Læber til din Forkleinelse. Derfor vil jeg, seer du, nu da jeg længe har bemærket dine Opsevasioner til mine blækkede Fingre, betro dig naar jeg inte er mere, hvorfor jeg förer denne Dagbog i Nattens dunkle Timer. — Ser du jeg skriver paa'en om Theatret for Severine, at hun ka ha noget at holde sig til, mens hun er ved Dansen. Længe stred jeg mod paa den Bane, der ofte ka være slifrig for den unge Pige i hendes Alder, men da hun ellers skulde ha' staaet i en Segarbutik, sa jeg til Mutter, at det vilde jeg foretrække, og saa talte jeg med Mester. Han var behagelig mod mig, som han altid er, kundskabsrig dannet, og da han hörte, hun var min Alders Tröst og han havde set hendes Ben, gik et, og saa begyndte hun med det Föste og nu gaar et med Peruetter, Tandepieder og Brisseer, saa det er en Fornöjelse. Ikke vil

jeg sie Petersen, at jeg er misfornöiet, skönt Gasien var smækker, men jeg vogtede over hende med Paapasselighed som den spæde Blomst under Klokken. Du veed Petersen, sir jeg, Severine er smuk, men hun er nysgjærrig efter alt det, der staar i Bladene, som jeg holder hende fra, da det forstyrer hendes Begrever om de Anliggender herovre som hun elsker og snakker om hele Dagen, da den Ene sir Et og den anden Resensent noget Andet. Severine, sir jeg, du ka holde dig uden Fare til Falkmann, sir jeg, ham ka du stötte dig til paa din Bane ser du, for han er klar, og han er en Mand af Faget. — Forstaar du Petersen, det sir jeg, for han vrövler saa grulig, at det inte er til at hitte Rede i. — Nu maa det gaa med Severine som det kan, jeg gjör min Faderpligt og Mutter gjör sin Moderpligt, saa maa Sjæbnen om Resten. Naar hun har naaet omtrent saa vidt, gaar hun til det siterende Skuespil, sir hun, for det har Mester sagt i sin Bog, at man skal gaa fra Mimikken til Taleorganerne, naar man har noen, og Severine taler godt for sig. Naa nu faar vi at see Petersen, sir jeg, hvad det kan blie til. Petersen polerede væk paa det Mahonitræs Gesigt med Besindighed, men jeg tror nok, at min Fortrolighed værkede godt paa ham.

Sandhed med Modifikation.

— Ja ded er godt nok Pier, men ded var dou ligegodt ikke saadan rejtig sandt, hvad han ha'de savt!

— Næ hör no Rasmus! Do stoderer inte Bladet, Do, Do læser det som et Ög, gjör Do. Der staaer jo, at han först blöv mortefiseret ved Kremenelretten for ded om Ballietterne, og bavetter blöv han mortefiseret ved Höjesteret for ded med Internatjonalen, og saa kan Do da begrivve, at han er hel og hulden mortefiseret.

— Men — æh! Pier, hva' vil ded da si'e, at han blöv modificeret?

— Ded vil si'e, at han blöv frikjendt, blöv han, og han kan sætte sin Hat li'saa höjt som Kongen sæl, ka' han!

To Politikere.

— Hvordan er det med den stakkels Grev Moltke-Lystrup? Blev han knust?

— Hvor falder De paa det?

— Jeg falder s'gu ikke paa Noget. Men der staar her i «Morgenbladet» at der faldt 169 Vælgere paa Greven, det staar der, knuse mig!

— Saa var det altsaa Buntmager Mikkelsen, der gik af med Sejren, for der faldt kun 119 Vælgere paa ham.

— Hvordan mon Venstre er faldet paa ham?

— Det er da let at forstaa. For det förste hedder han Mikkelsen, og for det andet er han Buntmager — de har naturligvis Brug for ham paa «Buntmagerloftet».

Den sidste Styrkepröve.

Dernede i Nestved har nylig man haft
En mærkelig Styrkepröve,
Om hvem der den största Tiltrækningskraft
Paa Vælgerne kunde udöve.

»De Höjstbeskattede byde vi Trods;
Og den, som vi anbefale,
Han er jo selvskreven Stamgjæst hos os
I Buntmagerloftets Lokale.«

Saa tænkte de lönlig, men skjönt de gik frem
Behændig og snilde i Talen,
Saa hjalp deres Halen ej andet dem,
End selv til at gaa paa — Halen.

Kjøbenhavn. Trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 48.

Onsdagen, den 1ste December 1875.

„Ungt Selskab".

(Imellem Dansene. I.)

— Hör, Emilie, Du maa give Fritz Eriksen en Dans, om ikke andet, saa Klapfinalen; han siger, han vil aflive sig —

— Nej, kjære Henriette, jeg er ligefrem nödsaget til at være grusom imod ham i Aften. Tænk Dig, i Onsdags hos Kammerraadens böd han den væmmelige Petra Frisk Is og ikke mig; jeg ved ikke, hvad Du synes! Men — nej, hvor jeg er lykkelig! Har han virkelig sagt, at han vil aflive sig?

— Ved den levende —.

Et Skakparti.

Hr. Krabbe, der föler paa Kongens Slot
Sig nu som Herre og Mester,
Som Vært har inviteret saa flot
En Del notable Gæster.

Man har begyndt et fornöjeligt Spil
Deroppe i denne Uge.
»*Punch*« har faaet Lov at se til
Og skal sine Öjne bruge.

Estrup og Krabbe spiller Skak,
Og Estrup har givet Möde
Med alle de »*Hvide*«, mens — jo Tak! —
Krabbe förer de »*Röde*«.

Imellem *Officererne* vil
Vi enkelte först os mærke
Til Orientering i dette Spil
Om, hvem der vel er de Stærke.

Krabbes *Taarne* de staar saa stöt;
Paa Flöjen stilles de Kjække.
I. A. Hansen og Berg er mödt
Som Venstre-Flöjmænd begge.

Hin Ledre midt i den samlede Flok
En Del Forstyrrelse bringer.
Han viser sig, tror vi sikkert nok,
Som helt uberegnelig *Springer*.

Og det tör vi sige — det saa vi jo tit —
Hvis Brikkerne saadan stilles,
At *Krabbe* tror, han kan spille *Gambit*,
Ved Hjælp af hin Ledre den spilles.

Löberne, som löber op og ned
Og gjör en Masse Affairer —
De tæller op og siger Besked —
Det er de to Secretairer.

Krabbe sætter sit Haab især,
Alt förend Kampen begynder,
Paa, hvad der er vel bekendt for Enhver,
Sin Force i »Spillet med Bönder«.

Frejdig han vil i Kampen gaa —
Blot han dog ej gaar i Vandet!
Thi Estrup har fast bestemt at slaa
Et Slag for Fædrelandet.

Hans Svoger staar som Taarn paa Vagt -
Det er ham en hyggelig Tanke! —
Holstein-Holsteinborg tripper i Takt
Ovre paa höjre Flanke.

Kofod hopper lystig omkring,
Haabet hans Fod bevinger.
Han snakker om Alt og om Ingenting,
Men han kan bruges som *Springer*.

Han er bestandig beredt til Kamp,
Hans Törst er »slets ikke« stillet,
Fordi han har »slaaet« en Bondetamp
Og Björnbak er ude af Spillet.

Med *Löbere* er man godt besat:
De National-Liberale
Löber omkap blot for at faa fat
I — *n'importe quelque!* — Gratiale.

Man mener, at Estrup i *Bönder* er svag;
Dem faar han med, naar han gider.
Saa saare han flöjter, hænge de bag!
Husk: han er Stamhusbesidder!

Hvad *Dronningen* angaar, ja, saa har
Man puttet hende i Lommen,
Det hedder: *gardez la reine!* min Fa'er!
Man taler slet ikke om'en.

Saa lad dem da spille det flotte Parti!
Lad dem begynde paa Spillet!
Blot Spillet ej bliver til Spilfægteri,
Som os saa ofte har drillet.

Maaske fra de »*Röde*« vi faar at se
Et löjerligt Enten — Eller:
Enten Mat eller *Roi dépouillé* —
Civillisten — derom det gjælder!

Paa Spillet man alt har taget fat!
Taber Venstre, Tabet det skylder
Först og fornemmelig den Ting, at
Det »Plyndresystemet« hylder!

Kulsorte Fortolkninger.

Punch. Men Hr. Chresten — — —

Hr. ***Chresten.*** Excusez! Men jeg har jo alt sagt Jer, at jeg hedder ikke Hr. Chresten. — *Je m'appelle Mr. Chrêtien.*

Punch. Nu vel *Mr. Chrêtien*, derudi maa I dog give Grev Blæsenborg Ret, at Hr. J. A. Hansens Interpretation af Grundlovens 39te Post, som handler om de paa Livstid valgte Medlemmer af Landstinget er galen og aabner os Aspecter til de mest curiöse og afsindige Interpretationer?

Hr. ***Chresten.*** *Non par di si fait non!* Jeg er *mafoi* af en anden *foi* end *Mr. le comte de Blésanbourg* og der er udi denne Post en *parfaite entente cherry cordiale* imellem mig og min *très cher ami Mr. Y. A. Hansang. Je vous assure* og I kan ogsaa faa hans Assurance derfor — at de Ord »paa Livstid« bemærker netop »**ikke** paa Livstid» — *Worseau m'emporte!* det er vel ikke god Dansk, men det er klart som lyse Dagen, at det er kun et *maladroite expression dans la loi de—de—de* — Ach *Mr.* Punch! jeg har i dette moment *tout à fait oublieret* hvad »Grund« hedder paa Fransk.

Punch »*Raison*« saavidt jeg véd.

Hr. ***Chresten.*** *Ah merci!* altsaa *dans »la lois de la raison,«* hvor den handler om de kongevalgte *membres de »la chose de la terre.«*

Punch. Ej ej, *Mr. Chrêtien!* I kan have stor Ret derudi. Ret nu kommer mig i Hu en Hoben andre Poster i den samme Grundlov, som gandske paa samme Maade ere formulerede paa mindre god Dansk. At Finantz-Loven skal præsenteres först for Folketinget vil jo Intet sige uden, at den **först** skal præsenteres for Folketinget efter at den har været præsenteret for Landstinget og af dette er bleven approberet, ikke at at tale om Grundllovens allerförste Post, hvor de Ord »Regjerings-**Formen** er indskrænket monarkisk« jo kun kan have den Bemærkelse, at Regjeringen i Reliateten er »uindskrænket monarkisk« — jeg skal cedere Jer, at det ikke er god Dansk, men jeg sér ej rettere end, at det maa være Meningen af jeres »*loi de la raison*«.

Hr. ***Chresten.*** *Non par di si fait non! Mais excusez!* Jeg seer af mit gyldne *Chronométre populaire*, at det ret nu er den Time, da min *maître de langue* plejer at indfinde sig. *Je me retire. Adieu.* (Gaar bort, idet han snövler igjennem Næsen): *Fripon! maraut! coquin! bougre! badaut! Fai—Fai—Fai—* næh, næh, næh! nu har jeg det — *Fainéant — Fainéant* hedder det! Ach havde jeg nu kun her *mön cher ami Mr. Schroll* ved min Side, at jeg paa ham kunde demonstrere og exercere mine *progrés dans les protocolles francaises!*

Stor Forsonings Cantate
ved
„det forenede Venstres"
Gjenforening.

Bas-Solo. (*Berg*):

Hvor skönt, at atter vi fölges ad,
Bi To saa gerne vil sammen være!
Nu er ved Kronen jeg dobbelt glad,
Og halvt om Sceptret, saa tungt at bære.
Vi sammen rejse
:|: Og stolt vi knejse, :|:
Mens höjt vi hejse
:|: Partiets Flag! :|:

Tenor Solo (*Högsbro*).

Det hjalp saa godt i vor svære Nöd:
Den Smaa og Store fik Et i Sinde!
(afsides) Lad ham, den Store, kun ta'e mod Stöd,
Mens lunt jeg sidder i Krogen inde:
(höjt) Ja det er Gammen
:|: At stemme sammen, :|:
Naar Ja og Amen
:|: Er Tingets Sprog! :|:

Kor (af de 30).

Det var vemodigt at skilles ad
For os, som burde forenet være;
Men Gud ske Lov, i vor Hovedstad
Nu atter samles de Hjertenskære:

Tutti.

Ja Friheds-Stammen
:|: Skal vokse sammen :|:
Trods Tvedragts-Flammen
:|: For Evighed!! :|:

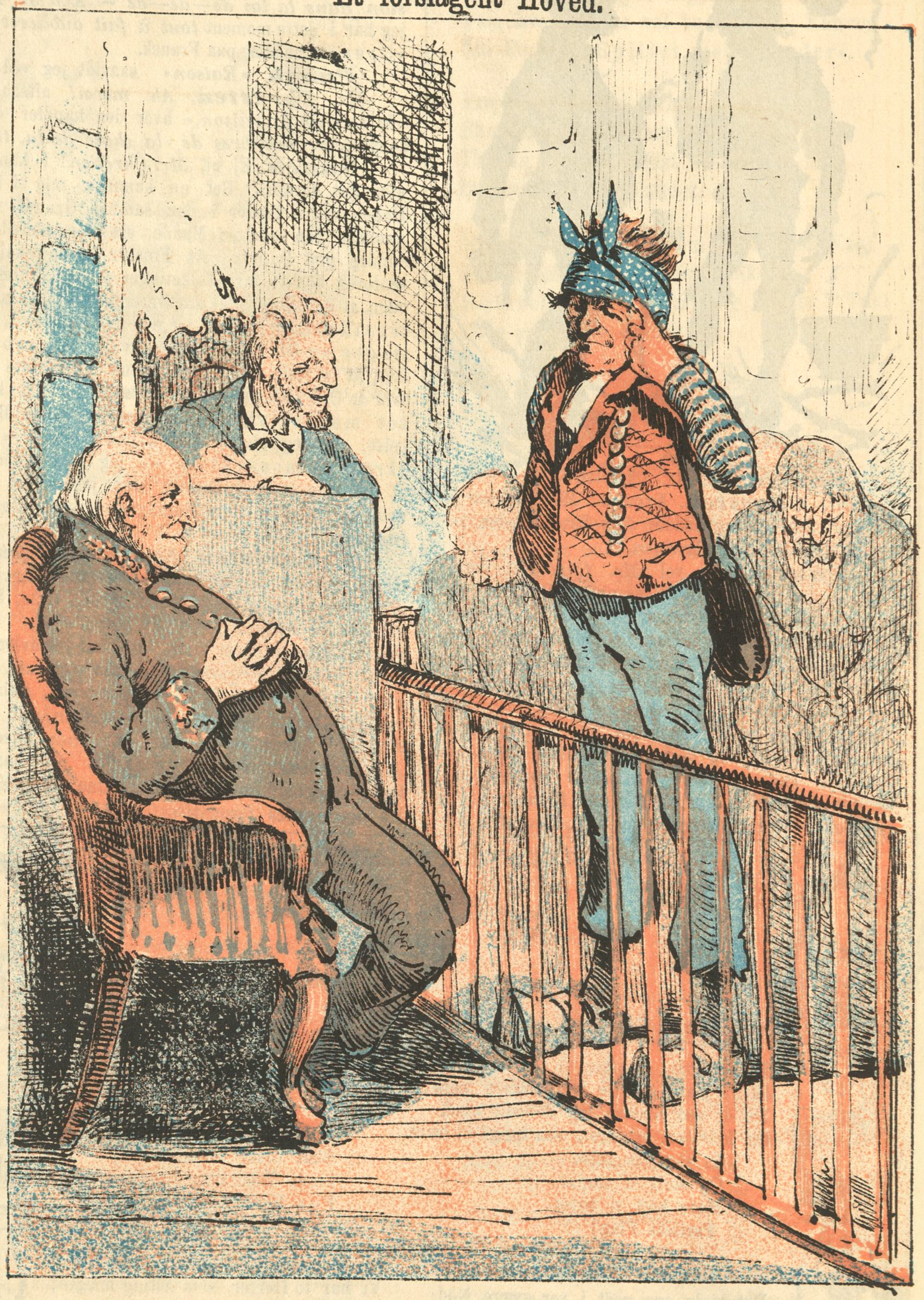
Kor (af de 22).

Og nu saa trygt vi kan stole paa:
Vi har to Herrer, som Alting mægte;
Om stundom end vi dem ej forstaa:
Vi véd, Ministrene Alt vi skal nægte!

Tutti.

Ja det er Gammen,
:|: At sidde sammen, :|:
Naar Arneflammen
:|: Er Enighed!! :|:

Et forslagent Hoved.

— Ja, æ Herredsfoued ka jo sjæl si, hudden mi Naabo haar slauen mi Hui i Stökker, aa A gjör Ostand o en Betaaling for den Skaai, mi Forstaand haar faat. A vil ha 500 Kroner.
— Ja min gode Mads Lundbæk maa dog först bevise, at Jer Forstand var saa meget mere værd, för J fik det Rap.
— Da haar A Attest for et a uor Muer, aa æ Souenfoued vil gjöre si Id o, te A er bleuen saa dom som et Best.

Det unge Kjöbenhavn.

— Hade Du Lyst te aa gifte Dej? Krissian?

— Hva Fanen sku je de for? Je har'et jo godt som Ungkarl!

Manden med Perspektivkassen.

Her ses en ganske forunderlig Port;
— Et Fund, Arkæologien har gjort. —
Den kom til Syne, saa vidt man véd,
Da et gammelt Teater blev revet ned,
Og stammer, som man har Grund at formode,
Fra Pælebygningens Periode.

Den vidner klart om den ringe Grad
Af Kunstsands, som Datidens Folk besad,
Og om, at Begrebet »Luxus« og »Hyggelighed«
Var disse Vandaler en ren Vederstyggelighed.
— Ja, lad os Guderne takke, fordi
Vor Tid er voxet fra sligt Barbari;
Vi skrider bestandig frem med Tiden
Og sætter aldrig det Skjönne til Siden.

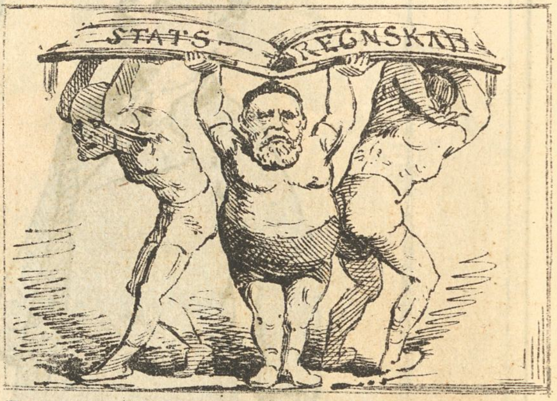
Nu viser jeg for Eders undrende Blik
Et kvindeligt Akademi for Logik.
»Professoren« staar just paa Talerstolen
Og viser, at det er saa klart som Solen,
At vil man disputere med ham,
Da maa man være saa from som et Lam,
Sin Mund, den bör man naturligvis holde
Og sine Hænder maa pænt man folde
Og sidde stille og agte smukt

Paa hans Veltalenheds höje Flugt.

Naar saa de vil rigtig artige være,
Vil mange skönne Ting han dem lære
Og saa faar de först den rette Fornöjelse
Af den forventede Gageforhöjelse.
— Men *à propos!* det er dog lidt slemt,
At han har en lille Sandhed forglemt,
Den tog sig vist godt ud fra hans Katheder
Og er dog vel aldrig svær at faa ned:
— Man bliver ej strax en Personlighed,
Fordi man bruger Personligheder!

Nu faar I at skue tre Akrobater
Fra vort politiske Forstadsteater;
Omkring paa Tribunerne göre de Spænd
Og »give Partiet« som »stærke Mænd«
Som »Brydere« er de særdeles flinke,
Endogsaa Hr. Safft er mod dem en Sinke.
Med Statsrevisionen de gi'er sig i Kast,
Og uden stort Bryderi faar de Hast

Paa dette Arbejd, som selv en Alkide
Med hele sin Kraft ej kunde bestride;
Ja der forsikres, at uden Sved
De kan tage paa deres Samvittighed
Det ædle Metal, som en anden har slidt for,
Og præsteret en Mængde Sort paa Hvidt for,
Og dette gaar til foruden »Trolleri«
Ved Hjælp af lidt mathematisk Geni,
Hvorved de forvandler en Statsrevision
Saa den ligner et Værk af en Ligningskommision,
Og ved en Ligning af förste Grad
»Den ubekjendte«, som deri sad,
Bli'er saare let til et Nul reduceret
Tillige med det, han har revideret.

Overlampepudserens Dagbog.

Den 21de Novbr. Wilhelm Tell. Jeg holder mig til Petersen i Operaen Han si'er, at Tell er den Förste, vi har herovre, udmærket udödelig, si'er han, og Orkestret med. Korene udövergaaelige. Fröken *Skov* var ikke i sit S den Aften, men hun var imödekommende mod os og frelste os fra en röd Plakat, og det ska' hun ha Tak for, og jeg si'er, hun sang med Önde og de rigtige Fornemmelser. Derfor tænker jeg paa, hva' du sa'e igaar Gamle, det var et sandt Ord, det om Bladene, og det betænkte jeg, da jeg forleden læste op i Dagbladet. »Hun fortsætter i Prinsessefaget« si'er han, og saa var den Sludder ude. — Ska' det være morsomt eller fint, synes Du? eller er

'et kanskesens en belevendes Tone for den höjere Anskuelighed, tror Du? jeg ved det inte, men hva mig anbetræffer, tror jeg inte, a *Punch* vilde ta'et paa den Bov — den er for kammerjunkret. — Belysningen var god, Gamle, og den dalendes Stjerne paa det blinkende Hav to sig dejlig ud paa Dekurasionen — aa sikken en Dekurasion du! — Jeg ka' heller ikke forstaa, hva det skal til at rejse ud efter Dekurasioner, vi ka jo gjörę dem herhjemme bedre end Tyskerne og gesvindt nok, naar du bare kunde faa dem til at oplære et Par Onge i Faget, og det blev da meget billigere. Ja, si'er jeg, Petersen, og jeg holdt inte a, at de sendte Holst ud efter Kulicher paa den Tid af Aaret, vi ka inte undvære ham herhjemme, og det begynder svært at dingle med Pröverne — sæt saa, at han kommer Noget til, si'er jeg.» «Hu! ti stille» si'er Petersen, »det var rædsomt» sier han.

Den 21de Novbr. Den hvide Dame. Den er go nok, arundet, behavelig. — «Gudskelov, at Holst kom hjem, det var en fæl Dröm», sier Petersen, «jeg hadde om ham i Nat. Haha! jeg drömte, jeg var tilsös med Etatsroden i en vældig aaben Baad med alle Kulicherne. Vi tog til Rostok for at gaa det korteste Stykke over Vandet. Det var dejligt Vær, sér du, i Begyndelsen; men midt paa begyndte det at storme gyselig, og der gik Söer lisom Rundetorn. Saa sier Holst til mig og en Kokkedreng non opmuntrende Ord, som han raaber gjennem Stormen paa Vers, og dem husker jeg saa grangivelig, nu ska du höre:

«Mod Döden man omsonst sig stræber at bevæbne;
«Hvis saa beskikket er, hvis det er Eders Skjæbne
«At I paa Havets Bund skal hvile Eders Been,
«Saa hjælper Eder ei, I græde vil og sukke,
«I maa dog give Jer, I maa for Döden bukke,
«Derfor Sömænd, lar dog ej saadant Jer forskrække —
»Jeg kan ej tale mér, faar Ondt og maa mig brække.»

Disse modige Ord paa rette Sted værkede godt paa mig, men Kokkedrengen fik være ondt og brækkede sig, og saa knækkede Masten. Naa! tænkte jeg, der laa vi den Nat uden Dyne, og det raabte jeg ganske höjt, desformedelst jeg spark Dynen a mig, tænker jeg; men jeg vaavnede inte, — nej! jeg sa straks i min Snarraadighed «Deres Velbaarenhed, sae jeg, nu maa vi op med Kulicherne og holde hende til Vinden, det gæller vores Ære, sier jeg, og den danske Skueplads». Det har du Ret i, sier han saa, og saa begynder han igjen:

»Lyksaligt er det Land,
Lyksalig er den By,
Som har en saadan Mand —»

men saa sier jeg, »nu maa sku Deres Velbaarenhed staa lidt a Hesten, sier jeg og ta fat med Næverne. La vos nu först faa fat i det Sætstykke der, det har vi til Fuk, og saa tar vi Dagligstuen til Storsejl — saa ska' De sé, saa gaar hun.» Og det gik osse godt i Begyndelsen, det vilde lisom til aa löje a, og da vi nu kunde skimte Land, to vi fat paa Portvinen og noen Ævelskiver, som Etatsroden hadde ta't med fra Drestn. Nu tror jeg nok, at det Hele kunde ha spændt godt a og i al Gemytlighed, sér du, men saa ble' det vores Ulykke, at Holst vilde rejse sig og udbringe en Skaal for Damerne; idetsamme knækkede Stumpen, og overbord gik Dagligstuen og Kokken og saa bagetter jeg og Holst. Men det var godt, a jeg kom i Vandet, for saa vovnede jeg natyrligvis, og du ka tro, jeg var glad, da jeg mærkede, at det Hele var en Dröm, — Det var en forskrækkelig Nat.»

Markedsberetning for Kjöbenhavn
(ved Mæglerne *Askengren & Co.*).

Pengemarkedet har i den forlöbne Maaned været meget knapt, saa at endogsaa *Nationalbanken* har maattet se sine Veksler paa *Donner* protesterede, uden en Gang at være i Stand til at betale Protestomkostningerne, og Fondsmarkedet har i Flovhed næsten kunnet maale sig med *Kalko*.

Theen har gennemsnitiig været tynd, hvorimod

Kaffe, navnlig paa de Steder, hvor den har været blandet med Lövetand, har været lovlig stram.

Ris vedvarende mat, og vil neppe blive efterspurgt, med mindre unge *Alberti* skulde komme tilbage, i hvilket Tilfælde en *hausse* vil være vis.

Sukker har ligeledes været stadig nedadgaaende, og flere Sukkerfabrikker (Landskrona og Itzehoe) have derfor ogsaa kastet sig over Brænderi-Driften, hvilket vistnok har betalt sig ret godt.

Salt, især attisk, har været Genstand for livlig Efterspörgsel, hvorimod

Engelsk Salt var meget trevent; der fandt kun *loco* Forretninger Sted, og Köberne viste sig meget utilböjelige til at tage mere, end til det öjeblikkelige Behov, ligesom denne Vare i det Hele taget maa siges at være ledsaget af en mat Stemning.

Smör, heri er kun gjort en mindre Forretning ved Crones *»Danske privilegerede Smör-Compagni«*, for hvis Regning en af dets Agenter modtog et lille Parti ude ved Jernporten.

Ballonerr have i den senere Tid været stille; efter den stærke Stigen i Sommer paa *Tivoli* kom de *Albertiske* Svovlsyre-Balloners bratte Fald, og det maa ganske vist indrömmes, at denne Artikel viser en afgjort Tilböjelighed til immer at gaa den forkerte Vej.

Klude og Ben have ligeledes i lang Tid været matte, dog kan det med Sikkerhed forudsiges, at naar först *Kasino*-Maskeraderne begynde, saa kommer der nok Liv i Kludene, og i Benene med.

Fragtberetningerne ere vedvarende höjst ugunstige, og höjere Fragt lader sig kun betinge for *Damejeaner*, dog modtager Fragtmændene fra Slagelse til en billig Fragt mindre Kurveflasker, navnlig saadanne, hvis Indhold let lader sig stuve indenfor Vesten, ligesom ogsaa flere i England til Danmark solgte Skibe, klassificerede i *Lloyd Plimsolclasse I*, betinge meget lav Fragt for denne Artikel.

Telegrammer til «Punch»
(udenom Ritzaus Bureau).

Malmö, 1 December Kl. 10^{45}. Ifölge Indbydelse af «Dagbladet» i Kjöbenhavn ankom idag Kjöbenhavns Overpræsident, Havnekaptein og Havnebygmester, samt flere andre Fagfolk med det förste Dampskib fra Kjöbenhavn, for at tage de nye Havneanlæg i Öjesyn. De modtoges ved Landstigningen af de fungerende Toldbetjente i Uniform.

Efter et fra Kjöbenhavn indlöbet Telegram havde den tekniske Borgmester, Konferentsraad Ehlers, der ogsaa skulde have været med, forsovet sig, saa at han var kommen for sént til Dampskibet og han vil derfor först komme med det næste.

Saavidt vides er der ingen större Fabrikker brændt inat i Sverig.

Atisch! hvor det lugter dejligt!

Exner *pinxit.* Punch *delineavit.*

»Den Dygtighed, som er den uundværlige Betingelse for et skabende og livskraftigt Demokrati, er den sædelige — — — Og det er en Lykke for os — — —, at vort Demokrati — — — just har sit bedste Tilhold i de Lag af Befolkningen, hvor den moralske og personlige Vederhæftighed gjennemgaaende er störst — — —«.

Holstein-Ledreborg i *»Roeskilde Tidende«*

(*Almuevennen* Nr. 46. 17de Novbr. 1875).

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen Bergmann & Hansen (Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 49.

Onsdagen, den 8de December 1875.

Teori og Praxis.

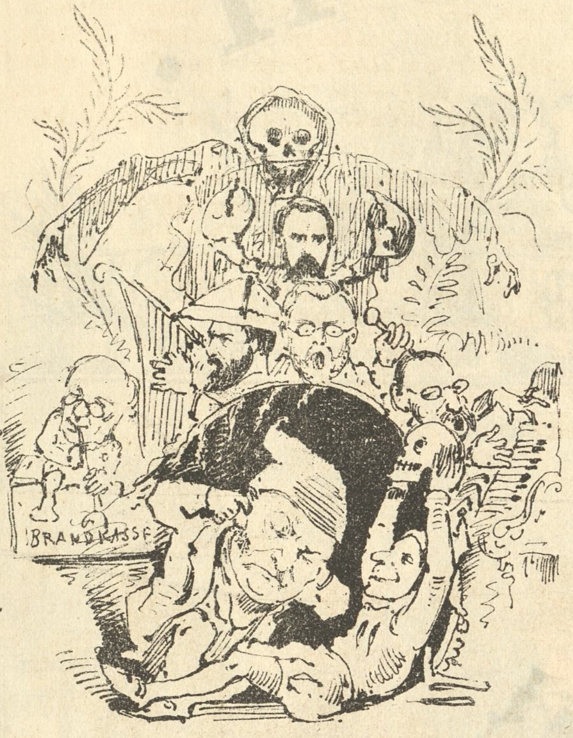

Moderen: Fölg altid Sandheden, mit Barn! lad det være Dig en hellig Pligt under alle Livets Forhold — — — —

Pigen *(i Dören).* Her er Modehandlerinden med en Regning til Fruen — — —

Moderen: Aa sig bare, jeg er ikke hjemme.

Et Hjertesuk
i Anledning af Finansloven.

Den Finanslov væ! væ! den Finanslov!
Kunde den dog gjöres til en Landslov!
Men forgæves tænker man paa Sligt.
Den er Tyngepunktet for det Hele,
Og — selv i de allermindste Dele —
Kassen bör bekigges — det er Pligt!

Ak! men de usalige Partier
Stemme op de vante Melodier,
Dem, vi hörte alt, da vi var smaa,
Dem, vi — skönt de blev forlængst lidt vamle
Dog — naar vi engang er blevne gamle —
Stadig væk vel nok skal höre paa —:

Höre, hvordan »Kriger« **Frede** Boisen,
Savler væk om Rusland og om Preussen
Og om deres Militæretat
Og om, hvordan vi vel bedst forsvares.
Han har Planen lagt og — Gud bevares! —
De han bande paa, den er krabat! —:

Dernæst skal vi höre paa Gert Winther,
Som bestandig möder med en splinter-
ny Ide til Skatternes Reform.
Han kan sige, hvordan der skal spares,
Ikke dog paa Brandskat — Gudbevares! —
Den kan aldrig blive for enorm! —:

Höre, hvordan Universitetet
Nok saa lystig kommer paa Tapetet
Mellem disse Skolelærere.
Hvordan store Spörgsmaal der skal klares,
Se, det véd de, ja! for — Gudbevares! —
De er jo Idéens Bærere.

Höre, hvordan Zahle insisterer
Paa en Skat paa Noder og Klaverer —
Var man et Klaver, man blev forstemt! —
Uh! at tænke sig, at der skal svares
Paa en saadan Pladder — Gudbevares! —
Det maa ikke være ganske nemt.

Men forresten! hvorfor skal man svare?
Der er svart saa tidt, saa lad dem bare
Pladre væk — de tier vel tilsidst.
Sent — men dog engang! — det vil erfares,
At de maatte tie — Gudbevares! —
Selv en Berg forstummer dog forvist!

Derfor vi, som hör' ej til Partier,
Tavse höre vil de Melodier,
Som de stemmed' op, da vi var smaa,
Dem, vi, skönt de nu alt er os vamle,
Dog, naar vi engang er blevne gamle,
Stadig væk vel nok skal höre paa!

Fortids Ord i Nutids Munde.

»I Mangel af Smör ta'er man tiltakke med Fedt« sagde *Onsdagsforeningen*, den fejrede P. Chr. Zahles halvhundredaarige Födselsdag.

»*Suum cuique*« sagde »*Morgenbladet*«, det mente, at Enhver, som læste det, burde holde det.

»Bar er broderlös Bag«, sagde Tauber, han skyndte sig at dække »Vestsjællandske«.

»Enhver Ting paa sit rette Sted«, sagde Sören Kjær, han foreslog *Onsdagsforeningen* at sætte I. A. Hansens Buste paa Ulfeldts Plads.

»Vi mödes paa *Buntmagerloftet*« sagde Högsbro til Berg.

»Hm!" sagde Fenger, da man valgte Levy til Statsrevisor.

Höjre-Klögt er vel behænde,
Venstre-List er uden Ende.

Nedlæggelse af Titel. Efter Forlydende agter Lars Björnbak snarest at nedlægge sin Titel som «sölle Degn».

⁂

Paatænkt Hædersbevisning. I Anledning af sin 70 aarige Födselsdag skal Hr. I. A. Hansen benaades med Titel af den «*énoghalvfjersindstyvende Fortolker*». I samme Anledning paatænkes der givet en Festforestilling, ved hvilken Jubilarens Yndlingsværk «En Folkegave», Sparekassestykke af *A—i*, rimeligvis vil blive gjenopfört.

Nyt fra Theaterverdenen. Ifölge B. T. er der i Berlin paa *Reunions-Theatret*» blevet opfört et Stykke betitlet «Strousberg oder Es ist nicht Alles Gold, was glänzt». Efter Forlydende agtes Stykket i bearbeidet og lokaliseret Skikkelse opfört her paa «Det Forenedes» Teater under Titelen: «Berg eller Hvis det kom an paa Skjægget, kunde Gjedebukken prædike».

Botanisk-Have-Syge. I Henhold til Lov om Veje, Gader og Vandlöb af 14 Decbr. 1857 har Kjöbenhavns Magistrat affordret Universitetet 11820 Kr. 44 Öre som botanisk Haves Andel i Udgifterne ved Gotersgades Forlængelse fra Voldgade til Öster-Sögade og dens Istandsættelse.

Dyrtiden.

Ak!' »Tiderne skifte,« det véd vi saa godt,
Snart er den idealistisk,
Saa kommer Materialismen saa smaat,
Og förend vi ane det, saa har vi faa't
En Tid, der er — darwinistisk.

Og Smagen forandres fra Tid til Tid,
Snart er den smægtende lyrisk,
Snart sværmer den kun for Löjer og Vid,
Snart gaar den til Bunds i Problemer og Strid,
Snart træder den frem som — dyrisk.

Nu sværmer den, saa det er en Gru,
For Köer og Faar og Heste,
Man trækker ej Gæssenes Hals itu,
Men indrömmer uden ringeste Blu,
De er paa en Maade vor Næste.

Og nu har den nyeste Tid fört frem
Til Rædsel for Veddelöbsryttere,
Et æret Selskab, hvor hvert et Lem
Har lovet at virke med Fynd og Klem
Som Dyrenes höje Beskyttere.

Det værner om Dyr, fra de ganske smaa
Til de störste Tyre paa Amager,
Og passer, saa vidt som dets Öje kan naa,
At ikke en Kat fortrædiges maa,
Men nok en ulykkelig — Kammager.

Endog en »Theaterdirektör«
Bemærker man her min Sandten!
Han vil afværge med Næb og Klör,
At ikke den stakkels Pegasus dör
I Stalden hos — Elefanten.

Om kort Tid faa vi vel nok at sé,
At Selskabets Love bestemmer
At optage dem, som »blandt Dyrene«
Skal »mest findes lig et Menneske«
Som selvskrevne Æresmedlemmer.

Gid Selskabet stande saa fast som en Void
Til Glæde for Dyresjælene
Og löfte höjt sit beskyttende Skjold
Over hver en Folke — Tingstud som Schroll
Og alle de andre »Umælende«.

En Afslöring.

Motto: Betro aldrig en Hemmelighed til To: Alle vide, hvad Tre vide.

Gammel Forskrift.

Blandet Kor: Hvem Pokker er det dog, der skriver »Lampepudserens Dagbog«? — Det er Magnus! — Nej Gu' er det ej nej! Det er Bogholderen. — Aa Snak? Bogholderen? — Mig er det for Resten ligemeget, hvem der skriver det Vrövl, man nævner dog saa Mange.

En höjtstaaende Mand: Ja mine Herrer! Jeg vil dog sige dem, at jeg gjerne vilde vide det; det passer sig ikke, at vore Egne paa den Maade behandle Teatrets Affærer; det er til Skade for Tjenesten, mine Herrer!

Punch: Dersom Hr. Konferensraaden saa gjerne vil vide det, og De vil love mig ikke at tale om det, i alt Fald ikke til **Berner**, skal jeg betro Dem det (*hvisker ham det i Öret*).

Den höjtstaaende Mand: (forbavset.) Nej!? Det var som Pokker!

Bag Kulisserne. III.

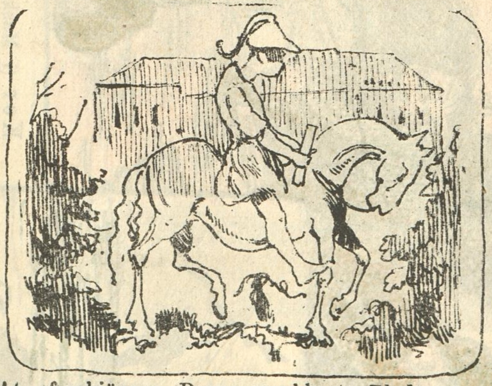
Manden med Perspektivkassen.

Her knejser en gammel, bröstfældig Mur,
En Levning af Fortidens Arkitektur.
Den sælsomme Bygning har Façade
Mod ny og mod gammel Østergade;
Den brede Gavl i sit sorte Skrud
Sig tager saare betydningsfuld ud
Og skyder os uvilkaarlig i Sinde,
At Ejeren ærgrer sig sort derinde.

Men indenfor ser man den Mand at gaa,
Som Naturens lönlige Kraft kan forstaa,
Som trodser Dödens og Sygdommens Rænker
Og mangen en bitter Pille os skænker;
Blandt andet har han begyndt for nylig
At tillave Sæbe med Salicyl i,
Hvori, hvis man ellers Kemien kan tro,
Særdeles forskjönnende Kræfter bo,
— Vi haabe, at dette symbolsk os spaar,
En snarlig Forskjönnen forestaar
Af *Svaneapotekets* ærværdige Gaard.

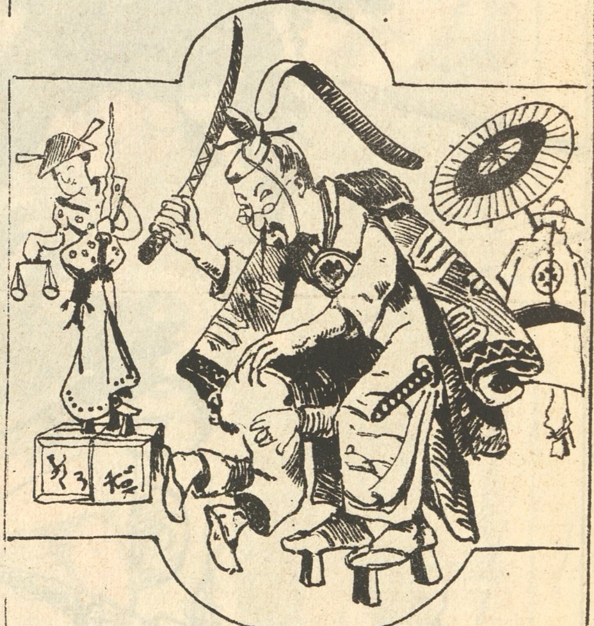
Her ser de nu »Hesten« paa Hallandsaas,
Som snart i tvende Aarhundreder saas

At »forskjönne« Byens smukkeste Plads
Som Nabo til Gyldenlöves Pallads.
Den er en sjelden Naturmærkværdighed,
Der synes at vidne om Kunstnerens Færdighed
I at behage sit Publikum,
Og udtaler tydelig, skönt den er stum,
At Kunstneren har været hestedum.

— Nu har man plantet rundt omkring
Af Træer og Buske saa tæt en Ring,
For at den naadige Hersker ikke
Generes skal af profane Blikke.
— Som Kunstværk har Hesten sin store Værdi;
Thi ellers bliver det uforklarligt,
At den har hævdet sin Plads i saa farligt
Et Naboskab som vort — Kunstakademi.
— Forresten, kan Du ved Statuen finde
Et Udtryk af Billedhuggergeni,
Saa skal det fornöje os meget, fordi
Vi selv formaaed det ingen Sinde.

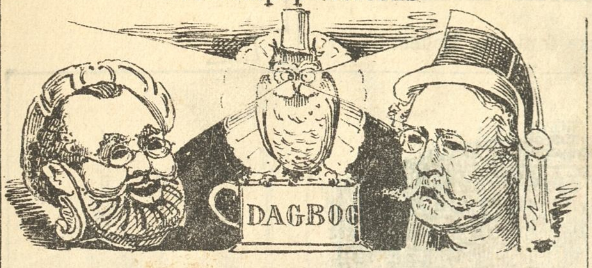
Det ærede Publikum föres paa Stand
Til »Kejseren af Kinesiens Land«.
Med Retsplejen bliver De gjort bekjendt;
— En Procedure er netop endt,
Og Sagens Dommer, der, mellem os,
Tillige fungerer som Profos,
Ved Hjælp af Bambus Systemet, der hersker,
Den arme Synder igjennemtærsker

Og giver hans Ryg behörig Attest
For, at den har været hos Themis til Gjæst.

Men der gaar nok sælsomme Skikke i Svang
Ved den kinesiske Rettergang;
Thi neppe er Exekutionen endt,
Saa möder Profossen som Delinkvent.
Og for Fru Justitias Harm at forsone
Han ofrer fuldmangen sölvblank Krone.
Og ved et saadant Arrangement
Er alle Parter i Sagen tjent —
Dommerne tænker det gik ej saa galt.
Saa fik man da Sagens Omkostning betalt.
Og Synderen tænker omtrent det samme,
Hans Ryg er nu god til en — Oriflamme,
Hvorunder Folketribunerne maa
For Frihed og Lighed og Broderskab slaa.

Overlampepudserens

Den 26de Novbr. *Væringerne i Miklegard.* Naar man i mange Aar har travet sammen og slidt i'et, jeg havde nær sagt Nat og Dag, saadan som jeg og Petersen, saa knyttes Fortrolighedsbaandet fastere, og man har sine Hemmeligheder til Fornöjelse i ledige Timer. — Petersen er en Mand med Dulighed, er han, og der er nok inte mange, som ka stikke ham i Træskæreriet, naar han gider være over det, saa jeg ka' sie, hva det anbelanger, at han er morsom, grusom morsom, men sommetider er han for morsom. Naar han saa begynder paa sine Kunster — og hvert Öjeblik hitter han paa no'et — saa sier jeg osse til ham: «Du er morsom Petersen, sier jeg — men du skulle la' det gaa lidt over, for at det ikke ska' blive opdaget.» — Saadan kommer han en Morgenstund for 3 Maaner siden med sit blaastrivede Lommetörklæde paa Maven ned til mig og staar og vender Hviden ud a Öjnene. «Gomorgen Petersen,» sier jeg, uden at tænke paa noen Ting, «hva' er det du har paa Maven?» sier jeg. «Det er en Ule» sier han, og saa tar han Törklædet a, og viser mig Dyret. «Er du gal,» sier jeg, «hva ska vi med den? Hör! jeg vil sie dig noet Petersen, nu er Du vis morsom igjen, det ka være, men Du har ingen Logeg», sier jeg, «ingen Tænkekraft». — «Jammen» sier han, «den er dresseret til Rottejagt sér du, desformedelst jeg hörer, at der ska' oprettes flere Bestillinger herovre, aa saa vil, jeg söge om at blive Rottejæger sér du, — her er osse saa dödt, siden vi mistede Theaterkatten». «Ja men Petersen», sier jeg, «sæt nu den gi'er sig til at snakke med under Forestillingen, hva saa?» — «Det frygter jeg inte,» sier han, «jeg har dresseret ham, og du ska' sé vi faar Nötte a ham, og vi ka' osse bruge ham i Jægerbruden, la' du blot mig raade». — Naa! det gik osse godt i lang Tid, der var ingen, som mærkede ham för i Aften. Jeg ka ikke vide, om det var fordi Petersen var borte, eller hva der gik a Kreturet, men i 2den Akt, da de begynder at snakke om a de skal komme til at vade i Guld, saa begynder Bæstet at skoggergrine, og længere hen, hvor de truer mod den græske Ild, saa hyler han, saa de hyssede nede i Parterret. Jeg blev bange for a det Hele sku ryge istykker, saadan grinte alle de nye Væringer, og saa visker jeg til Petersen: «Du maa staa inde for Fölgerne», sier jeg — «Kreturet kommer over dit Hode — jeg vasker mig og gaar ned i Kjælderen».

Den 28de Novbr. 1825. *Kong Salomon og Jörgen Hattemager.*

Den 28de Novbr. 1875. 50 Aarsdagen efter Vaudevillens förste Fremkomst *Postillonen i Lonjumeau*, og ikke Kong Salomon, men hvorfor mon? Vil Theatret ikke længere være *Heiberg* bekjendt? hvafor vil det ikke mindes den Festdag? Vi lave jo dog saa mange andre af diverse Pölsepinde, og saa ikke denne, der er af Betydning. — «Sér du», sier jeg om Aftenen til Petersen, «saadan noet har jeg nok hört sie herovre iaften, men bagetter Petersen, bagetter, og saa kom Fortrydelsen forsilde, sér du, og Fortjenesten og Fornöjelsen var flöiten, lisom Jödens Silkehat. — De mangler Driftskapital herovre sier de, og den ska Risdaen skaffe dem, men det ka'en inte, sér du, med den bedste Villie, for den Driftskapital, de mangler, sku sættes i Hodet paa dem, og Hode har de inte noet a, sér du. — De glemmer Heiberg og Heibergs Vaudeviller — og naar de saa husker paa dem, saa tror de bagetter, at de ikke dur noget, fordi de inte spiller dem rigtig — depasser ikke for Tiden hedder det saa. Maa jeg spörre dig Petersen», sier jeg, «tror du maaske heller ikke a Malle og Klister egsisterer endnu? — jo gu gjör de saa, men de sér inte saadan ud, sér du som dem, vi nu ha faaet — og naar de ingen Md. Burmann har, og ingen Burmann, saa har de ingen, og saa ka de la Stykket ligge, te de faar En — de ka da Heiberg inte gjöre noet ved; men Kong Salomon, den ka de spille og den vilde ha passet udmærket godt. Sér du det er min Mening, som jeg vil kungjöre, för vi skilles ad. Farvel!» — Petersen hadde heletiden været saa bevæget med Öjnene rundtenom, at jeg nok mærkede der var noget, som stak ham. Da Aftningens sildige Stund nærmede sig, sier han: «Nu er Tiden kommet, föl mig», sier han og saa fölte jeg ham hen til Bagbordsröstet, som vi kalder det, hvor der var tændt to Lamper omkring en Forhöjning med Dækken paa. «Sér du Gamle,» sier saa Petersen», nu griver jeg desse Tæppe — og saa sier du, som den fornemste: «la falle» og saa faller'et, og saa sér du mine Hænders Gjerninger for dig i den sidste Maaned. Jeg har brugt en gammel Krop natyrligvis, men Ho'et er godt og det har jeg gjort til Amindelse om dig og ham som Du elsker». —

Severine! jeg sier dig, det var det dejliste Öjeblik i mit Liv — der sad han, som jeg elskede og hadde gaaet i Byen for ligefra han bode ved Knippelsbro — lyslevende! — «Sig noet», sier saa Petersen — og det vilde jeg ogsaa, men jeg var saa höjtidelig, beklemt, at jeg bare tænkte ved mig sæl: «Der kommer nok en Tid, hvor dit Billede osse kommer ovenpaa», og det sa'e jeg til Petersen, som nikkede og pejede paa Ulen — og han nikkede osse —

Den 5te Decbr. *Kejserfesten i Kreml.* Ja sikke Stas: jeg ku godt se paa Mester kunne jeg, at han allerede har en stor Hofballet i Hodet — han mener vel osse, de va Synd for de dyre Kostymer, om der sku gaa Möl i dem, den bliver nok go nok.

INDUSTRIRIDDERFORENINGEN

I Aften Kl. $8^1/_2$ holder Hr. Kand. *Schleisner* et Foredrag om Svovlsyre- og Vand-Inddampninger, navnlig med Hensyn til de paa *Albertis Fabrikker* gjorte Forsög. Saafremt Tiden tillader det, vil han ligeledes forevise nogle Pröver af Kokes- og Kies-Puds fra samme Fabrikker.

Det konstitutionelle Kökken.

Motto: Mange Kokke fordærve Maden.

De Kokke bleve kun lidet fro,
Da deres Madmo'er tog Ordet:
»I faa fra nu af ej Rist eller Ro;
Thi jeg har bestemt, at om Maaneder to
Skal Maden staa færdig paa Bordet.

Nu skal I fat paa jert Arbejd ta'e,
Og det uden lang Forhaling;
Thi jeg vil paa ingen Maade ha'e,
At I skal sidde og »drive den a'»
Og ligegodt faa jer Betaling.«

De maa nu skynde sig, det kan nok hænd's
Og udholde Skorstensheden.
— Men kommer Kokkene op at skjænds,
Saa skal vi nok se, at Stegen brænd's
Og Gröden bli'er dygtig sveden.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

№ 50.

Onsdagen, den 15e DECEMBER 1875.

En Höne med Ællinger.

F. S. F. — Banen er aaben.

Paa Dammen færdes de Ællinger smaa,
Ved Bredden staar Hönen og ser derpaa.
Den er saa beklemt og urolig til Mode

Og kan slet ikke faa i sit Ho'de,
At de, der til Verden som Kyllinger kom,
Er skabt til »vandartige« Ællinger om.

1ste Behandling.

**Motto: :|: Gummi Elasticum! Gummi Elasticum! :|:
Det var det förste Vers! etc.**

Boisen snakker i Öst og Vest,
Boisen sidder paa höjen Hest,
Boisen gjör umaadelig Blæst
Og snakker lystig fra Lev'ren.
Boisen vilde dog vist gjöre bedst,
Ifald han stopped' for Knevren.

Thomas Nielsen gaar derpaa lös.
Thomas Nielsen er temmelig bös
Over denne to Maaneders Dös
Her til sidst i November.
Han og *Boisen* gik paa, saa det gös
I de samtlige Kæmper.

Denne Finanslov, der blev dem forment,
Som de först fik saa grulig sent,
Dette — fortæller de lige rent-
-ud — det gjorde dem »gale«.
Det har atter Partiet »forent«:
Berg plus *Nielsen* og *Zahle* —

Og *Boisen* og *Jensen* og *Madsen* og, hvad
De brave Venner, som skiltes ad,
Men atter kysser hinanden glad,
Hvad de nu hedder Alle,
Atter gaa de sammen i Rad,
Atter de skraaler og skralde.

-*-

For et Öjeblik vi se tilbage:
Vi vil mindes de forsvundne Dage
I Belysning af den förte Klage.

Se vi saa tilbage lidt i Tiden,
Blot en Smule, blot for tre Aar siden,
Se vi dem i ufortröden Sliden

Köre lös paa Skoleloven — ikke
Paa Finansernes — den lod man ligge,
Skönt den forelaa til Punkt og Prikke.

Og for to Aar siden saas herhjemme,
Hvad vi heller ikke ville glemme,
At den samme Lov de nægted' Fremme.

Sidst — ifjor — man gav sig gode Stunder!
Over Kældernæsaffæren grunder
Man til henad Jul, og intet Under!

At de andre Love maatte hvile.
Men iaar stakaandet skal man ile —
Skal vi græde eller skal vi smile?

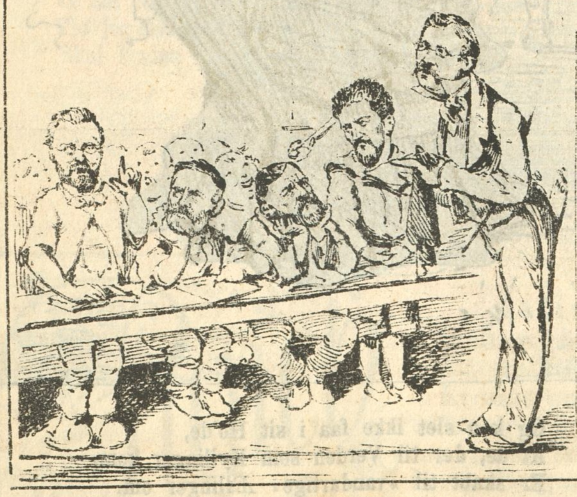
-*-

Man har en ganske forfærdelig Hast,
Har hverken Ro eller Rist eller Rast.
Selv ikke *Baier* gi'er sig i Kast
Med sine engelske Skatter.
Ene *Geert Winther* snakker sig fast,
Stadig en Genstand for Latter!

Thorup var dog forresten Mand
For at faa »trukket Torsk i Land« —
Tinget sover, alt hvad det kan,
Men *Krabbe* strammer i Linen
Og minder ham — ej om hans Fædreland —
Men derimod om — Terminen!

Diskussionen kom atter i Gang;
Den var baade treven og bred og lang.
Boisen sang saa til Aftensang
Og var baade tör og vandet,
Endelig Formandens Klokke klang —
Og nu er »Udskuddet« dannet!

Fra Skolestuen.

Læreren. Naa Börn, kan I saa nævne mig et Exempel paa »en ubetinget Menneske-Ret, en absolut Ret, som ikke taaler Begrænsninger og Betingelser?«

Christian. Jo, Höjesteret!

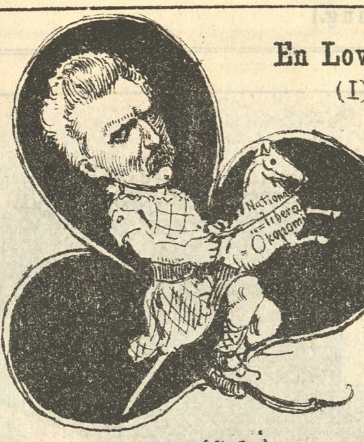
Læreren. Fanden i Vold med de gamle Parykker! Tænk Jer om Drenge!

Sofus (peger med Fingeren). Maa jeg? Gaasesteg med Rödkaal til Mortensaften, lige saa meget, man kan æde!

Sören. Og Risengröd Juleaften!

Chresten. Ja og Bergfisk!

Læreren. Snik-Snak! I Misfostre af udödelige Vælgersjæle! Det er Forsamlingsfriheden og den politiske Agitation, er det. Forstaar I det?

En Lovgiver
(I)

Gert Winter *(Solo)*.
»Skudfrit er det Rige forvist,
Som har én saadan Kavallerist!«

Venstre-Folket *(Kor)*.
»Paa! Paa! Paa'en igien,
Lille Professor Fredriksen!«

Punch's Pris-Spörgsmaal
for Aaret 1875—76.

1. I Theologi. Hvilket er det væsenlige Udbytte af de i de sidste Aar anstillede Undersögelser om de saakaldte sibyllinsk-grundtvigske Oraklers Oprindelse, Mangel paa Indhold og Værd?

2. I Lovkyndighed. Hvorvidt lader en Indflydelse af germanisk Ret paa den danske Rets Bekostning trods Næverettens nominelle Afskaffelse sig paavise?

3. I Statsvidenskab. Der önskes en Fremstilling og Vurdering af Professor Frederiksens Ejendommeligheder og Betydning som ökonomisk Forfatter.

4. I Lægevidenskab. Der önskes en nöjagtig og af Thermometermaalinger ledsaget Iagttagelsesrække af Pulsforholdene i Taubers Fordöjelsesorganer umiddelbart efter en Rigsdagsrejse, undersögte ved Brandretspiller og oleum americanum.

5. I Filosofi. At belyse Forholdet mellem den etiske og den æsthetiske Livsanskuelse med særligt Hensyn til Sigurd Müller og Rudolph Schmidt.

6. I Historie. Bogös og Kjældernæs' Forhold til Danmark fra Kong Berg den Gevaltiges Tronbestigelse 1874 til Skolelærer Skottes Abdication 1875.

7. I klassisk Filologi. Der forlanges en kritisk og exegetisk Kemmentar til Alexander Schumachers Oversættelser fra Latin (vide Fritz Reuters »Efterladte Skrifter.«)

8. I Kemi og Fysik. At paavise, hvorledes den semitiske frie Kjærlighed kan koge i Hö med særligt Hensyn til Kellers Schweitzmethode.

9. I Æsthetik. At fremstille de Former, hvilke Pauline Worm fremviser i Negligé efter at være stemplet af P. Hansen.

10. I Naturhistorie. De danske Valgkredse *(Rustica)* ere i høj Grad hjemsögte af Indvoldsorm af forskellige Typer og levende i forskellige Organer, og de frembyde tillige usædvanlig gunstige Forhold for Undersögelser af disse Snyltedyrs Levnetslöb og Vandgange. Der önskes derfor en kritisk Redegjörelse for, hvilke Snyltere der hidtil ere fundne i de i Danmark forekommende Kredse, og hvad der hidtil foreligger som sikkert om disse Snylteres Liv og Udviklingslöb, foröget med selvstændige Iagttagelser af nogle af dem. — Besvarelsen maa være ledsaget med Figurer og hensigtsmæssig opbevarede Exemplarer af undersögte Rigsdagsmænd.

11. I Mathematik. Der forlanges en saa fuldstændig og udtömmende Udvikling som muligt af, hvorledes Kunstkritikerne i Dagbladet ville blive næste Aar, naar man har Forholdet:

$$\frac{S.M.}{(Kuns)^t} - \frac{K\ddot{O}}{(r\ddot{o}d)^{der}}$$

Det er givet, at *S. M.* er en imaginær Störrelse.

»Ded er skidt med Lavs!«

Hvad er der no i Vejen med Dig Rasmos? Do hænger med Hodet saadden hielt nör i Maven.

— Jo sier Do Pier, ded har no sin Grond. Jeg kan sige, som det staaer i Histaarien i Allemenakken: »Ded er skidt med Lavs«, er'ed.

— Hvikken Lavs, Do?

— Min egen Lavs, Do, og saa Kjæstens.

— Er Do kaskesens nödsavvet til at spænde for og kjöre til Byen etter Dovtoren til ham?

— Næh, saa akavet er det dog ikke, men ded er lige godt forkiert. For jeg skal sige Dig Pier, han stod jo nok sidste Mikkelsdag, men han er dov dommere end et Ög, er han.

— Naa ded er han? Ja saa skal jeg gi'e Dig et Roed, Rasmos, saa skal Do dov itte sætte ham til at passe Öget.

— Næh, saa tovli er jeg da itte, men der er en anden Sav, som kraperer mig Lavs og ded er, at han taler itte altid Sandhied, gjör han itte.

— Itte ded Rasmos. Saa kan han vist heller itte være saa dom endda.

— Troer Do itte Pier? Men hvad skal jeg sætte ham til, mener Do?

— Hvad Do skal sætte ham til? Sæt Do ham bare til Frisemminariommet og lad ham læse til Skolemester. Han, den anden Lavs, han Lavs i Viby, han kan jo dov itte hænge ved'ed til Dommedav, og nærensttid at han himler, saa kan din Lavs jo faae Kaldet etter ham, om ded ellers er rejti sandt, at han er saa dom, som Do si'er, og itte altid farer med Sandhied.

— Ja ded ku'være möj'godt, naar ded kons itte varer for længe.

— Ae veed Do hvad, Rasmos, han kan jo altid blive valgt ind i Rigsdavven saa længe, der maa de da savtens kunne bruge ham; han har jo ette nödig at raabe saa höjt som Berg, bare han skraaler op saaddan som Schroll, ded kan s'gu være nok.

— Ja snakke for sig, ded kan han no itte, men der er Nouet han kan, sönge, det kan han.

— Saa har han ingen Nöd, Rasmos, saa kan han jo blive Formand i Hærydvalget — ded er en smok Bestelling, for ded er dog ham, der skal passe gamle Dahmark.

— Ja saa troer jeg nok, at ded blier det Passe'ligste, at han faaer ded at passe. Tak for dit Raad Pier! No maa jeg hjem og passe Öget. Ja — havde han, Lavs, no kunnet passe ded, saa kunde jeg bløven siddende nouet længere hos Dig. Farvel!

En fiffig Regnemester.

(Mellem Vejle og Kolding.)

— A trouer, te a vil sætt' mæ euer o den anden Si'e; dier æ da kon fi'r, aa hier æ vi jou fem.

Den forlorne Söns Hjemkomst

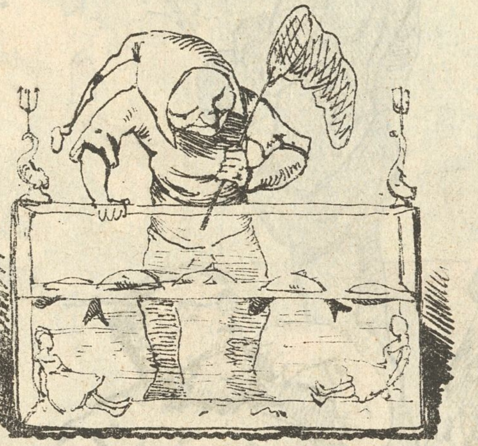

— Jeg sier, jeg sier, at jeg har handlet daarlig og fortjener ikke at kaldes Baron!
— Javel min Sön, *noblese oblige;* men vi er jo Alle Mennesker, og der er Fedekalve nok at slagte endnu.

St. Mercurii Evangelium. Kap 13. v. 101.

Manden med Perspektivkassen.

Hvad her De skuer, kan jeg fortælle,
Skal forestille en — Musefælde
Af den Slags, der er bestemt til at huse
Om ikke en Mus, saa dog en Muse.
— I gamle Dage den havde til Maal
At fremvise store levende Aal
Og Sild og Hornfisk og Torsk og Flyndere
Til Glæde for slige Vandskabningers Yndere.
Og disse Kunstproduktioner gik an,
Indtil de blev til det bare Vand,
Og Personalet med Finner og Skjæl
Det sulted nok efterhaanden ihjel.

— Da skete der pludselig en enorm
Forandring i denne hellige Halle:
Det Fugtige fik nu en anden Form,
Og Fælden man lod *Elysium* kalde
Til Minde om de »Saliges« Bo
Og lod den befolke af Fisk paa to.
Men skjönt man endnu bliver godt bekjendt
Herinde med Fiskenes Element,
Saa haaber man dog, at for lang Tid er omme,
En vildfaren Muse i Fælden vil komme,
Thi Direktionen har ladet bebude,
At den vil gi'e »en Fallit« herude.
Og Udbyttet heraf, man haabe kan,
Vil ikke blive det bare Vand.

Fra Fiskenes Verden vi nu ville stige
Og kaste Blikket paa Fuglenes Rige

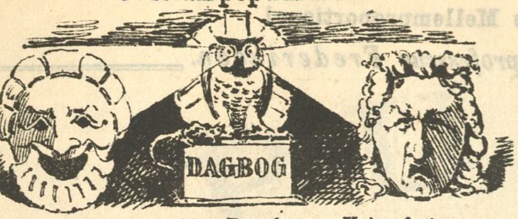
Og her vi netop for Öje har
Et ganske mærkeligt Exemplar.
Det synes at være temmelig klart,
At den maa være af Trækfugleart,
Thi den fortrak fornylig herfra
Og dukkede op i Amerika.
Man trode, forinden den bort var flöjen,
At den lagde Guldæg, men det var nok »Lögen«
Nu vil den forflöjne Fugl paany
Opsöge sin Rede i Absalons By;
Men den vil vist faa en haard Nöd at knække,
Hvis ikke den mere paa Rotschild kan »trække.«

Derefter trakterer jeg Dem paa en frisk
Med Noget, der »hverken er Fugl eller Fisk«.
Det er nemlig en folkelig «Folkeforening,»
Hvis Stiftere svæve i den Formening,
At man faar en Helgenglorie paa
Ved udenfor alle Partier at staa,
En Gjerning, de saare let kan udföre,
Da intet Parti vil ha'e med dem at gjöre.
De hylde, til Glæde for Arbejderstanden,

Den Sætning, at »Arbejdet adler Manden«
Derved indföres paa Adelens Lister
Endog forulykkede »Journalister«
Og dito Stillingskommissionærer,
Selv om det Adelspatent, de bærer
Kan minde lidt om det Hæderstegn,
Der pryded' i sin Tid höjsalig Hr. Kain.
Thi det er jo ædelt for Samfundets Vel
At slaa sin Broder moralsk ihjel
Og at efterligne Samsons »Geschäft«
Mod Fjenden at bruge en Asenskjæft.
Ja Adelsmænd af en saadan Kaliber
Dem kan man bruge til Alt, naar det kniber.
— Dog bör man dem takke for al den Nydelse
Man faar ved at læse den skjönne Indbydelse,
Der er holdt i en prægtig, malerisk Stil
Og trænger hverken til Hövl eller Fil;
Thi naar Stilen blot er en Smule erotisk,
Kan Indholdet godt være kraftidiotisk,
Der findes dog altid en stor Mængde smaa
Beslægtede Aander, som nok bider paa.

Overlampepudserens

Den 5te og 6te Decbr. *Keiserfesten paa Kreml.* Den hele Aften var jeg i en forfærdelig Angst for Ulen. — »Sæt nu,« sier jeg, »at Kreturet gir sig til at hyle under Forestillingen, det vilde være skrækkeligt for Forfatteren, og Du ska se, naar hun opserverer Guldet og Söltöjet og det hvide Flöjl, saa begynder hun.« Petersen sae dog hele Tiden, at hun var dresseret, og han hadde Ret, for den var saa stom som en Mus, og Festen gik med Humör for hele Huset. — Det var en Jubelaften, der var Henrökkelse fra Begöndelsen til Enden, med smuk Musik og dejlie Dekorasjoner. — Men, det hadde jeg sagt for længe siden, da *Holm-Hansen* gik herovre. »La bare ham gaa,« sae jeg, og han gik osse, men hvor gik han hen? han gik til Udlandet, ser Du, for at lære Sæder og Skikke, og saa vendte han hjem lisom Gedalia for at betale sin Gæld til Fæderlandet. Og ser Du, det er min Stolthed, at vi herovre ka gjöre vos til a, at vi tæller et saadant Væsen mellem vores egne, for han hörer vos til, ser Du, vi har giet ham det Fornödne, og nu gier han vos det igjen. Men paa den anden Side sier jeg med Sanhedens Röst, vel er han ingen Kringeldriver, men han er dyr, meget dyr. — Jeg vil inte dermed sie, at vi inte sku ha Raad til aa udstyre den historiske Handling i Komedien, naar vi tar til Sparepengene for Historien i Balletten; men, ser Du, denne trænger til Stasen,' og Komedien sku helst gaa paa sine ejne Ben, og det ka være, at denne her inte saa ganske kan'et, men der er Blomster i'et ka Du tro, Tulepaner, som ka friske op. Forresten ved Du nok Petersen, at jeg altid er temmelig urolig de förste Aftner, og Blodet kom i svær Bevægelse paa mig i Mandags, da den ene af Generalerne faldt imellem Benene paa de Sammensorne. — Saa! tænkte jeg nu gaar'et galt — nu tar de Sammensorne Generalen, istedetfor, a han sku ta dem, og saa ligger det Hele — forstaar Du, Petersen, det var saadan i Spænningen, at det foer gennem mig et Öieblik, men det gik over, og det endte med Tiifredshed. For Resten vil jeg sie Dig en Ting, natyrligvis gedult forstaar Du — jeg holder paa det bestaaende, og jeg foretrækker a rulle med Pengene — kom inte igen med den Besparelse! det var vores Ulykke, da Berner begyndte aa ligge op; har vi lidt tilovers, saa ansætter vi flere Embedsmænd, det gier Anselse, og jeg maa sie hva *Molbek* angaar — »da jeg var kommet saa langt i mine Betragtninger med Petersen, faller en Tanke paa mig, som jeg overtænkte aa, saa sier jeg lisom ved mig sel: »Forunderligt! höjst forunderligt Petersen!« og da han nikkede bifaldendes og osse sae »forunderligt«, ku jeg tænke, at han samstemmede, og saa sier jeg: »det glæder mig, at Du er enig med mig Petersen, og jeg ska være forsigtigere i Fremtiden med min Dagbog, men saa meget er vidst, hva jeg betroer til den i den stille Time, det faar jeg, lisom jeg kommer ind a Dören derovre. Igaar jeg ska ta mig en Forfriskning hos Portneren, skuffer han Mössen helt bav a, og sier: »Fatter blir nok tör a al det Skriveri,« sier han, og saa gaar han rundt om Næsen med Pegefingersn. »Ser Du Petersen! det er en Opdagelse, men, hvor tror Du den kommer fra? — Det er fra Severine, Du ka bande paa'et — det er Severine, sier jeg, som forraader sin Far. Men det ska ikke ske mere. I hendes Paasyn, satte jeg en Hængelaas for Skuffen og sae til hende med Alvorlihed: »Hva Teatret anbelanger,« sae jeg »saa passer Du dine davlige Battemanger,« sier jeg »og holder Din Mund. Du ska faa en Oplæsning for din Fremtid engang imellem« sier jeg, »men Du rörer ikke ved Bogen, forstaar Du, det være sagt med Forsonlighed og dermed sier jeg Punktum.« — Hun ble flov, Petersen og stak a, og nu er jeg beroliget. — Hva Festen og Holm-Hansen anbelanger, er jeg osse beroliget, og jeg ska betro Dig Fremtidens Planer. Naar Stykket ikke trækker, tar Mester alsaa Dekorasionerne og Dragterne til Baletten og laver en Historie med Benene — det er han Mand for, og saa ka Molbek oversætte Komedien paa russisk og la Holm Hansen gaa med den til St. Petersborg, aa sku Du höre Petersen» sier jeg »nogen sie om den Tanke, at det var æstetisk Smuds, som *Dagens Nyheder* sae forleden, saa tier Du bomstille — om Du skulle finde det beleiligt, ka Du vende Hviden ud a Öjnene, men Du sier ikke et Ord, forstaar Du — bomstille —«

Tillæg til Lov om Sprængstoffers Medtagelse paa Skibe.

Fölgende Sprængstoffer: Iahansenik, Chrestenbergin, Högsbrosyl og Tauberodin maa ikke medtages ombord paa Statsskibet uden at være isolerede i dertil for hvert enkelt indrettede Rum.

Zahlevidin, Schrollstof o. dsl., som ikke kunde fænge, selv om man sætter Ild til dem, kunne medtages i ubegrænset Kvantum og uden særegne Forsigtighedsregler.

Samtale.

— Har De set, Höjstærede? Nu mener selv *Krabbe*, at hans Rigsdagsregnskab bör revideres. Det har jeg længe luret paa.

— Ja det er saa godt nok, men er De ogsaa vis paa, at man kan faa Nogen til at revidere Rigsdagens Regnskab?

— Faa Nogen til det? Naar vi betale honnet for det, saa kommer der s'gu Hunde nok om det Ben.

— Saa sagte Farlil! Har De tænkt paa, hvad det vil sige »Rigsdagens Regnskab«? Sæt nu, at de, som der staar skrevet, skal gjöre Regnskab for hvert overflödigt Ord, de have talet?

— Ak, Du store kinesiske *Zahlebergthomasnielsengeertwintherfrederiksen*! De siger Noget! Nu forstaar jeg, at *Berg* ikke sagde et Muk i hele tre Dage. Aa nej da — saa maatte Fanden være Revisor! og jeg, som var saa glad!

— Skal vi saa gaa op i Folketinget?

— Aa nej, aa nej! Lad os meget hellere gaa ud i zoologisk Have og se paa Kamelerne derude.

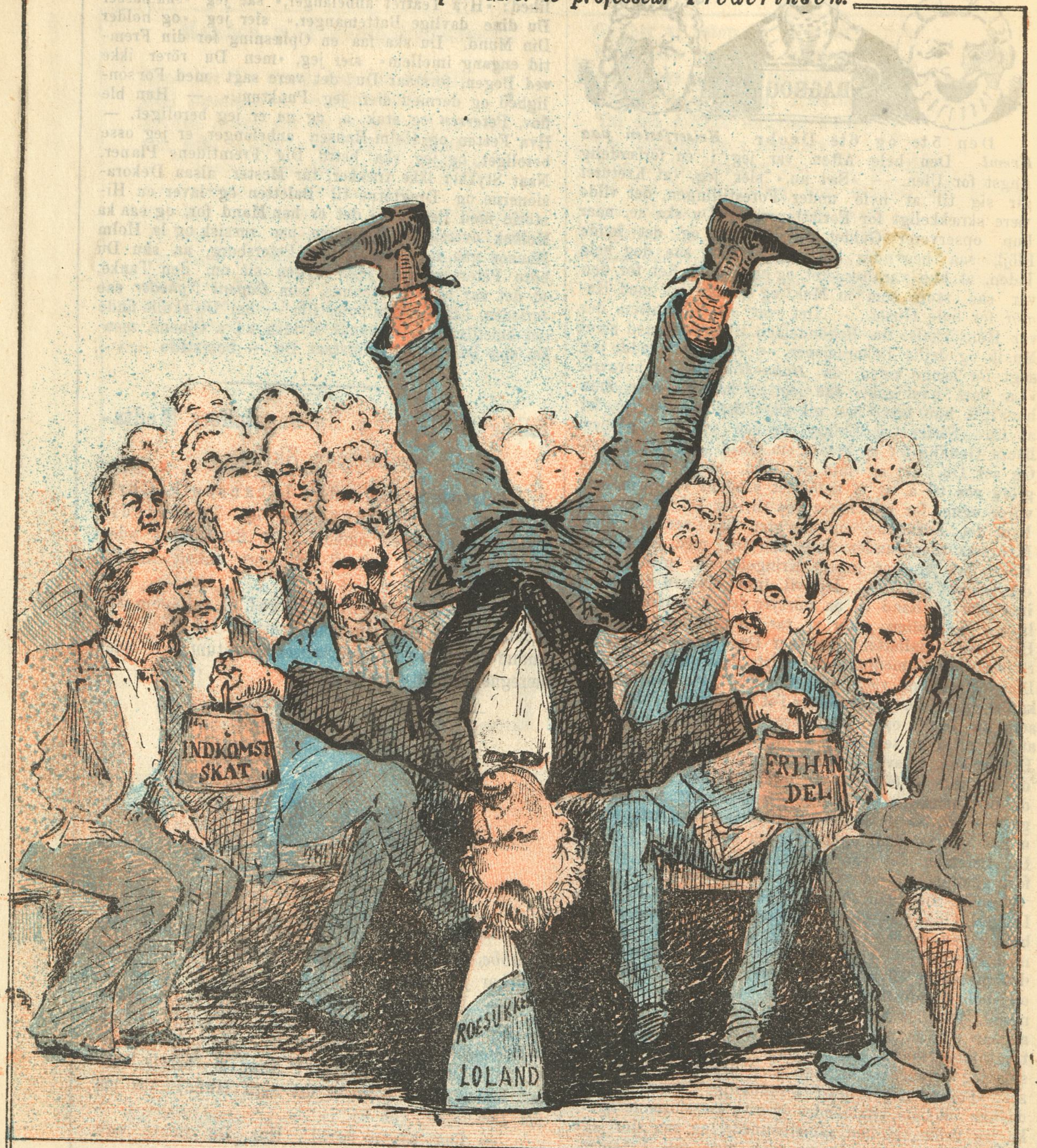
Korrespondance. Alt det Udkomne af ***Punch*** er **udsolgt** undtagen nogle faa (c. 100) Exemplarer af indeværende Aargang, der kunne faas i indheftede Kvartaler.

For at imödekomme **Mauges** Önsker vil fra Nyaar et **begrænset** Oplag blive trykt paa **tykt Velin** til en Pris af **2** Kr. Kvartalet, men for at Oplagets Störrelse kan bestemmes maa udtrykkelig Bestilling herpaa gjöres i Tide.

Bare Tungen lige i Munden.

eller den nationaløkonomiske Mellemproportional

Grand tour d'adresse par Mrs. le professeur Frederiksen.

»— — det hænder ham jævnlig, at han paa sit urolige Leje kommer til at ligge i den rigtige Stilling — naar han saa bare kunde blive liggende! — —«

Morgenbladet **den 9de December.**

Punch

satirisk politisk Billedblad

udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Øre pr. Nummer, 1,50 Øre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Ostergade 26 og i Hovedkommissionen **Bergmann & Hansen** (Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn.

Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 51.

Onsdagen, den 22de December 1875.

Fra etnografisk Museum.

(Paa en Regnvejrsdag.)

— Nej, hvad er det dog for En, Jette?
— Lad mig se — naa — det er en Grönlænderinde i Vinterdragt.
— Hör, vèd Du hvad, Jette, det var i Grunden den mest magelöseste Dragt til paa Sköjter, for det er virkelig svært med de snævre Kjoler!
— Ja, man kan rigtignok se, at de er indrettede paa at löbe paa Sköjter hele Aaret rundt, de lykkelige Mennesker! Hör — saa Du, han var ogsaa paa Vejen derud i Dag?

Forsvarssagen.

Det ser truende ud i Nord og i Syd,
Og Krigstrompetens skingrende Lyd
Den synes man alt at höre.
Naar Foraaret kommer, gaar det vel lös,
Og vi, som gaar i den vanlige Dös,
Ja, vi er godt op at köre!

Endskönt det er vitterligt nok for Enhver,
At Livsbetingelsen er en Hær
Og först og fremmest en Flaade,
Endskjönt det er hört og set og sagt,
I Spyddets Od er kun Retten lagt,
At man lever ej mer af Guds Naade —

Endskönt det er vist, at den er fortabt,
Som ej i Tide et Værn sig har skabt,
Vi höre *Bajer* dog tale
Ad Væggene op og ad Stolperne ned
Og sige os en vidtlöftig Beskěd
Om, at vi bör være nevtrale!

Paa Tinge snakkes der vidt og bredt,
Og Bönderne traske i Landeværnstrit,
Og Forsvarsloven trasakkes.
I Aaringer snakkede de derom,
Men endnu ikke af Stedet den kom,
Der væves og pjattes og snakkes!

Man bygger Fæstninger paa Papir —
Jo, det er en ganske lystelig Svir!
Ti medens der nu bliver grundet
Og höjst geniale Planer lagt,
Alt förend de blive til Live bragt,
Saa har vi vel Fjenden i Sundet!

Og saa kan vi rolig sige Godnat
Til baade Forsvars- og Indkomstskat,
Hvorom de nu diskurere.
Saa faa vi jo sikkerlig nok at forstaa,
Hvorlunde Skatterne lignes paa,
Naar Preusserne dem diktere.

Men ve over dem — naar Alt er forbi —
Hvis usle Skatteprinciprytteri
Og Sneverhed i Hjertet og Aanden
Har stillet os blot for en röverisk Færd
Og ynkelig nægtet os Flaade og Hær
Og revet os Værget af Haanden!

Og det skal der siges, at de handle slet,
Som nu ville stryge vort Forsvarsbudget,
Og vide de skal desforuden;
At naar Budgettet gaar op i Rög,
Vort ældgamle Flag med det Samme vi strög,
Vort Dannebroge paa Skuden!

Bulletin: *I. A. Hansen* har faaet saa meget Ondskab i sit höjre Öje, at han ikke kan se rigtig med det, derimod sér han meget godt med det venstre. *Zahle.*

* * *

Udnævnelse. Under 15 ds. har det behaget os — «Punch» — allerfolkeligst at udnævne Folketingsmand *Bak*, paa Grund af sammes tvetydige Stilling med «Sædet» i Mellempartiet og Stemmen i «det Forenede», til — *Tve-Bak* med Rang umiddelbart efter *Prof.* Frederiksen.

* * *

Efterlysning. Fölgende 4 Folketingsmænd, der vare fraværende ved Nedsættelsen af Hærudvalget, efterlyses — nemlig:

Fredsraad *Frederiksen*,
Bisidder *Steenstrup*,
Berider *Jagd* og
Vidar (Tve-) *Bak*.

Literatur. »Det er ikke klogt at holde sig helt udestængt fra Fremmede; det Bedste er at stifte Bekjendtskab med det Gode, som findes hos Andre, at optage dette i sig og udarbeide det paa sin Vis.« Det er samme Tanke, som har ledet Prof. Erslev til paa sin Vis at udarbejde sin lange Række af Kort og korte og lange Læreböger i forskjellige Fag, Böger, der for en Del er enestaaende paa sin Vis, idet man, hvad der turde være deres störste Ros, paa intet Sted mærker Fagmanden. Som den kosteligste Perle imellem dem staar Forfatterens sidste Værk »Naturens Bog Nr III. Mineralriget«, i hvilken hans geniale Greb paa at udarbejde »paa sin Vis« maa slaa Enhver. Som Pröve hidsætte vi kun fölgende Slagord pag. 23:

»Safiren kaldes saaledes, naar den er blaa (er den röd, kaldes den Rubin, er den violet kaldes den orientalsk Ametyst); disse Ædelstene ere meget dyre.«

Denne Bog er meget billig, navnlig naar man betænker, at der indenfor Rammen »Mineralriget« gives en Skildring ikke blot af Ædelstenene, men af de funklende Stjerner og forskjellige Dyr som Sol, Maane, Kometer, Vættelys, Mamutdyret, den store Björn, den lille Björn og Blære-Östers. Af de sidste findes Afbildninger. Interessant vilde det have været, om Forfatterens Portræt ogsaa havde fulgt med Bogen, som indbunden i et kunstnerisk udfört Pragtbind vil være en Pryd for ethvert Julebord.

Avertissement.

De af vore Boutikker i Hovedvagtsgade og Ny Adelgade, der endnu ikke ere udlejede, ville — i Lighed med hvad der har fundet Sted i denne Maaned — kunne faas til Leje i Maanederne Februar og Marts til Udstilling og Udsalg af Fastelavnsris og Paaskelam. Lejetiden regnes fra 1ste Februar til 1ste April.

Grundgesetze

des deutschen Kajserthums

(I kort Begreb.)

De förste 2 §§ omhandle Regeringsmagtens Fordeling, §§ 3, 4, 5 og 6 Folkets Rettigheder og Resten Folkets Pligter.

En Gang havde *Fa'r Sörensen* en Dröm. Han syntes, at han stod med det ene Ben i *Middelgrunden* ved Kjöbenhavn og med det andet i *Agersösund*. Og rundt om ham var der töjret 7 græsselig magre Oxer. Da kom pludselig en grumme stor Stud brölende op af Vandet, og i ét Tempo slugte den alle de 7 magre Oxer! Og *Fa'r Sörensen* blev saare ilde tilmode, og troede, at Drömmen var et Varsel om, at der forestod ham en svar Ulykke.

Paa den Tid levede en meget dydig ung Mand ved Navn *Joseph-Punch*, der havde Ord for at kunne raade Runer og gjætte Gaader. Ham lod *Fa'r Sörensen* komme til sig og spurgte ham til Raads.

Saa hentede den unge Joseph de 7 Oxer, som i de sidste Aar vare ham paatvungne af det forenede Venstre og sagde: «Se, Dine Oxer ere bundne for Munden, og dog vil Du have, at de skulle blive fede og tærske for Dig, naar det kniber?»

Da böjede Fa'r Sörensen Hovedet, skammede sig og græd bitterlig.

Og derved blev det. —

Humanitet.

— Tak Du Din Gud, Din Hvalp — a je æ et danni Mennisk, — ellesens va Du been alvaarli balsemeret!

Moderne Kristendom.

— Har De Salmebøger?
— Ja, ønsker De Roskilde Konvents eller Fengers, med eller uden Tillæg?
— Det er for Resten ligemeget, naar den blot er i violet Fløjl med Sølvspænder.

Delirium firmœnds.

Non trovato, ma bene vero.

»Der var en liden By«. i Byen fandtes fire
Særdeles skikkelige Borgermænd,
Som ikke kendte större Fryd end den
At vandre Arm i Arm omkring og svire.
De delte sammen Stort og Smaat
Og Ondt og Godt og Tört og Vaadt,
Men dem til ikkun liden Baade
De delte allerhelst det Vaade,
Saa meget ofte man dem saa'
Med den Slags pæne Hatte paa,
Som man kan ej forbyttet faa;
Kort sagt man ligne kan de Venner
Ved David og hans Jonatænder.

Men denne Jord er fuld af Kval,
Den er en Katzenjammerdal,
Og meget ofte Bakkanalet
Har banet Vej til Hospitalet.
Det maatte denne Venneskare
Og særlig *David* snart erfare.

En Morgen, just som allerbedst
Han gav en Spegesild dens Rest,
Da mærked han at han fik ondt;
Og som Napoleon den Tredie
Han skued' sorte Punkter rundt
Omkring sig i sin Horizont;
— Det var en skrækkelig Tragedie.
Nu gik der Bud i alle Ender
Af Byen til hans Jonatænder,
Der alle kom i fuld Galop
Og bragte med til David op
En kyndig *Doctor medicinœ*,
Der med en grundig Kjendermine
Ham undersögte og tilsidst
Erklæred' ham for Delirist.

Jeg ikke skildre kan den Ve
Og Kval, som greb de andre Tre,
Da dette Bud de fik at höre;
Der var kun Et for dem at gjöre:
De vilde nu tiltrods for alt Besvær
Til Daarekisten hen ham transportere
For i det gode Selskab der
At lade Hjernekisten reparere.

Men det, at faa derind ham bragt,
Var ikke g j o r t saa let som s a g t;
Thi det er Noget, som man daglig ser,
At Folk, der har Skavanker paa Forstanden,
De tro sædvanligvis, at de har mere
End andre Skabninger deraf i Panden.
Og da vor Ven ej uden Grund formente,
At han i sin Person forente
En Klogt saa stor, at han med den
Var naarsomhelst i Stand til at beskæmme
De allerfleste Rigsdagsmænd,
Saa mente han, at Daarekistens Gjemme
Var just det sidste Sted, han hörte hjemme,
Og at det allenfals var dumt at söge
I *Roskild'*, hvad maaske var tabt i *Kjöge*.

Saa maatte Vennerne til sidst
Sig hjælpe ved en liden List:
De i et Værtshus havned' först
— Hvor David plejede at köbe Öllet, —
Dels for at slukke deres Törst,
Dels for den bitre Sorg at faa bortskyllet.
Her sad de nu og drak,
Til al Melankoli fortrak,
Og derpaa styrede de deres Fjed
Til tomme Hjerners Opbevaringssted.
Og da omsider til den næste Stad,
Hvor Galehuset laa, de monne komme,
Var deres Sorg for længe siden omme
Og deres Stemning daarekisteglad.

Men da nu Lægen ved den nævnte Anstalt
Ej kunde mindste Forskjel se
Paa Patienten o g de andre Tre,
En saare panis k Skræk ham anfaldt;
Hans Stilling var unægtelig fatal:
Han vidste ej, hvordan han skulde
Faa Rede paa, hvem af dem der var gal.
— Thi de var alle fire lige fulde, —
Og for nu ej Fortræd at volde
Beslutted han: d e m a l l e at b e h o l d e.

Saaledes dette Klöverblad
I Sorg og Glæde fulgtes ad,
Ej blot til blinkende Pokaler,
Men selv til Bistrupgaards Lokaler.
Og da tilsidst paa Skæbnens Bud
De slap af Daarekisten ud,
De delte atter Ondt og Godt
Og Tört og Vaadt.
Da deres Ven fik sin Forstand tilbage,
Ej nogen Sorg dem ængsted mer,
De fik en dobbelt Fryd af deres Dage,
T h i n u d e a l T i n g d o b b e l t s e r.

Overlampepudserens Dagbog.

D e n 13 d e D e c b r. ***En Fallit.*** Da Petersen sætter sig idag til Frokost og piller paa Æget med lit a Blommen paa Næsen, som gi'er den et Opsving a Paalidelighed, saa sier han: »Etter nöjre Overvejelse,« sier han, »sku' du inte ha' hængt den Hængelaas for *Severine*« sier han, »du sku' lat hinde ha befrugtet sig i Skuffen, og lat hinde gaa med Dagbogen sin Vei etter sin ejen Fornöjelse aa til hinnes Kamrater og lat dem osse ha got a dine Neskrivninger. — Sér du, paa den Maner,« sier han, »kommer Lærdommen etterhaans ind paa de höjere Stæder, hvor den ka fornöje og husvale. — Aa derfor sier jeg te dig,« sier han, »uden Bedravelighed: Du æ klaroiet,« sier han, »du æ ingen Krumholtsgast aa har inte tebragt dine Dage paa en Humlestang. Du æ en Mand,« sier han, »som har gaaet i Byen fra Ongdommen a, aa ka tale fra Bladet om alle Partiklerne herovre, men der er en Ting, der er skit med dig,« sier han, »det er det grammatikalske, der stopper 'et med dig, og det ved jeg fra Blækkenslaren, ser du, men det ska jeg belære dig.« — »Tak Petersen,« sier jeg, »bare det inte vil anstrænge dig for meget —.« »Du misforstaar mig« sier han, »jeg ska' betro dig mine Betragtninger desangaaende. — Sér du! imellem lar jeg Blækkenslaren læse op, aa saa tar han da osse forleden den ene Spröjte og læser om vos herovre, aa saa tar han den anden og læser, aa da han saa æ færig med de to

Spröjter, sier jeg, nu ska du ha Tak Blækkenslar sier jeg, lammenugaa mæ' den te min Gamle, — og derfra sér du nedstammer mine Opservasioner. Paa desse Standpunkt spör jeg dig: Kadenötte, a di spröjter paa Garnisonskirken, naar det er Holmens, som brænder?» — «Nej!» sier jeg, mens jeg tænker mig om for at berolige ham, «memindre,» sier jeg, «hva jeg dog ikke tror er din Anskuelse, a der osse er gaaet Ild i Garnisons,» sier jeg. — «Nej!» sier han, «det er der inte, og derfor er der osse kun én a Spröjterne, der er den rigtige, ser du, men hvaforén? — Ser du, Du ve'et — natyrlig, men Blækkenslaren aa de andre Stakler, som belæres, at *Poulsen* i den ene Spröjte er rent forkert, aa giver lisom *Ole Bull*, men Sjne Möller den Sjæl sier, han to'en udmærket, — hva' ska saa de tænke? — Nej sér du Gamle, derfor ska du la Severine ta' Dagbogen og uspre'en, men du ska skaffe Snit paa'en, ska du, og det, ser du, ka' du ansöge Professor *Höet* om eller Professor *Molbæk*, for nu ska han til at læse over paa en hel Del, aa saa ka han sku ta' dit med, ka han, eller osse ka du be' Professor *Brosböl* komme op til dig naar han har klappet af.» — Da nu Petersen etterhaans hadde varmet sig op henimod det pukkenholtede, saa sier jeg i Besindighed: »Tak!» sier jeg, »Petersen for din Nikjærhed, du er et fölendes Menneske, er du; men du er kortsynet med Forholdene. Om jeg nu ville gaa ind i din Plan, saa ka jeg sie dig, at *Höet* og *Molbæk* har meget at bestille og for det Fjere, at Professor *Brosböl* inte er Professor nu, altsaa sér du ka der heller ikke blie noen Buxer a den Vest for det förste, aa, saa ska jeg betro dig, at Severine har faact andet at tænke paa. Sæt dig ned Petersen og gjör,» sier jeg, «naar du har over-ejet, din Betragtning. — *Bernerkonvensionen*! kjender du den Petersen? — Inte? — Jo sér du, nu spiller vi en Fallit, som du sér, og det er en Overenskomst, som *Berner* derfor har gjort med Borneville og flere, for at hjælpe paa Regeringen og skaffe Penge i Kassen; Mester sier a' det er et belejligt Tidspunkt, aa vi ska' begynde straks, naar vi ka' faa Tavlerne. — Severine ska staa i Spissen for det Hele, sér du, og det er det, hun hyler over, forstaar du?» — «Nej!» sier Petersen, «jeg maa tilstaa, det faller mig for Öjeblikket lit dunkelt, men dersom du ville la' mig opservere lit mere, saa —.» «Det förstaar sig,» sier jeg «nu kommer 'et. Sér du, sier jeg, betræffendes förste Paragraf ska Mesters Balletbörn med hvide Kjoler gaa om med Tavlerne under Akterne og imellem Stolerækkerne hver

Aften, og han vil ha Severine i Spissen. Han sier, at Risdaen gir inte noet og saa gaar vi til Publikummet med Tavlerne, som vi ka laane fra Kirkerne, for der gaar de dog a Brug nu med det förste. Men hva' gjör jeg med Siverine, Petersen? hun sier, hun vil inte, hun blir forkölet, sier hun.» Da Petersen hadde grundet lit, sier han: »Det er rigtig! Severine blir forkölet og mæller sig upasselig paa Plakaten — naar Forestillingen ska begynde, det er det rigtige Gamle, aa den kænner vi, saa maa en anden ta Rollen.

Fortids Ord i Nutids Munde.

»*Det er i Vandgangen, hun skal have det,*» sagde *John Bull* til *la France*, han kjöbte Suezkanalaktierne op.

«*Dyden i Midten,*» sagde Fanden, han satte sig imellem I. A. Hansen og Holstein-Ledre, de talte om Venstres «sædelige» Overlegenhed.

«*En Gang er ingen Gang,*» sagde Folketingets Formand, han lavede den til *Antichambre* i sin Lejlighed paa Christiansborg Slot.

»*God Nat Ole!*» sa' Prof. Frederiksen til «Mellempartiet» — kan kneb ud fra at vælge Hær udvalget.

«*Kragen kan lige saa gerne have det som Ravnen,*» sagde J. C. Tuxen, han maatte vige sit Sæde i Hærudvalget for Kommandör Ravn.

«*Nu kommer Humlen*», sagde Bismark til Tyskerne, han vilde lave dem en Ölskat.

Samtale.

— Et Ord endnu Kaldsfælle! Hvad mener De at det bliver til med Dyrtidstillægget i Aar?

— *Nix ma chère*, det kan De ta'e Forgift paa, *nix ma chère!*

— Ja men Enhver maa dog indrömme, at Billighed i allerhöjeste Grad taler for, at det tilstaas, eftersom —

— Billighed! Ja kom nu bare med den Snak til vores Folketing — det er sgu'nte billigt, gu'æ'etikkenej!

— Ja men der existerer jo dog ikke den Del eller Ting, som Folk nödvendigvis skal bruge, uden at den er bleven dyrere.

— Rigtig! (bröler ham ind i Öret) og derfor bliver vores Folketing ogsaa dyrere Aar for Aar men det kommer nu af disse forbistret unödvendig lange Samlinger.

— For Pokker De, hvorfor bröler De saadan? Jeg er da'nte döv.

— Saa De'nte, hvem det var, som gik forbi os og som maatte blive staaende, fordi hans Paraply var bleven hængende i Sprækken her ved Rendestensbrædtet, det var jo Krabbe; han holder saa meget af at höre netop det, jeg sa'e, men han er somme Tider noget döv.

— Ja, det har jeg nok mærket.

— Ja det ligger nu til dem, der er ansat ved Klokkerne.

Korrespondance. Alt det Udkomne af **Punch** er **udsolgt** undtagen nogle faa (c. 100) Exemplarer af indeværende Aargang, der kunne faas i indheftede Kvartaler. For at imödekomme Manges Önsker vil fra Nyaar et begrænset Oplag blive trykt paa tykt Velin til en Pris af 2 Kr. Kvartalet, men for at Oplagets Störrelse kan bestemmes maa udtrykkelig Bestilling herpaa gjöres i Tide.

Scene af Figaros Bryllup

opført ved den store Forsoningsfest paa

Buntmagerloftets Teater.

Bartolo. Der staar Din Moder!
Marcellina. Der staar Din Fader!
Figaro. Kom Papa, tab ikke Modet,
Bær Jer Skjæbne som en Mand!
Marcellina (til Bartolo). Her ser I da, min Bedste, det kjære Pant, som Himlen naadig os skænked'.

Bartolo. Lad os ikke tale om disse gamle Skader: jeg er hans Fader, som til Husbond Jer tager, og vort Bryllup kan staa, naar I behager.
Figaro. Hvis, elskede Forældre, Nogen vover et uretfærdigt Tryk paa Eder at lægge —
:|: Han skal af Figaro
faa det betalt! :|:

Kjøbenhavn. trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26

PUNCH.

No 52

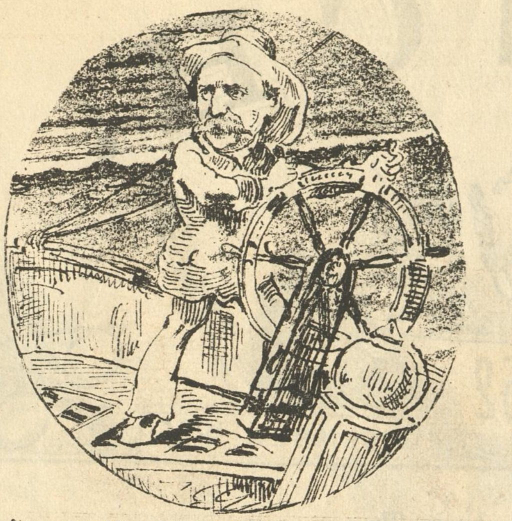
Onsdagen, den 29de December 1875.

Fra Kundskabens Træ.

— Men Frithiof og Ingeborg! Sidder I her endnu! Sagde jeg ikke för, at I skulde gaa strax?

— Nej söde Moer! Du sa'e, at vi skulde pille af alt hvad vi kunde, og det har vi ogsaa gjort nu!

Et Aar er atter hen i Tiden svundet,
Og hvis vi da tilbage skue vil,
Om vi har tabt, hvad eller vi har vundet
I Livets ofte sære Vexelspil,
Det Resultat tilsidst vi komme til,
Naar dette Spörgsmaal vi har gjennemgrundet,
Vi staar nok paa det samme Punkt, vi slap ved,
Hvad man i Længden ellers staar sig knap ved!

Med Kævl og Skænderi foruden Ende
Er Aaret gaaet hen i bare Vrövl.
Og hvorsomhelst man vil sit Öje vende,
Det træffer paa et Væv af Kiv og Kævl,
Et Væv, hvor man forgæves tidt en Trævl
Af sund Fornuft forsöger paa at kende;
Thi det er sjældent Sagen selv, som leder
I deres Færd de smaa Ærgerrigheder.

Ifald vi kaste Blikket lidt omkring,
Det vil os ikke paa Beviser fattes.
Se til Exempel paa det höje Ting,
Hvor alle disse rare Udvalg sattes!
Der köre de bestandig rundt i Ring
Med alle Sager, saa Enhver maa mattes —
Den samme Ende paa den samme Vise!
Det er — en permanent Ministerkrise!

At selve Fædrelandets Existens
Endogsaa er i öjensynlig Fare,
At det er hellig Pligt at kækt forsvare
Sit Land — det angaar ikke dem, imens
De kævles om Principper, og de skænd's;
Det gjælder klart nok for en hel Del bare
At mele deres egen lille Kage —
Ak ja! det faar vi Andre nok at smage.

Ja, dette Kagemeleri, desværre!
Det griber om sig mer og mere rapt.
For alle Fremskridt vil det Vejen spærre;
Hvormeget har ved det vi dog ej tabt!
Den Mammonslyst har selve Fanden skabt!
Thi naar först den er bleven Hvermands Herre,
Gaar Aand og Ære, kort sagt Alt, rabundus:
Man bliver en Lumpacivagabundus!

Paa den Vej kan i Længden man ej sejle —
Besynderligt, at det saa længe gik!
Og det kan vistnok heller ikke fejle,
At slig Sejllads vil næppe holde Stik.
En anden Kurs man nödes til at pejle
Og styre paa et mere rent Bestik.
Og der maa ikke gires saa med Roret,
Om nok saa tidt end Berg forlanger Ordet!

Jule- og Nyaarsudstilling

arrangeret i 9 Rang-Klasser

1 Kl. Adelige Sager.

1) En Jubelmedaille. Adversen viser den *Ledre* Greve til *Blæsenborg* blivende viet til Venstre med Citron-Jomfru *I. A. Hansen*, og Omskrift: »Hendes Kærlighed hans Styrke.« Reversen viser 2 Ræve paa Gaasegang, med Omskrift: »Sædelig Overlegenhed bringer os Sejrens Lön.« Udstillet af *de forenede Spiegel-Bergere.*

2) Det Herresæde, som af Kong *Chresten* til Bøgö — til Skræk og Advarsel — blev besat, dengang han blev besat af Vrede, fordi man vovede at raabe Hurra for en fraværende Konge i hans Nærværelse. Udstillet af Kommandanten paa Koldinghus. NB. Ruinerne.

3) Nogle Öre, fundne paa en allerhöjstfornem Bagtrappe. Udstillede af *Dagstelegrafens* Trippemadam.

2. Kl. Sk-adelige Sager.

1) Den mærkværdige Alen, som Tauber har lagt til sin Væxt; denne Alen har en eiendommelig Krumning til Venstre, hvorfor den ikke maaler rigtig til Höjre. Udstillet af Præsidenten for *Slagelse Manufacturforening.*

2) En topmaalt Skæppe med vitterlig Usandhed, udstillet af en »*sölie Degn*« fra Aars.

3) Slesvig-Holsteins-*Bitter*. Yndet paa allerhöjeste Steder i Berlin og mystisk som Brahma-Livs-Elixir, da den bl. a. benyttes i Nordslesvig, uagtet man kjender og erkjender, at den giver ulidelige Smerter og er ödelæggende for Konstitutionen. Udstillet af Hr. von *Klovmand* fra Berlin.

3 Kl. Usk-adelige Sager.

1) En Billed-Bibel, redigeret af en Jöde, forlagt af en Tyrk og udstillet af en Konfusionarius.

2) Den Vægtskaal, hvormed *Schandorff* er vejet og funden for let, udstillet af *Sigurd Müller.*

3) Den Vægtstang, hvormed *Sigurd Müller* skal vippes af Pinden, udstillet af *Schandorff.*

4 Kl. Mere eller mindre brandfarlige Sager.

1) En tom Svovlsyre Ballon med Paaskrift »*Pant*« (sandsynlig en Forkortelse af »Patent«). Udstillet af den *vestsællandske Folkebank* i Slagelse.

2) Dick-Meyers Extinktor, luftblæreholdig Spröjtevandsmaskine med en Syreballon i Maven. Den og *Victoria*-Pressen ere *Ferslew's* tvende Stormagter. Udstillet af hans tredie Stormagt.

4) Et Vandgængerapparat, som har vist sig probat i *Akvariet* og *Drikkehallerne*, udstillet af Opfinderen, Direktör *Köhl*. Uden Apparat vil man brænde sig paa Vandet, der fordamper i en Fart uden at efterlade Rest.

5 Kl. Mindre og mere brandfarlige Sager.

1) Svedne Bönner i Jesuit-Grüder, udstillede af den uskyldige *Josephs hellige Söstre.*

3) »Mörke Billeder« af de forenede Kabylere, alle venstrevendte og paa blodröd Undergrund. Udstillet af *Fio no no Ledreborg & Co.*

6 Kl. Mindre eller mere unyttige Sager.

1) Et forstemt Fortepiano, höjt skattet og villigt udstillet af Folkekomikeren *Zahle.*

2) En Nögle til at lukke sig ud af Christiansborg Slot med; men lukker ikke ind. Udstillet af Kammerherre *Tobiesen.*

Udvalgte Scener af

Figaros Bryllup.

Förste Akt.

(Et Værelse paa Slottet med Döre paa begge Sider.)

1ste Scene.

Figaro (Krabbe), *Susanne* (Berg).

Figaro

(maaler med en lang Maalestok)

Fire — Otte — Sexten — Tyve
To og Tyve, det slaar til.

Susanne

(passer en Hat foran Spejlet)

Nej mit Spejl kan ikke lyve
Hatten smukt mig klæde vil!
Kom nu min Ven og forklar mig, hvad er det, som Du maaler?

Figaro

Jeg vil kun se om Sengen, som Brödrene A. & S. Jensen mig laver, i dette Kammer passe kan til Væggen.

Susanne.

I dette Kammer?

Figaro.

Ja netop; til Sovekammer just det mig konvenerer.

2den Scene.

Bartolo (I. A. Hansen).

Mig at hævne!
O hvilken Tanke!
Hjertet faar den
Til at banke!

Tænke paa Lovene
Vaagende, sovende,
Se i Registerne
Og hos Sofisterne,
Dreje dem op og ned
Altid paa rette Sted
Det er min Glæde
Det er mit Alt —

4de Akt. 2den Scene.

Basilio (Björnbak).

Engang drömte jeg, jeg sögte
Efter Skatte med en Lögte,
Hel besværlig var min Möje,
Lykken ej mig vilde föje.
Endelig jeg fandt, hvad tror I?
Tænk et sölle Degne-Skind.
Haanlig til Skatten jeg sparked med Foden:

»Andre kan ta'e den,
»Jeg er ej paa Moden.«
Da brat et Uvejr löd
I Höjesteretssalen,
Lyn paa Lyn mod mig sköd.
Broch han holdt Talen,
Som var han galen.
Angst og bedrövet
Alt Ly berövet
Jeg i mit Degneskind

Svöbte mig ind.
Uvejret lægger sig; —
Kort Freden varer —
Med Brölen hen mod mig
Ministren farer.
Hans Öjne lued,
Med Afsked mig trued.
Det sölle Degne Skind
Det freiste dog
Engang endnu
Mit arme Skrog.
Ministeren mig sendte
De fornemste Blikke,
Skindet han kendte,
Mig aned han ikke;
Thi hurtig bort han gik
Fra mig med haanligt Blik,
Og glad blev jeg
Og löb min Vej.
Hvad Drömmen mig lærte,
Det lagde jeg paa Hjerte:
I Faren, i Nöden,
I Livet, til Döden
Jeg i mit Degne-Skind
Mig svöber ind.
Mit sölle Degne-Skind
Mig svöber ind.

---

3) Hasselfedt, godt til at smöre Ryggen mod Krybesyge, og Pukkelblaat, til at blaane ægte indenfor Linnedet. Grundige Forsög der have kostet 30 Kroner, ere anstillede af Politiassistent *Thygesen*. Begge Dele udstillede ved en Feiltagelse af en *Assessor*. NB. Hörer egentlig til Klassen for »nyttige Sager« der i vore Dage ganske er afskaffet.

7 Kl. Mere af mindre nyttige Sager.

1) Galde-Sæbe til uægte Vadsk, udstillet af *I. A. Hansen.*

2) Lars Björnbak oplöst i sit eget Jeg af Höjesteret, en fortrinlig Glandsvixe for folkelige Fedtstövler. Udstillet af *Lucianus Kofod.*

3) Et Tyve-Krone-Stykke, slaaet i Slagelse, falbydes for Röverkjöb, da det i sin Tid ikke er indlöst af Rigs(dags)banken. Adversen viser en Barnerevers med Omskrift: *Uskyldig som et Lam.* Reversen viser en Madpose med Omskrift:

Diæt gier kun en slunken Mave,
Diæter er en Folkegave,
Som Venstrefolk bör dobbelt have.

4) Et simpelt Crone-Stykke, præget i Köbenhavn, gjælder ikke overalt og anses af Nogle for et Mispræg. Adversen viser en cronet Hjelm uden Hoved med Overskrift: *Den, der er slaaet til en Crone, bliver aldrig til en Daler.* Reversen er plat. Dette fuldstændig ensidige Stykke er udstillet af *Kommunen.*

8 Kl. Fornöjelses- eller Luxus-Artikler.

1) Den syge Mand i Stambul, tegnet af den *syge Mand til Varzin*, udstillet af *Franz Wiener* og solgt til *Romanafsky.*

2) Den stærkeste Mand i Folketinget, mörkt Billede med hvidt Halstörklæde af *Christianus Montanus.* Udstillet af Direktionen for Galehuset paa Bundtmagerens Loft.

9 Kl. Fordöjelses- eller Nödvendigheds-Artikler.

1) »Hvedebröd og Rugbröd,« bagt ved »*ærligt Arbejde*« af gammelt oret tysk Mel, og det saaledes at det smager »*skikkelige Folk*« og gaar af som varmt Bröd, ja dertil som om det var smurt, udstillet af *Folketeatret.*

2) Et Sukkerhus til at fange Fluer i, udstillet af Etatsraad *Tietgen.*

3) En Snylte-Krabbe af de venstresnoede (*Pagurus sinistratus*), der paa Pagurvis har indsnyltet sin Krop i et »*Lung Hus*«, hvor den nu er *major domus.* Udstillet af »*Folkevilliens Talmajestæt*«.

Invitation.

— Krissian — Krissian! — Skynddej, skynddej — vaarcs Skole faar vældie Klö a Sölvgadens — Skynddej —.

Fra Provindsteatret.

(Pröven paa *Farinelli*).

Koret: Hver Gang vi Dig vor Dronning skue.
lyder Jubel höjt i Alles Bryst;
thi Fromhed er Dit Hjertes Lue,
og Dit Aasyn skænker Tröst,
:|: skænker Haab og Tröst. :|:

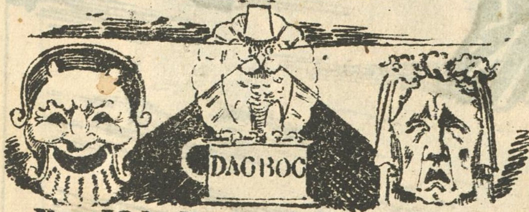
Manden med Perspektivkassen.

Endvidere gjöres vort Selskab bekjendt
Med Dagens nyeste Koryfæ i
Den Videnskab, der er bleven betjent
Af Mænd, som Kopernikus og Galilæi.
Med blotte Öjne han nylig har set,
At Maanen, hin ubestandige Klode
I Fuldskab, tör man sagtens formode,
Gav *Jupiter* ordenlig paa sin Planet.

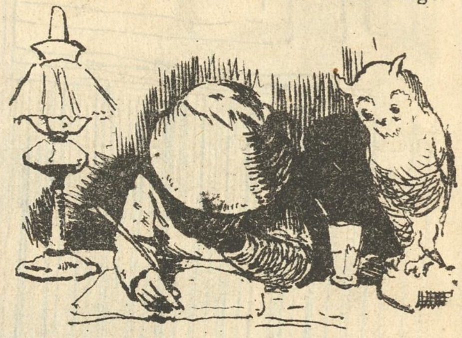

— Man tvivler ikke om Sagens Rigtighed
Og heller ej om dens uhyre Vigtighed,
Kun tvistes man om i Uranias Hjem
Ved hvilken af sine »fulde Fem«
Opdageren bragte Klarhed i Sagen,
Om det var ved Hörelsen eller ved Smagen
Om det var ved Hjælp af Lugt eller Fölelse.
— Men, hvordan han saa fik oplyst sin Sag,
Saa fandt han dog sin Tycho-Brahes-Dag,
Thi han er desværre ramt af For-kö h l-else.

Overlampepudserens

Den 19de Decbr. *En Fallit.* **Den 20de** *Den hvide Dame.* **Den 21de** *En Fallit.* **Den 22de** *Kejserfesten paa Kreml.* **Den 23de** *Pernilles korte Frökenstand og Konservatoriet.* — Der har ikke været meget at skrive om i denne Tid; alting er gaaet saa stille herovre, men ganske lummert, lisom foran Tordenværet om Sommeren, mon det ska betyde noget? — »Vi spiller Fallit«, si'er Petersen. »Ja vist spiller vi Fallit, det har du Ret i«, sier jeg, »men vi spiller'n inte paa den Maner, du tænker,« sier jeg. »og du ska sé, naar Risdaen kommer igjen, er'en nok i bedre Humör, saa ska vi ha den herover og muntre den.« — *Den hvide Dame* gik godt. Fru Hansen, jeg mener Erhard, men jeg glemmer altid aa sidde ham foran, hun traadte op i sin Rolle föste Gang etter Feberen — jeg var hele Aftenen bange for, at hun sku ha traadt op i sin lange Kjole. Det er osse en underlig Ide aa traske om i det gamle Slot med langt Slæv — Inte før det at det kommer mig ved, men je si'er det som en Avarsel til dig *Severine*, naar du gaar te Komedien, saa pas paa, at du klær dig etter Rollen, det har de inte Allesammen Sans for herovre. — — Naar je sér Gade, som den gamle Mand i *Konservatoriet*, tænker jeg altid paa sali Fyssel. Det var den föste Figur, Balletten nogensinde har ejet, men ham gik det, som det saa ofte gaar, det som dur noget — Paaskjönnelsen kommer bagetter, immer bagetter! Det Smaa, det Middelmaadige, der forstaar at blæse sig op, det faar Glorien, men — Forgyllingen haaller heller inte længe.

Juleaften. — Her sidder je og skriver, det er min Julefornöielse, og det er næsten den eneste Friaften hele Aaret om. *Severine* er til Juletræ med sine Kammerater. — Det er rart, at der herovre er saadant et venskabeligt Forhold og godt Kammeratskab mellem Theaterbörnene — bare det kunde holde, naar de ble större. Imorgen maa jeg ud og önske glædelig Jul til mine höie Faaresatte, jeg önsker dem alt godt, det er rare Mennesker. Skulde osse Theatret ramle sammen engang, saa er 'et dog glædeligt at Etterverdenen ka' gi dem det Vidnesbyrd, at Villien var go, men det var kun Evnen, det skortede paa. —

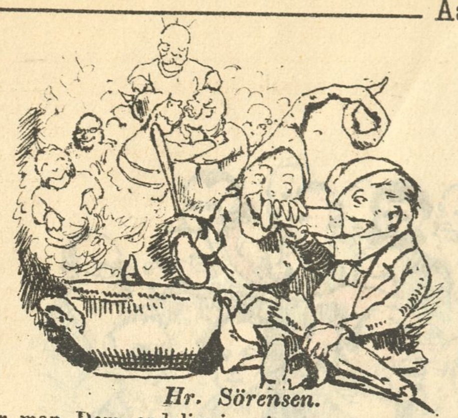
»*Lögn er dog en Videnskab,*« sagde Lars, han sögte Statstilskud til Höjskolen.

Under „Fengerböllet" paa „Skilderhuset."

— Höjstærede Samtidige! Kan De forstaa, hvorfor Uret her paa Byggeselskabets Ejendom viser forskelligt til alle tre Sider?

— Intet er lettere! Direktionen vil sagtens nödig lade Aktionærerne vide, hvad Klokken er slagen.

Hr. Sörensen.
Ser man Dem endelig igen!
Kom og tag Plads min prövede Ven!

Punch.
Attenhundredfemoghalvfjerds
Synger nu paa sit sidste Vers.
Samlet her i fortrolig Klynge
Bör vi den Gamles Drapa synge.

Begge.
Ja, la' os ta'e os en Taar,
Og saa mindes det svundne Aar!

Hr. Sörensen.
Aaret var temmelig maliciös —

Punch.
Havde saa jævnlig en Skrue lös,
Fristede Folk til at gjöre Kvalm,
Hjalp dem fra Dynen og ned i Halm,
»Förerne« blev paa fri Fod satte;
Liden Glæde de faa vist af det:
Hör hvor de synger: »Paa'en igjen
Lille Ferdinand Ludvigsen«!

Hr. Sörensen.
Vor Gedalja af Pinden rög —

Punch.
Bort til Amerika han flöj,
Saa' paa Kursen ovre hos dem,
Satte saa atter Kursen hjem.
Hans Kreditorer saa glade bli'er,
Nu da han siger: »Jeg si'er, jeg si'er:
»Paa, paa, paa'en igjen,
»Men inte med Lauritz Petersen!«

Hr. Sörensen.
Alt havde Venstre saa fint betænkt,

Punch.
Retsch! saa laa det en Morgen sprængt.
Rundt da rejste det vrede Kuld,
Skældte hinanden Huden fuld.
Paa Bundtmagerloftet man fandt de Sprængte,
Der skar hinanden saa ned de Hængte,
Sang saa: »Paa'en igjen!
»Gamle Balthazar Christensen!«

Hr. Sörensen.
Eet Ministerskifte vi fik —

Punch.
Fonnesbechs til sine Fædre gik.
Spændt man spurgte: Hvem bliver de ny?
Hvem skal la'e Uniformen sy?
Stakkels Christoffer laa her og vented'
— Stakkels Stoffer blev slet ikke hentet —
»Gaa, gaa, gaa kun igjen!«
Maatte han sige til Skræderen.

Hr. Sörensen.
Preussen i Aar har holdt sit Ord —

Punch.
Akkurat som det holdt det ifjor.
Efter for Meget »der Greise« greb,
Lider som andre Börn nu af Kneb.
Kantsleren kom med »Straffe-Noveller,«
Kamret sa'e: »Bismarck-nej Fanden heller!«
Men pas paa — han kommer igjen,
Kjender jeg Bismarck-Schönhausen!

Hr. Sörensen.
Denne hersens Suez-Kanal —

Punch.
Den var nær bleven grulig gal,
Khèdivens Börs var ikke tung;
England slog paa sin Bibel, sin Pung:
»Vejen hen over Havet det röde
»Bör være min, ved den evige Jöde!
»God dam! Hvo nægte det vil?
»Den hörer D'Israeliterne til«!

Hr. Sörensen.
Konger og Kejsere drog paa Vej —

Punch.
Hvad de hvisked, det ved man ej.
Hvad de gjerde? I Nord og Syd
Kyssedes de til Folkets Fryd.
Kloge Folk vil for Resten sige:
»Naar Kejserne kysses, saa kommer der Krige!
Derfor: Rust, rust Dig igjen
Kjæreste lille Hr. Sörensen!

Hr. Sörensen.
Ja De har Ret, jeg skal tænke derpaa,

Punch.
Tænke — nej Tak! der handles maa!

Hr. Sörensen.
Men mine Drenge deroppe gjör
Knuder, saa knap jeg vèd, hvad jeg tör —

Punch.
Det er dog Dig, der skal ud med Pengene!
Tal blot et Alvorsord til Drengene!

Hr. Sörensen.
Punch! Du bort kan blæse min Sorg!

Begge.
Blæse med Berg og med Blæsenborg!

Korrespondance. Alt det Udkomne af **Punch** er **udsolgt** undtagen nogle faa (c. 100) Exemplarer af indeværende Aargang, der kunne faas i indheftede Kvartaler. For at imödekomme **Manges** Önsker vil fra Nyaar et **begrænset** Oplag blive trykt paa **tykt Velin** til en Pris af **2** Kr. Kvartalet, men for at Oplagets Störrelse kan bestemmes maa udtrykkelig Bestilling herpaa gjöres i Tide.

Nyaarskuren.

De Gratulerende:

Tillad, Deres Höjhed, at her vi paa egne
Og paa en Mængde Medborgeres Vegne
Frembære vor Tak, saa godt vi formaar.
For Deres Opmærksomhed mod os i Aar.

Punch:

Jeg be'er, mine Herrer! jeg be'er! jeg be'er!
Derom vil vi slet ikke tale mer,
Vær forsikret om, jeg skal gjöre mit Bedste
For dem, mine Herrer, i hele det næste.

Punch satirisk politisk Billedblad udgaaer „hver Onsdag" og koster overalt i de tre nordiske Riger 15 Öre pr. Nummer, 1,50 Öre Kvartalet 6 Kroner om Aaret — Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt paa Bladets Kontor Østergade 26 og i Hovedkommissionen Bergmann & Hansen Hôtel d'Angleterre) Kjöbenhavn.

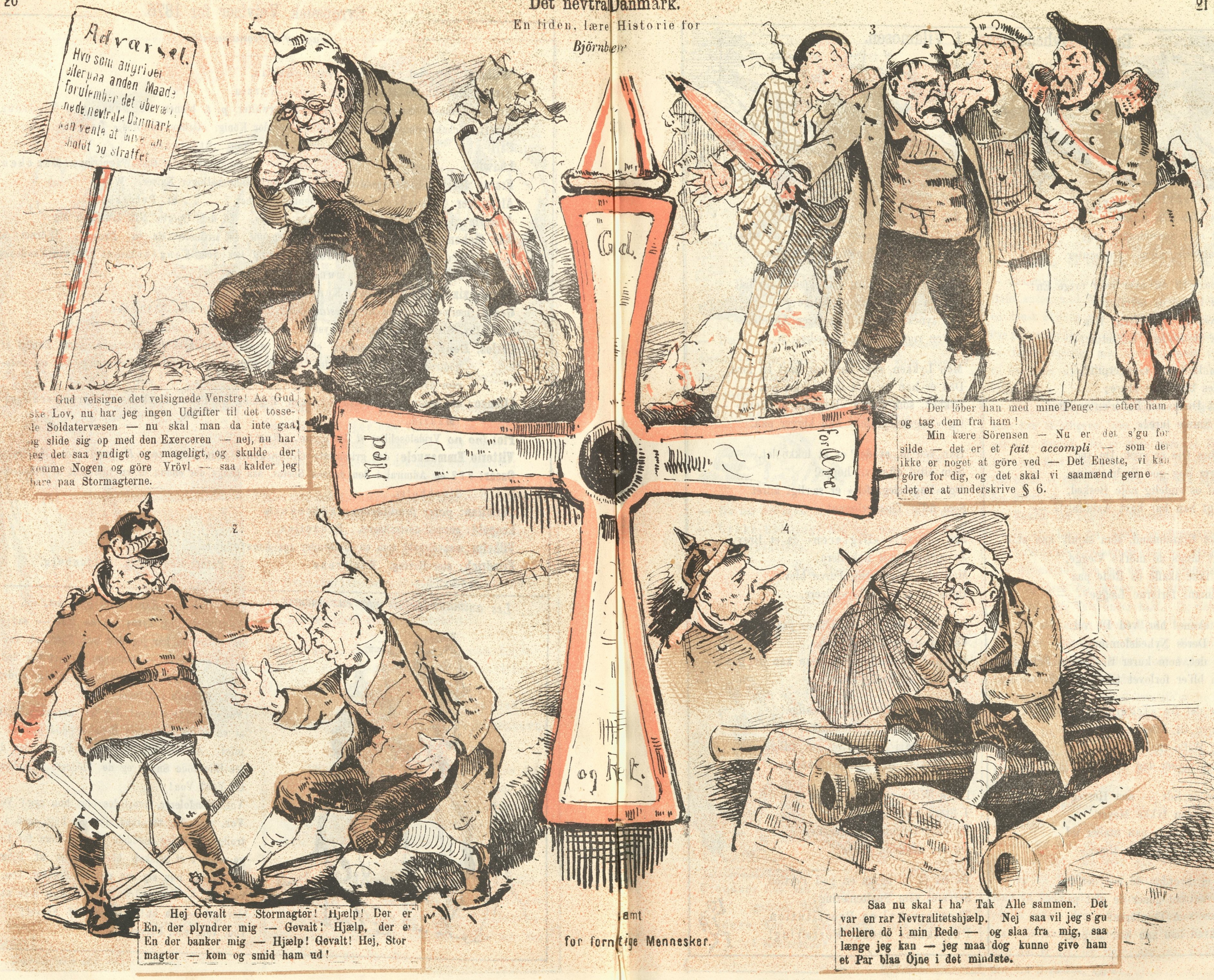
Mapper til Bladet Pris 2 Kr.

Kjøbenhavn trykt og udgivet hos C. Simonsens Kunst- og Steentrykkeri, Østergade 26

Det nevtral Danmark.

En liden, lære Historie for

Björnbeer

samt

for forn tige Mennesker.

Fra Hofballet.

(Indbudne vare i Følge »Dagstl[...] *Corps diplomatique*, de 2 förste Rangklasser med Familier, samt dansende Damer og Herrer ude[...] Hofcirkelen).

— Hör min kære Baron, er det sandt, hvad man fortæller, at De en Gang skal have været Sadelmagersvend?
— Jeg siger Hr. Greve, at havde De begyndt som Sadelmagersvend saa var De det vist endnu.

— Hr. Kammerherren maa dog indrömme mig, at Selskabet i Aften er noget blandet.
— Ja, undskyld min Bedste, men — vi kan virkelig ikke alle være ved »Dagstelegrafen«

·STIL-LEBEN·

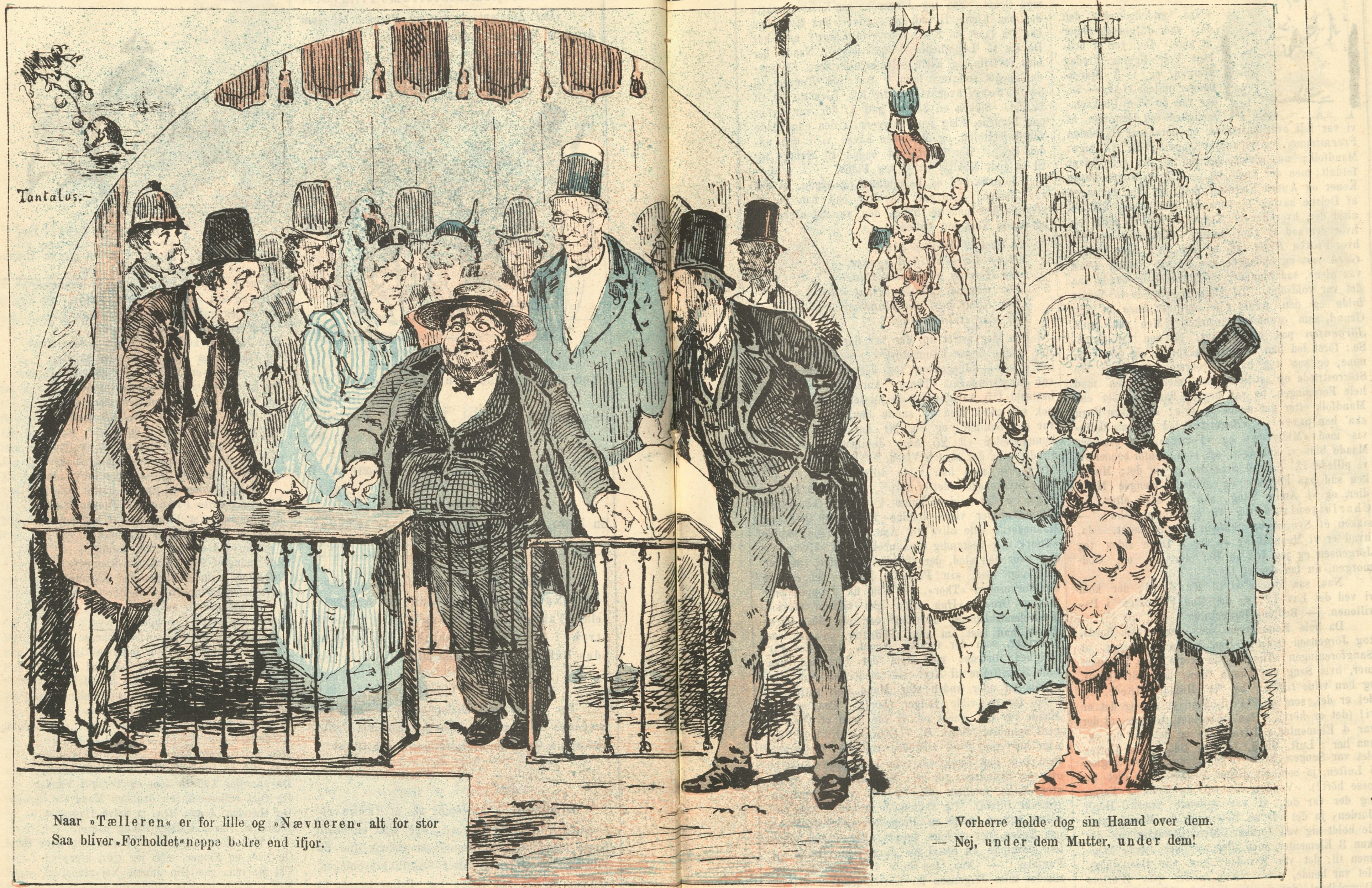
Bloch pinxit „En Munk der plukker Höns". *Punch* delineavit. Den hellige Josef invenit Nonner, der plukker Gæs. *Punch* pinxit.

En god Vilje dra er et stort Læs.

DET ER IKKE FARIMAGSVEEN", HERR FONNESBECH!

Paa Tivoli.

Naar »Tælleren« er for lille og »Nævneren« alt for stor
Saa bliver »Forholdet« neppe bedre end ifjor.

— Vorherre holde dog sin Haand over dem.
— Nej, under dem Mutter, under dem!

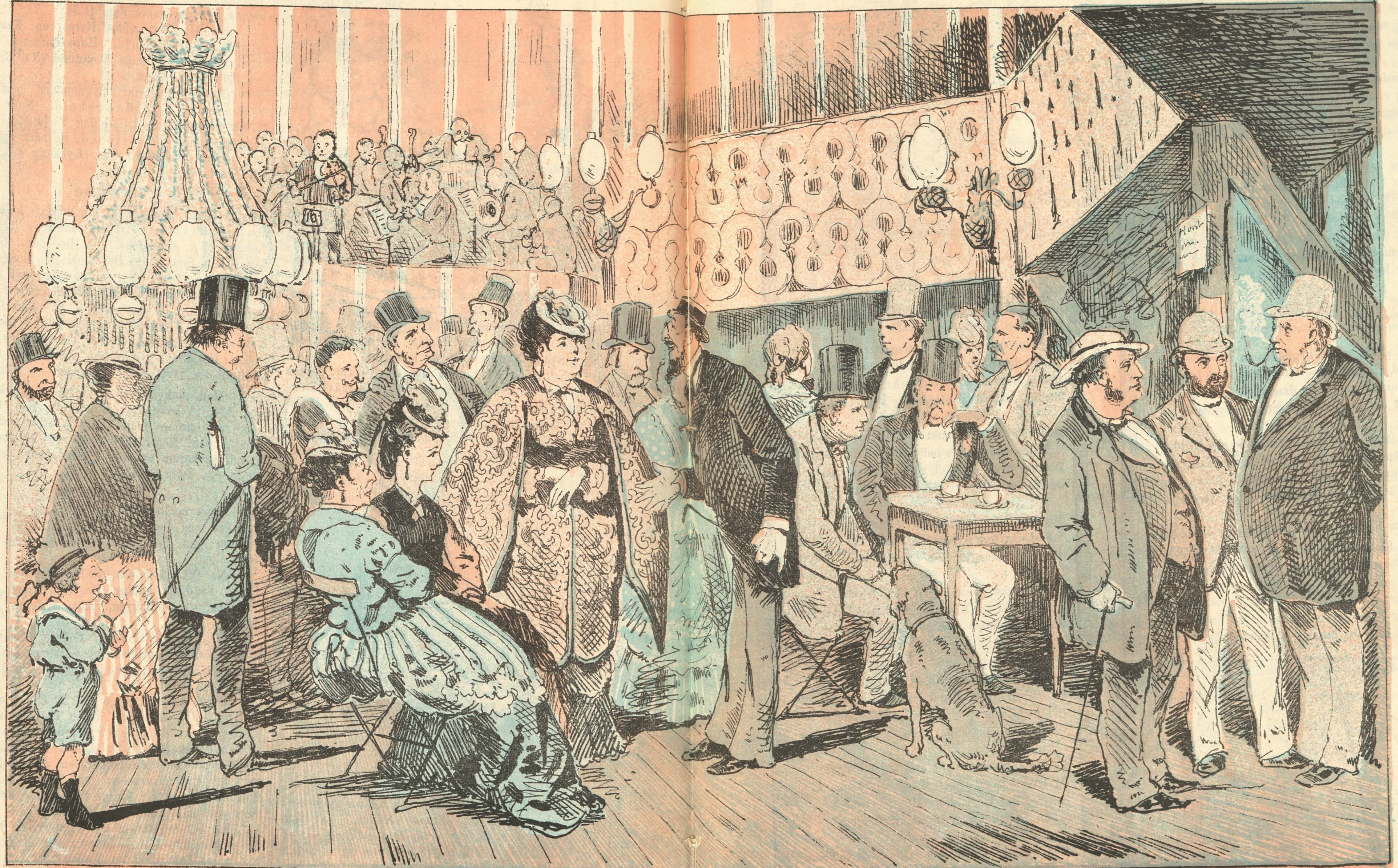
Den store Bröndku i Rosenborg Have.

Drivhuskulturen, som Samtiden faar,
Foidrer bestemtere Aar for Aar
Vand til den sygnende Flora —
Vand og Motion — se, det gaar i Galop
Op og ned ad Haven i Trop:

Periculum est in mora!
Ja, se det ved hver syndige Krop,
Som kjender »*Ilumaniora!*« —
Og Vandet i Rosenborghave
Styrker den daarlige Mave.

PAA KLAMPENBORG.

Fra Skræntens Bøge til Spreens Sand
Gaar Klampenborgs Ry saa vide om Land,
Ja helt ned „*unter den Linden*"
Man „*wunderschön muss es finden.*"

„Das Domchor" selv jo her finder op
og giver „der Wand'rer" hos Ginderup!
O Klampenborg, ei er du ilde
som pangermannisk „*Trouville.*"